

СТИВЪН КИНГ ПЕСЕНТА НА СУЗАНА ТЪМНАТА КУЛА VI

Част 6 от „Тъмната кула“

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2004

chitanka.info

*„Върви тогава. Има и други светове освен
този.*

Джон «Джейк»
Чеймбърс“

*„Аз съм затворничка на вечната печал
и скитам се нещастна по света.
Обречена да бродя без другар,
без топлинката на приятелска ръка...“*

Народна песен

РЕПРОДУКЦИЯ

99

ПЪРВА СТАНСА ЛЪЧЕТРЪС

ЕДНО

— Колко дълго ще продължи действието на магията?

Никой не отговори на въпроса на Роланд и той го зададе отново, гледайки изпитателно към Хенчик манихееца и Кантаб, който бе женен за една от многобройните внучки на стареца. Двамата мъже се бяха разположили в дневната на свещеническият дом и се държаха за ръце според обичая на манихейците. Този ден по-възрастният бе изгубил дъщеря си, ала скръбта изобщо не личеше на каменното му, непроницаемо лице.

До Роланд, без да държи ничия ръка, седеше Еди Дийн — безмълвен и зловещо пребледнял, а на пода пред него беше Джейк Чеймбърс — седнал по турски, с Ко, който се бе сгушил в скута му. Роланд никога преди не беше виждал подобно нещо и не можеше да повярва, че скунксът е позволил това. И Еди, и Джейк бяха изпръскани с кръв. Ризата на момчето бе изцапана с кръвта на приятеля му Бени Слайтман, а гърдите на младия мъж — с тази на Маргарет Айзенхарт, някога Маргарет Редпат, загиналата дъщеря на мъдрия Хенчик. И Еди, и Джейк изглеждаха не по-малко уморени от Роланд, ала той бе сигурен, че тази нощ за тях нямаше да има почивка. Хората в градчето празнуваха — до ушите на Стрелеца достигаха песните им и гърмежите на фойерверките, които пускаха в притъмняващото небе.

Тук обаче, в тази стая, на никого не му беше до веселби. Бени и Маргарет бяха мъртви, а Сузана сякаш бе потънала вдън земя.

— Хенчик, кажи ми, моля аз — колко дълго ще продължи действието на магията?

Старецът разсеяно поглади дългата си бяла брада.

— Стрелецо — Роланд — не мога да ти отговоря. Магията на портала в пещерата е отвъд моите знания. Както навярно се досещаш.

— Кажи ми какво мислиш. Въз основа на онова, което знаеш.

Еди вдигна ръце. Те бяха мръсни, трепереха и под ноктите му имаше засъхнала кръв.

— Кажи ни, Хенчик — изрече той, а гласът му звучеше сломено и отчаяно. Роланд никога не го беше чувал да говори така. — Кажи ни,

моля аз.

Росалита, жената, която се грижеше за дома на татко Калахан, влезе, понесла поднос в ръцете си. На него имаше чаши и каничка с кафе, от което се издигаше ароматна пара. Тя поне бе намерила време да смени изцапаните си, окървавени дънки и риза с домашен халат, ала в зениците и продължаваше да се чете ужасът от преживяното и очите и се стрелкаха от лице на лице като уплашени животинчета, надзъртащи от дупките си. Прислужницата мълчаливо наля кафето и сервира чашите. Докато взимаше своето кафе, Роланд забеляза, че жената не е успяла да се отърве от всички следи от битката — неголямо петно съсирена кръв се виждаше на опакото на дясната и длан. Чия ли беше тя — на Маргарет или на Бени? Нямаше никаква представа, а и не го интересуваше особено. Вълците бяха претърпели поражение. Навярно нямаше да се върнат повече в Кала Брин Стърджис, ала можеше и да го сторят. Това беше работа на ка. Тяхната задача бе да открият Сузана Дийн, която беше изчезнала след сблъсък, отнасяйки Черната тринайсетица със себе си.

— Питате ме за пещерата, значи — замислено изрече Хенчик.

— Да, татко — кимна Роланд. — За устойчивостта на магията.

Отец Калахан взе мълчаливо своята чаша, усмихвайки се отнесено на Роса, без да и благодари. Той почти не говореше след завръщането им от пещерата. В скута му лежеше „Сейлъмс Лот“, книга, написана от човек, за когото той никога не беше чувал. Произведението трябваше да е художествена измислица, ала той — Доналд Калахан — беше описан в него. Тогавашият свещеник бе живял в града, където се развиваше действието, и беше взимал участие в събитията, за които се разказваше в романа. Отецът бе погледнал задната корица, за да потърси снимка на писателя, сигурен, че ще види собственото си лице да се взира в него (както изглеждаше през 1975, когато се беше случила описаната в книгата история), ала нямаше никаква фотография — само кратка бележка за автора на романа, която даваше много малко сведения. Той живееше в щата Мейн. Беше женен. „Сейлъмс Лот“ бе втората му книга, а ако се вярваше на цитатите от началните страници, първият му роман беше получил доста добри отзиви от страна на критиката.

— Колкото по-силна е магията, толкова по-дълго ще трае действието и — каза Кантаб, след което изгледа въпросително Хенчик.

— Да — рече беловласият старец. — Магията и чародействата, и двете са едно цяло, и се разгръщат отзад-напред. — Замълча за миг. — От миналото, ако ме разбираш, сай.

— Тази врата се е отваряла много пъти на много места в света, откъдето са дошли моите приятели — каза Роланд. — Искам да я отворя отново, ала само на последните две от тях. Може ли да се направи това?

Всички изчакаха мълчаливо, докато Хенчик и Кантаб размишляваха. Манихейците бяха прочути пътешественици. Ако изобщо имаше някой, който да знае как да стори онова, което искаше Стрелеца — което искаха всички те — това щяха да бъдат тези двама души.

Кантаб се бе наклонил към стареца, дин на рода Редпат, и нещо му шепнеше на ухото. Хенчик го слушаше внимателно с непроницаемо лице, после с възлестата си ръка обърна лицето на Кантаб към себе си и му зашепна на свой ред.

Еди се размърда и Роланд внезапно почувства как младият мъж всеки момент ще скочи на крака и ще се разкреци, а можеше да се опита да направи и нещо друго. Стрелеца сложи ръка на рамото му и спътникът му се успокои... Поне за известно време, помисли си Роланд.

Двамата мъже се съвещаваха шепнешком повече от пет минути, а останалите чакаха. Празничният шум, който достигаше до слуха им, действаше изнервящо на Стрелеца; а един Бог знаеше как се отразява на Еди.

Най-сетне Хенчик потупа с длан Кантаб по бузата и се обърна към сина на Стивън Дисчейн:

— Мислим, че може да се направи.

— Слава Богу! — въздъхна тихичко Еди. После, вече с по-силен глас, добави: — Слава Богу! Хайде да се отправяме на там. Можем да се срещнем на Източния път, където...

— Няма да ходим в Пещерата на гласовете посред нощ! — възпротиви се Хенчик.

— Налага се да го сторим! — избухна Еди. — Вие не разбирате! Не става въпрос за това колко дълго ще продължи или няма да продължи действието на магията, а за особеностите на времето от другата страна! То тече много по-бързо там и изтървем ли момента,

сме го изтървали завинаги! Боже мой, та Сузана може да ражда точно в този миг и ако бебето се окаже някакъв канибал или...

— Чуй ме, млади човече — прекъсна го Хенчик, — и ме чуй много внимателно, моля аз. Денят е към своя край.

Така беше. Роланд не си спомняше да е имало друг ден през живота му, който толкова бързо да е изтичал между пръстите му. Битката с Вълците бе започнала рано, малко след зазоряване, а след приключването и беше дошъл ред на празненството по случай победата и оплакването на жертвите (чийто брой се бе оказал изненадващо малък). Тогава бяха разбрали, че Сузана я няма, бяха отишли в пещерата и бяха направили смущаващите си открития. По времето, когато се върнаха на Източния път, където се бе разиграла схватката, вече минаваше пладне. По-голямата част от жителите на града си бяха тръгнали, триумфално понесли спасените деца към домовете си. Хенчик бе приел на драго сърце да проведат това съвещание, ала докато се доберат до дома на татко Калахан, слънцето вече клонеше към залез.

„Както е тръгнало, май тази нощ все пак ще си починем малко“ — помисли си Роланд. Не знаеше дали да се чувства доволен или разочарован от това обстоятелство. Щеше да използва съня; за това поне беше сигурен.

— Слушам те и те чувам — каза Еди, ала ръката на Стрелеца продължаваше да стои на рамото му и по-възрастният мъж усещаше как приятелят му трепери.

— Дори и ние да се съгласим да дойдем, едва ли ще съумеем да убедим достатъчно от другите да ни придружат — отбеляза Хенчик. — Нали ти си техният дин...

— Да, така е, право казваш, предполагам, че съм, макар че смисълът, който ние влагаме в тази дума, е малко по-различен, ако ме разбираш. Те биха ме послушали за повечето неща, които ще им кажа, и никога не биха забравили за дълга, който имаме пред вашия ка-тет след днешния ден. Въпреки всичко нищо не е в състояние да ги накара да тръгнат по този път и да отидат на това прокълнато място след здрачаване. Белобрадият старец поклати глава. — Не... никога не биха направили това — въздъхна той. — Сега ме слушай внимателно, млади човече. С Кантаб ще се върнем в Кра-тен на клана Редпат, преди да се стъмни напълно, и ще призовем нашите хора в Храма, който за нас

представява нещо като църквата за блудните. — Той хвърли бърз поглед към отец Калахан. — Извини ме, татко, ако съм те обидил с тези си думи.

Отецът кимна разсеяно, без да вдигне поглед от книгата, която не спираше да върти в ръцете си. Кориците и бяха с прозрачна пластмасова подвързия, както често се правеше с ценните първи издания. Цената бе написана едва-едва с молив на празната последна страница и гласеше: 950 долара. За втория роман на някой си млад драскач. Калахан се зачуди, кое ли я правеше толкова ценна. Ако се срещнеше със собственика на книгата — онзи мъж на име Калвин Тауър, — със сигурност щеше да го попита. И това щеше да бъде само първият от въпросите му.

— Ще им обясня какво искате да направите и ще призова доброволци — продължаваше Хенчик. — От шейсет и осем мъже от Кра-тена на Редпат, мисля, че всички, с изключение на четиримата петима, ще се съгласят да ви помогнат — да обединят силите си заедно. Това ще създаде могъщ кеф. Нали така го наричате? Кеф? Споделянето?

— Да — потвърди Роланд. — Споделянето на водата, така казваме ние.

— Едва ли ще успееш да събереш толкова много народ в пещерата — обади се Джейк. — Дори и половината от хората да седнат върху раменете на другата половина.

— Няма нужда да правим това — усмихна се Хенчик. — Ще поставим най-силните вътре в пещерата — онези, които наричаме изпращачи. Другите ще се наредят един до друг по пътеката, хванати за ръка. Ще бъдат там, преди слънцето да се издигне над покривите утре. Кълна се в дедите си.

— Ще трябва да вземем нашите магнити и зидарски отвеси — включи се Кантаб. Той наблюдаваше притеснено Еди — за никого не бе тайна, че младият мъж се чувстваше ужасно, а пък беше и стрелец. Един стрелец можеше да нанесе светкавичен удар — и то винаги в целта.

— Ще бъде твърде късно — каза глухо Еди. Лешниковите му очи се обърнаха към Роланд. Бяха кръвясали и помътнели от изтощение. — Утре ще бъде твърде късно дори и ако магията още не е изчезнала.

Роланд отвори уста да каже нещо и младият мъж вдигна предупредително пръст.

— Само не казвай ка, Роланд. Ако споменеш ка дори още веднъж, кълна се, че главата ми ще се пръсне.

Стрелеца нищо не каза.

Еди се обърна към двамата мъже, загърнати в тъмни наметала.

— Освен това вие също не сте сигурни дали магията ще продължи да действа, нали? Това, което е отворено тази нощ, може да се затвори утре сутринта. И тогава всичките отвеси и магнитчета на света няма да са в състояние да го отворят.

— Така е — кимна Хенчик. — Ала твоята жена взе магическото кълбо със себе си и ти можеш да си мислиш, каквото си искаш, ала ние сме доволни, че поне Средният свят и Граничните земи се отърваха от това проклятие.

— Бих продал душата си, за да го върна обратно и да го поддържа в ръцете си — заяви Еди.

Всички в стаята изглеждаха потресени — дори Джейк — и Роланд поиска да каже на Еди, че не биваше да изрича това, че трябваше да си вземе думите назад. В търсенето на Кулата срещу тях играеха могъщи сили — тъмни сили — и Черната тринайсетица беше най-ясният знак за присъствието им. Това, което можеше да помогне, можеше, също и да навреди, защото топките на дъгата имаха собствена зловеща магическа енергия, а Тринайсетицата бе най-могъщата от всички. Навярно тя представляваше сбор от техните сили. Дори и да я притежаваха, Роланд щеше да направи всичко възможно, за да я задържи по-далеч от ръцете на Еди Дийн. В сегашното му лабилно състояние сферата щеше или да го унищожи, или да го превърне в свой роб за броени минути.

— Ако камъкът имаше уста, щеше да може и да пие — обади се сухо Роса и останалите я изгледаха учудено. — Еди, престани да умуваш над това колко ще продължи действието на магията и по-добре се замисли за пътеката, която води до пещерата. После си помисли за петте дузини мъже, повечето, от които са стари почти колкото Хенчик, а един-двама са слепи като прилели, и си представи как се опитват да се изкачат по стръмнината след здрачаване.

— Канарата — обади се Джейк. — Спомняш ли си канарата, от която си щял да паднеш, когато татко Калахан те спасил?

Младият мъж неохотно кимна. Роланд виждаше как се опитва да приеме онова, което не може да промени. Как иска да се хване за здравия разум.

— Сузана Дийн също е стрелец — рече синът на Стивън Дисчейн. — Навярно ще съумее да се погрижи за себе си за известно време.

— Не мисля, че тя владее себе си в момента — отвърна му Еди, — нито пък ти смяташ така. Става въпрос за бебето на Мия в крайна сметка и Мия ще дърпа конците, докато бебето — мъничето — се роди.

Тогава интуицията на Роланд проговори и както се бе случвало много пъти през годините, предчувствието му се оказа вярно.

— Възможно е да не е била на себе си, когато са избягали, ала смятам, че едва ли Мия ще успее да задържи водещата си роля през цялото време.

Калахан най-сетне проговори, надигайки поглед от книгата, която го бе потресла.

— И защо? — попита той.

— Защото това не е нейният свят — рече Стрелеца, — а светът на Сузана. Ако не намерят начин да се спогодят, може да намерят смъртта си.

ДВЕ

Хенчик и Кантаб се отправиха към Манихейска Кала, за да разкажат на събралите се (които бяха предимно старци, и то все мъже) за случилото се през деня и да ги уведомят за отплатата, поискана от стрелците. Роланд отиде с Роса в нейната барака. Тя се издигаше на склона на хълма, до един нужник, който някога беше чист и поддържан, а сега бе целият в развалини. Вътре в него като безполезен страж лежаха останките от онова, което преди беше Анди, многофункционалният Робот вестоносец. Росалита бавно разсъблече Стрелеца, докато той не остана гол-голеничък. Тогава легна до него и втри в кожата му специални масла — котешко масло за раните му и мек, подобен на крем, благоуханен мехлем за по-чувствителните части от тялото му. После се любиха. Достигнаха кулминацията едновременно (нищо повече от обикновена физиологична случайност, която глупаците приемат за нещо съдбовно) и се заслушаха в пукота на фойерверките и ликуващите викове на хората, насъбрани се на градския площад на Кала, по-голямата част, от които вече се бяха напили от радост.

— Спи — рече тя. — Утре няма да те видя повече. Нито аз, нито пък Айзенхарт, Овърхолсър или който и да било от Кала.

— Да не би да си имала видение? — попита Роланд. Говореше спокойно, даже развеселено, ала дори когато се намираше дълбоко в пламналите и недра, мисълта за Сузана не спираше да го терзае — една от неговия ка-тет, изчезнала без следа. Това бе напълно достатъчно да го лиши от покоя, от който имаше нужда.

— Не — отвърна жената, — ала от време на време имам предчувствия като всяка друга жена, особено, когато нейният мъж се готви да си тръгне.

— Така ли ме възприемаш? Като твой мъж?

Погледът и беше едновременно свенлив и непоколебим.

— За краткото време, през което си тук, да, така мисля. Или може би греша, Роланд?

Той веднага поклати глава. Беше хубаво да бъдеш отново нечий мъж, макар и за кратко. Росалита видя реакцията му и изражението и се смекчи.

— Срещата ни беше добра, Роланд. Срещата ни в Кала беше добра — рече тя и го погали по бузата.

— Така е, жено.

Тя докосна чуканчетата на пръстите му, после ръката и се премести върху дясното му бедро.

— Как са бележките ти?

Роланд не можеше да я излъже.

— Зле.

Жената кимна и хвана лявата му ръка, която бе успял да опази от подобните на омари чудовища.

— Ами тук? Тук боли ли те?

— Не — рече Стрелеца, ала усещаше дълбоко скритата болка. Тя дебнеше притаена, очаквайки своя час, за да го прободне. Онова, което Росалита бе нарекла „сухо разкривяване“.

— Роланд! — продума икономката на татко Калахан.

— Да?

Изглежда го спокойно. Продължаваше да държи лявата му ръка, да я докосва нежно, да извлича тайните и.

— Довърши делото си колкото е възможно по-скоро.

— Това ли е твоят съвет?

— Да, миличък. Довърши онова, с което си се захванал, преди то да те довърши.

ТРИ

Еди остана на задната веранда на къщата на някогашния свещеник, докато не настъпи полунощ и онова, което местните хора впоследствие нарекоха „Денят на битката при Източния път“, не стана част от историята (след което навярно щеше да се превърне в мит..., ако предположим, че светът оцелееше достатъчно дълго това да се случи). Веселбата в града ставаше все по-шумна и необузdana и Еди се запита кога ли празнуващите ще запалят главната улица? Обаче пукаше ли му изобщо за това? Ни най-малко, благодаря, вие също сте добре дошли. Докато Роланд, Сузана, Джейк, Еди и трите жени — Сестрите на Оризия, както се наричаха — се възправяха срещу Вълците, останалите жители на Кала се бяха сврели в домовете си и оризовите ниви край речния бряг. Въпреки това младият мъж бе сигурен, че само след десетина години — а може би и пет! — те щяха да разказват помежду си как един есенен ден са се осмелили да се опълчат срещу Вълците, борейки се рамо до рамо със стрелците.

Не беше честно и част от него прекрасно знаеше това, обаче никога досега не се бе чувствал толкова безпомощен, толкова отчаян и толкова незначителен. Не спираше да си повтаря, че не трябва да мисли за Сузана, да се чуди къде ли се намира сега и дали демоничното и дете се е родило, и въпреки всичко тя не му излизаше от ума. Жена му бе отишла в Ню Йорк — поне в това бе абсолютно сигурен. Ала кога? Дали хората се возеха във файтони, окичени с газени фенери, или се носеха насам-натам в антигравитационни такситата, управлявани от роботи на „Норт Сентрал Позитроникс“? Беше ли жива изобщо? Би избягал от тази мисъл, стига да можеше, но понякога съзнанието беше толкова жестоко. Пред очите му непрестанно изникваше следната картина — Сузана лежи в канавката нейде в Азбучния град със свастика, изрязана на челото, а на врата и виси табелка с надпис: „ПОЗДРАВИ ОТ ПРИЯТЕЛИТЕ ТИ В ОКСФОРД“.

Изведнъж кухненската врата зад гърба му се отвори. Чу се приглушено шляпане на стъпки на боси крака (слухът му бе станал

изключително остър, подобно на другите му сетива) и потракване на нокти.

Джейк и Ко.

Момчето седна до него в люлеещия се стол на Калахан. Продължаваше да е облечено с изцапаните си дрехи от схватката. В колана му бе затъкнат рюгера, който Джейк беше откраднал от баща си в деня, когато бе избягал от къщи. Днес той беше пролял... е, не точно кръв. Още не. Машинно масло? Еди се усмихна едва-едва. Нямаше нищо смешно в това.

— Не можеш ли да заспиш, Джейк?

— Ейк — повтори Ко и се сгуши в краката на момчето, отпусайки муцунка на дъските между лапичките си.

— Не. Мислех си за Сузана — рече, след което помълча известно време и добави: — И за Бени.

Еди си даваше сметка, че това беше напълно нормално, че момчето бе видяло своя приятел буквално да експлодира пред очите му — естествено, че щеше да си мисли за него, — ала въпреки това продължаваше да изпитва горчива ревност като че ли всички мисли на Джейк трябваше да са ангажирани със Сузана Дийн.

— Хлапето на Тавъри — каза момчето. — Всичко стана по негова вина. Паникьоса се. Хукна да бяга. Счупи си глезена. Ако не беше той, Бени щеше да е жив. — След което бавно и с такъв леден глас, че щеше да смрази сърцето на момчето, за което ставаше дума, ако можеше да го чуе отнякъде, процеди: — Шибаният Франк Тавъри!

Еди се пресегна и погали хлапето по главата. Косата му бе станала доста дълга. Нуждаеше се от измиване. По дяволите, не само от измиване, ами и от подстригване. Това момче имаше нужда от майка, която да се грижи за него, която да следи в какво състояние е нейният син... друг беше въпросът, че едва ли щеше да го получи. И — о, малко чудо! — споделянето на мъката на Джейк накара Еди да се почувства по-добре. Не много, но все пак по-добре.

— Не се измъчвай — рече той. — Стореното-сторено.

— Ка — въздъхна горчиво Джейк.

— Ка — повтори Ко, без да вдигне муцунка от земята.

— Амин — заяви Джейк и се засмя. Смехът му беше обезпокоително хладен. Момчето извади рюгера от саморъчно направения кобур и се загледа в него. — Този ще премине, защото е

дошъл оттам. Поне така казва Роланд. Другите оръжия вероятно също ще преминат, понеже няма да сме в тодаш. Ако не минат през вратата, Хенчик ще ги скрие в пещерата и навярно ще можем да се върнем за тях.

— Ако се озовем в Ню-Йорк — рече Еди, — там има предостатъчно оръжия. Можем да се възползваме от тях.

— Но не и като револверите на Роланд. Надявам се да успеят — да преминат, защото си мисля, че в никой от световите няма подобни пистолети.

Младият мъж си мислеше същото, ала не го изрече на глас. В града оглушително изтрещяха фойерверки, след което се възцари тишина. Явно празненството наближаваше своя край. Най-сетне. Утре със сигурност веселбата щеше да продължи, само дето пиенето щеше да е по-малко. Роланд и неговият ка-тет щяха да бъдат очаквани като почетни гости, ала ако боговете на създанието бяха милостиви и вратата се отвореше, те вече нямаше да са тук. Щяха да преследват Сузана. Да търсят Сузана. Да върви по дяволите преследването, важното беше да я намерят. Да я открият. Сякаш прочел мислите му (нищо чудно — той имаше силна интуиция), Джейк каза:

— Още е жива.

— Как можеш да си сигурен в това?

— Щяхме да почувстваме, ако бе умряла.

— Джейк, можеш ли да я видиш?

— Не, но...

Още не бе успял да довърши, когато изпод земята изведнъж се разнесе дълбок тътен. Верандата внезапно започна да се издига и пропада като лодка сред вълните на бурно море. Дъските около тях заскърцаха, а в кухнята задрънчаха порцеланови съдове. Шумът наподобяваше тракане на зъби. Ко мълниеносно надигна глава и изскимтя. Малката му лисича муцунка изглеждаше комично — очите му бяха ококорени, а ушите — прилепнали към черепа. В дневната на Калахан нещо падна на пода и се разби на парчета.

Първата мисъл на Еди, макар и безумно ирационална, беше, че Джейк е убил Сюз с думите си, когато каза, че жената е все още жива.

Подземният грохот се усили и земята се разтrese още по-силно. Стъклото на един прозорец се счупи, когато дървената му рамка рязко се огъна. На двора нещо се сгромоляса — Еди предположи (съвсем

правилно), че това беше порутеният нужник, който най-накрая бе рухнал напълно. Младият мъж беше скочил на крака, без да осъзнава това. Джейк също се бе изправил и стискаше китката му. Еди извади тежкия револвер на Роланд и двамата се спогледаха, готови за стрелба.

От земните недра се разнесе един последен мощен трус и верандата се успокои. На определени ключови точки по протежението на Лъча хората се будеха разтревожени и се оглеждаха смутено. По улиците на Ню Йорк изведнъж се включиха алармите на няколко автомобила. На следващия ден вестниците щяха да съобщят за незначително земетресение — доста счупени прозорци, но за щастие без никакви пострадали. Само лекичко разлюляване (хайде, скъпа, разтърси ме!) на солидните земни пластове.

Джейк се взираше в Еди с широко отворени очи, в които се четеше прозрение за случилото се.

Той знаеше.

Вратата зад тях изведнъж се отвори и отец Калахан се втурна на верандата по тънки бели гащи, които стигаха до коленете му. Единственото друго нещо върху тялото му беше златното разпятие, което висеше на врата му.

— Беше земетресение, нали? — попита разтревожено той. — Веднъж усетих едно, докато бях в Северна Калифорния, ала такова нещо никога не се е случвало в Кала... поне откакто аз съм тук.

— Беше нещо много по-лошо от земетресение — въздъхна Еди и посочи на изток, където хоризонтът бе озарен от безмълвните артилерийски залпове на зелени светкавици. Недалеч от дома на отца, малко по-надолу по хълма, вратата на бараката на Росалита изскърца и на прага се показаха Роланд и икономката. Тя бе само по долна риза, а Стрелеца — по дънки. И двамата бяха боси в росата. Еди, Джейк и Калахан се приближиха до тях. Техният дин се взираше напрегнато в зелените отблясъци на хоризонта, които вече избледняваха далеч на изток — там, където ги очакваше зловещата страна Тъндърклап, където беше дворът на Пурпурния крал и където, кацнала на самия ръб на Крайния свят, се издигаше Тъмната кула. „Ако — помисли си Еди, — ако все още се издига.“ — Джейк тъкмо казваше, че ако Сузана умре, щяхме да го усетим — рече младият мъж. — Че ще се случи нещо, което ти наричаш сигул. Веднага след това земята се разтърси и се появи това. — Той посочи към моравата пред къщата на татко

Калахан, където земята бе прорязана от дълбока бразда, дълга около три метра, чиито ръбове наподобяваха набръчканите кафяви устни на кошмарна уста. Навсякъде из градчето ехтеше неистов кучешки лай, ала жителите на Кала, които вдигаха такава дандания допреди малко, сега изобщо не се чуваха. Еди предположи, че повечето са проспали случилото се, потънали в пиянския сън на победителите.

— Това не беше свързано със Сюз, нали? — попита младият мъж, обръщайки се към Роланд.

— Не пряко.

— Не беше нашият — добави Джейк. — Тогава пораженията щяха да са много по-големи, не мислите ли?

Стрелеца кимна.

Росалита изгледа хлапето със смесица от изумление и страх.

— Какво означава това „не беше нашият“, момче? За какво говориш? Това определено не беше обикновено земетресение!

— Не — поклати глава Роланд. — Не беше земетресение, а Лъчетръс. Един от Лъчите, които крепят Кулата — които крепят всичко — току-що рухна. Беше прекъснат.

Въпреки мъждивата светлина на четирите фенера, висящи на верандата, Еди успя да забележи как лицето на Росалита Муньос губи цвета си.

Жената се прекръсти.

— Един от Лъчите? Кажи ми, че не е вярно! Не може да е вярно, нали? Кажи, че не е така!

Младият мъж си спомни за един отдавнашен скандал по време на бейзболен мач. Някакво хлапе не спираше да повтаря: „Кажи, че не е вярно, Джо! Кажи, че не е така!“

— Не мога — отвърна хладно Роланд, — защото това е самата истина.

— Колко са Лъчите всъщност? — попита Калахан.

Стрелеца погледна към Джейк и му кимна лекичко с глава: „Кажи си урока, Джейк от Ню Йорк — кажи го и бъди убедителен.“

— Шест лъча, които свързват дванайсет портала — започна момчето. — Тези дванайсет портала се намират на дванайсетте края на света. Роланд, Еди и Сузана всъщност са започнали пътешествието си от Портала на Мечока, а аз се присъединих към тях нейде между него и Луд.

— Шардик — продума замислено Еди, загледан в последните отблясъци на светкавиците на източния хоризонт. — Така се казваше онази мечка.

— Да, Шардик — потвърди Джейк. — Следователно се намираме по протежението на Лъча на Мечока. Всички Лъчи се събират в Тъмната кула. От другата страна на Кулата нашият Лъч... — Момчето се запъна и вдигна очи към Роланд за помощ. Той пък на свой ред погледна към Еди Дийн. Изглеждаше, че Стрелеца не им е казал всичко за Наследството на Елд.

Мъжът на Сузана или не забеляза настойчивия взор на своя дин, или реши да не му обърне внимание. Роланд Дисчейн обаче не се отказваше толкова лесно.

— Еди? — вдигна вежди той.

— Поели сме се по Пътеката на Мечока, по Пътя на Костенурката — продума отнесено младият мъж. — Нямам никаква представа дали това има изобщо някакво значение, след като така или иначе се намираме на огромно разстояние от Тъмната кула, ала отвъд нея трябва да са Пътеката на Костенурката и Пътят на Мечока. — След което изрецитира:

*КОСТЕНУРКАТА огромна погледни!
Света върху черупката съзри.
Мисълта и бавно тече,
много обети и клетви е чула...*

От този момент Росалита продължи:

*... на гърба и всички истини са сбрани,
там любов и дълг са съчетани.
Обича морето, обича земята,
обича даже и децата.*

— Не е същото, както са ми го пели в люлката и съм го декламирал на приятелите си — усмихна се Роланд, — ала е

достатъчно близко, кълна се в дедите си.

— Името на Великата Костенурка е Матурин — каза Джейк и сви рамене. — Ако има някакво значение.

— Можеш ли да разбереш кой от Лъчите е бил прекъснат? — попита Калахан, вперил поглед в Стрелеца. Той поклати глава.

— Всичко, което знам, е, че Джейк е прав — не беше нашият Лъч. Ако той бе унищожен, нищо нямаше да оцелее на стотина километра околоръст от Кала Брин Стърджис. — „Или може би на хиляда километра от градчето — помисли си Стрелеца, — кой ли можеше да знае?“ — Птиците щяха да ваят пламтящи от небето.

— Все едно ми описваш Армагедон — промълви Калахан с тих, напрегнат глас.

Синът на Стивън Дисчейн поклати глава, но не, за да му противоречи.

— Не знам значението на тази дума, татко, ала говоря за чудовищна гибел и чудовищни опустошения. И някъде — навярно по протежението на Лъча, свързващ Портала на Рибата с този на Плъха — това се е случило.

— Сигурен ли си, че това наистина е станало? — попита Росалита.

Мъжът кимна. Веднъж вече му се беше случвало нещо подобно, когато настъпи упадъкът на Гилеад и на цивилизацията такава, каквато я познаваше. Когато бе изпратен да се скита с Кътбърт, Алан, Джейми и още неколцина от техния ка-тет. Тогава също бе рухнал един от шестте Лъча — и той определено не беше първият.

— Колко Лъча са останали да поддържат Кулата? — попита Калахан.

За пръв път Еди прояви известен интерес към нещо, което не беше свързано пряко с изчезването на жена му. Той се загледа в Роланд, а в очите му се четеше нещо подобно на внимание. И защо не? Това всъщност беше съдбоносният въпрос. Всичко на света служи на Лъча, обичаха да казват хората и въпреки че всъщност всичко на света служеше на Кулата, то именно Лъчите крепяха Тъмната кула изправена. Ако те бъдеха прекъснати...

— Два — рече Роланд най-накрая. — Трябва да са останали поне два, така мисля. Този, който минава през Кала Брин Стърджис, и още един. Един Бог знае колко дълго ще издържат. Дори и Разрушителите

да не са се захванали с тях, се съмнявам, че ще останат непокътнати за дълго. Нямаме никакво време за губене.

Еди настръхна.

— Ако предлагаш да продължим без Сюз...

Стрелеца поклати глава нетърпеливо, сякаш искаше да каже на младия мъж да не бъде такъв глупак.

— Не можем да се доберем до Кулата без нея. Както и не можем да се доберем до целта си без дребосъка на Мия. Това лежи в ръцете на ка, а хората в моята страна обичаха да казват: „Ка няма нито сърце, нито разум.“

— Мога да се съглася с това — изрече мрачно младият мъж.

— Възможно е да се натъкнем и на нов проблем — обади се след малко Джейк.

Еди му хвърли изпепеляващ поглед и процеди:

— Нямаме нужда от други проблеми.

— Знам, по..., ами ако земният трус е затворил входа на пещерата? Или... — момчето се поколеба, после с неохота изрече онова, което го безпокоеше: — ... или я е срутил напълно?

Еди се пресегна, стисна Джейк за ризата и го притегли към себе си.

— Да не си посмял да говориш така. Не си го и помисляй дори.

Вече можеха да чуят разтревожените гласове на жителите на Кала, които явно се бяха надигнали от леглата си. Те отново се събираха на площада и Роланд си помисли, че този ден и тази нощ определено щяха да се запомнят в Кала Брин Стърджис през следващите хиляда години. Разбира се, ако Кулата не рухнеше междувременно.

Еди пусна ризата на Джейк и приглади плата, сякаш се опитваше да поизглади гънките. После се усмихна на момчето, ала лицето му изглеждаше състарено и объркано. Роланд се обърна към Калахан:

— Дали манихейците ще дойдат утре сутринта? Ти ги познаваш по-добре от мен.

Калахан сви рамене.

— Хенчик е човек, който държи на думата си. Що се отнася до това, дали ще съумее да задължи останалите да дойдат след случилото се... Честно казано, не знам, Роланд.

— По-добре да успее — каза мрачно Еди. — Иначе не знам какво ще направя.

Възцари се тишина.

— Кой иска да играем на „Вижте ме“? — изведнъж предложи Стрелеца.

Еди го изглежда недоумяващо.

— Тъй или иначе ще трябва да будуваме до изгрев слънце — отбеляза Стрелеца. — По-добре да запълним с нещо времето си.

И така, те започнаха да играят на „Вижте ме“ и Росалита печелеше ръка след ръка, прибавяйки все повече точки към своята колонка върху плочата, където отбелязваха резултата, ала както забеляза Джейк, жената нито се усмихваше, нито се радваше. Лицето и си остана безизразно по време на цялата игра. Момчето се изкуши да използва дарбата си, обаче си помисли, че едва ли е редно да я прилага при подобни обстоятелства. Имаше чувството, че ако надзърне в картите на Роса, щеше да бъде все едно да я шпионира как се съблича. Или да гледа, докато тя и Роланд правят любов.

Въпреки това, докато играта продължаваше и североизточният хоризонт постепенно започна да изсветлява, Джейк си помисли, че знае за какво си мисли икономката, понеже и той самият си мислеше за същото. Умовете на всички бяха погълнати от последните два Лъча — и от това какво ли щеше да се случи с тях отсега нататък.

Щяха да треперят в очакване единият или двата да рухнат. Независимо дали техният ка-тет щеше да преследва Сузана, дали Роса щеше да приготвя вечерята си, или Бен Слайтман щеше да оплаква мъртвия си син в ранчото на Вон Айзенхарт — всички те щяха да си мислят за едно и също нещо. Как само два от шестте Лъча, крепящи Тъмната кула, са останали и как Разрушителите се трудят неуморно ден и нощ, прояждайки сърцевината им, опитвайки се да ги унищожат.

Колко ли време щеше да мине, преди всичко да свърши? И как точно щеше да свърши? Щяха ли да чуят оглушителния грохот на огромните тъмносиви камъни, докато се сгромолясват? Щяха ли небесата да се разкъсат като тънък плат, изсипвайки върху тях чудовищните същества, които обитаваха в мрака на тодаша! Щяха ли да имат време да изкрецят? Щеше ли да има задгробен живот, или дори Раят и Адът щяха да бъдат напълно заличени от сгромолясването на Тъмната кула?

Джейк погледна към Роланд и му изпрати най-ясната мисъл, на която бе способен:

„Роланд, помогни ни!“

Отговорът дойде веднага, изпълвайки съзнанието му с вледеняваща утеха (ала в крайна сметка ледената утеха бе къде-къде по-добра от никаквата):

„Стига да мога.“

— Вижте ме — каза Росалита и сложи картите си на масата. Бе успяла да подреди жезлите и беше събрала висшата колода, а на картата най-отгоре се виждаше Мадам Смърт.

*Строфа: Комала-ком-нов!
Има млад мъж със пищов!
Младият мъж е нещастен,
избяга гаджето само!
Отговор: Комала-ком-едно!
Избяга гаджето само!
Остави момъка самичък,
ще я последва ли? Дано...*

ВТОРА СТАНСА
ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТТА НА МАГИЯТА

ЕДНО

Нямаше защо да се тревожат дали манихейците ще дойдат или не. Хенчик, намусен както винаги, се появи с четирийсетина мъже на градския площад, откъдето трябваше да потеглят. Старецът увери Роланд, че те ще бъдат достатъчно, за да отворят Неоткритата врата, ако тя изобщо можеше да бъде отворена сега, след като „тъмното кълбо“ го нямаше. Водачът на манихейците не изрече никакво извинение, задето идеше с по-малък брой мъже от обещаното, ала доста често подръпваше брадата си. От време на време и с двете си ръце.

— Имаш ли представа защо прави това, татко? — обърна се Джейк към Калахан, който седеше до него в последната кола. Хората на Хенчик се клатушкаха на изток в дузина от своите каруци, а зад тях трополеше двуколка, цялата покрита с бяло платнище, теглена от две магарета албиноси с уродливо дълги уши и розови очи. На капрата на това странно превозно средство, което приличаше на Джейк на огромна количка за пуканки, седеше Хенчик — сам и умислен, подръпващ дългата си бяла брада.

— Мисля, че прави това, защото е смутен — отговори Калахан.

— Не виждам защо. Изненадан съм, че толкова много дойдоха след Лъчетръса снощи.

— Това, което е научил той, след като земята се разтrese, е, че някои от хората му се боят повече от тези неща, отколкото от него. И поради тази причина надали е особено щастлив, особено след като заради тях е нарушил обещанието си. И то не какво да е обещание, а такова, което е направил пред вашия дин. Достойнството му страда. — След това, без да промени тона или интонацията си, подлъгвайки го да даде отговор на въпрос, за който в друг случай Джейк би си премълчал, отецът попита:

— Значи вашата девойка е жива, а?

— Да, но в момента е обхва... — започна момчето, после прикри устата си с ръка и изгледа обвинително събеседника си. Пред тях на капрата на бялата двуколка Хенчик внезапно се озърна, като че ли

изведнъж бяха повишили тон и се караха. Калахан се зачуди дали всички в тази проклета история нямаха никакви свръхестествени дарби... всички, с изключение на него.

„Ала това не е никаква измислена история. Това е моят живот!“

Въпреки всичко обаче беше доста трудно да повярваш в това, особено след като си се видял като един от главните герои в книга, на чиято титулна страница се мъдреше думата „роман“. Издателство „Дабълдей“, 1975 година. Роман за вампири, а дори и децата знаеха, че вампири не съществуват. Само дето тези бяха истински. И поне в един от световите, свързани с този, все още съществуваха.

— Не се отнасяй така с мен — каза момчето. — И не ми прави подобни номера. Особено и ако продължаваме да сме от един отбор, татко. Разбрахме ли се?

— Съжалявам — въздъхна Калахан. — За прошка моля аз. На лицето на Джейк се изписа едва доловима усмивка и той погали Ко, който се бе сврял в предния джоб на пончото му. — Тя жи...

Момчето поклати глава.

— Сега не искам да говоря за нея, татко. Най-добре е дори да не си мислим за нея. Имам предчувствието — не знам дали е вярно или не, ала е много силно — че нещо я търси. Ако е така, по-добре ще е да не ни чуе какво си говорим.

— Нещо?

Джейк се пресегна и докосна кърпата, която Доналд Калахан бе вързал на врата си. Беше алена. После долепи длан върху лявото си око. Беше, само за миг. Аленото око. Окото на Пурпурния крал.

Калахан се отпусна назад на седалката и не каза нищо повече. Зад тях язدهа Роланд и Еди — безмълвни един до друг, въоръжени с револверите си. Рюгерът на Джейк беше в каруцата. Ако се върнеха в Кала Брин Стърджис след днешния ден, едва ли щеше да е за дълго.

„Обхваната от ужас“ — това щеше да каже Джейк, ала всъщност положението на Сузана беше още по-лошо. Нейде от много, много далеч, едва доловимо, ала все пак ясно, момчето я чуваше как крещи и единственото, на което можеше да се надява, беше отчаяните и писъци да не достигат до Еди.

ДВЕ

И тъй, те се отдалечиха от града, който, потънал в емоционално изтощение, спеше въпреки земните трусове от предната нощ. Денят беше толкова студен, че когато потегляха, виждаха как дъхът им излиза на облачета пара, а мъртвите царевични стъбла бяха покрити с тънък слой скреж. Над Девар-тет Уай се стелеше мъгла, сякаш това бе умореното дихание на реката. „Пред прага на зимата сме“ — помисли си Роланд.

След едночасова езда най-накрая стигнаха до пресъхналата река. Не се чуваха никакви звуци освен скърцането на колелата, тропотът от копитата на конете, (от време на време) присмехулният рев на магаретата албиноси и проскърцването на ръждясалите чаркове на превозните средства. Навярно трябваше да се насочат на юг, ако искаха да открият Пещерата на гласовете.

Десетина-петнайсет минути, след като земята започна да се издига вдясно от тях, начупвайки релефа си под формата на скалисти бърда, каменисти чукари и високи плата, те се върнаха на мястото, където преди двайсет и четири часа бяха дошли с децата на Кала и бяха започнали своята битка. Тук една пътека се отклоняваше от Източния път и лъкатушеше на северозапад. От другата страна на пътя се виждаше канавката, където Роланд, неговият ка-тет и сестрите на Оризия се бяха притаили в очакване на Вълците.

И като стана дума за Вълците, какво се бе случило с тях? Когато напуснаха мястото на засадата, то буквално бе осеяно с трупове. Повече от шейсет подобни на хора създания, които бяха дошли от запад, намъкнали сиви панталони, зелени наметала и озъбени вълчи маски.

Роланд скочи от седлото и тръгна към Хенчик, който смъкваше с усилия вдървеното си старческо тяло от покритата с бяло платнище двуколка. Стрелеца изобщо не си даде труд да му помогне — старецът не очакваше подобно нещо и дори можеше да се засегне от този жест.

Синът на Стивън Дисчейн го изчака да нагласи тъмното си наметало и тъкмо щеше да го попита нещо, когато си даде сметка, че

няма нужда. На четирийсет-петдесет метра по-нагоре, от дясната страна на пътя се издигаше голям хълм, покрит с изкоренени царевични стъбла, там, където миналия ден имаше единствено равна земя. Това бе погребална могила, забеляза Роланд, ала издигната без никаква проява на уважение или почит. Той не си бе губил времето в чудене как жителите на Кала са прекарвали предишния следобед — преди началото на празненството, заради което сега си отспиваха — и сега видя резултата от техните усилия. Дали се страхуваха, че Вълците могат да възкръснат, запита се той. На някакво подсъзнателно ниво знаеше със сигурност, че е било точно така. Ето защо бяха довели тежките, отпуснати тела (както на облечените в сиво същества, така и на конете им) до царевичната нива, бяха ги натрупали едно върху друго и ги бяха покрили с изкоренени стъбла. Без съмнение днес щяха да запалят тази символична клада. Ами, ако се появеше вятър и разнесееше огъня? Роланд си каза, че пак биха запалили могилата, рискувайки да изпепелят плодородната земя между пътя и реката. И защо пък не? Сезонът на посевите бе отминал и за почвата нямаше нищо по-добро от огъня, както обичаха да казват старите хора, а и жителите на Кала и бездруго нямаше да могат да спят спокойно, докато тази камара не се превърнеше в пепел. Дори и тогава малцина щяха да се осмелят да пристъпят на това място.

— Роланд, виж! — извика Еди с треперещ глас, в който се усещаха едновременно мъка и гняв. — По дяволите, виж!

Близо до края на пътеката, където Джейк, Бени Слайтман и близнаците Тавъри се бяха притаили, преди да се втурнат към безопасността, се виждаше разнебитена, изподраскана инвалидна количка, чието хромово покритие блестеше на слънцето, а седалката и бе изцапана с прах и кръв. Лявото и колело бе жестоко изкривено.

— Защо си разгневен, сай? — попита Хенчик. Към него се приближиха Кантаб и половин дузина старци от онези, които понякога на майтап Еди наричаше „Тъмните плащове“. Двама от тях изглеждаха доста по-възрастни от самия Хенчик и Стрелеца се сети какво бе казала Роса предната нощ: „Помисли си за петте дузини мъже, повечето от които са стари почти колкото Хенчик, а един-двама са слепи като прилепи, и си представи как се опитват да се изкачат по стръмнината след здрачаване.“ Е, сега не беше тъмно, ала наследникът на Елд се зачуди дали ще могат да се справят с полегатата част от

пътеката, водеща към Пещерата на гласовете, да не говорим за постръмните и участъци.

— Те донесоха вървящия стол на жена ти тук, за да я почетат — продължаваше белобрадият старец. — Както и за да почетат и теб. Защо тогава си ядосан, сай?

— Защото не ми харесва да го гледам изпочупен, окървавен и празен — отвърна Еди. — Разбираш ли какво искам да кажа, Хенчик сай?

— Гневът е най-безползното чувство — изрецитира водачът на манихейците. — Той е гибелен за съзнанието и само отравя сърцето.

Еди стисна устни, докато не побеляха и не се превърнаха в тънка линия под носа му, ала по някакъв начин успя да се въздържи от отговор. Той се приближи до очуканата инвалидна количка на Сузана — тя бе изминала стотици километри, откакто я бяха открили в Топика, но вече бе дошъл краят на пътешествието и — и се вгледа мрачно в нея. Когато Калахан се запъти към него, Еди му махна с ръка да не се приближава.

През това време Джейк се взираше в онзи участък от пътя, където Бени бе улучен и убит. Единствено трупът на момчето го нямаше и някой се бе опитал да скрие кървавите петна с листа. Джейк си представи откъснатата ръка на приятеля си, лежаща в праха с обърната нагоре длан... а после си спомни как бащата на загиналото хлапе бе изскочил от царевицата и беше видял сина си проснат на пътя. За известно време той не бе способен да издаде никакъв звук и Джейк предположи, че това е достатъчно време някой да каже на сай Слайтман, че са се отървали извънредно леко — само със смъртта на неговото момче, на съпругата на фермера Айзенхарт и със счупения глезен на хлапето на Тавъри. Нищо работа. Обаче никой не му каза това и Слайтман старши бе изкрещял така, че Джейк си мислеше, че никога няма да може да забрави този вик, че винаги ще вижда как Бени лежи мъртъв в мрака и кръвта шурти от грозната рана, където преди се намираше ръката му.

Недалеч от мястото, където беше паднал приятелят му, се виждаше нещо друго, покрито с пръст. Джейк се наведе и го изрови — оказа се едно от металните топчета-убийци на Вълците, наричани още прехващани или сничове. Моделът беше „Хари Потър“ според надписа върху тях. Вчера бе подържал две и беше усетил как вибрират. Беше

чул едва доловимото им зловещо бръмчене. Това тук бе по-мъртво и от Вълците. Джейк се изправи и го запрати с такава сила към могилата от тела, че чак ръката го заболя. Сигурно утре щеше да е схванат, обаче изобщо не му пукаше. Не му пукаше и за засегнатия от думите на Еди Хенчик — другарят му искаше да върне жена си, а момчето — приятеля си и докато младият мъж можеше да получи някой ден онова, което искаше, желанието на Джейк Чеймбърс никога нямаше да се сбъдне. Защото смъртта беше дар, който не можеше да бъде върнат. Смъртта, също като диамантите, беше вечна.

Искаше му се да се махне оттук, да поеме към пещерата, да остави този участък от Източния път зад гърба си. Искаше му се да не трябва повече да се вира в очуканата, празна инвалидна количка на Сузана. Обаче манихейците бяха застанали в кръг около мястото, където се беше провела битката, и Хенчик се молеше на висок глас, нареждайки бързо думите, които се врязваха болезнено в слуха на Джейк като квиченето на заколвано прасе. Старецът се обръщаше към нещо, наречено Отвъдното, молейки го за безопасно изкачване до пещерата и успешно приключване на делото, без загуба на нечий живот или разсъдък (тази част на молитвата се стори особено обезпокояваща за Джейк, тъй като той никога не бе възприемал здравия разум като нещо, за което да се молиш). После се помоли на Отвъдното да влее живот в техните зидарски отвеси и магнити, като завърши с молитви за пещерата и продължителността на магията — фраза, която, както изглеждаше, имаше огромно въздействие върху тези хора. Когато приключи, всички изрекоха в един глас: „Отвъдното-сам, Отвъдното-кра, Отвъдното-кан-тах“ и пуснаха оплетените си ръце. Неколцина паднаха на колене, за да се обърнат за още нещо към най-големия шеф, а през това време Кантаб поведе четирима-петима от по-младите към двуколката с бяло покривало. След като го смъкнаха, пред погледа на Джейк се разкриха няколко големи дървени сандъка. Зидарски отвеси и магнити, каза си момчето, и излезе напълно право; само дето бяха много по-големи от онези, които манихейците носеха на вратовете си. Изглежда, бяха домъкнали тежката артилерия за това приключение. Сандъците бяха украсени с най-различни рисунки — звезди, луни и причудливи геометрични форми — които изглеждаха по-скоро кабалистични, отколкото християнски. Обаче, след като се замисли, Джейк си каза, че едва ли имаше основания да сравнява

манихейците с християните — те можеха да приличат на квакери и менонити^[1] с техните наметала, бради и кръгли шапки, можеха да използват думи като „нему“ и „нам“ в разговорите си, ала, доколкото Джейк знаеше, нито квакерите, нито менонитите имаха хоби да пътуват между световите.

Полираните до блясък дървени пръчки бяха извадени от друга каруца. Те бяха напъхани в металните скоби от долната страна на гравирани сандъци, наричани от тях „чеги“. Манихейците бяха носили тези сандъци като религиозни артефакти по улиците на средновековните градове и момчето предполагаше, че до известна степен те наистина бяха религиозни артефакти.

Започнаха да се изкачват по пътеката, която бе осеяна с панделки за коса, скъсани детски дрешки и играчки. Това беше стръвта, с която бяха примамили Вълците. Когато стигнаха до мястото, където Франк Тавъри си бе счупил крака, Джейк чу гласа на хубавата сестра на Франк — Франсин: „Помогни му, сай, моля аз.“ Така и бе направил. В резултат на което сега Бени беше мъртъв.

Момчето се огледа намръщено, после си помисли: „Вече си стрелец, трябваше да се справиш по-добре“ и се насили да погледне назад.

Ръката на отец Калахан се отпусна върху рамото му.

— Синко, добре ли си? — попита загрижено Калахан. — Ужасно си пребледнял.

— Нищо ми няма — отвърна момчето. В гърлото му се беше надигнала някаква буца, при това доста голяма, ала той съумя да я преглътне и повтори онова, което току-що беше казал, залъгвайки повече себе си, отколкото отец Калахан: — Всичко е наред, нищо ми няма.

Мъжът с белега на челото кимна и премести мешката си — (представляваше доста иронична гледка за човек, който уж не вярва, че ще се отправи на път) от лявото си рамо на дясното.

— И какво ще се случи, когато се качим до тази пещера? Разбира се, ако успеем да стигнем до нея.

Джейк поклати глава. Нямаше никаква представа.

ТРИ

Пътеката не беше толкова лоша, колкото очакваха. Отломките, които се бяха отчупили от скалистия склон и сега се търкаляха под краката им, затрудняваха движението на мъжете, понесли чегите, ала поне в едно отношение изкачването бе станало по-лесно от преди. От земния трус огромната канара, която преди блокираше пътя, се бе срутила и когато Еди погледна надолу, я видя разделена на две огромни парчета. Сърцевината и беше по-светла и това я караше да изглежда като най-голямото сварено яйце, което бе виждал през живота си.

Пещерата също беше на мястото си, само дето пред отвора и се беше натрупала истинска планина от дребни камъчета. Еди се присъедини към по-младите манихейци, помагайки им да разчистят входа. Когато привършиха, гледката на зейналата каменна паст поразхлаби малко възела, който бе стегнал сърцето на младия мъж, макар че безмълвието на пещерата (която не случайно носеше названието „Пещерата на гласовете“) му действаше обезпокоително. Предния път това място беше доста бърливо — къде беше сега брат му Хенри, който не спираше да опява как хората на Балазар го убили и че това се случило изцяло по вина на Еди. Къде беше майка му, която винаги се съгласяваше с по-големия му брат (непоправим наркоман, но велик мислител) и нареждаше печално как чедото и умряло? Къде беше Маргарет Айзенхарт, за да се оплаче на Хенчик, нейния дядо, задето я дамгосал като блудница и я изоставил? Това място беше Пещерата на гласовете дълго преди да стане Пещерата на портала, ала ето че гласовете бяха замлъкнали. А и самият портал изглеждаше... безинтересен беше първата дума, която дойде наум на Еди. Втората бе незначителен. А някога тази пещера беше огласяна от гласовете от отвъдното; вратата пък беше обгърната от злокобна и мистериозна слава, след като прокълнатата кристална сфера — Черната тринайсетица — бе дошла в Кала чрез нея.

„Сега обаче Тринайсетицата си отиде по същия начин през нея и порталът ми прилича на нищо и никаква стара врата, която не...“

Еди се опита да потисне тази мисъл, но не успя.

„... която не води наникъде.“

Той се обърна към Хенчик, засрамен от внезапно избликналите сълзи от очите му, ала неспособен да ги спре.

— Никаква магия не е останала тук — продума. Гласът му трепереше от отчаяние. — Зад тази шибана врата няма нищо друго освен застоял въздух и изпопадали камъни. Двата с теб сме глупаци.

Манихейците ахнаха при тези думи, ала в очите на белобрадия старец, които бяха вперени в младия мъж, сякаш проблеснаха весели пламъчета.

— Луис, Тони! — като че ли радостно извика той. — Донесете ми бранихейския чег!

Двама мускулести здравеняци с къси бради и сплетени на плитки коси пристъпиха напред. Между тях се поклащаше сандък от желязно дърво, който бе дълъг около метър и двапет сантиметра и тежеше доста, съдейки по начина, по който го носеха мъжете. Те го стовариха точно пред Хенчик.

— Отвори го, Еди от Ню Йорк.

Тони и Луис изгледаха учудено младия мъж, а в погледите им се долавяше и известен страх. Еди забеляза, че по-възрастните манихейци го наблюдават с нескрито любопитство. Хрумна му, че сигурно ще му трябват няколко години, за да опознае всички странности на манихейците. Луис и Тони имаха още доста да учат, докато овладеят навиците на събратята си.

Хенчик кимна малко нетърпеливо, Еди се наведе и отвори сандъка. Фасулска работа. Нямаше никаква ключалка. Вътре се виждаше копринена кърпа. Белобрадият старец я разгъна като илюзионист и пред погледа на младия мъж се показа зидарски отвес, прикрепен към изящна сребърна верижка. Той заприлича на Еди на старомоден детски пумпал и изобщо не се оказа толкова голям, колкото бе очаквал. Беше дълъг около четирийсет сантиметра от заострения си връх до по-широката си горна част, изработен от някакво жълтеникаво дърво, което изглеждаше като промазано. Сребърната верижка бе увита около един щифт на върха на сандъка.

— Извади го — каза Хенчик и когато младият мъж хвърли въпросителен поглед към Роланд, космите около устата на стареца се раздвижиха, разкривайки два реда съвършено бели зъби, а устните му се извиха в цинична усмивка. — Защо гледаш към своя дин,

сополанко? Магията на това място е изчезнала, ти самият го каза! Нали всичко знаеш! Та ти сигурно си на... чакай да помисля... на цели двайсет и пет години!

Манихейците, които бяха достатъчно близо, за да чуят шегата, се закикотиха — дори и тези от тях, които нямаха двайсет и пет години.

Вбесен от държанието на старото копеле, а също и от себе си, Еди се наведе и тъкмо щеше да вземе отвеса, когато Хенчик го възпря.

— Не пипай самия отвес, ако искаш да останеш цял. Хвани го за верижката, ако ме разбираш какво искам да кажа.

Младият мъж възнамеряваше да хване самия отвес — така и така вече се беше направил на пълен идиот пред тези хора и нямаше защо да не стигне докрай — ала щом забеляза погледа на Джейк, промени решението си. Вятърът духаше силно тук горе, отнемаше топлината на изпотеното му тяло и караше кожата му да настръхва. Той се пресегна, хвана сребърната верижка и внимателно я размота от щифта.

— Сега го вдигни — нареди Хенчик.

— Какво ще стане?

Беловласият старец кимна като че ли Еди най-накрая започваше да проявява зачатъци на здрав разум.

— Това си заслужава да се види. Вдигни го.

Младият мъж се подчини. Имайки предвид очевидните усилия, с които двамата здравеняци носеха сандъка, той бе изненадан от това колко лек се оказа отвесът всъщност. Беше като да държиш перце, прикрепено към дълга около метър и двайсет сантиметра верижка. Той праметна верижката през пръстите си и протегна напред ръка — изглеждаше като кукловод, който всеки момент ще накара марионетката си да заиграе.

Тъкмо се готвеше отново да попита Хенчик какво толкова би трябвало да се случи, ала преди да успее да отвори устата си, отвесът започна да се полюшва напред-назад, описвайки малка дъга.

— Не го правя аз — рече смутено младият мъж. — Е, поне не мисля, че го правя. Сигурно е вятърът.

— Едва ли — обади се Калахан. — Доколкото усещам, няма никакви...

— Тихо! — изсъска Кантаб и дари някогашния свещеник с такъв изпепеляващ поглед, че отецът веднага млъкна.

Еди стоеше пред пещерата, а речната долина и по-голямата част от Кала Брин Стърджис се простираха пред него. Трептяща като мираж, обагрена в сиво-синьо, в далечината се виждаше гората, през която бяха минали, за да стигнат дотук — последната граница на Средния свят, където никога вече нямаше да се върнат. Вятърът развяваше косата на младия мъж и изведнъж той чу жужащ звук.

Само дето не го беше чул. Усещаше бръмченето вътре в ръката, която бе протегнал, в дланта с разперените пръсти, около която беше омотал верижката. То бе в ръката му. И най-вече в главата му.

В долния край на верижката, някъде на височината на коляното му, отвесът започна да се люлее по-силно, наподобявайки движенията на махало. Внезапно Еди осъзна нещо необичайно — всеки път, когато отвесът стигаше до края в едната посока, той осезаемо натежаваше. Сякаш някаква необичайна центробежна сила оказваше своето въздействие върху странния предмет.

Описваната от отвеса дъга ставаше все по-голяма и по-голяма, а дърпането в края на всеки мах се усилваше. И тогава...

— Еди! — извика Джейк, а в гласа му се преплитаха възторг и безпокойство. — Виждаш ли?

Естествено, че виждаше. Сега зидарският отвес като че ли се замъгляваше, когато застиваше за миг в краищата на плавната дъга, която описваше. Същевременно натискът върху ръката му — теглото на отвеса — стремително нарастваше. Внезапно Еди си спомни къде се намираше — на около двеста метра над земята. Тази играчка като нищо щеше да го преметне отвъд ръба на скалната площадка, ако не спреше скоро да се люлее. Ами ако не успееше навреме да освободи ръката си от верижката?

Зидарският отвес се изстреля надясно, описвайки невидима усмивка във въздуха, а теглото му продължаваше да нараства, като че ли загребваше вода от някакъв невидим резервоар. Постепенно незначителното парче дърво, което бе извадил от сандъка, започна да тежи трийсет, четирийсет, петдесет килограма. Времето сякаш започна да тече по-бавно и младежът осъзна, че всеки път, когато тежестта застиваше на границата между движението и гравитацията във всяка от връхните си точки, можеше да види Източния път пред себе си — не просто по-ясно от обичайното, а увеличен като през лупа. После

бранихейският отвес се понесе надолу, ставайки още по-тежък, а когато отново започна да се издига...

— Добре, зацепих идеята! — извика Еди. — Махни това нещо от мен, Хенчик. Или поне го накарай да спре!

Старецът произнесе една-единствена дума — тя прозвуча толкова гърлено, сякаш излизаше от пълна с тинести водорасли уста. Вместо да забави постепенно движението си, както очакваше Еди, необикновеният отвес изведнъж замръзна във въздуха, увисвайки абсолютно неподвижно, сочейки със заострения си връх към обувките на младия мъж. За миг бръмченето в ръката и главата му продължи, след което и то внезапно замря. Еди с изумление констатира, че нормалната му тежест се беше възстановила и проклетото нещо отново бе станало леко като перце.

— Имаш ли нещо да ми кажеш, Еди от Ню Йорк? — попита Хенчик.

— Да, сай. За извинение моля аз.

Снежnobелите зъби на стареца отново се показаха.

— Май не си толкова глупав, а, Еди от Ню Йорк?

— Надявам се, че не — отвърна младият мъж и не можа да потисне въздишката на облекчение, която се изтръгна от гърдите му, когато Хенчик манихееца взе изящната сребърна верижка от ръката му.

ЧЕТИРИ

Хенчик настояваше първо да направят „суха тренировка“. Еди разбираше защо, ала смяташе тези предварителни глупости за напълно излишни. Изтичащото време беше придобило почти физически измерения — бе като кърпа, която постепенно се изплъзва от дланите ти. Въпреки това не каза нищо. Вече беше успял да ядоса Хенчик веднъж и това му стигаше.

Старецът извика шест от своите амигос (петима от тях се сториха на Еди по-стари и от Господ) при себе си. Раздаде отвеси на половината от тях, а на другите трима даде магнити във формата на раковини. Бранихейския отвес, който очевидно беше най-мощният, запази за себе си. Седемте застанаха в кръг на скалистата площадка.

— Няма ли да се приближите до вратата? — попита Роланд.

— Само ако се наложи — отвърна беловласият старец. Възрастните мъже се хванаха за ръце, без да пускат отвесите и магнитите си. Веднага след като кръгът се затвори, Еди отново долови бръмченето, само че този път бе толкова силно, все едно се чуваше от увеличени до дупка стереотонколони. Мъжът забеляза как Джейк вдига ръце към ушите си, а Роланд за миг се намръщва болезнено.

Еди погледна към вратата и видя, че е изгубила онзи прашасал, маловажен вид, който бе имала преди. Йероглифите върху нея изпъкнаха ясно, оформяйки онази отдавна забравена дума, която означаваше „неоткрита“. Кристалната дръжка заблестя, очертавайки розата, гравирана в нея, с ивици ослепително бяла светлина.

„Дали ще мога да я отворя сега? — зачуди се Еди. — Да я отворя и да премина през нея?“ Вероятно не. Обаче се чувстваше много по-обнадежден от този процес, отколкото беше преди пет минути.

Изведнъж гласовете от дълбините на пещерата възкръснаха отново, ала сред такъв чудовищен безпорядък, че в първия момент Еди отстъпи стреснато назад. Когато се вслуша, успя да различи как Бени Слайтман младши крещи думата „Коган“, как майка му му натяква, че е надминал себе си в губенето на най-различни неща, изгубвайки жена си, как някакъв човек (вероятно Елмър Чеймбърс) казва на Джейк, че

момчето е полудяло, че е мосю Лунатик. После се включиха още гласове, и още, и още.

Хенчик кимна рязко към шестимата манихейци. Те разделиха ръцете си и гласовете секнаха моментално. Еди не се изненада особено, когато видя как в следващия миг порталът също възстановява безличния си, скучен вид. Сега приличаше на която и да е друга врата, която човек би подминал, без дори да я погледне.

— Какво, в името на Бога, беше това? — попита отец Калахан, посочвайки към сенчестия полумрак на пещерата, където подът се бе наклонил надолу. — Преди не беше така.

— Смятам, че земният трус или изчезването на магическата сфера са накарали пещерата да обезумее — спокойно заяви Хенчик. — Това обаче няма никакво отношение към нашата работа тук. Нашата задача е вратата. — Погледна към торбата на Калахан. — Някога си бил скиталец, виждам аз.

— Да, сай.

Зъбите на стареца отново надзърнаха за момент под белите му мустаци. Еди си помисли, че дъртото копеле май се кефеше да ги дразни.

— Като гледам пътната ти торба, сай Калахан, май си му изгубил цаката.

— По-скоро ми е трудно да повярвам, че наистина ще успеем да преминем през тази врата — усмихна се Калахан. За разлика от усмивката на Хенчик неговата беше добродушна. — Пък и вече съм по-стар.

Старецът изсумтя — чу се нещо като „Фъх!“ — и присви очи.

— Хенчик — обърна се към него Роланд, — знаеш ли какво е накарало земята да се разтресе така миналата нощ?

Беловласият мъж кимна. Пред отвора на пещерата, подредили се по протежението на стръмната пътека, чакаха търпеливо три дузини манихейци. — Лъчът рухна, мисля аз.

— Така смятам и аз — изрече тихо Роланд. — Сега задачата ни става още по-трудна. Веднага бих сложил край ка празните приказки, ако поискаш. Ала си мисля, че трябва да обсъдим онова, което имаме за казване, след което да се захванем за работа.

Хенчик изгледа ледено Роланд, ала за разлика от Еди той не отмести очи. Възрастният манихеец се намръщи за миг.

— Добре — съгласи се накрая. — Както пожелаеш, Роланд от Гилеад. Вие ни сторихте голяма услуга — и на нас, манихейците, и на блудните — и ще се постарая да ви се отплатим както подобава. Магията не е изчезнала — тя все още е тук и не се е разрешила. Има нужда само от една искрица, за да пламне отново. Ние можем да и дадем тази искрица, сай, това е лесно като комала. Навярно ще получите това, което желаете. От друга страна, всички заедно можем да се озовем върху камъните долу. Или в тъмнината. Разбираш ли какво искам да кажа, сай?

Роланд кимна.

— Ще продължим ли?

Стрелеца остана неподвижен за миг — навел глава, сложил ръка на дръжката на револвера си. Когато вдигна поглед, на лицето му беше изписана усмивка. Красива, изморена, отчаяна и опасна усмивка. Той описа с лявата си ръка двоен кръг във въздуха.

— Естествено.

ПЕТ

Чегите бяха положени на земята — внимателно, защото пътеката, водеща към онова, което манихейците наричаха „Кра Каммен“, беше доста стръмна — и съдържанието им бе извадено на показ. Пръсти с дълги нокти (манихейците имаха право да ги подрязват само веднъж в годината) почукаха по магнитите, които издадоха остър бръмчащ звук, който сякаш проряза главата на Джейк като нож. Напомняше му за камбанките по време на тодаш и това изобщо не беше изненадващо — онези камбанки се наричаха „каммен“.

— Какво означава Кра-Каммен? — обърна се момчето към Кантаб. — Къщата на камбаните?

— Къщата на духовете — отвърна мъжът, без да откъсва поглед от верижката, която размотаваше. — Не ми пречи сега, Джейк от Ню Йорк, защото имам важна работа.

Джейк не виждаше с какво толкова щеше да му попречи, ала се подчини. Роланд, Еди и Калахан бяха влезли в пещерата, обаче като че ли не се осмеляваха да пристъпят по-навътре и стояха съвсем близо до входа и. Момчето се присъедини към тях. Междувременно Хенчик бе разположил най-възрастните членове на групата си в полукръг зад вратата. Предната и страна — там, където бяха йероглифите и кристалната дръжка — беше неохранявана, поне за известно време.

Старецът се приближи до входа на пещерата, размени набързо няколко думи с Кантаб, после се запъти към редицата манихейци, които чакаха на стръмната пътека. Когато първият от тях пристъпи в пещерата, Хенчик го спря и се обърна към Роланд. Беловласият старец седна на пода и прикани Стрелеца да стори същото.

Подът на пещерата бе покрит с прах. Част от него идваше от камъните, ала повечето водеше произхода си от остатъците от костите на дребните зверчета, които бяха достатъчно глупави, че да се заврат тук. Хенчик нарисова в праха четириъгълник без долна страна, наподобяващ буквата „П“, след което я ограда с полукръг.

— Портала — каза, — и мъжете от моята кра. Разбираш ли какво искам да кажа, сай?

Роланд кимна.

— Ти и твоите приятели ще завършат кръга — изрече старецът и го дорисува.

Стрелеца го наблюдаваше безмълвно.

— Момчето има силна интуиция — отбеляза Хенчик и погледна светкавично към Джейк, който подскочи стреснато.

— Да — потвърди синът на Стивън Дисчейн.

— Значи ще го поставим точно пред вратата, ала все пак на достатъчно разстояние, че ако се отвори много рязко и силно — това е напълно възможно — да не му откъсне главата. Ще издържиш ли, синко?

— Да, докато ти или Роланд не ми кажете да се отдръпна — отвърна хлапето.

— Ще почувстваш нещо в главата си — нещо като силно засмукване. Не е много приятно, да знаеш. — Старият манихеец направи кратка пауза и продължи: — Искаш да отворим портала два пъти.

— Да — рече Роланд. — Два.

Еди знаеше, че второто отваряне на вратата беше предназначено за Калвин Тауър, ала в момента изобщо не му пукаше за него. Собственикът на книжарничката не бе лишен от смелост, но бе прекалено алчен, инатлив и егоистичен — с други думи, перфектният жител на Ню Йорк от двайсети век. Това, което не излизаше от главата му, беше следното — последният човек, минал през тази врата, бе Сюз, и в момента, в който се отвореше, нейният мъж възнамеряваше да се хвърли през глава към неизвестното. Ако се открехнеше за втори път към онова малко градче в щата Мейн, където бяха избягали Калвин Тауър и приятелят му Арон Дипно, просто екстра и супер. А ако и останалите му спътници успеяха да отидат там и съумееха да получат собствеността над онзи парцел с дивата роза, правейки всичко възможно, за да защитят Кулата — направо екстра и супер на квадрат. В момента най-важното за Еди беше Сузана и всичко друго беше на втори план. Дори и Кулата.

ШЕСТ

— Кого искаш да изпратиш при първото отваряне на вратата? — попита Хенчик.

Роланд се замисли над това, разсеяно прокарвайки ръка по горната лавица на шкафчето с книги, което Калвин Тауър бе настоял да вземат със себе си. Шкафчето, където беше книгата, разстроила до такава степен отец Калахан. Не му се искаше много да изпраща Еди, който, освен че беше твърде импулсивен, в момента бе заслепен от тревогите и любовта си към изчезналата си жена. Дали младият мъж щеше да му се подчини, ако Роланд му заповядаше да тръгне да издирва Дипно и Тауър? Едва ли. Което означаваше само едно.

— Очаквам отговора ти, Стрелецо — напомни му Хенчик.

— Първия път, когато се отвори, ще преминем двамата с Еди — отвърна Роланд. — Вратата сама ли ще се затвори?

— Да — потвърди опасенията му Хенчик. — Трябва да сте бързи като пепелянки, освен ако не искате да бъдете срязани на две. Тогава едната ви половина ще се гърчи тук, а другата — там, където е отишла тъмнокожата жена.

— Ще бъдем толкова бързи, колкото можем — заяви Роланд.

— Да, така ще бъде най-добре, сай — рече старият манихеец и зъбите му се показаха отново. Това беше усмивка (какво ли не ни казва? Дали наистина има нещо, което знае... или само си мисли, че знае?).

Чието значение Роланд съвсем скоро щеше да си изясни.

— На ваше място бих оставил револверите тук — посъветва ги беловласият манихеец. — Ако се опитате да ги пренесете през портала, може и да ги изгубите.

— Аз ще рискувам и ще задържа моя пистолет — обади се Джейк. — Така или иначе, той е дошъл от онзи свят, следователно не би трябвало да има проблеми. Ако пък стане нещо, ще си намеря друг. Все ще измисля някакъв начин.

— Предполагам, че моят револвер също ще премине — рече Роланд. Беше мислил над този въпрос и в крайна сметка реши да не се

разделя с големите револвери.

Хенчик вдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Както си решите.“

— Ами Ко, Джейк? — внезапно попита Еди.

— Какво ще правим с него?

Очите на момчето се разшириха от ужас и долната му челюст увисна. Стрелеца разбра, че момчето изобщо не бе помислило над това как дребничкият им четириног приятел щеше да понесе пътуването им между световите. Мъжът се замисли (не за пръв път) колко лесно беше да забравиш една от най-фундаменталните истини за Джон „Джейк“ Чеймбърс — че той беше просто едно дете.

— Когато пътувахме тодаш, Ко... — започна момчето.

— Това е нещо съвсем различно, сладурче — обади се Еди и сърцето му се сви, когато се чу да употребява едно от любимите обръщения на Сузана. За пръв път допусна мисълта, че е възможно никога повече да не види любимата си... както Джейк можеше да не види Ко, след като напуснеха тази воняща пещера.

— Обаче... — започна момчето и скунксът излая укорително, защото хлапето го бе стиснало прекалено силно.

— Ще го пазим, Джейк от Нью Йорк — внимателно каза Кантаб. — Ще се грижим добре за него, истина ти казвам. Ще оставим мъже, които да дежурят на пост тук, докато се върнете за животинчето и останалите ви неща. „Ако се върнете“, бяха думите, които той беше твърде учтив, за да изрече, ала Роланд успя да ги прочете в очите му.

— Роланд, сигурен ли си, че няма да мога да... че не мога да... не. Разбирам. Никакъв тодаш този път. Добре. Няма.

Джейк бръкна в предния джоб на пончото си, вдигна Ко и го сложи на прашния под на пещерата. После се наведе към животинчето, опрял ръце на коленете си. Зверчето погледна нагоре, извивайки вратлето си така, че носовете им почти се допряха. В този момент Стрелеца изведнъж забеляза нещо твърде необичайно — сълзите в очите на Джейк не бяха единствените. Животинчето също плачеше. Това беше досущ като онези истории, които човек можеше да чуе в някой бар — за вярното зверче, което риде за напускащия го господар. Изобщо не вярваш на подобни врили-некипели, обаче си мълчиш, за да избегнеш кавгата (а понякога дори и стрелбата). Ала ето че сега това шантаво нещо се случваше пред очите му и Роланд изпита чувството,

че ще заплаче всеки момент. Дали ставаше въпрос само за една от поредните имитации на скункса, или Ко наистина разбираше какво става? Стрелеца се надяваше с цялото си сърце на първото.

— Ко, ще трябва да останеш с Кантаб за известно време. При него ще си на сигурно място. Той е приятел.

— Таб! — повтори зверчето. Сълзите се стичаха по муцунката му и капеха по прашния под, оставяйки тъмни петна с големината на десетцентовата монета. Тези сълзи се сториха на Роланд по-ужасни дори и от сълзите на дете. — Ейк! Ейк! — скимтеше четириногият им приятел.

— Не, трябва да се разделим — продума момчето и изтри страните си с длани, в резултат на което остави мръсни следи по лицето си, започващи от носа и стигащи до слепоочията му. Така заприлича на индианците, които боядисваха лицата си в цветовете на войната, преди да встъпят в битка.

— Не! Ейк!

— Трябва. Ти ще останеш при Кантаб. Ще се върна за теб, Ко — ако не умра, ще се върна. — Той прегърна отново зверчето, после се изправи. — Върви при Кантаб. Това е той — посочи момчето. — Иди при него, слушай ме какво ти говоря.

— Ейк! Таб! — Никой не можеше да отрече тъгата, стаена в този глас. За един миг Ко застина на мястото си, а после, без да спира да плаче — или да имитира сълзите на Джейк, както продължаваше да се надява Роланд — се обърна към Кантаб, доприпка до него и се разположи между прашните ботуши на манихееца.

Еди се опита да сложи длан на рамото на момчето, за да го успокои, ала то разтърси раменете си и я отблъсна. Младият мъж погледна озадачен към Стрелеца, на чието лице бе изписано непроницаемо изражение. Техният дин беше доволен — на момчето не му липсваше воля. Беше време.

— Хенчик? — подканващо рече синът на Стивън Дисчейн.

— Няма ли първо да кажеш някаква молитва, Роланд от Гилеад? — попита старецът. — Да помолиш за помощ онзи Бог, в когото вярваш?

— Не вярвам в никой Бог — отвърна мъжът. — Вярвам единствено в Кулата и нямам никакво намерение да се моля за това.

Неколцина от амигосите на белобрадия манихеец се спогледаха потресени, ала водачът им само кимна, сякаш именно това бе отговорът, който беше очаквал. Той погледна към Калахан.

— Татко?

— Господи, да бъде Твоята воля и Твоята ръка — започна да нарежда той, правейки кръст във въздуха, след което погледна към Хенчик. — Ако ще правим нещо, да започваме.

Манихеецът пристъпи напред, докосна кристалната дръжка на Неоткритата врата и впери поглед в Стрелеца, Очите му горяха.

— Чуй ме за последно, Роланд от Гилеад.

— Слушам те внимателно.

— Аз съм Хенчик от манихейска Кра Редпат-а-Стърджис. Ние сме ясновидци и пътешественици. Нас ни носи вятърът на Ка. Искаш ли този вятър да понесе теб и твоите спътници?

— Да — там, където ни отнесе.

Беловласият манихеец праметна сребърната верижка на бранихейския отвес през дланта си и Стрелеца изведнъж почувства, че някаква сила изпълни пещерата. Беше слаба, ала нарастваше. По-скоро разцъфваше — като роза.

— Колко пъти искаш да отворим вратата?

Роланд вдигна дясната си ръка, на която бяха останали само два пръста.

— Два пъти. Или дважд, както казваме на езика на Елд.

— Два пъти или дважд, все едно и също е — рече Хенчик. — Комала-ком-две — издекламира той, повишавайки глас. — Хайде, манихейци! Ком-комала, присъединете вашата сила към моята сила! Дайте да изпълним обещанието си! Дайте да платим дълга си към тези стрелци! Помогнете ми да ги изпратим по техния път! Сега!

СЕДЕМ

Преди някой от тях да успее да се замисли над обстоятелството, че именно ка беше променила плановете им, ка наложи своята воля върху тях. В първия момент обаче им се стори, че нищо няма да се получи.

Манихейците, които Хенчик беше избрал за изпращачи — шестимата старци и Кантаб — се разположиха в полукръг около портала. Еди пое ръката на Кантаб и склочи пръстите си около неговите. Усещаше как магнитът с форма на раковина, който държеше манихеецът, се допира до кожата му и пречи на дланите им да се докоснат. Младият мъж долавяше вибрациите му и му се струваше, че предметът е жив. А може би беше точно така. Калахан улови дясната му ръка и я стисна здраво. От другата страна на вратата Роланд сграбчи пръстите на Хенчик, усещайки как верижката на бранихейския отвес се поклаща между пръстите му. Сега кръгът бе напълно затворен, с изключение на празното място точно пред портала. Джейк си пое дълбоко дъх, огледа се наоколо, видя как Ко е застанал до стената на пещерата на около три метра от Кантаб и кимна с глава.

„Ко, остани. Аз ще се върна“ — мислено обеща момчето на своя четириног приятел и пристъпи напред. Хвана дясната ръка на Калахан, поколеба се за секунда, след което стисна лявата длан на своя дин.

Внезапно бръмченето се появи отново. Бранихейският отвес започна да се движи — този път обаче не описваше дъга, а малка окръжност. Вратата изведнъж стана по-ярка и като че ли по-реална — Джейк можеше да се закълне в това. Очертанията на йероглифите, изписващи думата „НЕОТКРИТА“, станаха по-ясни, а розата, гравирани в кристалната дръжка, заблестяха. Вратата обаче си оставаше затворена. (Концентрирай се, момче!) Това беше гласът на Хенчик — Джейк го чуваше толкова силно в главата си, че имаше чувството, че думите разтърсват мозъка му. Момчето наведе глава и се вгледа в топчестата дръжка. То видя розата — тя се откри пред очите му с кристална яснота. Представи си как хваща дръжката, върху която бе гравирани, и я завърта. Някога, немного отдавна, беше обсебен от

вратите и другия свят (Средният свят) който — Джейк бе абсолютно сигурен в това — се простираше зад една от тях. Сега се почувства по същия начин. В съзнанието му изплуваха всички врати, които беше виждал през живота си — врати на спални, врати на бани, врати на кухни, врати на килери, врати на тоалетни, врати на мазета, врати на гардероби, врати на зали за боулинг, врати на кина, врати на ресторанти, врати с надписи „ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН“ и „САМО ЗА ПЕРСОНАЛА“ — и си представи как ги отваря всичките едновременно.

„Отвори се!“ — мислено заповяда на вратата Джейк, чувствайки се като Али Баба от знаменитата приказка от „Хиляда и една нощ“, което си бе направо абсурдно. „Сезам, отвори се! Отвори се за мен!“

Дълбоко от търбуха на пещерата гласовете отново се надигнаха. В следващия момент се чу някакъв остър, раздиращ звук, последван от глух удар, сякаш нещо огромно се беше сгромолясало. Каменистият под потрепери под краката им, като че ли се бе прекършил още един от Лъчите. Джейк изобщо не обръщаше внимание на това. Усещането за присъствието на някаква жива сила в пещерата беше станало изключително силно — момчето можеше да долови как щипе кожата му, вибрира в носа и очите му и кара косъмчетата по тила му да настръхват. Вратата обаче си оставаше затворена. Той стисна още по-силно дланите на Роланд и отец Калахан, концентрирайки се над врати на пожарни, врати на полицейски участъци, вратата на директорския кабинет в училището „Пайпър“, дори се сети за научнофантастичния роман на Робърт Хайнлайн „Врата към лятото“, който беше чел някога. Мирисът на пещерата — на хилядолетен прах, плъзнала навсякъде плесен и древни кости — изведнъж стана много по-натрапчив. Джейк внезапно почувства ярък, мощен прилив на сигурност — Сега, ей сега ще стане, знам, че ще стане точно така — ала вратата продължаваше да си стои затворена. Вече подушваше и нещо друго — не пещерата, а металния привкус на своята пот, която се стичаше по лицето му.

— Хенчик, нищо не става. Не мисля, че...

— Не бързай толкова, Джейк от Ню Йорк — рече беловласият старец. — Недей да мислиш, че трябва да свършиш всичко сам, момко. Представи си нещо между теб и вратата... нещо като кука... или бодил... — докато говореше, Хенчик кимна към застаналите наблизомъже от манихейците, които се бяха подредили един зад друг пред

пещерата. — Хедрон, ела насам. Тони, хвани здраво раменете на Хедрон. Луис, хвани се за раменете на Тони. И така — до края на редицата. Бързо!

Подкреплението се размърда, докато хората изпълняваха заръката на предводителя си. Ко излая подозрително.

— Концентрирай се, момче! Представи си тази кука и се концентрирай върху нея! Тя е между теб и вратата! Почувствай я!

Джейк се пресегна напред със съзнанието си, докато във въображението му разцъфваха плашещо ярки картини, засенчващи дори най-ясните му сънища. Той видя участъка от Пето Авеню между Четирийсет и осма и Шейсета („онези дванайсет пресечки, където изчезва коледната ми премия всеки януари“, както обичаше да мърмори баща му). Момчето видя как всички врати от двете страни на улицата внезапно се отварят едновременно — „Фенди“! „Тифани“! „Бергдорф Гудман“! „Картие“! „Дабълдей Букс“! Хотел „Холандско вино“! Видя един безкраен коридор, покрит с кафяв линолеум, и разбра, че се намира в Пентагона. Видя вратите — най-малко хиляда от тях — видя ги как се отварят едновременно и предизвикват истински ураган.

Въпреки това вратата пред него — единствената, която имаше някакво значение — си оставаше затворена.

Да, но...

Тя потракаваше в рамката си. Джейк чуваше това.

— Давай, хлапе! — извика Еди. Думите едва се процеждаха между здраво стиснатите му зъби. — Ако не можеш да я отвориш, срути шибания портал!

— Помогнете ми! — извика момчето. — Помогнете ми, дявол да го вземе! Всички вие!

Силата в пещерата като че ли се удвои. Непоносимото бръмчене сякаш се бе пренесло директно в мозъка му и сега целият му череп вибрираше. Зъбите му тракаха като кастанети. Капки пот се стичаха в очите му, замъглявайки зрението му. Той видя двама от Хенчиковци да кимат към някой зад него — Хедрон. Зад Хедрон стоеше Тони, а зад него — всички останали. Редицата им се изнизваше от пещерата и продължаваше десетина метра надолу по пътеката.

— Пригответи се, момко! — каза Хенчик.

Ръката на Хедрон се плъзна под ризата на Джейк и го сграбчи за колана на дънките му. Момчето имаше чувството, че по-скоро го бутат, вместо да го дърпат. Нещо в главата му се стрелна, напред и за миг той съзря как всички врати в хиляди, десетки хиляди светове се отварят едновременно, създавайки такова все-помитащо течение, което можеше да издуха слънцето.

И тогава изведнъж устремът му беше спрян. Имаше нещо... нещо точно пред вратата...

Куката! Това е куката!

Той се наниза на нея, като че ли съзнанието и жизнената му сила бяха някаква своеобразна примка. В същото време усети как Хедрон и останалите го дръпват рязко назад. Болката бе мигновена, пронизваща, заплашваща да го разкъса. После се появи чувството, че изтръгват вътрешностите му и го изцеждат до последната капка кръв. Беше отвратително — сякаш някой бе намотал червата му около куката и сега ги дърпаше с всички сили. И както преди противното бръмчене не спираше да вибрира в ушите му, отеквайки в дълбините на черепа му.

Опита се да извика: „Не! Стига! Не мога повече! Не издържам!“ — ала не можа. Пробва да изкрещи и чу писъка единствено в главата си. Господи, беше приклещен здраво. Нанизан на куката, разкъсан на две.

Едно същество обаче все пак чу неговия вик. Надавайки яростен лай, Ко се стрелна напред и в същия момент Неоткритата врата рязко се отвори, описвайки светкавична дъга на милиметри от носа на Джейк.

— Съзрете това! — извика Хенчик, а гласът му балансираше на ръба на потреса и екзалтацията. — Съзрете как вратата се отваря! Отвъдното-сам каммен! Кан-тах, кан-кавар кам-мен! Отвъдното-кан-тах!

Останалите отвърнаха в хор на виковете му, ала в следващия миг Джейк Чеймбърс се откъсна от ръката на Роланд, който стоеше вдясно от него, и полетя към зейналия отвор. При това не беше сам. Заедно с него се понесе отец Калахан.

ОСЕМ

Еди едва бе успял да чуе Ню Йорк — да помирише Ню Йорк — и да разбере какво се случва всъщност. До известна степен точно това правеше ситуацията толкова ужасна — младият мъж виждаше как всичко се обръща против очакванията му, като същевременно не можеше да стори нищо, за да промени нещата.

Той видя как Джейк се откъсва от кръга и почувства как дланта на Калахан се изскубва от неговата; в следващия момент те вече се носеха стремително към портала, премятайки се едновременно във въздуха като някакви шибани акробати. После нещо космато и лаещо профуча като куршум покрай ухото му. Това беше Ко, който се въртеше като свредел във въздуха, ушите му бяха прилепнали към главата, а очите му като че ли всеки момент щяха да изхвъркнат от орбитите си.

Имаше и нещо друго. Еди си даваше сметка, че може да се отскубне от хватката на Хенчик и да се хвърли към вратата — неговата врата, която водеше към неговия град, из чиито улици навярно се скиташе неговата жена — изгубена и бременна. Даваше си сметка и за невидимата ръка, която го отблъсна назад, както и за гласа, който му проговори, макар и без думи. Онова, което Еди чу, беше много по-ужасно от каквито и да било слова. На думите поне можеше да се противоречи, с тях можеше да се спори, докато това бе някакво неизразимо отрицание и единственото, което знаеше младият мъж, бе, че чудовищният глас идеше от самата Тъмна кула.

Джейк и Калахан бяха изстреляни като куршуми от пушка; изстреляни в мрака, изпълнен с екзотични звуци като надвикващи се клаксони в претоварено улично движение. Нейде в далечината, ала същевременно ясно, като гласовете, които човек чува в сънищата си, Еди долови скорострелния, екстатичен, почти рапиращ глас, който нареждаше:

— Кажи Госпот, брато, точно тъй, кажи Госпот на Второ Авеню, кажи Госпот на Авеню Б, кажи Госпот в Бронкс, аз казвам Госпот, брато, Госпот-Бом-ба викам аз, Госпот!

Гласът на някоя стопроцентова нюйоркиска откачалка — младият мъж се бе наслушал на подобни излияния, за да се трогне точно в този момент. Еди видя как Ко бива запратен през портала като вестник, който полита във въздуха пред приближаваща с голяма скорост кола..., след което вратата изведнъж се затръшна със светкавична бързина и такава сила, че той трябваше да присвие очи заради мощния повей на вятъра, стоварил се върху лицето му — вятър, напоен с грапавия, тежък мирис на костен прах и разложени животински трупчета, извиращ от мрачните недра на тази прокълната пещера.

Преди да успее да изкрещи яростта си, вратата се отвори отново и той бе поразен от гледката на мъгливата лятна утрин, огласяна от птичи песни. Усети аромата на борове и чу далечното ръмжене на нещо, което най-вероятно беше голям камион. В следващия момент Еди внезапно бе засмукан от яркия пейзаж, неспособен да изкрещи, че всичко се е прецакало, че не това е мястото, което...

Изведнъж нещо го удари по главата и за един кратък миг осъзна с болезнена яснота, че пътува между световите. След това започна стрелбата. И клането.

Строфа: Комала-ком-две!
Вятърът на ка ще ви отнесе.
Ще запрати надалеч теб и твоите другари.
Трябва да вървите там, където ви стовари.
Отговор: Комала-ком-две!
Трябва да вървите — ти и твоите другари!
Трябва да вървите там, където ви стовари
вятърът на ка, който ще ви отнесе далеч.

[1] Членове на евангелистка протестантска секта, основана през XVI век в Холандия и разпространена в САЩ и Канада. — Б. пр. ↑

ТРЕТА СТАНСА
ТРУДИ И МИЯ

ЕДНО

Преди първи юни 1999 година Труди Дамаскъс беше една здравомислеща жена, която би ви казала, че повечето НЛО всъщност са метеорологични балони (с изключение на онези, изфабрикувани от хората, жадуващи да се покажат по телевизията), че Плащаницата на Тюрин^[1] е чисто и просто дело на неизвестен шарлатанин от четиринайсети век и че духовете — в това число и този на Джейкъб Марли — са или плод на възприятията на душевноболните, или последствие от лошо храносмилане.

Труди Дамаскъс беше здравомислеща жена, гордееше се с това и в главата и нямаше място за нищо спиритуалистично, докато вървеше по Второ Авеню към работното си място (счетоводната кантора на име „Гутенбърг, Фърт & Пейтъл“) с платнената си торба за покупки и чантичката си, праметната през рамо. Един от клиентите на „Гутенбърг, Фърт & Пейтъл“ беше веригата детски магазини „Кидс Плей“ и те дължаха на счетоводната кантора значителна сума. Обстоятелството, че фирмата за продажба на играчки все отлагаше изплащането на сумата, предоставяше златна възможност за Труди. Тя искаше тези 69 211 долара и 19 цента и бе прекарала по-голямата част от обяда си (в закусвалнята „Гофретите и палачинките на Денис“, която преди беше сладкарница и се наричаше „Ам-Ам мама“) в умуване над най-различни начини да се сдобие с тези пари. През последните две години жената бе предприела няколко сериозни стъпки към промяната на „Гутенбърг, Фърт и Пейтъл“ в „Гутенбърг, Фърт, Пейтъл и Дамаскъс“; ако успееше да накара „Кидс Плей“ да кихнат мангизите, със сигурност щеше да съкрати значително разстоянието до бленуваната си цел.

И така, тя пресече Четирийсет и шеста улица пред големия, покрит с тъмни стъкла небостъргач, който се издигаше сега на горния ъгъл на Четирийсет и шеста и Второ (едно време там имаше някаква закусвалня, а после — празен парцел). Докато вървеше, Труди изобщо не си мислеше за разни там богове, призраци или посетители от света на духовете. Беше се концентрирала върху Ричард Голдман,

изпълнителния директор на компанията за търговия с детски играчки, и за това как да го...

Ала точно в този момент животът на Труди се промени. В 13 часа и 19 минути източно време, ако трябва да бъдем точни. Тъкмо беше стигнала бордюра от долната страна на улицата и вдигаше крака си, за да стъпи върху него, когато някаква жена изведнъж се появи на тротоара пред нея. Чернокожа жена с големи очи. В Ню Йорк имаше много чернокожи жени и сигурно голяма част от тях имаха големи очи, обаче Труди никога преди не беше виждала някой да се появи изневиделица пред погледа и, както стори тази непозната. Ала имаше и нещо друго. Само преди десет секунди счетоводителката би се изсмяла презрително, заявявайки, че няма нищо по-невероятно от това някаква жена да се появи ей-така от въздуха пред нея на тротоара в една от централните части на града, обаче имаше. Определено имаше.

Изведнъж разбра как се чувстват всички онези, които твърдят, че са видели летящи чинии (без да споменаваме привиденията, окичени с дрънчащи вериги), как биват посрещани с неверие и скептицизъм от хората като... е, от хората като Труди Дамаскъс — каквато беше в 13 часа и 18 минути през този юнски ден, когато остави зад гърба си долната страна на Четирийсет и шеста улица. Можеше да изкрещиш на хората: „Вие не разбирате, това НАИСТИНА СЕ СЛУЧИ!“ и никой нямаше да ти обърне внимание. Щяха да ти кажат нещо от рода на „Вероятно жената през цялото време е била зад автобусната спирка и просто се е приближила“ или „Сигурно е излязла от някое магазинче наоколо и вие просто не сте забелязали“. Тогава можеше да им заявиш, че на горната страна на Четирийсет и шеста няма никакви автобусни спирки (нито пък на долната, ако това имаше някакво значение) и пак нямаше да постигнеш нищо. Можеше да им кажеш, че в този район вече няма никакви магазинчета, тъй като построиха огромния търговски център „Хамаршолд“^[2], обаче дори и това едва ли щеше да ти бъде от полза. Труди съвсем скоро щеше да открие тези неща за себе си и те щяха да я приближат доста близо до лудостта. Тя не беше свикнала възприятията и да я подвеждат — не и за нещо повече от недоварен картоф или прекалено лютив горчица.

Никаква автобусна спирка. Никакви магазинчета. От мястото си виждаше стълбите към „Хамаршолд 2“, където бяха приседнали да обядват неколцина мъже и жени с хартиени кесии в ръце, ала

призрачната жена не се беше появила оттам. Фактите бяха следните — когато Труди Дамаскъс бе поставила лявото си стъпало върху бордюра, тротоарът пред нея беше абсолютно празен. А в мига, в който беше преместила центъра на тежестта си и бе отлепила десния си крак от уличната настилка, пред нея се беше появила чернокожата жена.

За един кратък миг Труди можеше да види Второ Авеню през нея, както и нещо друго, което и заприлича на вътрешността на пещера. После то изчезна, образът на жената изгуби своята прозрачност и стана по-плътен. Това се случи за не повече от секунда или две, доколкото Труди можеше да прецени; по-късно щеше да се замисли за онази поговорка — само да мигнеш и си го изпуснал — и и се прииска да беше мигнала. Защото негърката не просто се материализира на съвършено празния тротоар на Четирийсет и шеста улица.

На нея и пораснаха крака пред изумения поглед на Труди Дамаскъс. Точно така — пораснаха и крака.

Счетоводителката нямаше никакви проблеми със зрението си и впоследствие щеше да разказва на хората (все по-малко от които щяха да искат да я слушат), че и най-дребничкият детайл от тази кратка среща се е врязал дълбоко в паметта и като ярка татуировка. Привидението бе високо около метър и двајсет малко нисичко дори и за набита жена, освен, ако не е джудже, — ала Труди смяташе, че ръстът му беше напълно нормален за човек, чиито крака липсват от коленете надолу.

Призрачната жена носеше бяла риза, която бе изцапана или с тъмночервена боя, или с кръв, и джинси. Дънките бяха изпъкнали и заоблени на бедрата, там, където имаше крака в тях, обаче от коленете надолу крачолите им се бяха прострели по плочките като старите кожи на някакви причудливи сини змии. После изведнъж се издуха. Издуха... Труди си даваше сметка, че думата звучи налудничаво, ала точно това се беше случило. В същия миг чернокожата внезапно порасна пред очите и, издигайки се от безкракия си, не по-голям от кинта и двајсет ръст до нормалната си височина от метър и шейсет и пет или метър и седемдесет. Беше като да гледаш някой филм със специални ефекти, само дето това не беше никакъв филм. Това бе животът на Труди.

На лявото си рамо непознатата носеше торбичка с ленени кантове, която изглеждаше така, все едно бе изплетена от слама. Счетоводителката имаше чувството, че е пълна с някакви чинии или блюда. В дясната ръка на негърката се поклащаше износена червена чанта с ремък, наподобяваща спортен сак, в която имаше нещо голямо и четвъртито, очевидно тежко. Труди не можеше да прочете всичко, написано на сака, ала забеляза, че част от него гласеше: „СРЕДНИЯ УЛЕЙ“. В следващата секунда непознатата сграбчи Труди за ръката.

— Какво носиш в чантата? — попита тя. — Имаш ли обувки?

Този въпрос накара Труди да погледне към краката на негърката и да направи поредното си смайващо откритие — стъпалата на чернокожата бяха бели. Бели като нейните.

Счетоводителката беше чувала за хора, които онемяват от потрес; сега това се случваше с нея. Езикът и бе залепнал за небцето. Със зрението и обаче всичко беше наред и очите и не пропуснаха нищичко. Белите стъпала. Капките върху лицето на жената, които най-вероятно бяха от засъхнала кръв. Силната миризма на пот, сякаш появата на Второ Авеню по такъв внезапен начин бе свързана с неистови физически усилия.

— Ако имаш обувки, госпожо, най-добре ми ги дай веднага. Не искам да те убивам, ама трябва да се добера до едни хора, дето да ми помогнат за мъничето, и не мога да отида дотам боса.

Никой от присъстващите в тази част на Второ Авеню не и обърна внимание. Хората — вярно, че не бяха много — си седяха спокойно на стълбите на търговския център „Хамаршолд 2“, като някои гледаха точно към Труди и тъмнокожата жена (добре де, почти тъмнокожата жена). Погледите им обаче бяха напълно равнодушни — те не само че ни най-малко не бяха разтревожени, ами и въобще не се интересуваха от случващото се... Какво, по дяволите, им ставаше? Слепи ли бяха?

Е, в крайна сметка, не те са сграбчени от някаква луда непозната, която на всичкото отгоре я заплашва да я убие...

Платнената торба, в която се намираха обувките и за офиса (изключително удобни, от мека кожа, със средно високи токчета), бе изтръгната от рамото и. Негърката надзърна вътре, после отново вперя взор в Труди.

— Какъв размер са тези? — попита.

Езикът на счетоводителката най-накрая успя да се отлепи от небцето, ала от това нямаше кой знае каква полза, понеже изведнъж натежа като оловен, потъвайки в устата и.

— Ня'а значение. Сузана разправя, че като те гледа, сигурно носиш седми номер. Тези трябва да свършат ра...

Лицето на призрачната жена изведнъж потрепери. Непознатата вдигна едната си ръка — тя се понесе неуверено във въздуха с леко разтворен юмрук (изглеждаше все едно жената не умееше да си служи с нея) и я удари по челото, точно между очите. Внезапно изражението и се промени. Навремето Труди беше ходила на доста театрални представления и това и напомни за начина, по който комиците, специализирали се в изкуството на пародията, кривяха физиономииите си. Когато тъмнокожата заговори отново, гласът и също се беше променил. Сега говореше като интелигентна, образована жена, при това (Труди можеше да се закълне в това) доста уплашена.

— Помогнете ми — каза тя. — Казвам се Сузана Дийн и аз... Аз... Аз... о, не... О, Боже...

Лицето на негърката отново се изкриви, ала този път от неизразима болка, и тя се преви, притискайки ръце към корема си. Когато пак вдигна глава, счетоводителката забеляза, че я гледат очите на първата жена — онази, която я заплашваше, че ще я убие заради един чифт обувки. Тъмнокожата отстъпи крачка назад, както си беше боса, продължавайки да стиска в ръце торбата с прекрасните обувки марка „Ферагамо“ на Труди Дамаскъс и новия брой на „Ню Йорк Таймс“.

— О, Боже! — възкликна тя. — Леле, колко боли само! Майчице мила! Трябва да го спреш. Хич не му е времето сега, особено пък на тази мръсна улица, наистина ще трябва да го забавиш за известно време.

Труди се опита да повиши глас и да изкрещи за помощ — току-виж успяла да привлече вниманието на някой полицаи. Ала от устата и се отрони приглушена, хриплива въздишка.

Привидението посочи към нея.

— Ти искаш да се махнеш оттук веднага, нали? — ухили се заплашително чернокожата. — Само се опитай обаче да извикаш някое ченге или да отидеш в полицията... Гарантирам ти, че ще те спипам където и да си, и ще ти отрежа скапаните цици.

При тези думи непознатата извади една от чиниите от плетената торба. Труди с ужас забеляза, че ръбът на предмета всъщност беше от метал и бе остър като касапски нож... Счетоводителката трябваше да напегне всичките си сили, за да не се подмокри.

„Ще те спипам и ще ти отрежа скапаните цици“, кънтеше в главата и, докато се взираше с ужас в страховития прибор за хранене, изобретен навярно от някой психопат. Със сигурност щеше да свърши работа. Клъц-клъц, незабавна мастектомия. О, мили Боже!

— Приятен ден, мадам — се чу да казва Труди. Звучеше като човек, който се опитва да говори на зъболекаря си, преди действието на новокаина да е изтекло. — Дано обувките са ви удобни и да си ги носите със здраве.

Не че привидението изглеждаше особено здраво. Със и без тези странни бели стъпала то излъчваше нещо, от което Труди искаше да се разкара час по-скоро.

След тези думи счетоводителката бавно тръгна по Второ Авеню. Опита се да си внуши (безуспешно), че не е видяла никаква жена, която да се материализира от нищото пред нея близо до „Хамаршолд 2“ — сградата на новия търговски център, наричан от работещите в него „Черната кула“. Опита се да си каже (с не по-голям успех), че така и се пада, след като се бе натъпкала с печено говеждо и пържени картофи на обяд. Трябваше да се придържа към обичайните си гофрети с яйца — човек отиваше за това в „Гофретите и палачинките на Денис“, а не за да се наплюска с тежко месо и мазни картопки, с последствията от които трябваше да се оправя сега. Ето — привиждаха и се някакви призрачни чернилки, а и... Торбата и! Платнената и торба! Сигурно я бе изпуснала някъде!

Трябваше да се успокои. През цялото време очакваше непознатата жена да се втурне след нея, надавайки смразяващ кръвта вой като ловец на глави от най-затъntenите джунгли на Папуа. Имаше един участък от гърба и — там усещаше плътта си изтръпнала и схваната, — където очакваше всеки момент да се забие с хрущящ звук чинията на призрачната жена. После онази щеше да изпие кръвта и и да изяде единия и бъбрек, преди да я остави да лежи на плочките на тротоара на Второ Авеню с пречупен гръбначен стълб. Труди бе сигурна, че щеше да чуе как чинията свисти във въздуха като невинно

детско фризби, преди да се вреже в плътта и и топлата и кръв да рукне по долната част на гърба и, хълбоците и задната част на бедрата и...

Не се сдържа. Мехурът и освободи съдържанието си, урината и потече и предницата на панталоните и — част от убийствено скъпия и костюм на „Норма Камали“ — издайнически потъмня. Вече бе стигнала почти до ъгъла на Второ и Четирийсет и пета. Труди Дамаскъс — която никога вече нямаше да бъде онази здравомислеща жена, гордееща се с практичността и здравия си разум — най-накрая се спря и се огледа наоколо. Вече не чувстваше гърба си толкова изтръпнал и схванат. В момента повече я притесняваше топлата влага между краката и.

Тъмнокожата жена — онова безумно привидение — беше изчезнала.

ДВЕ

Труди държеше някакви дрехи за софтбоул — разни тениски и два чифта джинси — в кабинета си в счетоводната кантора. Когато влезе в „Гутенбург, Фърт и Пейтъл“, първата и задача беше да смени мокрото си бельо и панталона. Втората бе да звънне в полицията. Офицерът, който прие обаждането и, се наричаше Пол Антаси.

— Казвам се Труди Дамаскъс — започна тя — и току-що бях ограбена на Второ Авеню.

Полицай Антаси се държеше изключително мило по телефона и счетоводителката си го представи като италианска версия на Джордж Клуни. За това не беше необходима кой знае каква фантазия — Труди просто събра името на Антаси и тъмната коса и очи на звездата от „Спешно отделение“. Полицаят изобщо не приличаше на прочутия актьор, ала счетоводителката и бездруго не очакваше чудеса и филмови звезди в живота си — все пак това бе реалният свят, скъпа, не забравяй това... що се отнася до срещата на ъгъла на Второ и Четирийсет и шеста в 13 часа и 19 минути...

Полицай Антаси пристигна към 15.30 и жената му разказа за всичко — за всичко, което и се беше случило, включително и за това как бе усещала гърба си вкочанен и изтръпнал, треперейки от страх чернокожата да не запрати острата си чиния по нея...

— Казвате, че чинията имала остър ръб, нали така? — попита любезно полицай Антаси, докато драскаше нещо в бележника си. Труди потвърди и той и кимна съчувствено. Нещо в жеста му и се стори познато, ала умът и беше ангажиран с разказването на историята и и тя не обърна внимание на асоциацията, която възникна за миг в съзнанието и. Впоследствие обаче се замисли как можеше да е толкова тъпа. Беше се нагледала на подобни съчувствени кимвания с глава във всички филми за откачили жени — като се започне от сравнително скорошния „Луди години“ с Уиона Райдър и се стигне до праисторическия „Лудницата“ с Оливия де Хавиланд.

Ала вече наистина се беше поувлякла. Прекалено бе заета да разказва на симпатичния офицер Антаси как крачолите на дънките на

привидението се влачели по плочките от коленете надолу. Когато приключи, за пръв път чу предположението, че чернокожата жена най-вероятно е чакала зад автобусната спирка. Както и — е това вече направо ще ме разбие — че негърката навярно се е мотала из някое малко магазинче, с каквито е пълна тази част на града, и чисто и просто е излязла оттам. Тогава Труди пък за пръв път възрази, че на този ъгъл няма никакви автобусни спирки — нито там, нито на долната страна на Четирийсет и шеста, камо ли пък на горната. Що се отнася до глупавите малки магазинчета, жената заяви, че те изчезнали от района след построяването на „Хамаршолд 2“. Така се роди най-популярната песен от репертоара на Труди и през следващите месеци счетоводителката я повтаряше толкова често, че и тя, и всички около нея я научиха наизуст.

Полицай Антаси беше първият човек, който я попита какво е яла на обяд — преди срещата с негърката. Тогава Труди Дамаскъс осъзна, че менюто и представляваше съвременна версия на онова, което Дикенсовият герой Ебънизър Скрудж бе вечерял, преди да го навести отдавнашният му (и отдавна мъртъв) бизнеспартньор — картофи и печено говеждо. Без да броим няколкото лъжици горчица.

Счетоводителката изведнъж изби от главата си всички мисли как предлага на полицай Антаси да вечерят заедно. Всъщност тя буквално го изхвърли от кабинета си. Малко след това Мич Гутенбърг надникна в стаята:

— Смяташ ли, че ще успеят да ти върнат чантата, Тру...

— Разкарай се — отвърна му жената, без даже да го поглежда. — Веднага.

Гутенбърг забеляза пребледнелите и страни и здраво стиснатите устни и затвори вратата.

ТРИ

Труди си тръгна от кантората в 16 часа и 45 минути, което си беше доста раничко за нея. Тя отново мина покрай ъгъла на Второ Авеню и Четирийсет и шеста улица и въпреки че онова усещане за изтръпналост пак се появи (този път запълзя нагоре по краката и и се загнезди в стомаха и), щом наближи „Хамаршолд 2“, жената не се разколеба да стори онова, за което бе дошла. Застанала на ъгъла, без да обръща внимание на периодично сменящата се бяла и червена светлина на светофара, счетоводителката се суетеше на тротоара, описвайки малки кръгчета, игнорира напълно минувачите, които на свой ред проявяваха същата липса на интерес към нея.

— Ето тук — говореше си тя. — Случи се точно тук. Знам, че беше така. Тя ме попита какъв размер нося и преди да и отговоря — щях да и отговоря, щях да и кажа дори какъв цвят са пликчетата ми, стига да ме беше попитала — бях уплашена до смърт! Та, преди да и отговоря, тя каза...

„Ня’а значение, Сузана разправя, че като те гледа, сигурно носиш седми номер. Тези трябва да свършат работа.“

Е, непознатата не беше довършила последната част, ала Труди беше сигурна, че щеше да каже точно това. Точно тогава лицето и се беше променило. Като на някой комик, който имитира Бил Клинтън или Майкъл Джаксън, или може би дори Джордж Клуни. И тъмнокожата бе извикала за помощ. Бе извикала за помощ и бе казала, че името и е... името и е...

— Сузана Дийн — рече Труди. — Така беше. Пропуснах да кажа за това на полицаи Антаси.

Е, голяма работа, полицаи Антаси да върви на майната си. Полицаи Антаси с шибаните му автобусни спирки и магазинчета... Просто го заеби.

Тази жена — Сузана Дийн, Упи Голдбърг, Карета Скот Кинг или която и да е там — си мислеше, че е бременна. Мислеше си, че ражда. Почти съм сигурна в това. На теб изглеждаше ли ти бременна, Трудс?

— Не — отвърна Труди Дамаскъс.

На горната страна на Четирийсет и шеста белият надпис „ПРЕМИНИ“ беше заменен от червения „ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Труди си даде сметка, че вече се чувства по-спокойно. Тук, близо до „Хамаршолд 2“, имаше нещо, което и действаше успокояващо. Като хладна длан върху пламнало чело или нежна дума, която те уверява, че няма нищо, ама абсолютно нищо, заради което да изтръпваш и да се вкочаняваш.

Тогава осъзна, че чува тихото жужене. Някакво приятно, едва доловимо жужене.

— Това не е жужене — си каза, докато червеният надпис на светофара за пореден път се сменяше от белия (спомни си едно свое гадже в колежа, което веднъж и беше казало, че най-ужасното кармично проклятие, което би могло да си представи, е да се прероди в светофар). — Това не е жужене, това е пеене.

И точно в този момент някъде съвсем близо до нея — Труди подскочи от изненада, ала не се изплаши — внезапно проговори някакъв мъжки глас:

— Точно така — рече той. Счетоводителката веднага се обърна и видя непознат мъж на четирийсетина години с куфарче в ръката си, който бе застанал вдясно от нея. — Редовно минавам оттук само за да послушам тази божествена песен. Ще ви кажа и още нещо, тъй като ние с вас сме като кораби, които се разминават в нощта — когато бях младеж, страдах от най-ужасния случай на акне в света. Мисля, че именно идванията ми тук го излекуваха по някакъв начин.

— Искате да кажете, че стоенето на ъгъла на Второ и Четирийсет и шеста е изцерило акнето ви? — попита Труди Дамаскъс.

Усмивката му — лека, но много добродушна потрепери за момент. — Знам, че звучи налудничаво, но...

— Аз видях как една жена се появи от нищото точно на това място — каза счетоводителката. — Това се случи преди три часа и половина. Когато се материализира пред очите ми, нямаше никакви крака от коленете надолу. После и пораснаха. Така че как смяташ, кой е лудият, приятелю?

Мъжът я гледаше с широко отворени очи — просто някакъв си нагаждач в костюм, поразхлабил вратовръзката си в края на работния ден, който случайно я бе чул какво си говори и веднага бе решил да се включи. Ала в следващия миг жената забеляза белезите от акнето по

бузите и челото му и преди да може да каже нещо, непознатият я изпревари:

— Това истина ли е?

Труди Дамаскърс вдигна дясната си ръка.

— Да пукна, ако лъжа. Кучката открадна обувките ми. — После се замисли. — Не, не беше кучка. Съмнявам се, че е била кучка. Тя беше изплашена, боса и си мислеше, че ражда. Просто ми се иска да и бях дала гуменките си, които щяха да и свършат по-добра работа от проклетите ми обувки „Ферагамо“.

Непознатият я изгледа предпазливо и Труди Дамаскърс изведнъж се почувства изморена. Хрумна и, че занапред трябва да свиква с този поглед.

Светофарът отново светна бяло и човекът, с когото бе разговаряла, се завъртя към улицата и тъкмо стъпваше на платното, когато тя му извика:

— Господине!

Той продължи да върви, обаче обърна глава.

— Какво имаше тук, когато идвахте за лечението на акнето си?

— Нищо — отвърна мъжът. — Беше просто празен парцел, около който имаше ограда. Смятах, че песента ще секне, след като построят тази сграда, ала за щастие не стана така.

Труди остана на мястото си, загледана в непознатия, който прекоси улицата и стигна до отсрещния тротоар, задълбочена в мислите си, „Смятах, че песента ще секне, след като построят тази сграда, ала за щастие не стана така.“

— Защо? — попита тя и се обърна, за да разгледа по-добре сградата на търговския център „Хамаршолд 2“. Черната кула. Сега, след като вече се беше концентрирала върху него, жуженето бе станало по-силно. И по-приятно. Не само един глас, а много такива. Като църковен хор.

После изведнъж изчезна. Изчезна така внезапно, както се бе появила чернокожата жена.

„Не, не е изчезнало — помисли си Труди. — Просто изгубих способността да го чувам, това е всичко. Ако остана тук достатъчно дълго, се обзалагам, че ще се появи отново. Боже господи, това е откачено. Сигурно съм откачила.“

Дали наистина вярваше на думите си? Отговорът беше отрицателен. Изведнъж светът и се стори изключително крехък, по-скоро като идея, отколкото като нещо действително. Никога преди Труди Дамаскъс не се бе чувствала по-малко здравомислеща. Другото, което чувстваше, беше ужасната слабост в коленете, придружена от гадене и виене на свят. Жената се намираше на ръба на припадъка.

ЧЕТИРИ

От другата страна на Второ Авеню имаше малък парк с фонтан, чиято струя се плискаше върху изваяна от метал скулптура на костенурка. В момента обаче на Труди не и беше до никакви фонтани или костенурки — тя искаше да се добере колкото се може по-бързо до парка, защото там имаше и пейки.

Зеленият цвят светна отново и Труди закуцука по Второ Авеню като жена, която е на осемдесет и три, а не на трийсет и осем. Щом стигна до парка, тя се отпусна тежко на една пейка и започна да диша бавно и дълбоко. След няколко минути се почувства по-добре.

Недалеч от пейката имаше неголям контейнер за смет, на който беше написано: „ДРЪЖТЕ БОКЛУКА НА МЯСТОТО МУ“. Под тези букви се виждаше избелял, надраскан с розов спрей надпис, гласящ: „КОСТЕНУРКАТА огромна погледни.“ Труди погледна към металната костенурка. Изобщо не и се струваше огромна, даже напротив — размерите и си бяха повече от скромни. Забеляза обаче нещо друго — някакъв брой на „Ню Йорк Таймс“, сгънат така, както тя винаги сгъваше своя, особено ако искаше да го запази за по-дълго и носеше чанта, където да го прибере. Никой не се съмняваше, че най-малко един милион копия на „Ню Йорк Таймс“ се търкаляха из Манхатън през този ден, ала Труди знаеше, че това си е нейният вестник. Беше абсолютно сигурна в това още преди да го извади от кошчето за смет и когато отгърна на кръстословицата, която бе попълнила почти докрая със светловиолетовата си химикалка по време на обяда в „Гофретите и палачинките на Денис“, видя, че е била напълно права.

Труди захвърли вестника обратно в контейнера и се загледа към мястото, където представите и за живота се бяха преобърнали. Може би завинаги. „Отмъкна обувките ми. Прекосила е улицата, седнала е тук до костенурката и си ги е сложила. Запазила е торбата ми, но е изхвърлила вестника. За какво и е притрябвала чантата ми? Та тя нямаше обувки, които да прибере вътре...“ Ала Труди се досещаше. Чернокожата бе сложила вътре чиниите си. Току-виж някой полицаи забелязал тези остри метални ръбове и полюбопитствал какви ястия се

сервират в съдове, които могат на секундата да срежат пръстите ти до кокал, ако ги хванеш не там, където трябва. „Добре де, къде е отишла след това обаче?“ На ъгъла на Първо и Четирийсет и шеста имаше някакъв хотел — на мястото, където преди се издигаше сградата на Обединените нации. Счетоводителката нямаше никаква представа как се нарича сега, пък и, да си го кажем честно, това изобщо не я интересуваше. Нито пък и се искаше да отиде там и да попита на рецепцията дали една тъмнокожа жена с дънки и изцапана бяла риза не се е настанила преди няколко часа. Труди имаше силното предчувствие, че нейната версия на призрака на Джейкъб Марли е постъпила точно така, ала интуицията и също така и нашепваше, че е най-добре да не тръгва по дирите на белоногата негърка. Най-добре да престане да се занимава с нея. Градът беше пълен с обувки, ала от никъде не можеше да си купи здрав разум.

Най-добре да се прибере вкъщи, да си вземе един душ и просто да... забрави. Само дето...

— Искат да я унищожат — изрече тя на висок глас и някакъв мъж, който вървеше по тротоара, се обърна към нея и я изгледа продължително. Жената отвърна смело на погледа му. — Искат да я сринат. Тя вече се...

„Олюлява“ беше думата, която първо и дойде наум, ала счетоводителката не се осмели да я изрече на глас. Боеше се, че ако го направи, онова, което се олюляваше, щеше да се сгромоляса.

Това лято беше лятото на кошмарите за Труди Дамаскъс. В някои от тях виждаше жената, която първо се бе появила пред очите и, а после и бяха пораснали крака. Тези сънища бяха ужасни, ала имаше и по-лоши. В най-лошите стоеше сама в мрака, наоколо ехтеше зловец камбанен звън и тя чувстваше как нещо се клати все по-силно и по-силно, заплашвайки да се сгромоляса всеки момент.

Строфа: Комала-ком-три!

Кажи ми — какво виждаш ти?

*Какво виждаш — някой дух или просто своя лик
в огледалото съзираш и побягваш бързо с вик?*

Отговор: Комала-ком-три! Моля те, кажи ми ти!

Някой демон ли съзря или половината ти тъмна

плаши те и затова не желаеш да се върнеш?

[1] Парче ленен плат, върху който се вижда образът на разпънат на кръст човек, смятан от вярващите за Исус Христос. — Б. пр. [↑](#)

[2] Търговският център е кръстен на името на големия шведски миротворец Даг Хамаршолд (1905–1961) — премиер на Швеция, председател на Нобеловия комитет и главен секретар на ООН. — Б. пр.

[↑](#)

ЧЕТВЪРТА СТАНСА
КОГАНЪТ НА СУЗАНА

ЕДНО

Паметта на Сузана бе станала обезпокоително рехава и ненадеждна, като протритите предавки на стар автомобил. Тя си спомняше битката с Вълците, както и Мия, която чакаше търпеливо края на схватката, ала...

Не, не беше така. Това не бе съвсем вярно. Не можеше да се каже, че Мия само бе чакала търпеливо. Тя насърчаваше Сузана (и останалите) със сърцето си на воин. Тя бе положила всичките си усилия, за да отложи максимално момента на раждането, докато майката-гостоприемник на мъничето и сееше смърт със своите оризии. Обаче Вълците се бяха оказали работи, така че по-правилно би било да се каже, че...

„Напротив. Вълците определено бяха нещо повече от работи. Много повече. Оказахме им справедлива съпротива и наритахме задниците им.“

Ала това нямаше никакво значение, защото всичко беше свършило. И след като бе приключило, тя почувства как болките от контракциите се завръщат с пълна сила. Ако не внимаваше, щеше да роди детето в някоя проклета канавка, където то щеше да умре, защото беше гладно. Мъничето на Мия беше гладно и

Трябва да ми помогнеш!

Мия. Беше невъзможно да останеш равнодушен към този вопъл за помощ. Дори и когато усещаше как Мия я избутва (по същия начин, по който Роланд бе избутал Дета Уокър навремето), бе абсолютно невъзможно да не откликнеш на този майчин вик. Сузана предполагаше, че това отчасти се дължеше на нейното тяло, което и двете споделяха — тялото, което се беше обявило в полза на бебето. Навярно не можеше и да стане другояче. Ето защо бе помогнала. Бе направила това, на което Мия не бе способна повече — беше забавила раждането за още известно време въпреки всички рискове за мъничето, които криеше подобно нещо. (Мъничето... странно как тази дума проникна в мислите и и се превърна и в нейна дума, а не само на Мия.) Тя си спомни историята, която едно момиче и бе разказало по време на

женско парти в общата спалня в Кълъмбия — половин дузина девойки седяха в помещението, облечени с пижами, пушеха цигари и си подаваха бутилка ирландско уиски, наречено „Дива роза“. Това бе абсолютно забранено и — поради тази причина двойно по-приятно. Ставаше дума за някакво девойче на тяхната възраст, което пътувало с кола и се притеснявало да каже на приятелите, че има нужда от пищапауза. Според историята пикочният мехур на момичето се пръснал и то умряло от отравяне на кръвта. Това беше от онзи вид истории, за които веднага си казваш, че са врели-некипели, като същевременно им вярваш дълбоко. Какво ли щеше да стане с мъничето... тоест бебето...

Ала каквато и да бе опасността, Сузана бе способна да спре бременността. Имаше бутони, чрез които щеше да стори това. Някъде.

(в Когана)

Само че оборудването в Когана едва ли бе предназначено за това, което тя... което те...

(ние)

искаха да направят. Навярно впоследствие той щеше да се претовари и

(да се пръсне)

всички машини щяха да пламнат и да изгорят. Алармите щяха да се изключат. Контролните табла и телевизионните екрани щяха да помръкнат. С колко ли време разполагаха, преди това да се случи? Сузана нямаше представа.

Имаше някакви смътни спомени как измъква инвалидната си количка от една от каруците, докато останалите бяха заети с празнуването на победата и оплакването на жертвите. Катеренето никак не беше лесно, когато краката ти свършват до коленете, ала не беше и толкова трудно, както смятаха някои. Сузана определено беше свикнала с ежедневните препятствия — като започнем с качването и слизането от тоалетната чиния и стигнем до пътешествието за някоя книга от най-горния рафт на библиотеката посредством сгъваемата стълба, която неизменно присъстваше във всяка стая на нийоркския и апартамент. Тя отдавна бе свикнала с подобни трудности, а и Мия настойчиво я тласкаше напред като каубой, вкарващ в пътя заблудило се теленце. Ето защо нямаше нищо чудно в това как Сузана се набра на ръце и се качи в каруцата, след което смъкна инвалидната количка на земята и се плъзна в нея. Не беше толкова лесно като да претърколиш

дървена гредка, ала бе като детска игра в сравнение с най-трудното нещо, което бе правила след загубата на краката си.

Благодарение на инвалидната количка успя да измине километър-километър и нещо, а може би и малко повече (никакви крака за Мия, ничията дъщеря — поне не и в Кала). После транспортното и средство се фрасна в една заострена гранитна скала и я изсипа на земята. За щастие жената съумя да се подпре на ръцете си, предпазвайки злочестата си драгоценна утроба.

Сузана си спомняше как се надигна — поправка, спомняше си как Мия надигна отвлеченото тяло на Сузана Дийн от земята и започна да се катери по стръмната пътека. Нямаше други спомени от Кала, с изключение на момента, в който се опитваше да попречи на Мия да свали кожената връв, която Сузана носеше около врата си. На нея висеше пръстен — красив, лек пръстен от дърво, който Еди бе направил за нея. Когато младият мъж беше видял, че и е прекалено голям (понеже подаръкът беше изненада, той не бе измерил пръстна и), се беше разочаровал и бе заявил, че ще и направи друг. „Прави колкото си пръстени искаш — му беше казала тя, — ала аз винаги ще си нося този.“

И така, Сузана го бе сложила на врата си — харесваше и начинът, по който го усещаше между гърдите си — а ето, че сега тази непозната жена, тази кучка искаше да го свали.

Тогава Дета пристъпи напред, вкопчвайки се в Мия. Тя не бе успяла да постигне нищо, докато се мъчеше да възвърне тялото си от Стрелеца, обаче Мия не беше Роланд от Гилеад. Пръстите на ничията дъщеря се отдръпнаха от украшението. Увереността и се разколеба. В следващия момент Сузана усети една от онези родилни болки, които сякаш разкъсваха утробата и. Жената се преве надве и изстена.

— Трябва да го махнеш. — изкрещя Мия. — В противен случай те ще надушат и неговата миризма освен твоята! Тази на твоя мъж! А ти не искаш да стане така, повярвай ми!

— Кой? — попита Сузана. — За кого говориш?

— Ня 'а значение — и без това нямаме време. Обаче, ако той тръгне след теб — а аз знам, че ти си мислиш за това — те не трябва да надушат миризмата му! Най-добре да го оставим тук, където ще го намери. По-късно, ако ка пожелае, може би ще носиш този пръстен отново.

Сузана си помисли дали да не и предложи да измият пръстена, да отмият мириса на Еди от него, ала усещаше, че не за такъв вид мирис говореше Мия. Това беше любовен пръстен и мирисът щеше да остане запечатан завинаги в него. За кого обаче я предупреждаваше Мия?

Навярно за Вълците, предположи тя. Истинските Вълци. Онези от Ню Йорк. Вампирите, за които бе разказвал отец Калахан, както и отрепките. Дали обаче имаше и други? Някои още по-ужасни?

— Помогни ми! — извика Мия и Сузана отново си даде сметка, че е неспособна да устои. Независимо дали бебето беше на Мия или не, без значение дали щеше да се окаже чудовище или напълно нормално дете, тялото и го искаше. Очите и искаха да го видят, каквото и да беше то, а ушите и копнееха да го чуят как плаче, дори и плачът му да беше вой.

Жената свали пръстена, целуна го и го остави в подножието на пътеката, където Еди със сигурност щеше да го намери. Защото — тя бе повече от сигурна в това — щеше да я последва поне дотук. А после? Какво бе станало после?

Не знаеше. Мислеше, че си спомня по-голямата част от катеренето си по стръмния склон и мъките, през които трябваше да премине, за да се изкачи до Пещерата на портала. После обаче всичко беше обвито в мрак.

(не в мрак)

Не, не в пълен мрак. От време на време проблеснаха някакви светлини. Мекото сияние на телевизионните екрани, които за известно време не показваха никакви образи, а само сива светлина. Едва доловимото бръмчене на мотори; щракането на релетата. Това беше

(Коганът, Коганът на Джейк)

някаква контролна зала. Може би тя самата го бе създала, а може би това беше просто нейната въображаема версия на постройката, която Джейк бе открил на запад от река Уай.

Следващото нещо, което ясно си спомняше, беше как отново се намира в Ню Йорк. Очите и бяха прозорците, през които наблюдаваше света, докато Мия отмъкваше обувките на ужасена жена.

Сузана отново пристъпи напред и помоли непознатата за помощ. Имаше намерение да продължи, да каже на жената, че трябва да стигне до някоя болница, че има нужда от лекар, че може да започне да ражда всеки момент и че нещо с бебето не е съвсем наред. Ала преди да

успее да продума нещо друго, бе пронизана от поредния пристъп на родилни болки — този път агонията и беше чудовищна, по-силна дори от страданието, през което бе преминала, когато изгуби краката си.

— О, Боже! — се бе отронило от устата и тогава и Мия отново възвърна контрола над тялото и, преди да може да каже нещо друго. Ничията дъщеря изсъска на Сузана да спре и да каже на жената, че само да се обади на някой господин Синя Униформа, ще изгуби нещо, на което по всяка вероятност държи повече, отколкото на обувките си.

— Мия, чуи ме — започна Сузана, — веднага мога да го спра — поне си мисля, че ще мога — обаче ще ми трябва помощта ти. Трябва да седнеш за малко. Ако не си починеш малко и Господ дори няма да може да попречи на родилния прогрес да стигне до логичния си завършек. Разбираш ли? Чуваш ли ме изобщо?

Добре я чуваше. Мия остана неподвижна за момент, загледана в отдалечаващата се жена, която току-що бе освободила от излишен багаж. После почти плахо попита:

— Накъде да тръгна?

Сузана усети, че похитителката и за пръв път си дава сметка за огромните размери на града, в който се намираха, за тълпите пешеходци, щъкащи по пътеките, за пороя от метални карети (всяка трета, от които бе боядисана в крещящо жълто), заливащ улиците, и за главозамайващата височина на кулите, чиито върхове навярно се губеха от поглед в облачни дни.

Две жени се взираха в един чужд за тях град през един-единствен чифт очи. Сузана знаеше, че някога това беше нейният град, ала сега вече не бе така. Тя бе напуснала Ню Йорк през 1964. Колко години напред във времето се намираха сега? Двайсет? Трийсет? Няма значение, карай да върви. Моментът не беше подходящ да се тревожи за това.

Обединеният им поглед се спря на малкия парк от другата страна на улицата. Болезнените контракции бяха утихнали за известно време и когато светна надписът „ПРЕМИНИ“, чернокожата жена, която се бе срещнала с Труди Дамаскъс (и изобщо не изглеждаше бременна), прекоси улицата с бавна и спокойна походка.

В далечния край на парка се виждаше фонтан с метална скулптура, до който имаше пейка. Гледката на костенурката подейства

успокояващо на Сузана — като че ли Роланд и бе оставил този знак, този сигул, както би се изразил Стрелеца.

— Той също ще тръгне след мен — каза тя на Мия. — Трябва да се пазиш от него, жено. Трябва да внимаваш много, ама изключително много с този мъж.

— Не се безпокой — ще сторя онова, което трябва да сторя — отвърна и Мия. — Ти искаш да разгледаш вестника на жената. Защо?

— Интересува ме времето, в което сме дошли. Вестникът ще ни каже.

Две ръце с цвят на какао извадиха броя на „Ню Йорк Таймс“ от платнената торба, разгърнаха го и го приближиха до сините очи, които бяха започнали този ден шоколадовокафяви като дланите. Сузана видя датата — първи юни 1999 година — и се замисли дълбоко. Не двайсет години, не трийсет, а цели трийсет и пет! Едва сега си даде сметка, че почти никога не се беше замисляла за реалните шансове на света да оцелее толкова дълго... Та нейните съвременници, хората, които бе познавала в предишния си живот — колегите от университета, адвокатите по гражданско право, приятелите, с които обичаше да ходи по заведения, дори и върлите почитатели на фолкрока, които разправяха, че никога няма да остареят — вече трябваше да са в края на средната възраст. А някои — нямаше никакво съмнение в това — бяха умрели.

— Достатъчно — каза Мия и захвърли вестника обратно в кошчето, където той отново се нави на руло, а после се зае да почисти босите си крака от мръсотията (именно заради тази мръсотия Сузана не забелязваше променения цвят на стъпалата си). Когато привърши, нахлузи откраднатите обувки. Бяха и малко теснички и понеже беше без чорапи, сигурно щяха да и излязат пришки, ако се наложеше да повърви повечко, ала...

— Хич да не ти пука — рече Сузана на самата себе си. — Нали не са твоите крака. — Обаче веднага след като го каза (това пак бе вид общуване, също като онова, което Роланд наричаше съвещаване), осъзна, че не бе изключено и да греши. Вярно, че нейните крака, онези, които бяха носили тялото на Одета Холмс (и понякога Дета Уокър), отдавна си бяха отишли от живота и и сигурно в момента се разлагаха или — най-вероятно — бяха изгорени в някой градски крематориум. Ала жената не забелязваше промяната в цвета им. Или

не искаше да я забележи. Едва по-късно щеше да си каже: „Напротив. Забеляза, че стъпалата ти са бели, и още как! Само че веднага блокира тази мисъл и я запрати в десета глуха. Блокира я, защото щеше да ти дойде в повече...“

Преди да успее да си отговори на въпроса чии крака носеше в момента — въпрос колкото телесен, толкова и философски — внезапно бе пронизана от поредния пристъп на болка. Стомахът и се сви и се стегна като камък, като същевременно мускулите на бедрата и се отпуснаха. За пръв път почувства ужасяващата, неотложна нужда да го изтласка навън.

— Трябва да го спреш! — извика Мия. — Жено, трябва да го спреш! Както заради мъничето, така и заради нас!

Чудесно, но как?

— Затвори очи — нареди и Сузана.

— Моля? Не ме ли чу? Трябва да го...

— Чух те много добре. Затвори очи.

Паркът изчезна. Светът изведнъж потъмня. Тя бе една тъмнокожа жена, все още млада и ослепително красива, която седеше на пейка в парка близо до фонтана и металната костенурка, чиято мокра метална коруба блестеше на лъчите на следобедното слънце. Жената седеше в парка, потънала в размишления, през този топъл ден от късната пролет на 1999 година.

— Ще се махна за известно време оттук — рече Сузана, — ала ще се върна. Междувременно стой където си. Бъди тиха. Не мърдай. Болката ще се отдръпне, ала това няма да стане отведнъж. Стой неподвижно дори и да те боли. Ако се движиш, ще стане по-лошо. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Макар и изплашена, и твърдо решена да стане на нейното, Мия съвсем не беше глупава. Тя зададе само един въпрос:

— Къде отиваш?

— Връщам се в Когана — отвърна Сузана. — В моя коган. Този вътре в мен.

ДВЕ

Постройката, която Джейк бе открил на далечния бряг на река Уай, представляваше старинен наблюдателен пост, служещ и за комуникационен център. Момчето им го бе описало доста подробно, ала едва ли би го разпознало във въображаемата версия на Сузана, която се основаваше на нивото на техниката трийсетина години преди момента, когато Джейк беше напуснал Ню Йорк. По времето на Сузана, когато президентът на Съединените щати се казваше Линдън Джонсън, цветните телевизори бяха рядкост, а компютрите представляваха огромни съоръжения, изпълващи цели сгради. Е, като се имаше предвид, че Сузана бе видяла някои от техническите чудеса в Луд, в крайна сметка май имаше известна вероятност Джейк да разпознае мястото, където се бе скрил от Бен Слайтман старши и Анди — робота вестоносец.

Момчето определено щеше да разпознае покрития с прашен линолеум под, където се редуваха черни и червени квадрати, както и въртящите се столове, разположени пред контролни табла, изпъстрени с мигащи светлини и светещи циферблати. Щеше да разпознае и скелета в ъгъла, зъбещ се над орфаната яка на древната си униформена риза.

Жената прекоси помещението и седна на един от столовете. Чернобелите телевизионни монитори над главата и показваха най-различни картини. На някои от тях се виждаше Кала Брин Стърджис (градският площад, църквата на Калахан, големият магазин и пътят, водещ на изток от града). На други се открояваха застинали образи като огромни фотографии — една на Роланд, една на усмихнатия Джейк, взел Ко в обятията си, както и една — сърцето на Сузана се сви, когато я зърна — на която се виждаше Еди, килнал назад каубойската си шапка и стиснал ножа за дялкане в едната си ръка.

Друг монитор показва стройна тъмнокожа жена, която седеше на пейка в парка близо до металната статуя на костенурка — коленете и бяха събрани, ръцете — склучени в скута и, очите и бяха затворени, а на краката и се виждаха откраднатите обувки. Сега имаше три чанти

— тази, която бе откраднала от жената на Второ Авеню, торбата, в която се намираха оризиите (заострените чинии) и сака за боулинг. Той бе с избелял червен цвят и вътре имаше нещо голямо и четвъртито. Кутия. Докато се взираше в него, наблюдавайки чернобелия монитор, Сузана изведнъж изпита гняв — нещо повече, почувства се предадена — обаче не знаеше защо.

„Преди сакът беше розов — помисли си жената. — Промени цвета си, когато преминахме през Портала, ала не драстично.“

Лицето на тъмнокожата от телевизионния екран беше изкривено в болезнена гримаса. Сузана усещаше ехото от агонията, която изпитваше Мия, макар и значително по-слабо от ничията дъщеря. „Трябва да го спра. И то бързо.“ Въпросът обаче си оставаше — как?

„Както го беше направила от другата страна на Портала, когато се бореше със зъби и нокти да се изкатери по стръмната пътека, за да достигне колкото е възможно по-скоро до скапаната врата.“

Струваше и се обаче, че това се е случило много, много отдавна — в някой друг живот. И защо не? Тя наистина бе водила друг живот в един друг свят и ако се надяваше някога отново да се завърне там, сега трябваше да направи всичко, което зависеше от нея. И тъй, какво бе сторила тогава?

„Използва онзи трик — ето какво направи. То е скрито в главата ти — онова, което професор Оувърмейър наричаше «метод на визуализация» в университета. Затвори очи.“ Сузана направи точно това. Сега и двата им чифта очи бяха затворени — очите на тялото и което се намираше в Ню Йорк и бе контролирано от Мия, и тези в съзнанието и.

„Започни да си представяш.“

Тя започна. Или поне се опита.

„Сега ги отвори.“

Помещението с мониторите отново изплува около нея. Сега на контролното табло пред нея, там, където преди имаше реостати и примигващи лампички, се виждаха два големи циферблата и едно лостче. Циферблатите изглеждаха направени от бакелит, също като тези на голямата фурна на майка и в къщата, където беше отраснала. Сузана си каза, че в това няма нищо изненадващо — всичко, което си представяш, без значение колко шантаво е всъщност, не е нищо повече от променена версия на онова, което вече знаеш.

Циферблатът от лявата и страна бе обозначен като „ЕМОЦИОНАЛНО СЪСТОЯНИЕ“. Скалата му беше разграфена от 32 до 212 (32 в синьо, а 212 в яркочервено). В момента стрелката сочеше 160. На циферблата в средата пишеше „РОДИЛНИ БОЛКИ“. Деленията бяха от 1 до 10, а уредът показваше 9. Надписът под лостчето гласеше „МЪНИЧЕ“ и при него имаше само две възможни състояния — „БУДНО“ и „СПИ“. Ръчката бе наклонена наляво, което означаваше, че бебето будува.

Сузана погледна нагоре и забеляза, че един от мониторите сега показва детето. Беше момче. Прекрасно момченце. Мъничкият му пенис се полюшваше като малко водорасло под плавните извивки на пъпната му връв. Очите му бяха отворени и въпреки че останалата част от образа му беше чернобяла, те бяха пронизващо сини. Сузана имаше чувството, че погледът на мъничето сякаш я пробожда.

„Това са очите на Роланд, помисли си тя озадачено. Но как е възможно това?“

Естествено, че не беше възможно. Защото не беше така. Всичко това бе плод на нейното въображение, просто един метод на визуализация. Но ако бе така, защо щеше да си представя сините очи на Роланд? Защо не си представяше лешниковите очи на Еди? Защо не си представяше лешниковите очи на съпруга си?

„Сега няма никакво време за подобни въпроси. Прави онова, за което си дошла.“

Сузана се протегна към циферблата с надпис „ЕМОЦИОНАЛНО СЪСТОЯНИЕ“, прехапала долната си устна (на монитора, показващ пейката в парка, Мия също прехапа своята). Жената се поколеба, после го завъртя, нагласявайки го на 72, все едно имаше пред себе си термостат. А не беше ли точно така всъщност?

Веднага усети как спокойствието се разлива вътре в нея. Тя се отпусна на стола и остави устната си да се изплъзне от хватката на зъбите и. Нямахте нужда да гледа към чернобелия монитор, за да разбере, че негърката в парка направи същото. Дотук всичко се развиваше отлично.

Ръката и застина за няколко секунди над циферблата „РОДИЛНИ БОЛКИ“, после се премести към ръчката с надпис „МЪНИЧЕ“ и я превключи надясно. Очите на бебето моментално се затвориха. Сузана изпита невероятно облекчение. Тези сини очи я смущаваха.

„Добре, сега да се върнем отново към «РОДИЛНИ БОЛКИ».“

Младата жена си помисли, че този циферблат беше най-важният от всички — навярно Еди щеше да го нарече „Голямото казино“ или нещо подобно. Тя сграбчи регулатора и се опита да го завърти наляво, както бе направила с „ЕМОЦИОНАЛНО СЪСТОЯНИЕ“. Стрелката не помръдна. Регулаторът беше като залепнал за гнездото си. Това не изненада кой знае колко Сузана. „Ще се завъртиш и още как! — помисли си тя. — Защото имаме нужда да го направиш. Трябва да го направиш.“

Тъмнокожата жена го стисна още по-силно и бавно започна да го върти в посока, обратна на часовниковата стрелка. Внезапна болка проряза главата и и лицето и се изкриви, след което почувства как гърлото и се стяга, като че ли се бе задавила с голяма рибена кост. Изведнъж обаче болките изчезнаха толкова бързо, както се бяха появили, а цяла редица лампички вдясно от нея засвети — повечето бяха кехлибарени, ала имаше и няколко червени.

— ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! — изрече някакъв глас, който звучеше зловещо като гласа на Блейн Моно. — ТАЗИ ОПЕРАЦИЯ МОЖЕ ДА НАРУШИ ПАРАМЕТРИТЕ ЗА БЕЗОПАСНОСТ! „Сериозно ли, бе, Шерлок!“ — помисли си Сузана.

Циферблатът „РОДИЛНИ БОЛКИ“ вече сочеше 6. Когато премина цифрата 5, още един ред кехлибарени и червени лампички се включиха, а три от екраните, показващи Кала, изгаснаха със съскащ звук. Нов пристъп на болка възпламени главата и. Някъде под краката и се чу ръмжащият звук от запалването на някакви двигатели или турбини. Мощни машини, съдейки по звука. Подът под босите и стъпала (Мия бе взела обувките) вибрираше.

„Ох, добре, де — мина през ума и. — Преди нямах никакви крака, тъй че може да се каже, че сега съм на далавера.“

— ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ — продължаваше да нарежда механичният глас. — ТОВА, КОЕТО ПРАВИТЕ, Е ОПАСНО, СУЗАНА ОТ НЮ ЙОРК! ЧУЙТЕ МЕ, МОЛЯ АЗ. НЕ Е ХУБАВО ДА МАМИТЕ МАЙКАТА — ПРИРОДА.

Една от пословиците на Роланд изплува в паметта и: „Ти правиш това, което трябва да сториш, аз също правя онова, което трябва да сторя, и ще видим кой ще спечели гъската.“ Сузана не бе сигурна какво точно означаваше това (предполагаше, че има нещо общо с гъската,

която е получавал победителят в състезанието по отгатване на гатанки в Гилеад), ала и се струваше подходящо за конкретната ситуация. Затова тъмнокожата жена не спря да си го повтаря, докато бавно, но сигурно движеше стрелката на „РОДИЛНИ БОЛКИ“ през четворката към тройката...

Имаше намерение да стигне чак до цифрата 1, ала болката, която разкъса главата и когато индикаторът на абсурдната джаджа премина двойката, беше толкова остра — толкова всепомитаща — че Сузана пусна регулатора.

За миг агонията продължи да я раздира — даже стана още по-силна — и младата жена си помисли, че ще я убие. Мия щеше да се катурне от пейката, където седеше, и двете щяха да са мъртви още преди тялото, което споделяха, да се е стропило на цимента пред металната костенурка. И още утре — или най-късно на следващия ден — тленните им останки набързо щяха да бъдат заровени в гробището за бедняци и скитници. Какво ли щяха да напишат в смъртния акт? Инфаркт? Инсулт? А може би естествена смърт, ако попаднеха при заместника на лекаря?

Болката обаче поутихна и Сузана бе все още жива, за да оцени този факт. Тя се облегна на стола и започна да диша дълбоко, докато бършеше потта от лицето си с двете си ръце. Виж ти каква излезе тя! Ако имаше състезание по „метод на визуализация“, сигурно щеше да стане световен шампион...

„Само дето това е нещо повече от визуализация — знаеш го, нали?“

Предполагаше, че е така. Нещо я беше променило — бе променило всички тях. Джейк се бе сдобил с много силна интуиция и своего рода телепатия. Еди бе развил (и продължаваше да разгръща) способността си да създава предмети с могъща сила, които бяха същински талисмани — един от тях вече бе отворил вратата между два свята. Ами тя?

„Аз... виждам. Това е всичко. Само дето, ако се концентрирам достатъчно силно, то става истинско. По начина, по който Дета Уокър стана истинска.“

Навсякъде в тази версия на Когана лампичките заблестяха в кехлибарено. Докато ги гледаше, някои от тях засветиха в червено. Под босите и стъпала — под специалните и чужди стъпала, както ги

възприемаше — подът трепереше и вибрираше. Сузана бе сигурна, че ако изчака още малко, по всяка повърхност ще плъзнат пукнатини, които ще започнат да се задълбочават и разширяват, докато... Дами и господа, добре дошли в къщата на Ашър от знаменития разказ на Едгар По! Тъмнокожата жена се надигна от стола си и се огледа. Трябваше да се връща. Имаше ли още нещо, което трябваше да направи, преди да си обере крушите оттук? Хрумна и една идея.

ТРИ

Сузана затвори очи и си представи микрофон — като онези, каквито имаше в студиата на радиоводещите. Когато ги отвори, микрофонът беше там — стоеше върху таблото вдясно от двата циферблата и лостчето. Беше си представяла, че марката е „Зенит“ — чак до мълнията, с която завършваше буквата „З“ на Поставката му — ала се оказа, че вместо това там пише „НОРТ СЕНТРАЛ ПОЗИТРОНИКС“. Нещо се намесваше в метода и на визуализация — побиха я тръпки при тази мисъл. Върху контролното табло, точно зад микрофона, се виждаше трицветен дисплей, под който пишеше „СУЗАНА-МИЯ“. Тънката стрелка се движеше от зеленото към жълтото поле, а най-долната му част бе червена и на нея се виждаше надписът:

„ОПАСНОСТ“.

Младата жена вдигна микрофона, ала не знаеше как да го включи. Затвори отново очи и си представи бутон с индикации „включено/изключено“ отстрани на уреда. Когато ги отвори, бутонът беше там. Тя го натисна.

— Еди — започна Сузана. Чувстваше се малко глупаво, обаче въпреки това продължи: — Еди, ако ме чуваш, искам да знаеш, че съм добре — поне засега. Заедно с Мия съм в Ню Йорк. Датата е първи юни 1999 година и ще се опитам да и помогна с раждането на бебето. Не виждам какво друго мога да сторя. Ако не се получи нищо, ще се наложи да се отърва от него сама. Еди, пази се. Аз... — Очите и се насълзиха. — Обичам те, сладурче. Толкова много те обичам.

Сълзите се търкулнаха по страните и. Понечи да ги избърше, ала се спря. Нямах ли право да поплаче за любимия си мъж както всяка друга жена?

Изчака за отговор, съзнавайки, че би могла веднага да получи такъв (методът и на визуализация за нула време щеше да го превърне в реалност), стига само да поиска. Младата жена потисна с всички сили този импулс. От това едва ли щеше да има някаква полза.

Изведнъж зрението и се замъгли и стана двойно. Тя видя Когана в цялата му ефемерност и илюзорност; за един миг той бе станал прозрачен и зад стените му се виждаха не безлюдните пущинаци от източната страна на Уай, ами Второ Авеню с безспирния поток от автомобили, сновящи по улицата.

Мия бе отворила очи. Отново се чувстваше добре — благодарение на мен, захарче, благодарение единствено на мен — и беше готова отново да поеме на път.

Сузана се завърна.

ЧЕТИРИ

Една тъмнокожа жена (която продължаваше да мисли за себе си като за „чернилка“) седеше на пейка в Ню Йорк Сити през пролетта на 1999. Тъмнокожа жена с пътните си чанти — нейните торби — сложени на земята до нея. Върху едната от тях — избелял червен сак за боулинг — имаше надпис, който гласеше: „УДРЯЙ САМО В СРЕДНИЯ УЛЕЙ“. В другия свят тази чанта беше розова — цвета на розата.

Мия се изправи. Сузана бързо пристъпи напред и я накара отново да седне.

— Защо направи това? — попита изумена ничията дъщеря.

— Нямам представа. Искам обаче да проведем малко съвещание. Защо не започнем с това да ми кажеш къде искаш да отидем?

— Трябва ми телефон. Очаквам да ми се обадят.

— Казва се телефон — поправи я Сузана. — И между другото, върху ризата ти има кръв, захарче. Кръвта на Маргарет Айзенхарт и рано или късно някой ще се досети от какво са тези петна. Какво ще правиш тогава, а?

Мия не отвърна — само се усмихна презрително. Сузана започваше да се ядосва. Само допреди пет минути — или може би петнайсет, човек трудно следи хода на времето, когато се забавлява — тази крадлива кучка я умоляваше за помощ. И ето, че в момента, в който я получи, всичко, с което се отплати на своята спасителка, беше една презрителна усмивка. Това, което влошаваше положението, бе, че навярно мръсницата беше права — сигурно можеше да обикаля цял ден из централната част на Ню Йорк, без някой да я попита дали петната по ризата и са от засъхнала кръв, или от любимия и шоколадов яйчен крем.

— Добре — каза тя, — ала дори да приемем, че никой няма да се интересува от изцапаната ти риза, кажи ми къде възнамеряваш да държиш нещата си? — В следващия момент обаче и хрумна друг въпрос — въпрос, с който трябваше да за почне.

— Мия, откъде знаеш изобщо какво представлява телефонът? И не ми казвай, че имате телефони там, откъдето идваш.

Никакъв отговор. Само напрегнато мълчание. Ала поне бе успяла да изтрие усмивката от лицето на тази кучка; а това никак не беше малко.

— Ти имаш приятели, нали? Или най-малкото си мислиш, че са ти приятели. Разни типове, с които си бърбриш зад гърба ми. Типове, които ще ти помогнат (или поне така си въобразяваш).

— Ти ще ми помогнеш ли или не? — отново старата песен — този път ядосано.

Под гнева и обаче се усещаше и нещо друго. Какво ли беше то? Страх? Вероятно не бе толкова силно, поне засега. Ала Мия определено беше разтревожена.

— С колко време разполагам — разполагаме — преди родилните болки да започнат отново?

Сузана предполагаше, че ще имат между шест и десет часа — най-много до полунощ, когато настъпеше втори юни — ала се опита да скрие тези свои мисли от другата жена.

— Не знам — рече. — Навярно не много.

— Значи трябва да се размърдаме. Трябва да намеря телефон... телефон — в някое уединено местенце.

Жената на Еди Дийн се сети, че на края на Първо Авеню, там, където се пресичаше с Четирийсет и шеста, имаше хотел, ала не и каза. Погледът и отново се насочи към чантата — някога розова, сега червена — и изведнъж разбра. Не всичко, ала достатъчно, за да се обезпокои и разяри.

„Най-добре да го оставим тук — бе казала Мия. — Най-добре да го оставим тук, където мъжът ти ще го намери. По-късно, ако ка пожелае, може би ще носиш този пръстен отново.“

Това не беше точно обещание — не и такова, изречено в прав текст — обаче Мия определено беше загатнала...

Яростта замъгли съзнанието и. Не, тя не беше обещала. Тя просто бе подвела Сузана в определена посока и Сузана сама бе свършила останалото.

„Тя не ме заблуди; просто направи така, че аз сама да се заблудя.“

Мия отново се надигна от пейката, при което Сузана пристъпи напред за пореден път и я накара да си седне на задника. Този път не

особено нежно.

— Какво? Сузана, ти ми обеща! Мъничето...

— Ще ти помогна с мъничето — отвърна мрачно жената на Еди Дийн. Тя се наведе и вдигна червения сак от земята. Червеният сак с кутията вътре в него. Ами вътре в кутията? Какво имаше в призрачната кутия, на която пишеше с рунически знаци „НЕОТКРИТА“? Младата жена усещаше гибелните импулси, които преминаваха дори през магическото дърво и лененото платно, с което бе увито съдържанието и. Защото вътре се намираше Черната тринайсетица. Мия я беше взела, преди да премине през Портала. И ако вратата се отваряше единствено благодарение на кристалната сфера, тогава как Еди щеше да успее да я последва сега?

— Направих онова, което трябваше да сторя — нервно отговори ничията дъщеря. — Това е моето бебе, моето мъниче, а всичко е срещу мен. Всичко, освен теб..., а и ти ми помагаш само защото се налага. Помни онова, което ти казах..., че ако ка пожелае, рекох аз...

Гласът, който и отвърна, не беше на Сузана Дийн, а на Дета Уокър. Той бе груб, рязък и не понасяше възражения.

— Дреме ми на оная работа за шибаната ка — каза тя, — и най-добре запомни хубавичко т'ва. Нагазила си в големи лайна, девойче. Малкото копеленце мож' да се роди всеки момент, а ти нямаш ник'ва идея к'во да правиш. Разправяш, че си имала нек'ви приятели, дет' щели да ти помогнат — и знаеш ли къде са, а? Мама му стара, та ти дори не знаеш как изглеждат шибаните телефони и къде да ги намериш... Сега ще поседим тука и ти ще ми изпееш к'ви са ти намеренията отсега нататък. Ще си по-бъбрим хубавичко, девойче и ако се опиташ да шмекеруваш, ще си седим тука с тия скапани торби, докато не се стъмни — ако толкова държиш да родиш дребното си копеленце на тая изгнила пейка и после да го измиеш в шибания фонтан.

Тъмнокожата жена на пейката оголи зъби в ехидна усмивка, която определено принадлежеше на Дета Уокър.

— Само на теб ти пука за малкия дрисльо... на теб и на Сузана, ама тя си е добра душа... Аз обаче и пет пари не давам за шибаното копеленце.

Някаква жена, която буташе детска количка (изглеждаше лека като изоставения инвалиден стол на Сузана), погледна притеснено към

негърката, седнала на пейката, след което ускори крачка и почти се затича, отдалечавайки се заедно с детето си.

— И тъй! — каза весело Дета. — Готино е тука, нали? И времето е супер за сладки приказки. Чуваш ли ме, мамичко?

Мия, ничията дъщеря и все още ничия майка, стоеше безмълвна. Дета обаче не се отказваше лесно; озъбената и усмивка стана още по-широка.

— Чуваш ме много добре, знам аз — чуваш ме направо сууупер. Затова хайде да си побъбрим. Да проведем съвещание.

Строфа: Комала-ком-три-четири!

Що дириш пред вратата ми?

Съветвам те — кажи веднага,

за да не те простра пред прага!

Отговор: Комала-ком-три-четири!

Заплахите си зарежи!

Такива страшни работи, приятелко, ти сторих,

че май ще бъде по-добре за тях да не говоря.

ПЕТА СТАНСА КОСТЕНУРКАТА

ЕДНО

— Разговорът ни ще протече много по-лесно — каза Мия, — както и по-бързо — ако го проведем лице в лице.

— Как можем да сторим това? — попита Сузана.

— Ще го направим в Замъка — отвърна моментално ничията дъщеря. — В Замъка над Бездната. В залата за пиршества. Спомняш ли си залата за пиршества?

Сузана се поколеба, после кимна неуверено. Спомените и за това място бяха доста бледи и неясни, ала тя не съжаляваше за това. Начинът, по който Мия се беше нахвърлила на храната там, беше..., ами, доста ентусиазиран, да не употребим друга дума. Тя беше изпразнила много чинии (предимно с пръсти), бе пресушила много чаши и бе говорила на множество фантоми с множество взети назаем чужди гласове. Взети назаем? По дяволите, направо откраднати гласове! Два от тях Сузана познаваше достатъчно добре. Единият беше нервният — и малко префърцунен — светски глас на Одета Холмс. Другият беше дрезгавото, нахакано боботене тип „к’во ми пука, бе“ на Дета Уокър. Изглежда, Мия беше похитила не само тялото на Сузана Дийн, но и всички аспекти на нейната същност — как иначе да се обясни завръщането на Дета? Арогантната кучка се бе появила отново, още по-надъхана и готова да рита задници, и заслугата за нейното възкресение беше най-вече на Мия — на Мия и на никой друг.

— Стрелеца ме видя в Замъка — рече ничията дъщеря. — Момчето също. Кратка пауза. После: — Срещала съм се с тях и преди.

— С кого? С Джейк и Роланд?

— Да.

— Къде? Кога? Как изобщо би могла да...

— Не можем да говорим тук. Нека намерим някое по-уединено местенце.

— Където има телефон, нали това имаш предвид? За да могат приятелчетата ти да ти се обадят.

— Знам съвсем мъничко, Сузана от Ню Йорк, ала щом толкова настояваш, ще ти го кажа.

И Сузана си мислеше същото, обаче не искаше Мия да го разбере. Освен това и желаше колкото се може по-бързо да се махнат от Второ Авеню. Петната по ризата и можеха да изглеждат като лекета от яйчен крем или кафе на случайните минувачи, ала съпругата на Еди Дийн никога нямаше да забрави какъв бе произходът им — не просто кръв, ами кръвта на една храбра жена, която бе пожертвала живота си в името на децата на града си.

Ами торбите, разпилени около краката и? Тя бе видяла достатъчно торбалановци в Ню Йорк, тъй беше. Сега се чувстваше като една от тях и това усещане никак не и допаднаше. Заслужаваше много повече, както би казала майка и. Всеки път, когато някой минеше по тротоара или прекосеше за по-напряко парка, и хвърляше такъв поглед, че на младата жена и се приискваше веднага да започне да обяснява, че не е някаква пропаднала клошарка или бегълка от приют за душевноболни. Видът и обаче говореше точно обратното — изцапана риза, немито лице, разрошена коса и три торби в краката и, вместо елегантна дамска чантичка. Тя наистина беше бездомница — кой друг, ако не тя, можеше да бъде наречен така? Та Сузана бе изгубила както своя дом, така и своето време. Определено трябваше да поговори с Мия и да разбере за какво беше цялата тази работа. Виж, това, което искаше, бе много по-простичко — да се измие, да си облече чисти дрехи и да се скрие от очите на другите хора поне за няколко часа...

— Що не си пожелаеш и луната, и звездите, захарче — рече Сузана на самата себе си... и на Мия, ако Мия я слушаше. — Уединението струва пари. Намираш се в такава версия на Ню Йорк, където един хамбургер струва цял долар. Знам, че звучи налудничаво, ала е така... а ти нямаш и пукнат грош. Единственото ти богатство са дузина остри чинии и някакво проклето сатанинско кълбо. Тъй че... какво възнамеряваш да правиш?

Преди да продължи тези мисли, Ню Йорк изведнъж изчезна и тя отново се озова в Пещерата на портала. Едва бе успяла да я разгледа при първото си посещение там — тогава Мия бе поела командването, а и бързаха ужасно много да преминат през вратата — ала сега погледът и обходи внимателно интериора. Татко Калахан бе там, Еди, дори и неговият брат — в известен смисъл. Сузана чу как гласът на Хенри

Дийн се надига от дълбините на пещерата, едновременно подигравателен и обезпокоен:

— Аз съм в Ада, братле! Заврял съм в шибания Ад, не мога се надрусам и заради кого съм на този хал? Заради теб, братле... Заради теб и никой друг! Всичко това е по твоя вина!

Объркването на Сузана беше нищо в сравнение с яростта, която я обхвана, когато чу този противен, заядлив глас.

— Я млъквай! — изкрещя му тя. — Именно ти си виновен за онова, което се е случило с Еди! Трябваше да направиш услуга на всички и да умреш доста по-рано, Хенри Дийн!

Присъстващите в пещерата дори не погледнаха към нея. Какво ставаше всъщност? Да не би да беше попаднала тук в състояние на тодаш? Защо тогава не беше чула камбанките?

— Шшшшт. Тихо, скъпа — това беше гласът на Еди в съзнанието и, кристално ясен като синьо, безоблачно небе. — Не говори. Само гледай.

— Ти чу ли го? — обърна се жената към Мия. — Чу ли това?

— Чух го! — изсъска ничията дъщеря. — Млъквай веднага!

— Как мислиш, колко дълго ще трябва да останем тук? — попита Еди, обръщайки се към отец Калахан.

— Боя се, че дълго — отвърна мъжът с белега на челото и Сузана разбра, че вижда нещо, което вече се е случило. Еди и Калахан се бяха изкачили до Пещерата на портала, за да се опитат да намерят местонахождението на Калвин Тауър и неговия приятел Арон Дипно. Това бе станало точно преди схватката с Вълците, спомни си тъмнокожата жена. Калахан бе този, който беше преминал през вратата. Черната тринайсетица бе оплела Еди, докато отца го нямаше, и за малко да го убие. Някогашният свещеник се беше завърнал точно навреме, за да попречи на нейния любим да се хвърли от върха на скалата в пропастта, зейнала пред тях.

В настоящия момент обаче съпругът и тъкмо измъкваше торбата — розовия сак; Сузана беше сигурна, че е запомнила цвета му, от тази страна на портала той беше розов — изпод етажерката с безценни първи издания на сай Тауър. Мъжете се нуждаеха от сферата вътре в торбата по същата причина, поради която и Мия имаше нужда от нея — защото тя бе ключът към отварянето на Неоткритата врата.

Еди вдигна розовия сак и понечи да го обърне, ала изведнъж се вцепени и се намръщи.

— Какво има? — попита Калахан.

— Вътре има нещо — отвърна младият мъж.

— Да, кутията...

— Не, има нещо в торбата. Зашито в подплатата. Прилича на камъче или нещо подобно.

На Сузана изведнъж и се стори, че Еди гледа точно към нея... и в същия момент осъзна, че седи на пейката в парка. Гласовете от дълбините на пещерата бяха изчезнали и на тяхно място се чуваше плискането и ромоленето на водните струи върху лъскавия гръб на металната костенурка. Пещерата избледняваше. Образите на Еди и Калахан също избледняваха. Последните думи на младия мъж, които Сузана успя да долови, сякаш идваха от някакво много далечно разстояние:

— Може би има таен джоб.

После гласът на любимия и заглъхна.

ДВЕ

Значи не беше изпаднала в тодаш в крайна сметка. Краткото и посещение в Пещерата на портала представляваше своеобразно видение. Дали Еди и го беше изпратил? И ако беше така, означаваше ли това, че той е получил посланието, което Сузана се беше опитала да му изпрати от Когана? Младата жена не разполагаше с отговор на тези свои въпроси. Ако видеше мъжа си отново, щеше да го попита, след като го целунеше поне хиляда пъти... Да, определено щеше да го попита.

Мия вдигна червената торба и веднага започна да я опипва внимателно. Четвъртитият предмет вътре определено беше кутията с кристалната сфера, ала по средата пръстите и напипаха малка бучка. Еди бе напълно прав — приличаше на камъче.

Тя — или може би те, в момента нямаше никакво значение — завъртя сака и в същия момент нещото вътре се размърда, а мозъкът и бе прорязан от отвратителните му вибрации. Жената обаче впрегна цялата си воля и пръстите и продължиха да изучават внимателно повърхността на плата. Да, точно така, ето тук...

— Напипах го! — ...

На допир създаваше впечатлението за някакъв шев.

Тя го разгледа по-отблизо и видя, че това не е шев, а нещо като печат. Никога преди не беше виждала подобно нещо — нито тя, нито дори Джейк — ала Еди веднага щеше да го разпознае. Сузана бе чувала песента на „3и 3и Топ“ — „Цепки с лепки“, — в която възпяваха този вид копчелък. Пъхна нокът под печата, хвана го с два пръста и дръпна рязко. Капачето се отвори с прасящ звук, разкривайки малко джобче в плата.

— Какво е това? — попита Мия с изумление, което не можа да прикрие.

— Ей-сегичка ще разберем.

Сузана бръкна вътре и извади не камъче, а миниатюрна филигранно резбована костенурка. Съдейки по вида и, беше направена от слонова кост. Всеки детайл по корубата и бе изработен с

изключителна прецизност и дори неголямата драскотина, която беше белязала повърхността и, изглеждаше не като дефект, а като въпросителен знак. Главичката на животинчето се подаваше наполовина от черупката му — очичките му представляваха мънички точици от някакво смолисто вещество и изглеждаха като живи. Сузана забеляза още един недостатък, този път на муцунката на костенурката. Там обаче имаше не драскотина, а пукнатина.

— Стара е — прошепна замислено. — Много стара.

— Да — отвърна Мия.

На Сузана и беше изключително приятно да държи костенурката. Статуетката излъчваше някакво блажено спокойствие и я караше да се чувства закрияна.

„Костенурката съзри — помисли си тя. — Костенурката огромна погледни, света върху черупката съзри.“ Така ли беше? Май да. Младата жена не можеше да се сети как продължаваше стихотворението нататък, ала това нямаше кой знае какво значение в момента. Изящната фигурка, която държеше в ръка, я наведе на мисли за Лъча — за Лъча, по който бяха поели към Тъмната кула. В единия му край стоеше мечокът Шардик. На другия се намираше костенурката Матурин.

Откъсна очи от мъничкия предмет в дланта си, който бе намерила в подплатата на сака, и погледна към голямата костенурка, украсяваща фонтана. Като се изключеха разликата в размера и материалите — тази до пейката бе изработена от тъмен на цвят метал, по чиято повърхност проблесваха медни жилки, — и двете бяха абсолютно идентични. Пълни копия една на друга от драскотината във формата на въпросителен знак на черупката до пукнатината в клонестата муцуна. За миг Сузана затаи дъх, а сърцето и като че ли спря. Откакто бе въввлечена в това приключение, наблюдаваше с известно безгрижие отлитането на миговете — а и на дните — без много да му мисли, движена от хода на събитията и от онова, което според Роланд беше ка. Понякога обаче я връхлитаха моменти като този — тогава пред очите и за миг се открояваше частица от далеч по-грандиозната картина, която спираше дъха и, изпълвайки я със страхопочитание и благоговеен възторг. Тогава усещаше присъствието на сили, чиято същност не беше в състояние да проумее. Някои, като

сферата в призрачната кутия от желязно дърво, бяха пагубни. Ала тази... тази...

— Охо! — възкликна някой близо до нея.

Тъмнокожата жена веднага погледна нагоре и видя някакъв бизнесмен — доста преуспяващ, ако се съдеше по костюма му, — който бе застанал до пейката. Навярно мъжът бързаше за някакъв важен ангажимент — делова среща или конференция, провеждаща се в сградата на Обединените нации (която се издигаше наблизко, освен, ако нещата не се бяха променили междувременно), и бе решил да съкрати пътя си, като мине направо през парка. Сега обаче мъжът със скъпия костюм се беше вцепенил и само лъскавото му куфарче се поклащаше в дясната му ръка. Очите му се бяха разширили от изумление. Той се бе вторачил в мъничката костенурка, лежаща в дланта на Сузана-Мия. На лицето му бе изписана широка, отнесена усмивка.

— Веднага я скрий! — извика разтревожено ничията дъщеря. — Ще се опита да ти я открадне!

— Само да се опита — закани се Дета Уокър. Гласът и беше напълно спокоен и звучеше дори весело. Слънцето още не беше залязло и тя — всички личности, които живееха в нея — изведнъж осъзна, че денят е необикновено красив. И невероятен. И великолепен.

— Невероятно! Колко е красиво! Какво великолепие! — говореше бизнесменът (който можеше да бъде и дипломат), забравил напълно за задачите, които бързаше да свърши. Дали говореше за времето, или за миниатюрната костенурка?

„И за двете“ — помисли си Сузана. Внезапно си даде сметка, че разбира напълно как се чувства непознатият. Джейк също би разбрал — и то най-добре от всички! Тя се засмя. Вътре в нея Дета и Мия също се засмяха — е, Мия против волята си, но все пак се засмя. Това беше важното. Бизнесменът (или дипломатът) също се засмя.

— Да, и за двете — каза през смях той. Имаше лек скандинавски акцент и „двете“ се чу като „дведе“. — Какво прелестно нещо притежавате! („Гавго брелездно нещо“).

Да... наистина беше прелестно. Прелестно малко съкровище. Едно време, не много отдавна, Джейк Чеймбърс се бе натъкнал на нещо подобно. В книжарницата на Калвин Тауър момчето си беше купило книга, озаглавена „Чарли Пуф-Паф“ от Берил Евънс. Защо? Защото тя го бе повикала. По-късно — малко преди ка-тетът на Роланд

да пристигне в Кала Брин Стърджис — името на авторката се беше променило на Клаудия и Инес Батчман, като по този начин и тя бе станала част от непрекъснато разширяващия се каталог на деветнайсетицата. Джейк беше пхнал в тази книга сребърния ключ, който беше намерил близо до розата в пустия парцел, и Еди му бе издал дубликат в Средния свят. Екземплярът на момчето изпълваше с очарование всички, които го бяха видели, и ги правеше силно податливи на внушение. Също като сребърния ключ на хлапето и миниатюрната статуетка имаше своя двойник — Сузана седеше пред него. Въпросът беше дали костенурката приличаше на ключа на Джейк и в други отношения.

Съдейки по възхищението, с което скандинавският бизнесмен съзерцаваше изящния предмет, Сузана бе повече от сигурна, че отговорът е положителен. Помисли си:

*„Дад-а-чук, дад-а-чим, дад-а-нур-ка,
не се бой от нищо, защото имаш костенурка!“*

Римата беше толкова глупава, че младата жена едва се въздържа да не избухне в смях.

— Остави тази работа на мен — обърна се към Мия. — Аз ще се оправя с това.

— С кое? Не разбирам какво...

— Знам, че не разбираш. Затова остави нещата на мен. Съгласна ли си?

Не изчака отговор. Обърна глава към бизнесмена и му се усмихна приветливо, държейки статуетката така, че човекът да може да я вижда. После започна бавно да движи дланта си отляво-надясно, наблюдавайки внимателно лицето на непознатия бизнесмен. Очите му бяха като приковани и резбованата костенурка и погледът му не се отдели дори за миг от нея, макар че главата му с впечатляваща бяла грива глава не се помръдна.

— Как се казваш, сай? — попита Сузана.

— Матисен ван Вик — отвърна мъжът. Очните му ябълки се въртяха трескаво в орбитите си, следейки дланта и със статуетката. — Втори секретар съм на шведския представител в Обединените нации.

Жена ми си е намерила любовник и това много ме натъжава. Червата ми отново възвърнаха нормалния си ритъм — чаят, който масажистката в хотела ми препоръча, наистина ми помогна и това ме прави щастлив. — Кратка пауза. После: — Вашата костенурка ме прави щастлив.

Сузана не можеше да повярва на очите си. Ами ако помолеше човека да свали панталоните си и да изпразни нормализираните ритъма си черва на тротоара, щеше ли да го направи?

Това бе извън всякакво съмнение.

Тя бързо се огледа наоколо и не видя никого в непосредствена близост до тях. Това беше добре, ала си каза, че все пак трябваше да направи всичко възможно, за да приключи по-бързо с работата си тук. Джейк беше привлякъл вниманието на доста хора със сребърния си ключ. Нямаше никакъв смисъл да прави същото, ако можеше да го избегне.

— Матисен — започна младата жена, — вие споменахте...

— Матс — рече той.

— Моля?

— Наричайте ме Матс, ако обичате. И нека си говорим на ти.

— Добре, Матс. Ти спомена, че...

— Говориш ли шведски?

— Не — отвърна Сузана.

— В такъв случай ще говорим на английски.

— Да, бих предпочела да...

— Постът ми е доста незначителен — рече Матс. Очите му не се отделяха от костенурката. — Срецам се с много незначителни хора. Ходя по разни коктейли, където добре изглеждащи жени носят черни роклички.

— Сигурно това е доста вълнуващо за теб, Матс, ала в момента искам да си затвориш плювалника и да говориш само когато ти задам въпрос. Ще можеш ли да направиш това?

Скандинавският дипломат затвори устата си. Дори направи комичен жест, като замахна с ръка, все едно дърпаше цип през устните си, ала погледът му продължаваше да е все така прикован в костенурката.

— Спомена някакъв хотел. Там ли живееш?

— Да, отседнал съм в „Ню Йорк Плаза Парк Хаят“, който се намира на ъгъла на Първо Авеню и Четирийсет и шеста улица. Скоро ще ми осигурят собствен апартамент...

Мия усети, че мъжът пак започва да дърдори като вятърна мелница, и отново му каза да млъкне.

Сузана мислеше трескаво, протегнала дясната си длан пред гърдите си, за да може новият и приятел да се любовува спокойно на костенурката.

— Матс, сега искам да ме изслушаш внимателно.

— Целият съм в слух, господарке-сай, и съм готов да ви се подчиня.

Сузана се сепна — беше доста необичайно да чуеш подобни думи от устата на скандинавски дипломат, при това с акцент.

— Имаш ли кредитна карта?

Матс се усмихна гордо.

— Имам цял куп. „Американ Експрес“, „Мастъркард“, „Виза“, „Евроголдкард“, а също и...

— Добре, много добре. Сега искам да отидеш до... — тя се замисли за името на хотела — „Плаза Парк Хаят“ и да ангажираш стая. За една седмица. Ако те попитат, кажи им, че е за един твой приятел — за една твоя приятелка. — Изведнъж съзнанието и се помрачи от неприятни мисли. Вярно, че това беше Ню Йорк — Северът — през 1999 година, и на човек му се щеше да вярва, че нещата продължават да се развиват в правилната посока, ала беше най-добре да провери сама.

— Ще ми направят ли някакъв проблем, задето съм негърка?

— Не, разбира се, че не. — Той изглеждаше изненадан.

— Ангажирай стаята на свое име и кажи на администратора, че жена на име Сузана Дийн ще се настани там. Разбра ли ме?

— Да, Сузана-Мия Дийн.

Какво друго и трябваше? Пари, естествено. Тя го попита с какви финанси разполага. Новият и приятел извади портфейла си и и го подаде. Продължаваше да държи миниатюрната костенурка в едната си ръка, така че Матс да може да я вижда, докато с другата започна да рови из портфейла му, марка „Лорд Бъкстон“. Вътре имаше цяла пачка пътнически чекове — като гледаше завъртения му подпис, едва ли щяха да и свършат някаква работа — и около двеста долара в добрите

стари американски гущери. Сузана ги взе и ги напъха в торбата, която бе отмъкнала от Трудни Дамаскъс. Когато погледна нагоре, с тревога установи, че две тийнейджърки на по четиринайсет години се бяха присъединили към човека със скъпия костюм и се взираха в изящната костенурка със светнали очи и влажни устни. Съдейки по зелените униформи и раниците им, това бяха гърл-скаутки. Сузана изведнъж се сети за девойките, които присъстваха сред публиката на шоуто на Ед Съливан в онази паметна нощ, когато му бе гостувал Елвис Пресли.

— Мнооооого яко! — въздъхна едната.

— Направо супер! — рече другата.

— Продължавайте по пътя си, момичета — каза им Сузана. Те се намръщиха, придобивайки почти идентично опечалено изражение. Дотолкова си приличаха, че можеха спокойно да бъдат близначки от Кала.

— Наистина ли трябва? — попита първата.

— Да! — отговори им тъмнокожата жена.

— Благодарност-сай, желая ви дълги дни и приятни нощи! — каза втората.

Сълзите и вече се стичаха по бузите. Приятелката и също плачеше.

— Забравете, че сте ме видели! — извика им Сузана, когато двете и обърнаха гръб.

Наблюдаваше ги изнервено, докато момичетата стигнаха до Второ Авеню и се отправиха към горната част на града, после насочи вниманието си отново към Матс ван Вик.

— Ти също трябва да се размърдаш, Матс — рече му тя. — Закарай задника си до хотела и ангажирай стаята. Кажи им, че приятелката ти Сузана ще се появи всеки момент.

— Какво означава да закарам задника си? Не разбирам...

— Означава да побързаш. — Младата жена му подаде портфейла, от който липсваха парите в брой. Изведнъж и се прииска да бе разгледала по-обстойно всички тези пластмасови карти, чудейки се за какъв дявол на един човек ще са му необходими толкова много. — След като уредиш въпроса със стаята, иди там, закъдето беше тръгнал. И забрави, че някога изобщо си ме срещал.

Също като двете тийнейджърки Матс изведнъж заплака.

— Трябва ли да забравя и за своята...

— Да — беше категорична Сузана. Тя си спомни за онзи хипнотизатор, когото беше гледала навремето по телевизията в едно вариететно шоу — а може би дори в „Шоуто на Ед Съливан“. — Не си видял никаква костенурка, ала за сметка на това през целия ден ще се чувстваш прекрасно, чу ли ме? Ще се чувстваш като... — един милион долара навярно не означаваха кой знае какво за него, а доколкото знаеше, един милион крони сигурно нямаше да стигнат и да се обръснеш. — Ще се чувстваш като самия шведски посланик в Америка. И ще спреш да се тормозиш заради любовника на жена си. Да върви по дяволите с него, разбра ли?

— Да, да върви бо дяволиде с онзи мръзник! — извика Матс и въпреки че продължаваше да ридае, на устните му бе разцъфнала усмивка. В нея имаше нещо божествено и невинно — когато я зърна, Сузана се почувства едновременно щастлива и тъжна. Прииска и се да направи още едно нещо за Матисен ван Вик, ако можеше да го стори.

— И червата ти...

— Да?

— Да бъдат като часовник през останалата част от живота ти — рече му младата жена, продължавайки да стои с протегнат длан.

— Кога ходиш обикновено, Матс?

— Веднага след закуска — отвърна шведът.

— Значи да бъде по това време. През остатък от живота ти. Освен случаите — добави бързо, — когато си зает. Ако закъсняваш за среща или за някой важен ангажимент, просто кажи... хмммм... „Матурин“, и ще отложиш нуждата за следващия ден.

— Матурин.

— Точно така. Сега върви.

— Не трябва ли да взема твоята ...

— Не, не трябва. Хайде тръгвай.

Той пое с бързи крачки към хотела, ала едва бе изминал и няколко метра, когато изведнъж се закова на място и се обърна към нея. Макар че бузите му още бяха мокри от сълзите, в изражението му прозираше нещо лукаво.

— Може би все пак трябва да я взема — каза. — Навярно тя ми принадлежи по право.

„Хайде да те видим как ще го направиш, дрисльо“ — помисли си Дета Уокър, ала Сузана, която в момента се чувстваше най-силна от

тази шантава троица, и изсъска да мълчи, след което попита със спокоен глас:

— Защо говориш така, приятелю? Кажи ми, моля аз.

Лукавото пламъче в очите му не изчезваше. „Не продавай краставици на краставичаря!“ — сякаш казваше погледът му, или поне тъмнокожата жена си мислеше така.

— Матс, Матурин — изрецитира шведът. — Матурин, Матс. Схващаш ли?

Сузана разбра логиката му. Тъкмо щеше да му каже, че това е чисто и просто съвпадение, когато две други думи изплуваха в паметта и: Кала и Калахан.

— Схващам — отвърна му тя, — ала тази костенурка не принадлежи на теб. Нито пък на мен.

— А на кого тогава? — попита жално Матс.

Преди съзнанието и да успее да я спре (или поне да редактира думите и), Сузана изрече истината, в която беше убедена с цялото си сърце и душа:

— Тя принадлежи на Кулата, сай. На Тъмната кула. И точно там смятам да я занеса, ако е такава волята на ка.

— Боговете да бъдат с теб, лейди-сай.

— И с теб, Матс. Дълги дни и приятни нощи.

Младата жена се загледа след отдалечаващия се шведски дипломат, после очите и се насочиха към миниатюрната статуетка в дланта и и тя тихичко продума:

— Това беше невероятно, Матс, стари друже.

Мия изобщо не се интересувахе от изящната костенурка; в момента в главата и се въртеше само едно нещо.

— Този котел — каза тя. — Там ще има ли телефон?

ТРИ

Сузана-Мия пусна резбованата фигурка в джоба на сините си дънки и с цената на големи усилия се застави да изчака още двайсетина минути на пейката в парка. През по-голямата част от тях тъмнокожата жена се любуваше на новите си крака (нямаше значение чии бяха, важното бе, че са страхотни) и шаваше с новичките си пръсти в новичките си (откраднати) обувки. По някое време затвори очи и извика в съзнанието си образа на контролната зала на Когана. Още табла с предупредителни лампички се бяха включили и подът, където бяха скрити незнайните машини, вече се тресеше неудържимо, ала стрелката на дисплея с надпис „СУЗАНА-МИЯ“ все още потрепваше в границите на жълтото поле. Макар че стените и подът продължаваха да бъдат прорязвани от пукнатини, те, доколкото младата жена можеше да види, не изглеждаха сериозни. Положението никак не бе розово, ала не беше и фатално.

— Какво чакаме сега? — попита нервно Мия. — Защо висим на тая смотана пейка?

— Давам възможност на шведа да уреди формалностите около стаята ни и да се разкара — отвърна Сузана.

Когато прецени, че е минало достатъчно време, тъмнокожата жена събра торбите си, изправи се, пресече Второ Авеню и пое по Четирийсет и шеста улица, която трябваше да я отведе до „Ню Йорк Плаза Парк Хаят“.

ЧЕТИРИ

Фоайето на хотела беше обляно от приятната светлина на следобедното слънце, чийто лъчи се отразяваха в зелените стъкла. Сузана никога през живота си не беше виждала толкова красиво помещение — като изключим интериора на църквата „Сейнт Патрик“. Същевременно хотелското фоайе и изглеждаше някак чуждо; и студено. „Сигурно защото това е бъдещето“ — помисли си тя.

Господ и бе свидетел, че наоколо имаше предостатъчно признаци за това. Колите изглеждаха по-малки и съвсем различни. Голяма част от по-младите жени, които бе видяла се разхождаха, изложили гордо на показ голите си пъпчета и презрамките на сутиените си. Сузана трябваше да се сблъска с това явление най-малко пет или шест пъти, докато вървеше по Четирийсет и шеста улица, за да се увери, че не става въпрос за недоглеждане, а за някакво шантаво модно увлечение. В нейното време, ако някоя жена разбере, че презрамката и се е показала (да не говорим за комбинезона и — хората казваха за подобни случаи „сняг вали на юг“), щеше веднага да се скрие в най-близката обществена тоалетна, където да приведе в ред тоалета си. Що се отнася пък до голите пъпчета...

„Ще те арестуват навсякъде, с изключение на Кони Айлънд — помисли си тя. — Няма никакво съмнение в това.“

Ала онова, което и направи най-голямо впечатление, същевременно беше най-трудно за възприемане — градът изглеждаше по-голям. Той бръмчеше и бумтеше навсякъде около нея. Вибрираше. Всяка глътка въздух бе напоена с характерния му аромат. Жените, които чакаха такситата си пред хотела (независимо дали презрамките на сутиените им се виждаха или не), можеха да бъдат само нюйоркчанки; портиерите, които даваха указания на шофьорите на жълтите автомобили — единствено нюйоркски портиери; а самите шофьори (Сузана бе изумена да види каква голяма част от тях бяха тъмнокожи, а един дори носеше тюрбан) — нюйоркски шофьори. Всички те обаче изглеждаха... различно. Светът се беше променил.

Сякаш нейният Ню Йорк, този от 1964 година, представляваше някакъв третодивизионен отбор, докато това бе висшата лига.

Младата жена спря наред фоайето, извади миниатюрната костенурка от джоба си и се огледа. Вляво от нея се намираше големият салон. В момента там седяха две жени, които едва ли си даваха сметка каква част от краката си показват под своите поли (поли ли? Какви поли, ха-ха!). При това не бяха тийнейджърки или някакви засукани колежанки, а жени на по трийсетина години (Сузана си помисли, че може и да бяха на шейсет, отчитайки главоломното развитие на научно-техническия прогрес през последните двайсет и пет години).

Вдясно се виждаше малко магазинче за сувенири. Скрито нейде в сенките зад него, някакво пиано свиреше мелодията на нещо адски познато — „Нощ и ден“ — и на тъмнокосата жена и хрумна, че ако тръгне по посока на звука, ще открие множество кожени седалки, купища шампанско и джентълмен в бял костюм, който ще се радва да я обслужи въпреки късния следобеден час. Там безспорно я чакаха само приятни мигове.

Право пред Сузана беше рецепцията, а зад нея се намираше най-екзотичната жена, която негърката беше виждала през живота си. В нея сякаш бяха събрани чертите на трите раси и тя изглеждаше едновременно като китайка, европейка и тъмнокожа жена. През 1964 година подобен екземпляр със сигурност щеше да бъде обявен за мелез, без значение колко красива беше въпросната госпожица. А ето че сега тази жена бе облечена с поразително елегантен костюм и стоеше на рецепцията на първокласен хотел. Тъмната кула може и да се намираше в доста нестабилно състояние, помисли си Сузана, и светът без съмнение се беше променил, ала прекрасната чиновничка представляваше неоспоримо доказателство (ако някой изобщо имаше нужда от такова нещо), че не всичко се сгромолясва или се движи в погрешната посока. В момента екзотичната дама разговаряше с някакъв клиент, който се оплакваше от сметката си за домашно кино, каквото и да означаваше това.

— Голяма работа! Изобщо не се връзвай, това е бъдещето — каза си тъмнокожата жена. — Научната фантастика ряпа да яде. Нали помниш какво беше в Луд. Най-добре остави нещата такива, каквито са.

— Хич не ми пука какво е това или кога се случва — обади се Мия. — Единственото, което ми трябва сега, е телефон. Искam да се погрижа за мъничето си.

Сузана мина покрай някаква табелка, после се обърна и прочете какво пише на нея:

СЛЕД 1 ЮЛИ 1999 ГОДИНА
ХОТЕЛ „НЮ Йорк ПЛАЗА ПАРК ХАЯТ“
ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ ВЪВ ВЕЛИКОЛЕПНИЯ
ХОТЕЛ „ПЛАЗА“ НА ОБЕДИНЕНИТЕ НАЦИИ.
ОЩЕ ЕДИН ГРАНДИОЗЕН ПРОЕКТ НА
СОМБРА И НОРТ СЕНТРАЛ

„«Сомбра»... — замисли се Сузана. — Също като в Агенцията за недвижими имоти «Сомбра», която щеше да «преобрази Манхатън» и да издигне в Търтъл Бей луксозни жилищни постройки..., които така и не бяха построени, съдейки по онзи небостъргач с тъмни стъкла на ъгъла на Второ и Четирийсет и шеста. И да пукна, ако «Норт Сентрал» няма връзка с «Норт Сентрал Позитроникс». Любопитно...“

Изведнъж острият нож на раздираща болка проряза главата и. Какъв ти нож — беше си направо ятаган! Младата жена усети как очите и се навлажняват. Знаеше много добре кой и беше причинил това. Мия. Мия, която пет пари не даваше за корпорацията „Сомбра“, „Норт Сентрал Позитроникс“ или Тъмната кула, май вече не можеше да чака. Сузана знаеше, че трябва да промени това (или поне да се опита).

Ничията дъщеря бе фокусирала цялото си внимание върху своето мъниче, ала ако искаше да го запази, трябваше да разшири поне мъничко стеснения си кръгосор.

— Тя ще се дърли с теб за всяка шибана крачка встрани, която направиш — рече Дета. Гласът и звучеше грубо, нахакано и жизнерадостно. — Даваш си сметка за туй, нъл тый?

Сузана съзнаваше прекрасно това.

Тъмнокожата жена изчака, докато мъжът с кинопроблема обясняваше как бил поръчал съвсем случайно някакъв филм, наречен „Порно“, и не искал да плаща за него, след което пристъпи колебливо към гишетото. Сърцето и туптеше развълнувано.

— Един мой приятел, Матисен ван Вик, трябва да е ангажирал стая на мое име — рече тя. От вниманието и не убягна как елегантната

чиновничка изгледа с добре прикрито неодобрение изцапаната и риза, ето защо побърза да допълни: — Нямам търпение да си взема един душ и да се преоблека. Претърпях малък инцидент. — Сузана вдигна рамене. — По обяд.

— Да, мадам. Сега ще проверя — жената се обърна към някакъв уред, който приличаше на пишеща машина, вързана с неголям телевизор. Натисна няколко клавиша, погледна към екрана и попита:

— Сузана-Мия Дийн, нали така?

„Право казвате, изричам благодарност, сай“ — беше готова да отвърне, обаче преглътна тези думи, заменяйки ги в последния момент с:

— Да, точно така.

— Ще ми покажете ли някакъв документ за самоличност?

Тъмнокожата жена изведнъж се смути за миг, ала после се наведе, бръкна в платнената торба и измъкна една от чиниите с остри ръбове, хващайки я за тъпата част. Изведнъж в паметта и изплува онова, което беше казал Роланд на Уейн Овърхолсър, най-заможния фермер на Кала: „Ние разговаряме с олово.“ Оризиите не бяха куршуми, ала определено представляваха нещо като техен еквивалент. Тя вдигна чинията в едната си ръка, докато държеше изваяната костенурка в другата.

— Това ще свърши ли работа? — попита с най-любезен глас.

— Какво по... — започна красивата администраторка, след което изведнъж замлъкна, а погледът и се премести от чинията към костенурката. Очите и се разшириха от изумление и се изцъклиха като на умрял човек. Устните и, покрити с нещо розово и лъскаво (Сузана не знаеше, че това се нарича „гланц“), се разтвориха, а между тях се промъкна тих звук, наподобяващ „oooooooo“.

— Това е шофьорската ми книжка — заяви негърката. — Виждате ли? — За щастие наблизко нямаше никого — мъжът, мърморещ за онзи филм, се беше отдалечил, сумтейки недоволено, а тези гости на хотела, които го напуснаха, отдавна бяха излезли на тротоара на лов за таксито. От бара зад сувенирното магазинче мелодията на „Нощ и ден“ бе заменена с лениво и вгълбено изпълнение на „Звезден прах“.

— Шофьорска книжка — въздишайки, изрече чиновничката.

— Да. Трябва ли да впишете някакви лични данни?

— Не... Господин Ван Вик нае стаята... единственото, което ми трябва, е да установя вашата... мога ли да поддържа вашата костенурка, мадам?

— Не — отвърна Сузана и красавицата заплака.

Тъмнокожата жена се изуми за пореден път от начина, по който хората реагираха, след като зърнеха изящната статуетка. Не можеше да повярва, че е накарала толкова много хора да се разплачат след катастрофалния и концерт за цигулка, когато беше на дванайсет години.

— А може би не трябва да я докосвам — изрече екзотичната дама, докато сълзите и се изливаха като два водопада. — Не, не, навярно не трябва да я докосвам, о, Дискордия, аз не трябва да я...

— Затваряй си устата! — каза и Сузана и чиновничката мигом замлъкна. — Дайте ми ключовете за стаята, моля.

Ала вместо ключ тя и подаде пластмасова карта, пхната в нещо като бележник с кожена подвързия, ала без страници. Негърката го разтвори и видя, че от вътрешната страна (предпазна мярка срещу евентуални крадци) е изписан номерът на стаята и — 1919. Това изобщо не учуди Сузана, още по-малко пък Мия.

Изведнъж загуби равновесие и се олюля. Имаше чувството, че краката и внезапно престанаха да я държат. Размаха едната си ръка във въздуха (с другата държеше „шофьорската си книжка“), за да запази равновесие. За един миг си помисли, че ей-сега ще се строполи на земята, ала след това отново се почувства добре.

— Мадам? — попита чиновничката. Изглеждаше леко — ама много леко — загрижена. — Добре ли сте?

— Да — отговори и Сузана. — Просто... загубих равновесие.

„Какво, мамка му моряшка, се случи?“ — запита се тя, ала след малко установи, че всъщност знаеше отговора. Мия беше тази, която имаше крака. Сузана бе седнала зад волана на автобуса, след като бяха срещнали господин Не Трябва Ли Да Взема Вашата Костенурка, и тялото и просто започваше да се връща към предишното си безкрако състояние. Може да звучеше налудничаво, обаче беше вярно. Тялото и се превръщаше в Сузана заради нея.

— Мия, ставай. Поемай управлението.

— Не мога. Поне не сега. Когато останем сами, тогава.

— О, господи Исусе! — жената на Еди Дийн разпозна този тон. Кучката се срамуваше.

Сузана се обърна към красавицата: — Какво е това? Ключ ли е?

— Да, сай. Можете да използвате картата в асансьора, както и да отворите вратата на стаята си. Само трябва да го пъхнете в прореза в правилната посока, както е указано със стрелка. После го извадете бързо и когато светлината на вратата стане зелена, можете да влезете. Имам малко над осем хиляди долара в брой в това чекмедже. Ще ви ги дам всичките за това прелестно нещо, за вашата костенурка, за вашата ...

— Не — прекъсна я Сузана и отново се олюля. Хвана се за ръба на плота. Равновесието и беше изчезнало. — Качвам се в стаята си. — Имаше намерение първо да посети магазинчето за сувенири и да похарчи част от парите на Матс за чиста риза — ако продаваха подобни неща — ала май това щеше да почака. Всичко щеше да почака.

— Да, сай — нямаше повече мадам. Костенурката си имаше своя ефект. Поръсваше с пясък бездната между световите.

— Ще забравиш, че си ме видяла, ясно ли е?

— Да, сай. Да включа ли функцията „Не ме безпокойте“ на телефона в стаята ви?

Мия започна да протестира бясно, ала Сузана не и обърна никакво внимание.

— Не, няма нужда. Очаквам да ми се обадят.

— Както кажете, сай. — Погледът на жената се бе спрял върху костенурката. Не се отделяше дори и за миг от нея. — Пожелавам ви приятен престой в „Плаза Парк Хаят“. Ще желаете ли пиколото да ви помогне с багажа?

„Мязам ли ти на такава, дет’ да не може да се оправи с три пикливи торби, а?“ — помисли си Дета Уокър, но Сузана само поклати глава.

— Добре тогава.

Тъмнокожата жена се обърна, ала изведнъж чиновничката зад гърба и произнесе с леден тон:

— Скоро ще дойде Кралят — Господарят на окото.

Сузана изглежда изумено жената — изненадата и граничеше с потрес. Усети как я побиват тръпки и косъмчетата по ръцете и

настръхvat. Красивото лице на чиновничката продължаваше да е съвършено спокойно, а тъмните и очи бяха вперени в костенурката. Устните и леко се разтвориха — в момента лъцяха както от гланц, така и от слюнката.

„Ако остана тук достатъчно дълго време — помисли си тъмнокожата жена, — лигите и ще започнат да текат по брадичката.“

Искаше и се да остане и да чуе повече за Краля на око̀то — това си беше нейна работа все пак — и за момент и се стори, че е в състояние да го направи. В следващия миг обаче залитна отново и разбра, че няма да може... освен ако не искаше да пълзи до асансьора с влачещи се празни крачоли зад себе си. „Навярно по-късно“ — мина и през ума, съзнавайки, че едва ли щеше да стане така — нещата се променяха с главоломна скорост.

Заклатушка се през фоайето с тренирана походка. Рецепционистката продължаваше да нарежда след нея с глас, пропит с известно съжаление:

— Когато дойде Кралят и Кулата се сринe, сай, всички красиви неща като тази ваша играчка ще бъдат стрoшени. Ще се възцари мрак, огласян единствено от воя на Дискордия и писъците на кан той.

Сузана не каза нищо, макар че настръхването и вече се бе разпростряло по тила и и тя усещаше как скалпът и сякаш се свива. Краката и (добре де, нечиите крака) бързо изгубваха чувствителността си. Ако можеше да погледне кожата си, дали щеше да види, че чудесните и нови нозе са станали прозрачни? Дали щеше да види как кръвта циркулира из вените и, яркочервена на цвят, докато се спуска надолу, и по-тъмна и изтощена, когато се изкачва нагоре към сърцето. Преплетените нишки на мускулите?

Най-вероятно да.

Тя натисна бутона с надпис „НАГОРЕ“ и прибора заострената чиния в платнената торба, молейки се асансьорът да дойде, преди да се е строполила на пода. Невидимият пианист в момента изпълняваше „Бурно време“.

Средната врата се отвори, Сузана-Мия пристъпи вътре и натисна копчето за деветнайсетия етаж. Вратата се плъзна обратно, ала кабината не помръдна.

„Пластмасовата карта — помни си. — Трябва да използваш пластмасовата карта.“

Видя процепа и пхна картата в него, спазвайки указаната със стрелка посока. Този път, когато натисна копчето, асансьорът плавно тръгна нагоре. Миг по-късно Сузана бе изблъскана най-безцеремонно встрани, докато Мия пристъпваше напред.

Жената на Еди Дийн се сгуши в едно от ъгълчетата на съзнанието си, въздъхвайки едновременно от умора и облекчение. Да, някой друг бе поел управлението, но какво от това? Нека някой друг да покара автобуса за известно време. Тя почувства как силата се завръща в краката и, които отново бяха възвърнали плътността си, и в момента това бе напълно достатъчно.

ПЕТ

Мия може и да беше странник в непозната страна, ала усвояваше новостите с изумителна бързина. Когато излезе от асансьора и се озова във фойето на деветнайсетия етаж, забеляза стрелка, на която пишеше: „1911 — 1923“. Жената пое с бързи крачки по коридора към стаята си. Килимът — който бе направен от някаква дебела зелена материя, възхитително мека и нежна — шептеше тихо под нейните (техните) откраднати обувки. Тъмнокожата жена пхна картата-ключ в процепа на вратата, отвори я и пристъпи в стаята. Вътре имаше две легла. Тя остави торбите си върху едното, огледа се наоколо без особен интерес и внезапно погледът и попадна върху телефона.

— Сузана! — извика нетърпеливо.

— Какво?

— Как да го накарам да звънне?

Сузана се засмя развеселена.

— Скъпа, не си първият човек, който задава този въпрос, нито пък последният, повярвай ми. Телефонът или звъни, или не звъни. Когато му дойде времето. Междувременно защо не се поогледаш наоколо? Виж дали можеш да намериш по-добро място за мешките си — все пак не бива да стоят на леглото.

Очакваше спор, ала такъв не последва. Мия обиколи цялото помещение (единственото, което не направи, бе да дръпне завесите, а на Сузана много и се искаше да погледне града от тази височина), надзърна в банята (която се оказа великолепна — с мраморен умивалник и множество огледала), после хвърли поглед на килера. Тук на рафта до пластмасовите чувалчета за химическо чистене се виждаше метален сейф. Върху него имаше някаква табелка, ала Мия не можеше да прочете какво беше написано на нея.

Роланд също се сблъскваше с подобни проблеми от време на време, ала при него те бяха предизвикани от обстоятелството, че главните букви в английския език и този на Вътрешния свят бяха различни. Затрудненията на Мия обаче имаха къде-къде по-сериозен

характер — макар че похитителката и бе наясно с цифрите, Сузана се съмняваше, че майката на мъничето може да чете.

Жената на Еди Дийн пристъпи напред, ала не докрай. За миг остана загледана в две табелки през два чифта очи — усещането беше толкова нереално, че чак и прилоша — след което образите пред погледа и се сляха в едно и тя прочете:

Този сейф е предназначен за вашите лични принадлежности. Управата на „Ню Йорк Плаза Парк Хаят“ не носи никаква отговорност за вещите, които оставяте тук. Ако разполагате с големи суми в брой или ценни бижута, можете да ги оставите в сейфа на хотела на приземния етаж. За да запишете своя личен код, наберете четири цифри и натиснете „ENTER“. За да отворите сейфа, въведете вашия четирицифрен код и натиснете „OPEN“.

Сузана се отдръпна и остави Мия да си избере четири числа. Оказаха се единица и три деветки. Това беше годината, в която бяха попаднали — и навярно една от първите комбинации, които щеше да пробва евентуалният крадец, но нали все пак не беше номерът на стаята... Пък и тези числа бяха правилните цифри. Цифрите на силата. Своеобразен сигул. И двете жени знаеха това.

Мия пробва сейфа, след като го заключи, и със задоволство отбеляза, че е сигурен. След това се опита да го отвори според инструкциите. Нещо забръмча и вратичката изведнъж зейна. Тъмнокожата жена постави вътре избелелия сак с надпис „УДРЯЙ САМО В СРЕДНИЯ УЛЕЙ“ — призрачната кутия в него направо залепна за рафта — а после прибра и торбата с чиниите. Мия затвори вратичката, заключи я отново, провери я и кимна доволно. Чантата на Труди Дамаскъс беше все още на леглото. Младата жена извади банкнотите, които беше взела от шведския дипломат, и заедно с костенурката ги натика в предния десен джоб на дънките си.

— И да не забравиш да си изпереш ризата — напомни Сузана на своята похитителка.

Мия, ничията дъщеря, изобщо не си направи труда да отговори. Не и пукаше за разните му там ризи — били те чисти или пък мръсни. Погледът и беше вперен в телефона. За пръв път, откакто бе забременяла, телефонът беше единственото нещо, от което се интересуваеше.

— Сега вече трябва да си поговорим — рече Сузана. — Ти ми обеща и трябва да спазиш обещанието си. Обаче не в онази зала за пиршества. — Вдигна рамене. — Някъде навън, чуй ме, моля аз. Имам нужда от чист въздух. Тази зала за пиршества мирише на смърт.

Мия не се опита да и противоречи. Сузана имаше смътното чувство, че другата жена прелиства всички папки от паметта и — преглежда, отхвърля, преглежда, отхвърля — докато най-накрая намери нещо, което щеше да и бъде от полза.

— И как ще се доберем дотам? — попита ничията дъщеря с престолено безразличие.

Тъмнокожата дама, която в момента беше две жени отново, седна на едно от леглата и склочи пръстите на ръцете си в скута си.

— Все едно сме на шейна — каза жената, известна като Сузана. — Аз ще бутам, а ти ще направляваш посоката. И запомни, Сузана-Мия, че ако искаш да ти помагам, ще трябва да ми даваш ясни и недвусмислени отговори.

— Нямах проблеми — отвърна другата. — Само не очаквай тези отговори да ми харесват... или да ги разбирам.

— Какво искаш да...

— Ня'а значение! Богове, никога досега не съм срещала някого, който да ми задава толкова много въпроси! Нямаме никакво време! Когато телефонът звънне, край на сладкия ни разговор! Така че, ако изобщо искаш да научиш нещо...

Сузана не си направи труда да и даде възможност да довърши. Вместо това затвори очи и се отпусна назад. Леглото зад нея не можа да спре падането и; тя премина право през него. Падаше наистина, не на шега, носейки се през пространството. Някъде в далечината долавяше слабия звън на тодашните камбанки — едва доловим и глух.

„Ето че се започва отново — помисли си. Другото нещо, което мина през ума и, беше:

— Еди, обичам те.“

Строфа: Комала-ком-четири-пет!

Блажен е този, който може да се зарадва, че е жив!

Щом, във Дискордия застанал, погледне нощното

небе

*и види как Луната демонска зловещо свети в мрака
сив.*

Отговор: Комала-ком-четири-пет!

*Дори когато тъмни сенки край тебе бродят в мрака
сив.*

*Когато черна безнадеждност и леден страх царят
навред.*

Блажен е този, който може да се зарадва, че е жив.

ШЕСТА СТАНСА
ЗАМЪКЪТ НАД БЕЗДНАТА

ЕДНО

Изведнъж тя отново се намери в тялото си и усещането пробуди един невероятно ярък спомен — Одета Холмс на шестнайсет години, която седи на леглото само по комбинезон, огряна от топлите слънчеви лъчи, и си обува дълъг копринен чорап. За миг пред нея възкръсна уханието на парфюма „Бели рамене“ и сапуна „Езерна красота“, които бе взела от майка си — вече беше достатъчно голяма, за да и позволят да си сложи парфюм — а в главата и се въртеше радостната мисъл: „Пролетния бал! Отивам на пролетния бал с Нейтън Фрийман!“

После споменът избледня. Сладостният аромат на езерния сапун бе заменен от чистия и студен (ала малко влажен) нощен ветреца и единственото, което остана, беше странното и същевременно страхотно усещане, че се напъхва в новото си тяло, сякаш то бе копринен чорап, който опъваше по прасеца и коляното си.

Сузана отвори очи. Вятърът свистеше, запращайки ситни песъчинки в лицето и. Тя присви очи, намръщи се и вдигна ръка като че ли можеше да отблъсне порива.

— Ела тук! — извика и женски глас. Това не бе гласът, който Сузана очакваше да чуе — пронизителното, триумфално грачене, което свързваше с похитителката си. — Ела тук, където не духа толкова!

Тя се огледа и видя стройна, добре изглеждаща жена, която и махаше. Сузана за пръв път съзираше Мия от плът и кръв и гледката я порази — майката на мъничето всъщност беше бяла. Очевидно Одета имаше и европейски черти в своята личност... Как ли щеше да реагира на това Дета Уокър, която бе пословично чувствителна на расистка тема?

Сузана отново беше без крака и седеше в някаква странна, грубо изработена едноместна количка. Тя бе паркирана в една от чупките на невисокия парапет върху крепостната стена. Гледката наоколо представляваше най-страховитият и отблъскващ пейзаж, който бе съзирала през живота си. Огромни скални образувания се зъбеа към небето, простирайки се чак до линията на хоризонта, заблестели като чудовищните кости на незнайни пришълци под студения поглед на

зловещия лунен сърп. Черните небеса бяха осеяни с милиарди звезди, пламтящи като нагорещени късчета лед. Сред исполинските скали с техните изпочупени ръбове и зейнали пропасти се забелязваше тясна пътечка, която лъкатушеше в далечината и се губеше сред каменния ад. Докато я гледаше, Сузана си помисли, че ако някакви хора поемеха по нея, трябваше да вървят в индийска нишка. „И да си носят много провизии. Тук няма да намерят нито гъби, нито дребни плодове.“ Нейде в далечината проблесваше бледо, призрачно сияние — източникът му с положителност се намираше отвъд линията на хоризонта — което пулсираше в пурпурночервено, като ту се увеличаваше, ту се свиваше. „Сърцето на розата — каза си Сузана, след което си помисли: — Не, едва ли е това. Повече ми прилича на Ковачницата на краля.“ Жената се загледа като хипнотизирана в зловещото сияние, безпомощна да откъсне зора си от него. То набъбваше... и чезнеше. Нарастваше... и се свиваше. Като зараза, която предупреждаваше за застрашителното си присъствие.

— Ела при мен, ако изобщо имаш намерение да поговорим, Сузана от Ню Йорк! — извика и Мия. Тя носеше дебело вълнено наметало и нещо като кожени панталони, които стигаха под коляното и. Голите и пицъли бяха покрити със струпей и драскотини. На краката и имаше тежки обувки с дебели подметки. Тя отново повиши глас, опитвайки се да надвика воя на вятъра:

— Идвай веднага при мен, защото Кралят може да те омае дори и от голямо разстояние — рече ничията дъщеря. — Намираме се в онази част на Замъка, известна като Дискордия. Искаш ли да намериш смъртта си върху остриите шипове, които стърчат от земята в подножието на стените? Ако той те заплени и ти нареди да скочиш, ти ще го направиш, без да се замислиш. Не забравяй, че жалките ти приятелчета стрелци ги няма тук, за да ти помогнат... Съвсем самичка и безпомощна си, жено.

Сузана се опита да отмести поглед от примигващото пурпурно сияние, но не успя. Острието на паниката проряза съзнанието и (ако той те заплени и ти нареди да скочиш) и тя го сграбчи, опитвайки се да разреже с него оковите на вцепенението си. За миг нищо не се случи, а после се отблъсна назад с грубата си количка толкова рязко, че за малко да се преобърне върху каменните плочи на пода. Вятърът

продължаваше да вие, запращайки песъчинки и прах в лицето и косата и, все едно и се присмиваше.

Ала онази притегляща сила... която я беше омаяла... магията... каквото и да беше, бе изчезнала.

Сузана погледна към количката си (приличаше и на онези каручки, които се теглят от кучешки впряг) и веднага разбра как трябва да я задвижи. След като нямаше кучета, налагаше се тя да влезе в тяхната роля. Превозното средство беше на километри от удобния, лек инвалиден стол, който бяха намерили в Топика и на светлинни години от способността да се придвижва на силните крака, които я бяха пренесли от малкия парк до хотела. Господи, как и липсваха нозете! Вече...

Ала сега трябваше да запретне ръкави и да се залавя за работа.

Тъмнокожата жена сграбчи дървените колела на количката и се опита да ги завърти. Никакъв ефект. Напрегна се и тъкмо когато си мислеше, че ще се наложи да се смъкне на земята и да пропълзи разстоянието, което я делеше от Мия, колелата се завъртяха с протяжно скърцане, издаващо, че отдавна не са били смазвани. Тя затрополи към ничията дъщеря, която бе застанала зад една от закръглените каменни колони, които се издигаха по крепостната стена. Сузана предположи, че някога (преди светът да се промени), стрелците са се прикривали зад тях, докато атакуващата ги войска е обсипвала Замъка със стрели и катапултите са запращали нажежения си до червено смъртоносен товар по бранителите на крепостта. После са пристъпвали встрани от укритията и са започвали да стрелят със собствените си оръжия по врага. Колко време ли е минало оттогава? Какъв ли свят е бил този? И на какво разстояние се е намирал от Тъмната кула? Сузана си мислеше, че навярно е бил доста близко.

Тя затътри тромавата си, скърцаща количка към жената с дебелото наметало, докато вятърът я брулеше безмилостно. Не бе изминала и десетина метра, а вече се беше задъхала. Тъмнокожата жена си пое дълбоко дъх от влажния — и като че ли каменен — въздух. Колоните — сега се сети, че се наричаха „зъбери“ или нещо подобно — се издигаха вдясно от нея. Вляво се виждаше овално езеро от тъмнина, заобиколено от порутени каменни стени. Две внушителни кули се извисяваха над външната стена на крепостта — ала когато

Сузана се вгледа по-добре, видя, че горната част на едната е полуразрушена, сякаш от светкавица или от някаква мощна експлозия.

— Това място, където се намираме сега, се нарича „алюра“ — поясни Мия. — Пътеката опасва крепостната стена на Замъка над Бездната, някога известен като Дискордия. Каза, че искаш малко чист въздух. Надявам се, че сега си доволна, сай, както биха казали в Кала. В момента сме много далеч от там, Сузана, намираме се дълбоко навътре в Крайния свят, близо до мястото, където вашето пътешествие ще завърши — за добро или за зло. — Похитителката и направи кратка пауза, след което продължи: — За зло, най-вероятно. Изобщо не ми пука какво ще стане с вас — хич даже. Аз съм Мия и може да съм ничия дъщеря, ала съм майка. Единственото, което ме интересува, е моето мъниче. То ми е напълно достатъчно! Искаш да си поговорим? Чудесно. Ще ти кажа онова, което мога да ти споделя, и ще бъда искрена. И защо не? Това никак няма да ми навреди.

Сузана се огледа наоколо. Когато завъртя глава към централната част на Замъка — там, където би трябвало да се намира вътрешният двор — долови миризмата на разложение. Мия забеляза как тъмнокожата жена сбърчи нос и се усмихна.

— Да, те са умрели отдавна — машините, които бяха изоставени, са намерили своя покой, ала миризмата на смъртта им продължава да витае във въздуха. Миризмата на смърт никога не изчезва напълно. Най-добре питай своя приятел Стрелеца — истинския стрелец. Той знае, защото е изцапал с кръв ръцете си. Роланд е отговорен за много неща, Сузана от Ню Йорк. Вината за толкова много светове виси около врата му като разлагащ се труп. Той отиде твърде далеч и привлече погледа на висшите сили с деянията си. Роланд ще бъде унищожен, както и всички онези, които останат на негова страна. Аз нося гибелта му в утробата си и не се съмнявам, че часът му скоро ще настъпи. — Брадичката и щръкна напред, гърдите и се издигнаха и Сузана видя очертанията на изпъкналия и корем под лунната светлина. В този свят бременността на Мия недвусмислено си личеше.

Какво ти личеше — тя изглеждаше така като че ли всеки момент щеше да се пръсне.

— Задай въпросите, които имаш към мен — рече ничията дъщеря. — Само да ти напомня, че съществуваме и в другия свят — онзи, където сме неотделимо обвързани една с друга. В момента сме в

леглото в странноприемницата, все едно сме заспали..., ала ние не спим, нали, Сузана? Ни най-малко. И когато телефонът звънне, когато моите приятели се обаждат, напускаме това място и отиваме веднага при тях. Ако дотогава си получила отговорите на въпросите, които те интересуват, чудесно. Ако не си — пак е чудесно. Питай. Или... ти нали също беше стрелец? — Устните и се изкривиха в презрителна усмивка.

Сузана си каза, че Мия се държи доста нахакано за човек, който не може да отиде сам от Четирийсет и шеста до Четирийсет и седма улица в света, в който трябваше да се върнат.

— Тогава стреляй! Аз ще отговарям.

Сузана отново погледна към тъмния, порутен кладенец, който представляваше централната част на Замъка. Със сигурност някъде долу трябваше да има и зала за пиршества — същата онази зала, откъдето се беше снабдила с храна преди известно време. Ала дните и на омитане на богати трапези бяха свършили. Ако Мия я блъснеше малко по-силно или малко по-далеч, веднага щеше да разбере това. Междувременно си помисли, че няма да е зле да започне с нещо полесничко:

— Ако това е Замъкът над Бездната — започна, — къде е самата Бездна тогава? Не виждам нищо подобно наоколо — само едно минно поле от скали. Както и онова червено сияние на хоризонта. Мия посочи с ръка към далечната крепостна стена, докато разкошната и коса (която за разлика от тази на Сузана беше права и гладка като коприна) се развяваше зад гърба и. Тъмнокожата жена погледна натам и видя двете високи кули — пътеката, на която стояха, лъкатушеше между тях.

— Това е вътрешната крепост — каза похитителката. — Отвъд нея се намира безлюдният град Федик, чиито жители измряха от Алената смърт преди хиляда години, а може би и повече. А отвъд него...

— Алената смърт? — попита озадачено Сузана (изведнъж я полазиха тръпки). — Алената смърт на Едгар По? Като в разказа му „Маската на Алената смърт“? — И защо пък не? Не бяха ли се скитали — и излезли — от страната Оз на Лиман Франк Баум? Какво ли ги чакаше занапред? Белият заек и Червената кралица от „Алиса в страната на чудесата“?

— Не зная, сай. Всичко, което мога да ти кажа, е, че зад външната стена на Замъка има огромна пукнатина в земята, гъмжаща от чудовища, които искат да изпълят оттам. Едно време над нея имаше мост, но той е рухнал много отдавна. „Преди още хората да започнат да отброяват времето“, както имаше една приказка. Това са кошмарни същества, чийто вид може да накара всеки мъж или жена, които ги зърнат, да загубят разсъдъка си.

Мия изведнъж се усмихна и погледна към Сузана, а в очите и грейна насмешливо пламъче.

— Ала това не се отнася за стрелците. Определено не се отнася за такива като вас.

— Защо ми се подиграваш? — попита тихо тъмнокожата жена.

Мия изглеждаше учудена, а после лицето и придоби мрачно изражение.

— Моя ли беше идеята да дойдем тук? Да стоим на този кучешки студ, където Окото на Краля опетнява хоризонта и замърсява дори луната с противната си светлина? Не, многоуважаема госпожо! Ти си причината за това, така че хич не ми се дръж по този начин!

Сузана можеше да и отговори, че изобщо не е била нейна идеята да зачева деца от разни демони, ала по този начин само щяха да нагазят още по-дълбоко в безсмисления спор от типа „ти си виновна — не, не съм!“.

— Не съм те обвинявала за нищо — рече тъмнокожата жена. — Само попитах нещо.

Мия пренебрежително махна с ръка, сякаш искаше да каже „Не ми се обяснявай!“, после се обърна настрани и измърмори под носа си:

— Не съм ходила в „Морхаус“, не съм ходила в „Мор и хаос“! Каквото и да стане, смятам да родя мъничето си, чу ли ме добре? Без значение какви карти ще ми се паднат! Ще го износя и ще го отгледам!

Изведнъж Сузана прозря много неща. Мия се държеше по този начин, защото умираше от страх. Въпреки всичко, което знаеше, голяма част от нея всъщност беше Сузана.

„Не съм ходила в «Морхаус» или в «Мор и хаос»“ например бе от „Невидимият човек“ на Ралф Елисън. Когато ничията дъщеря беше сключила сделка с тъмнокожата жена, тя бе получила най-малко две личности на цената на една. В крайна сметка именно Мия бе върнала Дета Уокър към живота (пробуждайки я от дълбокия и зимен сън), а

това беше един от любимите изрази на нахаканата негърка. Той изразяваше дълбоко вкорененото презрение (и подозрение) на чернокожите към онова, което бе станало известно като „позадълбоченото следвоенно образование на тъмнокожите“. Нито в „Морхаус“, нито в „Мор и хаос“; с други думи — аз знам каквото знам, чух слуховете, до мен също достигна новината, разбрах за какво става въпрос, научих го по телеграфа в джунглата.

— Мия — попита Сузана, — имаш ли представа кой демон е бащата на твоето мъниче?

Ничията дъщеря се усмихна. Усмивката и никак не се хареса на тъмнокожата жена — твърде много от Дета Уокър имаше в нея, твърде много сарказъм, твърде много горчив житейски опит.

— Значи знаеш, многоуважаема... Права си — наистина беше демон, и то много могъщ демон, право казвам аз! Човешки демон! Така и трябваше да бъде, защото истинските демони, онези, които са останали по бреговете на тези светове, които се въртят около Кулата, когато Първоначалието започна да крее, са безплодни и това е хубаво.

— Тогава как...

— Твоят дин е бащата на моето мъниче — рече Мия. — Роланд, от Гилеад, самият той. Стивън Дисчейн най-накрая се сдобил с внук, макар че лежи в гроба си и никога няма да узнае за това.

Жената в дървената количка се взираше изумено в Мия, без да забелязва ледения вятър, който беснееше из опустошените земи на Дискордия.

— Роланд..., Ала как е възможно това? Та той беше до нас с Еди, когато демонът проникна в мен, и измъкваше Джейк от къщата на Дъч Хил... Едва ли си е мислил за шибане точно в тази минута... — гласът и заглъхна и тя се замисли за бебето, което бе видяла в Когана. Припомни си очите му. Тези пронизващи сини очи. „Не. Не, отказвам да повярвам в това!“

— Вярваш или не, Роланд е неговият баща — продължаваше ничията дъщеря. — И когато мъничето се роди, ще му избира име от твоето съзнание, Сузана от Ню Йорк; оттам, откъдето си научила за зъберите, вътрешните дворове, катапултите и бар-биканите. И защо не? Името е хубаво и ще му прилегне.

„Въведение в средновековната история“ на професор Мъри — ето за какво говори тя — мина през ума на Сузана.

— Ще го кръстя Мордред — заяви Мия. — Той ще порасне много бързо — миличкото ми момченце — по-бързо от който и да е човек, благодарение на демонската си природа. Ще стане изключително силен. Истинско въплъщение на всички стрелци, които някога са съществували. И също като Мордред от твоята история ще убие баща си.

След като изрече тези думи, Мия, ничията дъщеря, вдигна ръце към обсипаното със звезди небе и изкрещя пронизително; дали обаче от мъка, от страх или от радост, Сузана не можеше да каже.

ДВЕ

— Гуадна съм — ухили се Мия. — Мисля да си хапна.

Тя извади чепка грозде изпод вълненото си наметало, а също и хартиена кесия, пълна с някакви оранжеви плодове, закръглени като корема и. Откъде ли, запита се Сузана, се беше сдобила с тези плодове? Дали тялото, което споделяха, се движеше като сомнамбул из парк-хотела? Навярно в стаята им е имало купа с плодове, която просто е убягнала от вниманието на тъмнокожата жена. А може би това беше само плод на въображението им?

Не че имаше особено значение. Апетитът и се бе изпарил, прогонен от думите на Мия. Обстоятелството, че това беше невъзможно, само засилваше и бездруго чудовищната същност на тази идея. Тя не можеше да престане да си мисли за бебето, което бе видяла на един от чернобелите телевизионни екрани в Когана. Тези сини очи.

„Не, това е абсолютно невъзможно, чуваш ли? Не-въз-мож-но!“ Вятърът, който свистеше покрай зъберите, я пронизваше до костите. Тя прилепи грубата количка до крепостната стена, недалеч от Мия, след което вдигна глава и се загледа в студените чужди звезди, заслушана в несекващия вой на вятъра и шумното мляскане на похитителката си.

Мия тъпчеше устата си с грозде — от ъгълчето на устните и се стичаше тънка струйка сок, докато плюеше семенцата от другия край на устата си със скоростта на картечен пистолет. Преглътна, избърса брадичката си и каза:

— Може. Не е невъзможно. Нещо повече — напълно възможно е и това е самата истина. Продължаваш ли да се радваш, че дойде тук, Сузана от Ню Йорк? Или вече ти се иска да не бе задоволявала любопитството си?

— Ако ще износвам бебе, което не съм искала, мисля, че трябва да узная всичко за него. Разбираш ли това?

Мия примигна, без да покаже, че се е засегнала от думите и след което кимна и сви рамене.

— Щом смяташ така.

— Кажи ми как може това дете да е от Роланд. И ако искаш да ме накараш да повярвам на думите ти, най-добре първо ме накарай да повярвам в това.

Ничията дъщеря заби ноктите си в ципата на един от оранжевите плодове, обели я набързо и го глътна на една хапка. Помисли си дали да не обели още един, ала когато взе следващия, само го повъртя между дланите си (тези смущаващо бели длани), затопляйки го. Сузана знаеше, че след известно време обвивката сама ще се свлече от плода. После започна да говори.

ТРИ

— Колко на брой са Лъчите, Сузана от Ню Йорк?

— Шест — отвърна тъмнокожата жена. — Или поне толкова са били едно време. Мисля, че сега са останали само два, които... Мия махна нетърпеливо с ръка, сякаш искаше да каже: „Не ми губи времето.“

— Шест, право казваш. И когато Лъчите са били създадени от някогашната всеобхватна Дискордия, супата на създанието или първичния бульон, която някои (включително и манихейците) наричат Отвъдното, а други — Първоначалието — знаеш ли кой точно ги е създал?

— Не знам — рече Сузана. — Господ ли?

— Навярно има Господ, ала Лъчите са възникнали от Първоначалието благодарение на магията, истинската магия, която е изчезнала преди много, много време. Дали Господ е създал магията, или магията е създала Господ? Не зная. Това е въпрос, над който трябва да си блъскат главата философите, а аз съм просто една майка, която се интересува само от мъничето си. Ала някога, много, много отдавна, всичко е било Дискордия и от нея са произлезли шестте Лъча. Могъщи и издръжливи, те се пресичали в една определена точка. Магията ги крепяла и трябвало да ги крепи за вечни времена, обаче, когато магията изчезнала от всички места, с изключение на Тъмната кула (наричана от някои Кан Каликс или Замъкът на обновяването), в сърцата на хората се вселило отчаянието. Когато Епохата на магията отминала, дошла Епохата на машините.

— „Норт Сентрал Позитроникс“ — измърмори Сузана. — Биполярните компютри. Свръхзвуковите влакове. — Тя замълча за момент. — Блейн Моно. Но това не се отнася за нашия свят.

— Така ли мислиш? Смяташ, че твоят свят е извън тези неща? Ами знакът във фоайето на хотела? — Оранжевият плод изскочи от кожичката си и Мия лакомо го напъха в устата си. Сдъвка го и се ухили многозначително, при което тъмнокожата жена забеляза парченца от него между зъбите и.

— Мислех си, че не можеш да четеш — рече. Това нямаше особена връзка с насоката на разговора им, ала не знаеше какво друго да каже. Съзнанието и непрекъснато се връщаше към образа на бебето — към искрящите му сини очи. Очи на стрелец.

— Така е, но познавам цифрите, а когато съм в твоето съзнание, чета много добре. Само не ми казвай, че не си спомняш табелката във фоайето на хотела. Така ли е?

Естествено, че си я спомняше много добре. Според надписа „Ню Йорк Плаза Парк Хаят“ щеше да се превърне в част от организацията, известна като „Сомбра“/„Норт Сентрал“ само след месец. И когато бе казала „Това не се отнася за нашия свят“, бе повече от ясно, че си мислеше за 1964 — света на чернобялата телевизия, абсурдно големите компютри, заемащи цели стаи, и ченгетата от Алабама, които насъскваха кучетата си по чернокожите протестанти, борещи се за правото да гласуват. Нещата се бяха променили драстично през последвалите трийсет и пет години. Например комбинацията от телевизор и пишеща машина на екзотичната рецепционистка — откъде Сузана можеше да е сигурна, че това не е биполярен компютър, хранен от някакъв незнаен източник на енергия?

— Продължавай — каза на Мия.

Ничията дъщеря вдигна рамене.

— Вие сами сте се обрекли, Сузана. Всичко винаги се свежда до едно — вярата ви се пропуква и вие я замените с рационално мислене. Ала забравяте, че буренът на разума задушавя любовта, че нищо красиво не може да разцъфне от дедукцията и че рационализмът означава смърт.

— Какво общо има това с твоето мъниче?

— Не знам. Има много неща, които не знам. — Вдигна ръка. — Не си мисли, че се опитвам да спечеля време или да те заблудя по някакъв начин; говоря онова, което диктува сърцето ми. Ще продължиш ли да ме слушаш или не?

Сузана и кимна с безразличие. Щеше да изтърпи онова, което Мия възнамеряваше да и каже... поне за още известно време. Обаче, ако разговорът не се насочеше скоро към бебето, сама щеше да го насочи натам.

— Магията се изгуби. Мерлин се оттегли в пещерата си в един от световите, мечът на Елд отстъпи пред pistolетите на стрелците в друг

и магията започна да крее. През дъгата на вековете великите алхимици се замениха от велики учени, а те на свой ред — от велики — как ли да ги нарека? — техничари. Велики мъже на мисълта, това искам да кажа — велики мъже на дедукцията — те пристъпиха на преден план и създадоха машини, които да захранват Лъчите. Това бяха огромни машини, ала все пак смъртни машини. Учените замениха магията с машините — чаткаш ли? — и сега тези машини се развалят. В някои светове страшни епидемии заличиха всичките им обитатели.

Сузана кимна.

— Видяхме последиците от нещо такова — каза тихо. — Бяха го нарекли супер грип.

— Разрушителите на Пурпурния крал само ускоряват един процес, който вече е започнал. Машините обезумяват. Със собствените си очи си видяла това. Хората непрекъснато се залъгват, че винаги ще има още хора като тях, които да правят нови и нови машини. Никой обаче не може да предвиди това, което се случи. Това... това вселенско изтощение.

В съзнанието на тъмнокожата жена изплуваха думите, които Роланд обичаше да казва, и тя несъзнателно ги повтори:

— Светът се е променил.

— Да, многоуважаема. Право казваш. И не остана никой, който да замени машините, благодарение на които се крепи последната останала магия в цялото мироздание, защото и Първоначалието отдавна крее. Скоро и самата Тъмна кула ще се срине. Навярно ще има време колкото за един последен изблик на рационалната мисъл, преди тъмнината да се спусне завинаги. Няма ли да е чудесно това?

— Добре де, няма ли и Пурпурният крал да бъде унищожен, когато Кулата се сгромоляса? Той и всичките му поддръжници? Хората с кървящи дупки в челата си?

— Обещано му е негово собствено кралство, където ще господства за вечни времена и Ще се наслаждава на тъмните си удоволствия. — В гласа на Мия се прокрадваха погнуса и страх.

— Обещано му е? От кого? Та кой е по-могъщ от него?

— Не знам, многоуважаема. Може и сам да си е обещал това. — Ничията дъщеря сви рамене. Очите и избягваха погледа на Сузана.

— Нищо ли не може да предотврати рухването на Кулата?

— Твоят приятел стрелец дори и не се надява да предотврати това — изглежда я многозначително Мия, — а само да забави процеса, като освободи Разрушителите и — ако успее — да срази Пурпурния крал. Но да я спаси? Не ви ли е казал това? Та знаете ли изобщо каква е целта на пътешествието ви?

Сузана поклати замислено глава. Не можеше да си спомни да е чувала подобно нещо от Роланд — ако Стрелецът бе казал нещо подобно, със сигурност би го запомнила.

— Ясно — заключи ничията дъщеря. — Не ви го е казал, защото не е искал да лъже собствения си ка-тет, освен ако не е крайно наложително. Това, което иска той от Кулата, е само да я зърне. — После добави, макар и доста неохотно: — О, навярно желае също така и да влезе вътре, и да се изкачи до стаята на върха и — сигурно амбициите му се простират чак дотам. Вероятно си мечтае как стои на върха и, както ние с теб стоим на тази крепостна стена, произнася имената на падналите си другари и изброява цялото си родословие чак до Артур Елд. Но да я спаси... Не, многоуважаема. Само възвръщането на магията би могло да я спаси, а както знаеш много добре — твоят дин разрешава проблемите си единствено с олово.

Сузана никога досега не беше чувала някой да представя мисията им в подобна светлина. Докато Мия и обясняваше, че начинанието им е абсолютно безсмислено, тя усети как в гърдите и започват да кипят гняв и тъга..., ала се постара да прикрие тези чувства.

— Кажи ми как така твоето мъниче може да е син на Роланд — настоя тъмнокожата жена. — Изгарям от любопитство да науча това.

— Добре, ала си мисля, че един от жителите на Ривър Кросинг вече ти е обяснил това.

Сузана се сепна. — Откъде би могла да знаеш толкова много за мен?

— Защото си обладана от демон — изсъска и Мия — и аз съм този демон. Мога да надзърна и в най-съкровенияте ти спомени. Мога да чета онова, което съзират очите ти. Сега бъди тиха и слушай, ако искаш да научиш нещо, защото времето ни изтича.

ЧЕТИРИ

Ето какво съобщи демонът на Сузана:

— Както сама каза, има шест Лъча, но дванайсет Пазители — по един за края на всеки Лъч. Този — понеже все още се намираме върху него — е Лъчът на Шардик. Ако продължиш по него отвъд Кулата, той вече ще бъде Лъчът на Матурин, огромната костенурка, върху чиято коруба се намира светът. Тъмнокожата жена я наблюдаваше изпитателно. — Съществуват и шест Демона на стихииите, по един за всеки Лъч. Под тях се намира невидимият свят — всички онези създания, които са останали на брега на съществуването, когато Първоначалието е започнало да крее. Това са говорещи демони, домашни демони, болестотворни демони, които някои — най-вече създателите на машини и поклонниците на лъжливия бог Разум — наричат епидемии. Има безброй дребни демони, ала само шест Демона на стихииите. Тъй като обаче има дванайсет Пазители за шестте Лъча, тези Демони имат по две проявления, което означава, че са общо дванайсет. Всеки Демон е едновременно мъжки и женски.

Сузана започна да разбира накъде върви разговорът и усети как стомахът и се свива. Нейде от пустинния пейзаж, осеян с назъбени скали, се разнесе сух, трескав кикот. Незнайният присмехульник скоро бе последван от втори, трети, четвърти и пети. Изведнъж на тъмнокожата жена и се стори, че целият свят и се присмива. Навярно имаше причина за това, ако шегата беше добра. Ала дали беше така всъщност?

Докато хиените — или каквото и да бяха там — се кикотеха в нощта, тя изрече:

— Казваш ми, че Демоните на стихииите са хермафродити. Затова ли са безплодни — защото са двуполови?

— Точно така. Там, където се срещна с Оракула, твоят дин се е съвкупил с едно от тези същества, за да получи информация — това се нарича „пророчество“ на Свещения език. Той не е имал основания да мисли, че Оракулът е представлявал нещо по-различно от сукубус, тъй като сукубусите често обитават подобни усамотени места...

— Ясно — обобщи Сузана. — Просто поредният крайпътен пункт за сексуални услуги от демон.

— Щом така ти допада повече — сви рамене ничията дъщеря. Тя изведнъж предложи от оранжевите плодове на Сузана, която се поколеба за момент, ала после си взе. Постави го между дланите си и го разтърка. Не беше гладна, но усещаше, че гърлото и е пресъхнало. Преглъщаше с усилие.

— Този Демон е взел смето на Стрелеца, докато е бил в женския си облик, и ти го е върнал в мъжкото си проявление.

— Когато бяхме в говориящия пръстен — каза мрачно Сузана. Спомняше си как проливният дъжд шибаше обърнатото и към небето лице, усещането за невидими ръце, които притискаха раменете и, както и огромното мъжество на съществото, което я изпълваше до краен предел и заплашваше да я разкъса. Най-лошото беше ледената студенина на огромния член вътре в нея. Имаше чувството, че я чукат с грамадна ледена висулка.

И как се беше справила със ситуацията? Като бе извикала Дета, естествено. Като бе призовала онази кучка, победителка в безброй сексуални схватки по паркингите на десетки крайпътни ресторантчета и кръчми. Дета, която така го беше приклещила, че...

— Онова същество се опита да се изплъзне — каза тя на Мия. — След като разбра, че е напъхал онази си работа в нещо подобно на онези китайски кутийки, от които не можеш да извадиш пръста си и колкото повече се опитваш да се освободиш, толкова повече се заклещваш, се опита да избяга.

— Ако наистина е искал да избяга — спокойно рече ничията дъщеря, — щеше да го направи.

— Защо му е трябвало да ме заблуждава? — попита Сузана, ала в следващия миг осъзна, че въпросът и е излишен. Демонът имаше нужда от нея. Нуждаеше се от нея, за да износи бебето. Бебето на Роланд. И неговата гибел.

— Вече знаеш всичко, което искаше да разбереш за мъничето — каза Мия. — Нали?

Тъмнокожата жена си помисли, че навярно беше така. Някакъв Демон бе приел смето на Роланд в женския си облик; беше успял да го съхрани по някакъв начин; и после го бе изхвърлил в утробата на

Сузана Дийн чрез мъжката си половина. Ничията дъщеря беше права. Наистина бе узнала всичко, което искаше да разбере.

— Аз спазих обещанието си — рече Мия. — Хайде да се връщаме. Тук е прекалено студено за мъничето.

— Само минутка още — каза тъмнокожата жена. Тя вдигна оранжевия плод пред лицето си. Кожичката му се беше разпукала. — Само да изям това. Имам още един въпрос.

— Питай и яж, ала бързо.

— Коя си ти? Коя си всъщност? Ти ли си този Демон? Тя има ли си име? Ами той? Как се наричат двете половини на това същество?

— Никак — отговори и ничията дъщеря. — Демоните на стихииите, нямат нужда от имена. Дали аз съм този Демон? Това ли искаше да узнаеш? Да, предполагам, че съм аз. Или поне бях. Всичко това е смътно сега, като избледняващ сън.

— И ти не си аз... или си?

Жената с наметалото не продума нищо. И Сузана разбра, че навярно не знае.

— Мия? — попита тихо.

Никакъв отговор. Ничията дъщеря бе приклепнала до внушителния зъбер, а дебелото и наметало се бе нагънало между коленете и. Безногата жена видя, че глезените и са подути, и за момент изпита съжаление към събеседничката си. После се отърси от това чувство. Нямаше никакво време за съжаление, защото това не беше истинско.

— Ти не си нищо повече от една детегледачка, момиче.

Реакцията не само оправда очакванията и, но дори ги надхвърли. На лицето на Мия първо се изписа потрес, а после — гняв. Какъв ти гняв, направо ярост.

— Лъжеш! — изсъска тя. — Аз съм майката на това мъниче! И когато той се роди, Сузана от Ню Йорк, Пурпурният крал вече няма да претърсва световите за Разрушители, защото моят син ще бъде най-великият от тях! Той ще може да унищожи и двата Лъча, които са останали — съвсем самичък! — Гласът и бе преизпълнен с гордост до такава степен, че звучеше на границата на лудостта. — Моят Мордред! Чу ли ме добре?

— О, да — отвърна Сузана. — Чух те. И ти смяташ да отидеш право при онези, които са си поставили за цел да сринат Кулата, нали

така? Само да те повикат и веднага ще доприпках при тях. — Замълча, след което продължи, вече с по-мек тон: — И когато отидеш при тях, те ще вземат мъничето ти, ще ти кажат едно мерси и ще те запратят в оная първична супа, от която си изпълзяла.

— Напротив! Аз ще се грижа за него, ще го отгледам, защото така са ми обещали! — Мия сложи ръце на корема си. — Той е мой, аз съм неговата майка и именно аз ще си го отгледам!

— Момиче, защо не помислиш малко с главата си? Нима вярваш, че те ще удържат обещанието си? Те? Как можеш да знаеш толкова много неща и да не разбираш точно това?

Сузана прекрасно знаеше отговора. Майчинството я беше заслепило.

— Защо пък да не ми позволят да си го отгледам? — попита пискливо ничията дъщеря. — Кой би се справил по-добре? Кой, ако не Мия, която е създадена за две неща — да износи в утробата си своя син и да го отгледа?

— Обаче ти не си просто себе си! — изтъкна и Сузана. — Ти си досущ като децата от Кала — ти си близначка, Мия! Аз съм твоята друга половина, твоето спасително въже. Ти виждаш света през моите очи и дишаш с моите дробове. Аз износвам твоето мъниче, защото ти не можеш, не разбираш ли това? Ти си неплодна също като онези Демони на стихиите или каквито и да бяха там! И след като получат твоето дете — тяхната атомна бомба сред Разрушителите — те ще се отърват от теб със същата лекота, с каквата ще се опитат да се отърват и от мен.

— Те са ми обещали — продължи да упорства Мия, забила поглед в земята. — Обещали са ми.

— Постави се на мое място — каза безногата жена. — Постави се на мое място, моля аз. Ако аз бях на твое място и ти — на мое какво щеше да си помислиш, ако ти говорех за подобни обещания?

— Щях да ти кажа веднага да си затваряш скапания плювалник!

— Коя си ти всъщност? Къде, по дяволите, те намериха? Може би с обява във вестника — „Търсим жена за износване на дете, добро заплащане, краткосрочен трудов ангажимент“? Коя си ти всъщност?

— Млъкни!

Сузана се приведе напред, облегнала ръце на бедрата си. Тази поза и беше доста неудобна, ала тя не обръщаше никакво внимание

нито на дискомфорта, нито на недоизядения плод в ръката си.

— Хайде стига! — изграчи с арогантния тон на Дета Уокър. — Що не си свалиш дрисливата превръзка от очите и не ги отвориш, сладурано, както направи с мен преди малко? Изплюй шибаното камъче! Коя, мамка му, си ти?

— Не знам! — изкрещя Мия, а хиените сред камънаците мигом отвърнаха на нейния вик, кикотейки се подигравателно. — Не знам коя съм, нямам никаква представа, не знам, сега доволна ли си?

Тъмнокожата жена не беше доволна и тъкмо възнамеряваше да притисне по-силно ничията дъщеря, когато Дета Уокър изведнъж започна да и говори.

ПЕТ

Ето какво каза другият демон на Сузана:

— Съкровище, струва ми се, че трябва да напрегнеш сладкото си мозъче и да помислиш мъничко. Тя е няма като риба, не мож' да чете, не мож' да пише, едва различава числата, не е ходила в „Морхаус“, нито пък в „Мор и хаос“, ала ти си била, госпожица О-Дета Холмс е завършила Колумбийския университет, тра-ла-ла, Перлата на океана, не е ли супер т'ва.

— Трябва да се замислиш как точно е забременяла. Тя каза, че първо се е шибала с Роланд, докато е имала путка, после се е превърнала в мъжки демон в говориящия пръстен и е изстреляла семето му вътре в теб. От този момент ти носиш в себе си малкото гнусно изродче... Добре. Сега обаче си седиш на тая крепостна стена и гълташ ония гнусотии, които тая кучка ти даде да ядеш, и аз се питам къде се намира тя в момента? Ей-туй искам да разбера. Как тъй си седи пред теб, увита в тоя дебел парцал, издула шкембе... Туй не е ли нещо като... как го нарече — „метод на визуализация“ ли беше?

Сузана нямаше отговор на този въпрос. Единственото, което знаеше, беше, че в момента Мия я наблюдава през зловещо присвитите си клепачи. Без съмнение тя също дочуваше нещо от този монолог. Ала до каква степен? Едва ли беше много, предполагаше безногата жена — по някоя дума тук и там, ала по-голямата част вероятно и звучеше като неразбираем брътвеж. Каквото и да си говорим обаче, Мия наистина се държеше като майка на това същество. Бебето Мордред! Все едно се бяха пренесли в комикс на Чарлс Адамс!

— Да, точно тъй — обади се отново Дета. — Държи се баш като майка — или по-скоро като момиченце, което е увило парцали около купчина клонки и си въобразява, че си има бебенце. Вживяла се е напълно е ролята си.

„Ала навярно това си е просто нейната природа — помисли си Сузана. — Може би, след като се преодолее майчинският инстинкт, няма да има никаква Мия.“

Една студена ръка се протегна и сграбчи китката на безногата жена.

— Кой е това? Онази с мръсната уста? Ако е тя, веднага я разкарай. Плаши ме.

Казано честно, Сузана също се боеше мъничко от Дета, ала това беше нищо в сравнение със страха и когато за пръв път осъзна, че арогантната негърка е истинска, а не някаква халюцинация. Двете не бяха успели да станат приятелки и навярно никога нямаше да бъдат, обаче бе повече от ясно, че Дета Уокър можеше да бъде могъщ съюзник. Ако човек се абстрахираше от идиотския и акцент, щеше да види, че освен адски хитра и отракана, тя е доста проникателна и интелигентна.

— Тая Мия също мож' да ти стане могъщ съюзник, ако успееш да я привлечеш на своя страна. На света едва ли има нещо по-опасно от една вбесена майка.

— Връщаме се — каза Мия. — Отговорих на твоите въпроси, студът може да навреди на бебето, а и онази злобната е тук. Съвещанието ни приключи.

Сузана обаче се изплъзна от хватката и и се отдръпна малко назад, извън досега на ничията дъщеря. Когато се озова между два от зъберите, леденият вятър я проряза като нож през тънката и ризка, ала също така успя да прочисти съзнанието и.

— Част от нея съм аз, защото тя има достъп до спомените ми. Пръстенът на Еди, хората от Ривър Кросинг, Блейн Моно... Ала тя трябва да е и нещо повече от мен, понеже... понеже...

— Давай, момиче, не се справяш зле, ама си малко бавна.

— Понеже тя знае и всички тези неща за демоните — хем и за малките, хем и за Демоните на стихииите. Тя знае как са се появили Лъчите — до известна степен, знае и за онази магическа супа на първозданието — Първоначалието. Никога преди не съм чувала тази дума и просто не е възможно да я е взела от паметта ми.

Мина и през ума, че този разговор напомня начина, по който родители обсъждат новороденото си бебе. Тяхното дългоочаквано мъниче. Има твоя нос, да, обаче очите му са същите като твоите, направо ти е одрал кожата, ала откъде, за Бога, е наследил тази коса?

— И не забравяй, че Мия има някакви приятелчета в Ню-Йорк — продължи Дета, — или поне иска да ги смята за такива. — Значи тя

всъщност представлява някой друг или нещо друго. Нещо от невидимия свят на болестотворните или домашните демони. Ала какво точно? Дали наистина е някой от Демоните на стихииите?

Дета се изсмя.

— Тя твърди това, обаче съм сигурна, че лъже като дърт циганин, захарче! Сигурна съм!

— Тогава какво представлява? Каква е била, преди да стане Мия?

Изведнъж телефонът, усилен до някаква невъобразима, спукваща тъпанчетата височина, започна да звъни. Звучеше толкова не на място на крепостната стена на този изоставен замък, че отначало Сузана не можа да разбере какво беше това. Тварите, които бродеха из Дискордия — чакали, хиени или каквито там бяха — тъкмо бяха поутихнали, когато пронизителният звън ги накара отново да започнат да се кикотят и да вият.

Ала Мия — ничията дъщеря, майка на Мордред — веднага се досети за произхода на необичайния за този пейзаж звук. Тя пристъпи напред и Сузана веднага почувства как светът потрепна и изгуби реалните си очертания. Сякаш всичко около нея внезапно застина, превръщайки се в нещо като лошо нарисувана картина.

— Не! — извика тя и се хвърли към Мия.

Обаче Мия — бременна или не, изподрана или не, с подуте глезени или не — лесно я надви. Роланд им беше показал няколко специални трика от ръкопашния бой (онази част от нея, където бе живяла Дета, направо беше изцвилила от удоволствие при мръснишката им същност), ала се оказаха безполезни срещу Мия — тя съумя да ги отбие, преди Сузана дори да ги е изпълнила.

— Разбира се, много ясно, та тя знае за тия трикове, както знае за леля Талита от Ривър Кросинг и Гашър от Луд, защото има достъп до спомените ти, защото до известна степен е самата теб...

Тук потокът на мислите и секна, тъй като Мия бе извила ръцете и зад гърба и и — о, Боже! — болката беше непоносима.

— Ама ти си най-лигавата шунда на света! — каза и Дета със странна смесица от топлота и презрение в гласа си. Преди Сузана да успее да и отговори, се случи нещо удивително — светът се разкъса като тънък лист хартия. Съдраното място започваше от мръсния калдъръм на крепостната стена, минаваше през най-близкия зъбер и

стигаше чак до небето. Там лъкатушеше зигзагообразно сред обсипания със звезди небосвод и разделяше сърповидната луна на две.

За секунда Сузана си помисли, че това разкъсване беше ясен знак за рухването на последните два Лъча и сгромолясването на Тъмната кула. После обаче видя през зейналия процеп как две жени лежат на едното от двете легла в стая 1919 на хотел „Плаза Парк Хаят“. Ръцете на всяка обгръщаха другата и очите им бяха затворени. Бяха облечени в едни и същи изцапани с кръв ризки и сини дънки. Чертите на лицата им бяха идентични, обаче краката на едната продължаваха и под коляното, тя имаше права, подобна на коприна коса и млечнобяла кожа.

— Не си играй с мен! — изсъска Мия в ухото и. Сузана усети как от устата на жената изхвърча слюнка. — Не си играй с мен, нито пък с мъничето ми! По-силна съм от теб, разбираш ли какво ти говоря? По-силна съм!

Нямаше никакво съмнение в това, помисли си Сузана, докато се приближаваше неумолимо към уголемяващия се отвор. Поне засега.

Тя пропадна в прореза, който щеше да я отведе в реалността. За момент почувства кожата си едновременно пламтяща и покрита с лед. НеЙде, незнайно къде, се чуваше приглушеният звън на тодашните камбанки и изведнъж...

... тя се надигна от леглото и седна. Една жена, не две, но поне имаше крака. Сузана бе изблъскана безцеремонно назад и сега Мия управляваше автобуса. Ничията дъщеря се протегна към телефона, вдигна слушалката и я приближи до ухото си — първоначално наопаки, ала после я завъртя.

— Ало? Ало?

— Здравей, Мия. Казвам се...

Тя безцеремонно прекъсна непознатия:

— Ще ми позволите ли да задържа мъничето си? Защото тази кучка разправя, че нямало да стане така!

Настана пауза — отначало дълга, а после — много дълга.

Сузана почувства страха на Мия — първо бликащ като ручейче, а после — като наводнение.

„Не трябва да се държиш така — опита се да и каже. — Ти имаш онова, което искат те, това, от което се нуждаят... не разбираш ли?“

— Ало, там ли сте? За Бога, там ли сте? МОЛЯ ВИ, КАЖЕТЕ МИ, ЧЕ СТЕ ТАМ!

— Тук съм — рече спокойно мъжът. — Вече ще говорим ли нормално, Мия, ничия дъще? Или по-добре да затворя и да изчакам, докато не се почувстваш... повече като себе си?

— Не! Не, не правете това, не го правете, моля аз!

— Ще ме прекъсваш ли отново? Защото няма никакво оправдание за неприличното ти държание.

— Обещавам!

— Казвам се Ричард П. Сейър. — Сузана беше чувала това име, ала къде ли? — Знаеш какво трябва да направя, нали?

— Да! — вече звучеше по-кратко. Даже се мъчеше да се хареса. — „Дикси Пиг“. Шейсет и първа и „Лексингуърт“.

— „Лексингтън“ — поправи я мъжът. — Одета Холмс ще ти помогне да я намериш, сигурен съм в това.

На тъмнокожата жена и се искаше да изкрещи: „Не се казвам така!“, обаче не каза нищо. На Сейър щеше да му хареса тя да крещи — определено. Щеше да му хареса тя да изгуби самообладание.

— Там ли си, Одета? — Тонът му беше приятно закачлив. — Там ли си, нахална кучко?

Тя не отговори.

— Тук вътре е — рече Мия. — Не знам защо не отговаря. В момента се крие някъде.

— О, мисля, че се досещам защо — рече снизходително Сейър. — Май не и харесва много да я наричат така. — След което добави нещо, което тъмнокожата жена не можа да разбере: — „Не ме наричайте Клей повече — Клей е име на роб, наричайте ме Мохамед Али!“ Нали така, Сузана? Или това май беше след твоето време? Малко по-късничко, нали така? Съжалявам. Времето може да е толкова объркващо понякога, нали? Няма значение. Трябва да ти кажа нещичко, скъпа. Боя се, че няма да ти хареса особено, ала мисля, че трябва да го знаеш. Сузана запази мълчание. Нямаше да и бъде много лесно.

— Що се отнася до непосредственото бъдеще на твоето мъниче, Мия, изненадан съм, че изобщо смяташ за необходимо да питаш — рече Сейър. Гласът му звучеше уравнивесено и гладко и беше пропит с точно толкова гняв, колкото трябваше. Какъвто и да беше този човек,

владееше се до съвършенство. — Кралят държи на думата си и спазва обещанията си, за разлика от някои, които мога веднага да ти назова. И като оставим настрана въпросите, засягащи нашето сътрудничество, помисли си за практическата страна на нещата! Кой друг може да се заеме с отглеждането на най-значимото дете, което някога се е раждало... по-значимо от Христос, от Буда, от пророка Мохамед... На чия друга гръд, ако позволиш грубостта ми, можем да го поверим, за да суче от нея...

„Това е музика за ушите и — помисли си мрачно Сузана. — Всичко, което тя иска да чуе. И защо? Защото е Майка.“

— Ще го поверите на мен! — извика Мия. — На мен! Само на мен, разбира се, че на мен! Благодаря ви! Благодаря ви!

Тъмнокожата жена най-накрая проговори. Каза и да не му вярва. Естествено, беше пренебрегната по най-груб начин.

— Да излъжа пред теб би било все едно да наруша обещание, което съм дал на собствената си майка — заяви гласът в слушалката. („Имал ли си някога майка, а, захарче?“, искаше да разбере Дета.) — Макар че истината понякога боли, лъжите често се връщат обратно при нас и ни нараняват жестоко, не е ли така? Истината в този случай е, че няма да бъдеш до своето мъниче за дълго, Мия, защото детството му няма да е като на другите, нормалните деца...

— Зная! О, зная!

— ... ала през петте години, през които ще се грижиш за него... или може би седем, възможно е и да са седем... той ще получава най-доброто от всичко. От теб, естествено, но и от нас. Нашата намеса ще бъде минимална...

Дета Уокър внезапно се хвърли напред, бърза и попарваща като изгаряне от врящо олио. Тя бе способна да подчини гласните струни на Сузана Дийн само за миг, ала това беше безценен миг.

— Баш тъй, скъпа, баш тъй! — закиска се тя. — Той няма да свърши в устата ти, нито пък ще ти изцапа косичката!

— ВЕДНАГА ЗАТВОРИ УСТАТА НА ТАЗИ КУЧКА! — изплющя гласът на Сейър и тъмнокожата жена почувства внезапното раздрусване, когато Мия изблъска Дета — която не спираше да се кикоти — назад, към затънтената част на съзнанието, което споделяха. В карцера.

„Да бъда проклет, как можах да направя подобно нещо! — извика Дета. — Да постъпя така с тази хубава устичка!“

— Гласът от телефонната слушалка бе леденостуден и болезнено отчетлив. — Мия, можеш ли да се контролираш, или не?

— Да! Да, мога! Мога!

— Тогава не позволявай подобно нещо да се случи отново.

— Няма!

Тогава някъде — Сузана имаше чувството, че е над нея, макар че в затътената част на общото им съзнание нямаше истински посоки — нещо издрънча и се затръшна. Звучеше като масивна желязна врата.

„Наистина сме в карцера“ — каза тя на Дета, ала арогантната негърка не спираше да се кикоти като обезумяла.

„Вече съм почти сигурна коя е тя“ помисли си Сузана.

Сега истината и изглеждаше очевидна. Онази част от Мия, която не беше нито Сузана, нито нещо, призовано от празнотата по волята на Пурпурния крал... третата част беше Оракулът. Тъмнокожата жена не знаеше дали той бе Демон на стихииите или не, ала това определено беше онази женска сила, която първо се бе опитала да прелъсти Джейк, а после се беше съвкупила с Роланд. Този опечален, ненаситен дух най-накрая беше получил тялото, от което се бе нуждаел. Тялото, което бе в състояние да износи мъничето.

— Одета? — Гласът на Сейър, подигравателен и жесток. — Или Сузана, ако ти допада повече? Обещах ти новини, нали така? Обаче се опасявам, че са както добри, така и лоши. Искаш ли да ги чуеш?

Тъмнокожата жена не отговори.

— Лошата новина е, че мъничето на Мия навярно няма да успее да изпълни предназначенията му мисия — да убие баща си — в крайна сметка. А добрата е, че Роланд почти със сигурност ще умре през следващите няколко минути. Що се отнася до Еди, боя се, че няма какво да си говорим за него. Той няма нито рефлексите на твоя дин, нито неговия боен опит. Така че съвсем скоро ще станеш вдовица, скъпа. Това е лошата новина.

Тя не можеше да мълчи повече, а и Мия и позволи да говори:

— Лъжеш! Лъжеш за всичко!

— Изобщо не е така — спокойно отвърна Сейър и Сузана се сети откъде знаеше името му — от завършека на разказа на Калахан. Детройт. Където бе престъпил най-святата забрана на своята църква и

бе извършил самоубийство, за да не попадне в ръцете на вампирите. Отецът беше скочил от прозореца на небостъргача, за да избегне тази участ. Ала вместо да умре, някогашният свещеник се беше озовал в Средния свят, а оттам се бе пренесъл в пограничните райони на Кала през Неоткритата врата. Мисълта, която го крепяла (той сам им беше споделил това), била: „Не мога да им позволя да победят. Не мога да им позволя да победят.“ И беше абсолютно прав за това, по дяволите! Ала ако Еди умреше...

— Знаем точно мястото, където твоят дин и съпругът ти ще се прехвърлят в този свят, минавайки през една точно определена врата... — информира я Сейър. — И се обадохме на някои хора, като започнем с един тип на име Енрико Балазар... Уверявам те, Сузана, че беше невероятно лесно. Безногата жена долови искреността в гласа му. Ако не вярваше в онова, което изрича, навярно Ричард П. Сейър бе най-изпеченият лъжец на света.

— Как бихте могли да разберете подобно нещо? — попита тя. Не получи никакъв отговор и понечи да отвори уста, за да зададе въпроса си отново, ала преди да успее да го стори, беше от хвърлена брутално, назад. Каквато и да беше Мия преди, изглежда, се бе сдобила с невероятна сила вътре в Сузана.

— Разкара ли я? — попита Сейър.

— Да, пратих я в карцера. — Гласът и звучеше раболепно. Отново се опитваше да се хареса на мъжа от другата страна на линията.

— Тогава ела при нас, Мия. Колкото по-скоро дойдеш при нас, толкова по-скоро ще можеш да зърнеш сладкото личице на мъничето си.

— Да! — извика ничията дъщеря извън себе си от радост и тъмнокожата жена изведнъж бе осенена от видение, ярко като светкавица. Все едно бе надзърнала изпод долния ръб на някоя циркова палатка по време на някой забележителен номер. Или по-скоро зловец трик...

Това, което проумя, беше колкото простичко, толкова и ужасяващо — отец Калахан, който си купува парче салам от един продавач. Продавачът безспорно е янки. Собственик на магазин в малкото градче Ийст Стоунхам в щата Мейн през 1977 година. Калахан им бе разказал за това в своя дом в Кала... и Мия беше подслушвала.

Прозрението я върхлетя като алено слънце, изгряващо над поле, където хиляди бойци са намерили смъртта си. Сузана се хвърли напред, без да обръща внимание на силата на Мия, крещейки отново и отново, и отново:

— Кучка! Мръсна предателска кучка! Ти си им казала къде ще ги отведе Вратата! Къде ще изпрати Еди и Роланд! Ах, ти, проклета КУЧКА такава!

СЕДЕМ

Мия беше силна, ала неподготвена за тази неочаквана атака. Щурмът бе особено свиреп, понеже Дета също бе присъединила своята отмъстителна енергия към прозрението на Сузана. За миг похитителката беше запратена назад с ококорени от изумление очи. В хотелската стая телефонът се изплъзна от ръката на Мия и падна на пода. Тя се заклатушка тромаво и едва не падна върху едно от леглата, после се завъртя рязко като подпийнал танцър. Сузана я зашлеви и на бузата и се появиха червени белези, наподобяващи удивителни знаци.

— Какво правя всъщност? Удрям себе си — помисли си тъмнокожата жена. — Все едно да трошиш оборудването — пълна глупост. — Въпреки това обаче не можеше да се спре. Чудовищният характер на онова, което Мия бе направила, отвратителната и предателска постъпка...

Нейде вътре, на някакъв ринг, който не беше материален (ала не беше и изцяло мисловен), Мия най-накрая успя да сграбчи Сузана/Дета за гърлото и да я отблъсне. Очите на похитителката продължаваха да са ококорени от изненада. „Както и от срам“ — помисли си Сузана. Безногата жена се надяваше, че ничията дъщеря е способна да изпитва срам, че не е надживяла това.

„Сторих онова, което трябваше — не спираше да повтаря Мия, докато я изтласкваше към карцера. — Става въпрос за моето мъниче — всички са против мен, всички! Затова просто сторих онова, което трябваше.“

— Ти обрече на смърт Еди и Роланд заради своето чудовище! Ето какво си направила! — изкрещя Сузана. — Според това, което си подслушала и после си изпяла, Сейър се е уверил, че ще използват Вратата, за да продължат пътешествието към Кулата, нали така? Колко души е изпратил срещу тях?

Единственият отговор беше издрънчаването на желязната врата. Само че този път звукът се повтори... и потрети. Мия бе впила ръце в гърлото на домакинята си и очевидно не искаше да поема никакви

рискове. Този път вратата на карцера бе тройно залостена. Карцер? По дяволите, повече би му прилегнало Черната дупка на Калкута.

— Когато се измъкна оттук, ще се върна в Когана и ще изключа всички машини! — извика Сузана. — Не мога да повярвам, че се опитвах да ти помогна! Е, майната му! Отсега нататък се оправяй сама!

Ти не можеш да се измъкнеш оттук — отговори Мия, а тонът и беше почти извинителен. — По-късно, ако мога, ще те оставя на спокойствие...

— Колко ли ще съм спокойна, като знам, че Еди е мъртъв? Нищо чудно, че искаше да сваля този пръстен! Как би могла понесеш допира му до кожата си, след като знаеш какво си направила!

Мия вдигна слушалката и се заслуша, ала Ричард П. Сейър не я чакаше от другата страна на линията. Навярно имаше места за обикаляне и болести за разпространяване, помисли си Сузана.

Ничията дъщеря постави телефона на мястото му и огледа празната, стерилна стая така, както правят хората, които нямат намерение да се връщат повече на дадено място и искат да са сигурни, че са взели всичко, което им трябва. Тя потупа единия джоб на дънките си и почувства тънката пачка банкноти. Плъзна ръката си по другия и напипа подутината, свидетелство за наличието на костенурката — нейната skolpadda.

— Съжалявам — изрече Мия. — Трябва да се грижа за мъничето си. Всички са срещу мен.

— Не е вярно — обади се Сузана от заключената стая, където бе захвърлена. Къде ли се намираше всъщност? Може би в най-дълбоките и скрити подземия на Замъка над Бездната? Вероятно. Имаше ли някакво значение изобщо? — Аз бях на твоя страна. Аз ти помогнах. Аз спрях проклетите ти родилни болки, когато бяха нетърпими. А виж какво направи ти. Как ми се отплати. Как можеш да бъдеш толкова мерзка и долна?

Мия застина с ръка върху дръжката на вратата на стаята, а страните и се обагриха в червено. Да, тя наистина се срамуваше. Ала срамът едва ли щеше да я спре. Нищо не можеше да я спре. Поне докато не настъпеше онзи прекрасен момент, в който Сейър и приятелчетата му не и забиеха нож в гърба, предавайки я на свой ред.

Да, обаче кой знае защо мисълта за подобно неизбежно развитие на събитията не донесе никакво удовлетворение за Сузана.

— Ти си прокълната — рече тя. — Знаеш това, нали?

— Хич не ми дреме — отвърна ничията дъщеря. — И цяла вечност да прекарам в Ада, това пак ще бъде прекалено ниска цена за един-единствен поглед към лицето на моето мъниче. Чуй ме добре, моля аз.

След което, понесла Сузана и Дета със себе си, Мия отвори вратата на хотелската стая, излезе в коридора и направи първите крачки по пътя си към Дикси Пиг, където я очакваха зловещи хирурзи, за да изродят не по-малко зловещото и дете.

Строфа: Комала-ком-шест!

Каква ужасна вест!

*Когато на предател дланта си подадеш,
е повече от сигурно, че ще се убодеш!*

Отговор: Комала-ком-шест!

*Повече от сигурно е, че ще се убодеш,
когато на предател дланта си подадеш.*

О, Богове! Каква ужасна вест.

СЕДМА СТАНСА ЗАСАДАТА

ЕДНО

Роланд Дисчейн беше последният от последните велики стрелци на Гилеад и това бе напълно основателно; поради своята странно романтична природа, пълната липса на въображение и смъртоносни ръце той беше най-добрият от тях. Сега артритът пропълзваше в крайниците му, ала очите и ушите му си оставаха недосегаеми за сухото разкривяване. Той чу как главата на Еди издумка в страничния ръб на Неоткритата врата, когато бяха засмукани от нея, и единствено благодарение на светкавичните си рефлексии успя да се сними и да предпази собствения си череп от строшаване в горната част на касата. До слуха му достигна чуруликането на птиците — в началото неясно и далечно, все едно сънуваше — ала после звукът се избистри и придоби съвсем реални измерения. Ярките слънчеви лъчи едва не го ослепиха след сенчестия полумрак на пещерата, към който беше привикнал, ала Роланд несъзнателно присви клепачи още в първия момент, когато зърна бляскавата светлина. Ако не беше направил това, вероятно нямаше да забележи цилиндричния отблясък вдясно от него, докато се приземяваха на твърдата, покрита с тъмни мазни петна земя и Еди щеше със сигурност да умре. А може би и двамата щяха да загинат. Опитът на Роланд му нашепваше, че само две неща блестят толкова ослепително — моноклите и дългата цев на някое оръжие.

Стрелеца сграбчи Еди за ръката, без да се замисля, също както бе присвил очи срещу внезапния устрем на ярката светлина. Почувства напрежението в мускулите на по-младия мъж, докато краката им се отлепяха от осеяния с камъни и кости под на Пещерата на портала, и внезапното им разхлабване, когато главата на Еди се удари в страничната част на касата. Спътникът му изохка и се опита да каже нещо, което означаваше, че все пак не бе изгубил съзнание.

— Стой до мен, Еди! — извика му Роланд, докато се изправяше на крака. Горчивата вълна на агонията обля дясното му бедро и се разпростря до коляното му, ала той стисна зъби и не издаде нито звук. Всъщност почти не обърна внимание на изгарящата болка. Задърпа Еди след себе си към някаква близка сграда, покрай едни неща, които

му заприличаха на нефтени или петролни помпи. Върху тях обаче пишеше „МОБИЛ“, а не „СИТГО“ или „СЪНОКО“ — две названия, с които Стрелеца беше запознат.

Еди бе още в полусвяст. Лявата му буза беше цялата в кръв от раната на главата. Въпреки това младият мъж правеше всичко възможно да накара краката си да му се подчиняват, опитвайки се да изкачи трите дървени стъпала на онова, което според Роланд представляваше магазин за смесени стоки. Изглеждаше по-малък от този на Тук, ала не особено различен от...

Изведнъж въздухът зад Стрелеца бе раздран от оглушителен гърмеж. Този, който стреляше, се намираше достатъчно близо до него, което накара Роланд да си помисли, че щом е чул изстрела, човекът с пушката едва ли е уцелил.

Нещо профуча на сантиметър от ухото му, издавайки пронизителен свистящ звук: „Миззззззззззз!“ Стъклената врата на магазинчето се натроши на парчета, а табелката, която висеше там (ОТВОРЕНО Е, ТАКА ЧЕ ЗАЩО НЕ ВЛЕЗЕТЕ ДА ХВЪРЛИТЕ ЕДНО ОКО?), подскочи и се превъртя.

— Ролан... — гласът на Еди, слаб и далечен, звучеше така, все едно устата му бе пълна с киша. — Ролан... как...ко... УФФФФФ!!! — изохка накрая младият мъж, когато синът на Стивън Дисчейн го блъсна на пода и се приземи отгоре му.

Поредният гърмеж процепи въздуха; някъде там със сигурност имаше стрелец с извънредно мощна пушка. Роланд чу нещо от сорта на „Еби му майката, Джак!“, след което със скорострела — или онова, което Еди и Джейк наричаха „автомат“ — откри огън. Мръсните прозорци от двете страни на вратата се натрошиха на едри заострени късове, а хартията, с която бяха облепени, се разлетя из помещението.

Две жени и някакъв застаряващ мъж бяха единствените клиенти, които се намираха в магазина в момента. И тримата се бяха обърнали ужасени към предната част на помещението — към Роланд и Еди — като на лицата им бе изписано онова неразбиране, характерно за несвикналия да борави с огнестрелно оръжие цивилен. Стрелеца го наричаше „тревопасен израз“, защото подобни екземпляри — онези от Кала Брин Стърджис бяха почти същите — повече приличаха на овце, отколкото на хора.

— Долу! — изрева Роланд от мястото, където лежеше на пода, по-точно върху полусвестилия се (и бездиханен за момента) спътник. — В името на боговете ви, лягайте веднага ДОЛУ!

Застаряващият джентълмен, който бе облечен с карирана бархетна риза въпреки задухата в магазина, пусна консервената кутия, която държеше (на нея имаше етикет с домати) и се хвърли на пода. Жените не последваха примера му и вторият откос на автомата ги повали и двете, издълбавайки грозна дупка в гръдния кош на едната и отнасяйки горната част на главата на другата. Простреляната в гърдите се строполи като чувал с картофи. Другата направи няколко неуверени крачки към Роланд, докато кръвта изригваше от косата и като лавата на активен вулкан. Пред магазина зачаткаха втори и трети скорострел, изпълвайки въздуха над тях с оглушителен шум и дъжд от свистящи куршуми. Жената, която бе изгубила горната половина на главата си, се завъртя два пъти, все едно изпълняваше някакъв сложен пирует, разперила широко ръце, след което се строполи тежко на пода. Стрелеца посегна към оръжието си и с облекчение установи, че револверът не беше изпаднал от кобура; допирът на ръкохватката от сандалово дърво му подежда успокояващо и му вдъхна кураж. Все пак имаха късмет. Нещата можеха да се развият далеч по-зле. Роланд бе сигурен, че не са изпаднали в тодаш. Онези, които стреляха, ги бяха видели... бяха ги видели много добре.

Нещо повече. Те очакваха появата им.

— Влизайте вътре! — изкрещя някой. — Влизайте вътре, бързо, не им давайте възможност да се опомнят, влизайте вътре.

— Еди? — побутна го Роланд. — Еди, трябва да ми помогнеш! Веднага!

— Хъхххво?... — изхъхри едва-едва младият мъж. Погледът на едното му око (дясното) изразяваше изумление. Другото засега бе удавено в кръвта, стичаща се от раната в скалпа му.

Стрелеца го сграбчи здраво за раменете и го раздруса толкова силно, че от косата на Еди се разхвърчаха кървави пръски.

— Опустошители! Идват да ни убият! Да избият всички тук!

Дясното око на младия човек се проясни. Доста бързо, каза си Роланд, забелязвайки усилията, които бяха необходими за това. Не беше лесно да възвърнеш разсъдъка си, още по-трудно бе да го направиш бързо, а като прибавим и навярно нетърпимата болка в

главата... Стрелеца за миг се почувства горд с Еди — той отново бе станал като Кътбърт Алгуд. Бе върнал Кътбърт към живот.

— Какво, мама му стара, става тук? — извика някой с дрезгав, развълнуван глас. — Какво, мамка му, е това?

— Долу! — нареди Роланд, без дори да се огледа. — Ако ви е мил животът, не се отделяйте от пода.

— Прави, каквото ти казва, Чип — обади се някой друг — навярно човекът, който държеше консервената кутия с домата, каза си Стрелеца.

Той запълзя през счупените стъкла, осеяли пода, усещайки как някои от тях се забиват в кокалчетата на ръцете му или порязват коленете му, ала без да им обръща особено внимание. Един куршум профуча покрай слепоочието му, но Роланд подмина и това. Навън денят беше прекрасен — лятото тъкмо настъпваше. Той се вгледа в най-близките петролни помпи, на които пишеше „МОБИЛ“. От едната им страна се виждаше стара таратайка, навярно собственост или на двете жени, или на господин Бархетна риза. Зад помпите и изцапания с петна мазут паркинг се виеше асфалтиран селски път, а от другата му страна се издигаха няколко сгради, боядисани в униформено сиво. На едната пишеше „ГРАДСКА УПРАВА“, на другата — „ПРОТИВОПОЖАРНА И СПАСИТЕЛНА СЛУЖБА — СТОУНХАМ“, а на третата (която беше и най-голямата) — „ОБЩИНСКИ ГАРАЖ“. Паркингът пред тези постройки също бе асфалтиран („постлан с чакъл“, би казал Роланд) и там стояха няколко превозни средства (едното бе голямо като каруците на манихейците). Точно в този момент зад тях изникнаха повече от половин дузина мъже, въоръжени до зъби. Този, който вървеше най-отзад, се стори познат на Роланд — щом Стрелеца се вгледа по-внимателно, видя, че това е грозният помощник на Енрико Балазар — Джак Андолини. Синът на Стивън Дисчейн беше видял как този мъж умира — първо бе прострелян от куршуми, а после — изяден от хищните огромни омари, които обитаваха плитчините на Западното море. Ала ето че сега бе тук. Безкрайната редица от светове се въртеше около вселенската ос, известна като Тъмната кула, и това бе просто поредният от тях. Само един обаче беше истински — имаше само един свят, където нещата си оставаха завършени, след като бяха завършени. Можеше да е този, а

можеше и да не е. Какъвто и да бе случаят, не му беше сега времето да мисли за това.

Поизправяйки се на колене, Роланд откри огън, правейки бързи махови движения с дясната си длан по петлето на револвера, който бе стиснал в лявата си ръка, прицелвайки се първо в момчетата с автоматите. Той владееше до съвършенство този типично каубойски маниер, позволяващ му да стреля с изключителна бързина, която обаче ни най-малко не беше за сметка на ефективността. Един от хората на Балазар се строполи върху бялата осева линия, а от разкъсаното му гърло кръвта заклоочи като горещ минерален извор. Втори се изтърколи на банкета с грозна дупка, която зейна точно между очите му.

В следващия момент и Еди вече бе застанал до своя другар, също на колене, и започна да стреля, използвайки същия похват. Пропусна най-малко две от мишените си, което не беше кой знае колко изненадващо, като се имаше предвид състоянието му, ала после трима от враговете им се стовариха на прашния асфалт — двамата простреляни на място, а третият — пищящ неистово: „Уцели ме! Олеле, Джак, помогни ми, копелетата ме улучиха, улучиха ме в корема!“

Някой сграбчи Роланд за рамото, изглежда, без да осъзнава що за своеволие си позволяваше спрямо един стрелец, при това зает със сеене на смърт.

— Господине, какво, по дяволите, става...

Синеокият мъж му хвърли бърз поглед и видя човечец на четирийсетина години с вратовръзка и с престилка на касапин. „Продавачът, това е продавачът, навярно същият, който е упътил отец Калахан до пощенската служба“ — мина му през ума, след което Роланд безцеремонно изблъска мъжа към вътрешността на магазина. Само секунда по-късно от лявата страна на черепа на мъжа шурна кръв. Раната не беше сериозна, прецени Стрелеца — куршумът само го беше одраскал. Виж, ако Роланд не го бе изтласкал обаче...

Еди презареди револвера си. Неговият дин направи същото, бавейки се малко по-дълго заради липсващите пръсти на дясната си ръка. Междувременно двама от оцелелите опустошители се бяха прикрили зад една от таратайките от отсамната страна на шосето. Бяха прекалено близо. Това никак не беше добре. До слуха на синеокия мъж

достигна ръмженето на приближаваща се машина. Той погледна назад към мъжа, който бе достатъчно съобразителен да легне веднага на пода, когато Роланд беше извикал, поради което бе избягнал участта на двете жени.

— Ти! — извика му синът на Стивън Дисчейн. — Имаш ли оръжие?

Човекът с бархетната риза поклати глава. Очите му бяха кристално сини. В тях се четеше страх, прецени Стрелеца, ала не и паника. Пред него, седнал на пода с широко разкрачени крака, продавачът се взираше с недоумение и ужас в капките кръв, които разцъфваха по бялата му престилка.

— Имаш ли оръжие, продавачо? — обърна се към него Роланд.

Преди човекът да му отговори — ако изобщо бе способен на това в момента — Еди сграбчи рамото на другаря си.

— Щурмът на леката кавалерия — каза той. Думите му прозвучаха завалено — щуума на уеката кавауеуия — ала Роланд едва ли би разбрал значението им, дори и да ги беше чул ясно. Това, което имаше значение, бе, че Еди бе видял още шестима души да пресичат бързо селския път. Този път се движеха разпръснато и на зиг-заг, за да представляват по-трудни мишени.

— Vai, Vai, Vai — излая Андолини някъде зад тях, размахвайки ръце.

— Исусе, та това е Трикс Постино — възкликна Еди. Трикс отново бе помъкнал някакво огромно оръжие, макар че младият стрелец не можеше да прецени дали това е модифицираният му скорострелен автомат М-16, наричан от собственика си, „Чудото на Рамбо“ или не. Във всеки случай Трикс имаше същия късмет, какъвто бе извадил в „Наклонената кула“ — Еди натисна спусъка и бандитът се строполи върху един от мъжете, които лежах по очи на пътя, продължавайки да гърми по магазина с автомата си, докато умираше. Това се дължеше не толкова на някакъв изблик на свръхестествен героизъм, колкото на предсмъртния гърч, обхванал показалеца му, плод на последните импулси на гаснещото му съзнание. Еди и Роланд обаче трябваше отново да се снишат на пода, което даде възможност на петимата други бандити да достигнат до прикритието на старите коли от отсамната страна на пътя — и да влязат вътре в тях, помисли си Стрелеца. Станеше ли това, магазинът щеше да се превърне в

същинско стрелбище, докато същевременно опасността, на която щяха да са изложени хората на Балазар, щеше да е минимална.

Развоят на събитията започваше да прилича много на онова, което се беше случило на Джерико Хил.

Беше време за отстъпление.

Шумът от приближаващата се машина продължаваше да се усилюва — съдейки по звука, Роланд прецени, че превозното средство трябваше да е доста голямо, с бая тежичък товар. Онова, което изникна от лявата страна на шосето, бе огромен камион, натоварен с гигантски дървени трупи. Стрелеца видя как очите на шофьора се разширяват от изумление и устата му зяпва, в което нямаше нищо чудно. Колко ли пъти бе спирал тук след края на дългия изтощителен ден в гората, за да обърне бутилка бира или две? А ето, че сега пред потресения му поглед изникнаха половин дузина окървавени тела, проснати на пътя като войници, загинали в жестока битка. Роланд си помисли, че това изобщо не беше далеч от истината.

Предните спирачки на огромната машина нададоха пронизителен, протяжен вой, а от задната част на камиона се чу изпъшкването на въздушните спирачки, наподобяващо пухтенето на разгневен дракон. Големите гуми заскърцаха по асфалта, след като спряха да се въртят, оставяйки черни следи по повърхността на шосето. Товарът на превозното средство, който със сигурност тежеше поне няколко тона, започна малко по малко да се накланя. Роланд забеляза как от дървените трупи се разхвърчаха трески, когато хората на Балазар от другата страна на пътя възобновиха яростната си стрелба. Имаше нещо омагьосващо в тази гледка — беше все едно да наблюдаваш как Изгубените зверове на Елд връхлитат от небесата, разперили огнените си криле.

Предницата на камиона се вряза в първото от телата. Подобни на червени въжета черва сякаш избухнаха от спукания стомах, след което плъоснаха с противен влажен звук на прашния банкет. Ръцете и краката на мъртвеца бяха откъснати. Една от гумите размаза главата на Трикс Постино и черепът му се сцепи с прациящ звук, наподобяващ пукането на хвърлен в огъня кестен. Товарът на превозното средство се наклони още повече и заплашително започна да се поклаща. Високите до раменете на Роланд гуми заораха в асфалта и вдигнаха облаци кървав прах. Камионът се понесе покрай магазина, драстично забавил

скоростта си. Стрелеца вече не можеше да види шофьора от мястото, където се намираше. За момент магазинът и хората в него бяха прикрити от огневата мощ на бандитите от другата страна на пътя благодарение на огромната машина. Продавачът — Чип — и единственият оцелял клиент — господин Бархетна риза — се взираха в наклонения се на една страна камион с изумление. Продавачът разсеяно изтри кръвта от страни на главата си и махна рязко с длан към пода, сякаш искаше да изтръска водата от току-що измитите си ръце. Раната му бе по-тежка от тази на Еди, реши Роланд, ала човекът, изглежда, не го осъзнаваше. Навярно това беше добре.

— Да се махаме оттук — рече Стрелеца на Еди. — Веднага.

— Много добра идея.

Роланд сграбчи за ръката човека с бархетната риза. Очите на мъжа веднага се отделиха от клатещия се камион и се заковаха върху Стрелеца. Синът на Стивън Дисчейн кимна към задната част на магазина и по-възрастният мъж също му кимна в отговор. Мълчаливата му експедитивност беше неочакван дар.

Навън товарът на камиона най-накрая се преобърна, премазвайки една от паркираните коли (заедно с опустошителите, криеци се зад нея, горещо се надяваше Роланд). Първо се изтъркаляха най-горните трупи, след което и останалите ги последваха сред оглушителен грохот. Той бе придружен от противния шум от стърженето на дърво в метал, който сякаш продължи до безкрайност и бе толкова пронизителен, че на неговия фон пукотът от стрелбата изглеждаше направо жалък.

ДВЕ

Еди сграбчи магазинера по същия начин, както Роланд беше хванал другия мъж, но Чип не показва нито пъргавия ум, нито инстинкта за оцеляване на своя клиент. Вместо това само продължи да зяпа като хипнотизиран към назъбената дупка, зейнала на мястото на някогашните прозорци. Очите му се бяха разширили от потрес и страхопочитание, докато наблюдаваше как огромният камион изпълняваше последните стъпки от самоунищожителния си балет. Предната му част се бе откъснала от дългото ремарке и в момента се преобръщаше с трясък надолу по хълма, понесла се към недалечната горичка. Самият товар се бе изсипал върху дясната страна на пътя, вдигнал огромен облак прах, който още не се беше слегнал, оставяйки зад себе сплескан шевролет и двама премазани опустошители, прострени до дълбоката бразда, която беше изорал.

Ала бандитите, изглежда, бяха много повече. Или поне така изглеждаше. Стрелбата продължи.

— Хайде, Чип, време е да се махаме оттук — каза Еди. Този път, когато задърпа продавача към задната част на магазина, човекът го последва, надничайки от време навреме през рамо и бършейки кръвта, която се стичаше по лицето му.

Там имаше нещо като столова с голям тезгях, няколко закърпени стола, три-четири маси и кош за ловене на омари, разположен над поставката за вестници, пълен с остарели „мъжки“ списания. Когато достигнаха тази част на сградата, стрелбата откън се усили. После отново утихна — този път заради могъщата експлозия на резервоара на камиона, както предположи Еди. Той чу как покрай ухото му избръмча куршум, след което видя разцъфналата дупка на картината, изобразяваща морски фар, закачена на отсрещната стена.

— Какви са тези откън? — попита Чип. — Какви сте вие? Ранен ли съм? Синът ми беше във Виетнам, знаете ли? Видяхте ли онзи камион?

Еди не отговори на нито един от тези въпроси — само се усмихна, кимна и побутна напред собственика на магазинчето.

Нямаше никаква представа накъде отиват или как щяха да се измъкнат от тази каша. Единственото нещо, в което бе напълно сигурен, беше, че Калвин Тауър не беше тук. Кое то навярно беше добре. Тауър едва ли бе виновен за обилното количество адски огън и сяра, които се бяха изсипали тук, ала младият стрелец бе сигурен, че адският огън и сярата бяха предназначени именно за стария Кал. Само ако собственикът на книжарничката беше...

Изведнъж Еди почувства как някаква огромна нажежена игла се забива в ръката му. Мъжът изкрещя от изненада и болка. Миг по-късно усети същото пробождаване, само че в прасеца. Долната част на десния му крак експлодира от ужасна болка и той извика отново.

— Еди! — Роланд се обърна. — Да не би да си...

— Няма значение, продължавай напред!

Точно пред тях се виждаше талашитена стена с три врати. На едната пишеше „ГЛАРУСИ“, на другата — „ЧАЙКИ“, а на третата — „СЛУЖЕБЕН ВХОД“.

— „СЛУЖЕБЕН ВХОД!“ — извика Еди. Погледна надолу и видя кървава дупка в сините си дънки на около пет сантиметра под дясното коляно. Куршумът не беше раздробил коляното му, което беше добре, ала, мамичко, болеше като най-ужасното нещо на света.

Над главата му експлодира някакъв абажур. По главата и раменете на младия мъж се посипаха стъкла.

— Имам застраховка, обаче един господ знае дали покрива подобни щети — извика Чип. Той избърса още от кръвта по лицето си, после я изтръска на пода, където тя застина в подобие на роршахово мастилено петно. Куршумите свистяха около тях и Еди забеляза как един откъсна яката на Чип. Някъде зад тях Джак Андолини — Стария грозник — крещеше нещо на италиански. Младият мъж си помисли, че едва ли беше заповед за отстъпление.

През това време Роланд и клиентът с бархетната риза влязоха през вратата с надпис „СЛУЖЕБЕН ВХОД“. Еди ги последва, зареден догоре с горивото на адреналина, повлякъл Чип след себе си. Озоваха се в просторно помещение, което приличаше на склад. Еди успя да долови миризмата на боя, някаква остра ментова миризма и силния аромат на кафе.

Сега господин Бархетна риза беше поел водачеството. Стрелеца го следваше по петите по пътеката в центъра на помещението, от

двете страни, на която се издигаха палети с консервирани стоки. Еди куцукаше след тях заедно със собственика. Старият Чип бе изгубил голямо количество кръв от раната отстрани на главата си и младият стрелец си мислеше, че той всеки миг ще припадне, ала Чип се оказа..., ами, пич. Еди се усмихна на тази игра на думи и за момент забрави изгарящата болка в крака си, ала в следващия момент продавачът го попита какво е станало с Рут Биймър и сестра и той предпочете да не отговаря. Ако имаше предвид двете жени, които се намираха в магазина, когато започна патакламата (а Еди бе повече от сигурен, че беше така), младият мъж се надяваше паметта му да не се възвърне много бързо.

В края на склада имаше още една врата. Господин Бархетна риза я отвори и се вцепени. Роланд го хвана за яката и го дръпна назад, след което излезе приведен напред. Зад тях куршумите свистяха и се забиваха във вратата с надпис „ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН“, която вече бе станала на решето.

— Еди! — изсъска Роланд. — Ела при мен!

Младият мъж се заклатушка напред. Пред тях се виждаше товарна площадка, а зад нея — обширна площ (около четири декара) необработена, запустяла земя. Наоколо се търкаляха преобърнати кофи за боклук, ала това едва ли правеше впечатление на някого. Еди забеляза и две купчини празни бирени кутии, достатъчно големи, за да бъдат класифицирани от археолозите като погребални могили. „Нищо общо с уютната задна веранда, на която да си почиваш след натоварен ден“ — помисли си младият мъж.

Роланд сочеше с револвера си към една петролна помпа, която изглеждаше значително по-стара и ръждясала от онези пред магазина. На нея се виждаше една-единствена дума.

— Дизел — каза Стрелеца. — Това не означава ли гориво?

— Да — потвърди Еди. — Чип, тази помпа работи ли?

— Работи, работи — този път гласът му звучеше малко незаинтересовано. — Много хора зареждат баш тука.

— Мога да я пусна, господине — каза Бархетната риза. — По-добре ме оставете аз да го направя — малко е капризна. Можете ли вие и приятелят ви да ме прикривате?

— Да — каза Роланд. — Започни да изливаш ето тук — след което посочи към склада.

— Ей, я стига! — възропта изумено Чип.

Колко ли време отне всичко това? Еди не можеше да каже. Единственото, което усещаше, беше кристалната яснота на възприятията си. Бе почувствал подобно нещо само веднъж преди — докато си задаваха гатанки с Блейн Моно. Това чувство засенчи всичко друго с ослепителния си блясък, дори болката в крака му, където пищялът му навярно бе пронизан от куршума. В момента усещаше цялата смрадливост на това място — вонята на разваленото месо, на застоялата продукция, на ферментиралите джибри и гранясалата мазнина, на апатичната леност и мързел, както и божествения аромат на дърветата, които растяха недалеч от този мръсен селски магазин. До ушите му достигаше далечното бръмчене на самолет, който се носеше нейде в небесата. Младият мъж усещаше, че харесва господин Бархетна риза, защото господин Бархетна риза беше тук, беше с тях, бе свързан с Еди и Роланд посредством най-силната връзка през тези няколко минути. Колко ли време обаче им отне всичко това? Не, едва ли можеше да каже, тъй като нямаше ясно усещане за изнизването на минутите. Ала едва ли бяха минали повече от деветдесет секунди след оттеглянето им от предната част на магазина. В противен случай вече отдавна да се въргаляха изпозастреляни на земята.

Роланд посочи наляво, после се обърна в другата посока. Двамата с Еди застанаха с гръб един към друг върху площадката за товарене, на разстояние близо два метра един от друг, вдигнали оръжията си до страните си като мъже, които са си обявили дуел. Господин Бархетна риза скочи от края на площадката, пъргав като щурче, след което хвана хромирания лост от едната страна на старата дизелова помпа. Той започна да го движи енергично и цифрите в малките прозорчета се завъртяха назад, ала вместо да стигнат до нулата, замръзнаха на 0 0 1 9. Господин Бархетна риза пробва отново, но като видя, че усилията му не се увенчават с резултат, сви рамене и издърпа металния накрайник от гнездото му.

— Джон, недей! — извика му Чип. Той продължаваше да стои на прага на вратата на склада, вдигнал ръце в предупредителен жест — едната чиста, а другата оплескана с кръв чак до лакътя.

— Разкарай се веднага оттам, Чип, ако не искаш да...

Внезапно двама мъже изникнаха от страната на Еди в задната част на смесения магазин в Ийст Стоунхам. И двамата бяха с дънки и

бархетни ризи, ала за разлика от тази на клиента на Чип техните бяха чисто нови — ръкавите им имаха безупречни ръбове. Еди не хранеше никакви съмнения, че са ги закупили специално за случая. Той веднага разпозна единия от гангстерите — за последен път го бе видял в Манхатън — в книжарничката на Калвин Тауър „Ресторант за мисълта“. Освен това веднъж вече Еди беше убил този човек. След десет години в бъдещето, ако можете да повярвате на това. В „Наклонената кула“, заведението на Балазар, и то със същия револвер, който стискаше сега в ръката си. Откъс от една песен на Боб Дилън внезапно изникна в съзнанието му — нещо за цената, която човек трябва да плати, за да не върши всичко по два пъти.

— Хей, Голям нос! — извика му Еди (както почти всеки път, когато се срещаше с тази отрепка). — Как я караш, пич?

Всъщност Джордж Бионди изобщо не изглеждаше добре. Дори собствената му майка не би казала, че е симпатичен (малко трудно с тази огромна човка), да не говорим, че в момента лицето му беше подпухнало и оцветено от белези, които едва бяха започнали да избледняват. Най-грозният от тях беше точно между очите му.

„Аз направих това — помисли си Еди. — В задната част на книжарницата на Тауър.“ Така беше, макар и да изглеждаше, че се е случило преди хиляда години.

— Ти — процеди Джордж Бионди. Изглеждаше прекалено изненадан, за да вдигне пистолета си. — Ти. Тук.

— Аз, тук — съгласи се Еди. — Що се отнася до теб, май трябваше да си останеш в Ню Йорк. — И след като изрече тези думи, отнесе грозното лице на гангстера с изстрела си. Същата участ сполетя и другаря на Джордж.

Господин Бархетна риза бе натиснал спусъка на ръкохватката и тъмна течност зашуртя от металния накрайник. Тя опръска Чип, който изпищя като малко дете и скочи от товарната площадка.

— Пари! — извика той. — Олеле, майчице, как пари само! Спри веднага, Джон!

Бархетната риза обаче изобщо не го послуша. Още трима мъже изникнаха от склада, този път по-близо до Роланд. След като зърнаха съвършено спокойното и вдъхващо страх лице на Стрелеца, те веднага понечиха да се върнат обратно, ала вече беше късно. И тримата умряха, преди даже да могат да отлепят подметките на новите си

кубинки от земята, за да побягнат. Еди си помисли за колите, които беше видял отвън — бяха поне половин дузина — и за големия „Уинебаго“^[1], паркиран отвън. Колко ли мъже беше пратил Енрико Балазар на тази мисия? Едва ли всички бяха негови хора. Откъде бе намерил толкова пари, за да плати на наемници?

„Много лесно — каза си младият мъж. — Някой му е изсипал достатъчно мангизи и му е казал да се захваща за работата. Да събере всички отрепки, които може да намери. И по някакъв начин го е убедил, че типовете, които трябва да очистят, напълно са заслужили участта си.“

Изведнъж от вътрешността на магазина се чу глуха експлозия. От комина изригна облак сажди, които засенчиха за момент гъстата черна гъба от горящия товарен камион, който се бе преобърнал на шосето отпред. Еди си помисли, че някой е хвърлил граната. Вратата към склада се изтръгна от пантите си, полетя по пътеката между палетите и падна на земята сред облак прах. Съвсем скоро онзи, който беше хвърлил тази граната, щеше да метне още една и ако тя се изтъркулеше в онази част на склада, където подът бе покрит с дизелово гориво...

— Забави го, колкото можеш! — извика Роланд. — Настилната още е суха!

— Да забавя Андолини? — учуди се Еди. — И как според теб да направя това?

— С голямата си уста! — извика Стрелеца и младият мъж видя нещо прекрасно — Роланд се усмихваше. Почти се смееше. Същевременно погледна към господин Бархетна риза — или Джон — и направи красноречив жест с ръка, който означаваше: „продължавай да помпаш“.

— Джак! — изкрещя Еди. Нямаше никаква представа къде можеше да се намира Андолини в този момент, така че просто започна да вика името му с пълен глас.

Изведнъж стрелбата престана.

— Хей! — изрева в отговор гангстерът. Звучеше приятно изненадан. Навярно това се дължеше на предвкушаното отмъщение, помисли си младият стрелец. Той му бе разказал играта в задната част на книжарничката на Тауър, обаче това не беше най-лошото. Еди го беше унижил. — Хей, пич! Ти ли си онзи играч, дето разправяше, че

щял да пръсне мозъка ми по цялата стая, след което заби дулото на шибиания си револвер под брадичката ми? Човече, да знаеш само какъв белег имам!

Еди си представяше как Андолини дава указания с ръце на оцелелите главорези от екипа си, докато произнася тази жалостива реч. Колцина ли бяха? Осем? А може би десет? Ами ако бяха повече? Сигурно част от тях в момента заобикаляха магазина, други се прокрадваха покрай стените, а останалите прикриваха господин Ръчна граната. И когато Джак сметнеше, че моментът е настъпил, щеше да даде сигнал за атака. Тогава цялата тази сбирщина щеше да се хвърли към плиткото езерце от нафта. Или поне така се надяваше Еди.

— Нося същия пистолет както онзи ден! — извика на Джак. — Този път мисля да ти го навра в задника, какво ще кажеш, а?

Гангстерът се изсмя. Смахът му звучеше неподправено и разтоварващо. Отвътре обаче Андолини навярно изгаряше от напрежение — с пулс над сто и трийсет и кръвно над сто и седемдесет. Това не беше просто някаква си възможност да си го върне на онзи дрисльо, който бе дръзнал да си поиграе с него, а най-важният момент в престъпната му кариера, мачът за Суперкупата на смрадливия му живот.

Нямаше никакво съмнение, че Балазар дава заповедите, а Джак Андолини ги изпълнява — той бе неговата дясна ръка и този път работата не се състоеше в това да се посплаши някой барман, който не иска да плати рекета за заведението си, или някой чифутин, който се опъва да кихне пари за закрилата на бижутерското си ателие на Ленъкс Авеню. Това си беше война, и то истинска. Джак беше интелигентен — поне в сравнение с онези копелдаци, които Еди беше срещал, докато се надрусваше с брат си Хенри — ала същевременно Андолини беше и доста глупав по начин, който няма нищо общо с резултатите от тестовете за интелигентност. Дрисльото, който го бързикаше в момента, веднъж вече го беше понатупал хубавичко, обаче Джак Андолини се опитваше всячески да забрави това.

Нафтата се разливаше тихичко по площадката за товарене и се просмукваше в дъските на стария склад. Джон (или така нареченият сай Янки Бархетна риза) погледна въпросително към Роланд. Стрелеца му отвърна, като първо поклати глава, а после махна с дясната си ръка, което означаваше само едно — про дължавай.

— Къде е собственикът на книжарничката, пич? — гласът на Андолини, мил както преди, ала значително по-близо. Еди предположи, че сигурно е пресякъл шосето и се намира някъде пред магазина. Ех, защо дизеловото гориво не беше по-взривоопасно? — Къде е Тауър? Предайте ни го и ще оставя теб и другия тип да си вървите... докато не се срещнем отново.

„Вярвам ти — помисли си младият стрелец, след което си спомни нещо, което Сузана казваше понякога (с дрезгавия глас на Дета Уокър), за да демонстрира тотален скептицизъм: — И няма да свърша в устата ти, нито пък ще изцапам косичката ти.“

Еди беше сигурен, че засадата бе подготвена специално за появата на стрелците. Главорезите можеха да знаят, а можеха и да не знаят къде се намира Тауър (той нито за миг не се доверяваше на думите на Джак Андолини), ала някой бе узнал точно къде и кога Неоткритата врата щеше да стовари Еди и Роланд и бе предоставил тази информация на Балазар. „Искате момчето, което попречи на вашите момчета, нали така, господин Балазар? Момчето, което разкара Джак Андолини и Джордж Бионди от Тауър, преди Калвин Тауър да капитулира и да ви даде онова, което искахте? Чудесно. Ето къде ще се появят те. Той и един друг. И между другото, ето ви достатъчно мангизи, за да съберете цяла армия от наемници с войнишки кубинки. Може да не се окажат достатъчно — все пак хлапето е кораво, а приятелчето му — още по-печено, но пък току-виж сте извадили късмет. Дори и да не успеете да ги очистите дори и онзи на име Роланд да успее да се изплъзне и да избие неколцина от хората ви — е, ами смъртта на хлапето все пак е едно добро начало. А то наемници винаги ще се намерят. Светът е пълен с такива. Световите са пълни с такива.“

Ами Джейк и Калахан? Какво ли ставаше с тях? Дали и за тяхното пристигане беше организирано подобно парти? Двайсет и две години по-късно в бъдещето? Стихотворението, което бе надраскано на оградата на празния парцел, загатваше точно за това: „СУЗАНА-МИЯ, ПСИХАРКАТА ПРОКЛЕТА, ВЪВ «ДИКСИ» СЕ ПАРКИРА ПРЕЗ 99-А.“ И ако за момчето и свещеника бяха устроили подобно посрещане, щяха ли те да оцелеят?

Еди се беше вкопчил в една идея — ако някой член на ка-тета им умре, бил той Сузана, Джейк, Калахан или дори Ко, той и Роланд

веднага щяха да разберат. А ако това беше само някаква романтична
самозаблуда — да става, каквото ще!

ТРИ

Роланд среща погледа на мъжа с бархетната риза и прокара длан пред гърлото си в красноречив жест. Джон кимна и веднага остави буталото на горивната помпа. Чип, собственикът на магазина, сега бе застанал пред товарната рампа — лицето му изглеждаше сиво там, където не беше изцапано с кръвта му. Стрелеца си помисли, че навярно човекът скоро щеше да умре. Нямахше да е кой знае каква загуба.

— Джак! — извика синеокият боец. — Джак Андолини! — Беше много интересно да се чуе как произнесе италианската фамилия — едновременно отчетливо и звънливо.

— Ти да не си големият брат на Играча? — попита Андолини. Звучеше така, сякаш се забавляваше. Намираше се доста по-близо. Роланд прецени, че сигурно е нейде в магазина, вероятно там, където бяха залегнали двамата с Еди. Нямахше да чака дълго, преди да направи следващия си ход — въпреки че се намираха в дълбоката провинция, все пак и тук живееха хора. Черният облак гъст дим, който се издигаше от преобърнатия камион, сигурно вече беше забелязан. Всеки момент можеха да чуят воя на сирени.

— Предпочитам да ме наричаш негов наставник — извика Роланд. Той посочи първо към пистолета в ръката на Еди, после към склада и накрая към себе си. „Очаквай сигнала ми.“

Младият мъж кимна разбиращо.

— Защо не го изпратиш отвън, *mi amico*! Това не е твой проблем. Ще го отведе и ще те оставя на мира. Играча е този, с когото искам да си поговоря. Нямах представа какво удоволствие ще ми достави да изтръгна от него отговорите, които ми трябват!

— Никого няма да отведеш — заяви най-любезно Стрелеца. — Ти си забравил лицето на баща си. Ти си просто една торба с лайна с крака. Твоят собствен ка-татко е един човек на име Енрико Балазар и ти ближеш мръсния му гъз. Всички около теб знаят за това и ти се подиграват. „Само погледни Джак — казват те, — всичкото това гъзоблизане само го прави още по-грозен.“

Настана кратка пауза. После мафиотът заговори отново:

— Имаш мръсна уста, господине — изрече привидно спокойно.
— Обаче навярно знаеш за тоягите и камъните^[2].

Някъде в далечината се извиси воят на сирена. Роланд кимна първо на Джон (който го наблюдаваше напрегнато), после на Еди. „Скоро“ — сякаш казваше жестът му.

— Балазар ще си строи кулички от карти дълго след като от теб не остане нищо друго освен купчина кости в някой незнаен гроб, Джак. Някои мечти се сбъдват, но не и твоите. Твоите винаги ще си останат мечти.

— Затваряй си устата!

— Чуваш ли сирените? Времето ти почти из...

— Vai! — изкрещя Джак Андолини. — Vai! Набарайте ги! Искam главата на старото копеле, чухте ли ме? Искam главата му!

Кръгъл черен предмет описа плавна дъга през дупката, където някога се бе намирала вратата с надпис „СЛУЖЕБЕН ВХОД“. Още една граната. Стрелеца очакваше това. Той стреля от хълбок, без да вдига револвера на нивото на очите си, и гранатата избухна във въздуха, превръщайки талашитената стена между склада и столовата в трески. Разнесоха се писъци на изненада и болка.

— Сега, Еди! — извика Роланд и откри огън по плиткия слой нафта. Младият мъж се присъедини към него. Отначало Стрелеца не вярваше, че нещо ще се случи, но изведнъж от централната пътечка се надигна неуверен синкав пламък, който започна да пълзи към мястото, където се бе издигала талашитената стена. Обаче не беше достатъчно бързо! Богове, как му се искаше вместо нафта да разполагаха с горивото, наречено бензин!

Роланд отвори барабана на револвера си, изпразни го и пусна празните гилзи на земята, след което започна да презарежда.

— Вдясно от вас, господине — внезапно се обади Джон, сякаш се обръщаше към стар приятел, и Роланд мълниеносно се хвърли на земята. Един куршум проряза въздуха там, където бе допреди малко. Втори разроши краищата на дългата му коса. Беше имал време да презареди само три от шестте гнезда на барабана, но даже остана с един куршум отгоре, след като свърши неотложната си задача. Двамата главорези се строполиха на пода на склада с дупки в челата — малко под линията на косата.

Един гангстер изникна иззад ъгъла на магазина откъм страната на Еди и видя как младият мъж го чака с усмивка на окървавеното си лице. Непознатият веднага захвърли оръжието си и започна да вдига ръце, но съпругът на Сузана Дийн го простреля в гърдите, преди дланите му да стигнат до нивото на раменете му. „Бързо се учи — помисли си Роланд. — Боговете да са му на помощ, дано продължава в същия дух!“

— Този огън е малко бавничък за моя вкус, момчета — отново се обади Джон и се качи на площадката. Магазинът едва се виждаше през кълбата дим на взривилата се граната и куршумите продължаваха да свистят през гъстия пушек, ала господин Бархетна риза като че ли изобщо не ги забелязваше. Роланд благодари на ка, задето бе поставила такъв свестен човек на пътя им. Такъв храбър човек.

Джон извади някакъв сребрист четвъртит предмет от джоба на панталоните си, надигна капачето му и произведе стабилен пламък, завъртайки едно малко колелце с палеца си. После, замахвайки с ръка, запрати кутийката с прахан във вътрешността на склада. Изведнъж се чу мощно „Ууумп!“ и навсякъде изригнаха синкави пламъци.

— К'во ви става, бе? — изкрещя Джак Андолини. — Набарайте ги!

— Защо не дойдеш и не го направиш собственоръчно? — обади се Роланд. В същото време дръпна Джон за крачола. Мъжът с бархетната риза скочи от рампата и залитна, ала Стрелеца веднага го улови. Магазинерът Чип избра точно този момент да изгуби съзнание, строполявайки се на осеяната с боклуци земя с толкова тих стон, който приличаше повече на нежна въздишка.

— Да, бе, защо не дойдеш? — предизвика го и Еди. — Хайде, пич, шубе ли те е, пич, квостаатукабе, пич? Не изпращай момче да върши мъжката работа — това чувал ли си го? Колко хора ти останаха? Две дузини или повече? Ние още сме живи, пич! Така че защо не дойдеш? Защо не дойдеш и не ни разкажеш играта? Или може би искаш да ближеш гъза на Енрико Балазар през остатъка от живота си?

Още куршуми префучаха през облака от дим и пламъци, ала главорезите в склада нещо не изгаряха от желание да се хвърлят в атака през разгарящия се огън. Никой не се появи и иззад стените на магазина.

Роланд посочи към раната в долната част на десния крак на Еди, където го беше улучил куршумът. По-младият мъж жизнерадостно вдигна палци, обаче усещаше как плътта точно под коляното му се бе подула, а ботушът му жвакаше от изтеклата кръв. Болката се беше притъпила до известна степен и сякаш пулсираше в такт със сърдечния му ритъм. Все пак на Еди му се струваше, че раната не е толкова сериозна и куршумът не е засегнал костта. „Може би — призна пред себе си, — защото ми се иска да вярвам, че е така.“

Към първата сирена вече се бяха присъединили още две. Воят им се чуваше все по-близо и по-близо.

— Напред! — изкрещя Джак. Гласът му звучеше на ръба на истерията. — Напред, пъзливи копелета, не можете ли да набарате онези дрисльовци!

На Роланд му хрумна, че оцелелите главорези биха се хвърлили в атака преди няколко минути — а може би дори и преди трийсет секунди — ако самият Андолини ги бе повел напред. Сега обаче възможността за фронтално нападение бе отрязана и дясната ръка на Балазар със сигурност съзнаваше, че ако тръгне да заобикаля магазина, Роланд и Еди ще надупчат хората му като тенекиени кутии в панаирджийско стрелбище. Единствената друга тактика, която му оставаше, бе да направи продължителна обходна маневра през гората, за да изненада в гръб стрелците, но едва ли разполагаше с времето, необходимо за осъществяването и. Ако пък останеха на мястото си, съвсем скоро щяха да се запознаят с местните полицаи и пожарната команда — зависи кой пристигнеше пръв.

Роланд придърпа Джон към себе си и зашепна в УХОТО му:

— Трябва веднага да се измъкнем оттук. Можеш ли да ни помогнеш?

— Ам', че да, така мисля.

Вятърът смени посоката си и задуха от магазина към склада. Гъстият черен пушек от горящата нафта се понесе към тях. Джон се закашля и размаха длан пред лицето си, за да разсее дима.

— Последвайте ме — каза човекът с бархетната риза и забърза през осеяното с всевъзможни отпадъци поле. Той прекрачи един разбит сандък и премина между ръждясала пещ за горене на смет и камара още по-ръждясали машинни части. На най-голямата от тях се виждаше

име, което Стрелеца бе виждал и преди по време на странстванията си: „ДЖОН ДИЪР“.

Роланд и Еди започнаха да отстъпват заднишком, прикривайки гърба на Джон, като от време на време хвърляха бързи погледи през рамо, за да не се препънат в някой боклук. Стрелеца продължаваше да се надява, че Андолини все пак ще се хвърли в атака, за да може да го убие. Веднъж вече бе сторил това — на брега на Западното море — ала ето че мафиотът отново се беше изправил срещу него, при това с десет години по-млад.

„Докато аз — помисли си Роланд — се чувствам поне с хиляда години по-стар.“ Това обаче не беше съвсем вярно. Да, сега наистина страдаше — най-накрая — от болезните, които бяха напълно в реда на нещата за един възрастен човек. Обаче имаше и ка-тет, който трябваше отново да защитава, и то не просто някакъв си ка-тет, а ка-тет от стрелци, които бяха ввели неподозирани нови сили в живота му. Всичко отново се изпълваше със смисъл за него — не просто Тъмната кула, ами всичко. Затова искаше Андолини да се появи. Смяташе, че ако убие гангстера в този свят, той ще си остане мъртъв завинаги. Защото този свят беше различен. Тук усещаше някакъв резонанс, който липсваше навсякъде другаде, дори в неговия собствен свят. Усещаше го във всяка своя кост и във всеки нерв. Роланд погледна нагоре и видя точно това, което беше очаквал — облаците се бяха наредили в редица. В задната част на обширното сметище се виждаше пътека, губеща се в гората, чието начало бе отбелязано с два големи гранитни камъка. Тук Стрелеца забеляза наподобяващите рибена кост очертания на сенките, които се припокриваха, ала сочеха все в една посока. Трябваше да се вгледаш внимателно, за да видиш това, но щом си го видял, не може да го сбъркаш. Също като във версията на Ню Йорк, където бяха намерили празната чанта в запустелия парцел и Сузана бе видяла странстващите мъртъвци, това беше истинският свят — този свят, където времето винаги течеше само в една посока. Навярно щяха да успеят да прескочат в бъдещето, ако откриеха врата — Роланд бе сигурен, че Джейк и Калахан са направили точно това (той си спомни за стихотворението, надраскано на оградата, и едва сега си изясни последната му част), ала никога нямаше да могат да се върнат в миналото. Това бе истинският свят; светът, където, веднъж хвърлен,

зарът не можеше да се върне обратно; светът, който се намираше най-близо до Тъмната кула. И те все още се намираха на Пътя на Лъча.

Джон ги поведе по пътеката между дърветата и те поеха по нея, оставяйки зад гърба си както издигащите се стълбове гъст черен дим, така и приближаващия се вой на сирените.

ЧЕТИРИ

Не бяха изминали още и четвърт километър, когато Еди започна да вижда сини отблясъци между дърветата. Пътеката бе хлъзгава от нападалите борови иглички и когато стигнаха до последния склон — който се спускаше към продълговато и тясно езеро — младият стрелец забеляза, че някой бе направил парапет от брезови пръчки. Долу се виждаше малък кей, издаден напред във водата, а до него се полюшваше привързана моторница.

— Това е мое — обади се Джон. — От време на време наминавам оттук, за да си купя някои неща и да хапна. Скучна история.

— Днес май не беше така — усмихна се Еди.

— Аха, тъй си е. Ако иска да живее по-дълго, човек трябва да стои далеч от интересните неща. — Човекът с бархетната риза започна да се спуска по склона, държейки се с една ръка за парапета — той по-скоро се пързеляше, отколкото пристъпваше. Носеше изтъркани работни ботуши, които щяха да изглеждат съвсем на място в Средния свят, помисли си Еди.

Той последва примера на Джон, като внимаваше да не натоварва много ранения си крак. Роланд отговаряше за ариергарда. Изведнъж зад тях се чу мощна експлозия, пронизителна и отчетлива като първия изстрел с пушка по тях, ала далеч по-оглушителна.

— Това трябва да е пропанът на Чип — каза Джон.

— Какво рече? — попита Роланд.

— Газта — поясни тихо Еди. — Искате да кажете газта.

— Аха, газта за печката — кимна водачът им. Вече бяха на кея; той се качи в лодката и рязко дръпна въжето за запалване на двигателя. Той забоботи още от първото дръпване.

— Хайде, момчета, качвайте се на борда и да се измитае оттук.

Младият стрелец веднага го послуша, ала Роланд се спря за момент и потупа три пъти по гърлото си. Еди и друг път беше виждал как изпълнява същия ритуал преди прекосяването на открити водни площи и си напомни, че някой ден трябва да го попита за това. Така и

не получи подобна възможност — преди да се сети да зададе въпроса си, смъртта вече беше пропълзяла между тях.

ПЕТ

Лодката се плъзгаше толкова тихо и грациозно по водата, доколкото можеше едно превозно средство, задвижвано от мотор, пързалаяйки се върху собственото си отражение под лазурното кристално синьо лятно небе. Зад тях красотата на тази синева се помрачаваше от гъстите кълба мазен дим, които се издигаха от горящия магазин. Десетки хора, повечето само по шорти или бански костюми, се виждаха по бреговете на езерцето — ала вместо да се излежават безгрижно, те бяха обърнали глави по посока на пушека, заслонили очите си с длани. Малцина забелязаха малката моторница, която се движеше безшумно по средата на водоема.

— Това е езерото Кийуейдин, ако ви интересува — обади се Джон. Той посочи напред, където се виждаше дългият език на още един кей. До него имаше бял навес за лодки. Когато го наближиха, Роланд и Еди зърнаха под него едно кану и един каяк, които се поклащаха, завързани с въже.

— Лодкарницата е моя — добави човекът с бархетната риза. Начинът, по който произнесе думата „лодкарница“, напомни на двамата стрелци за говора на хората от Кала.

— Изглежда добре поддържана — рече Еди, колкото да се намира на приказка.

— Ам', че да, тъй си е — отвърна му Джон. — Аз се грижа за всичко тука — чистя, поправям, рендосвам, боядисвам... Нямах да е толкова зле, ако лодкарницата ми все пак кретаеше криво-ляво, нали?

— Сигурно — усмихна се Еди.

— Живея на около половин километър оттук. Казвам се Джон Кълъм — при тези думи той подаде дясната си ръка на Роланд, като продължи да управлява лодката с другата си ръка.

Стрелеца пое дланта му, която се оказа приятно загрубяла.

— Аз съм Роланд Дисчейн от Гилеад. Дълъг живот и приятни нощи, Джон.

Съпругът на Сузана на свой ред подаде ръката си:

— Еди Дийн от Бруклин. Приятно ми е да се запознаем.

Мъжът с бархетната риза се ръкува спокойно с Еди, ала погледът му изучаваше внимателно младежа. Когато ръцете им се разделиха, попита:

— Какво стана току-що, млади момко?

— Не знам — отвърна той не съвсем искрено.

— Май отдавна не си стъпвал в Бруклин, нали, синко?

— Не съм ходил в „Морхаус“, нито пък в „Мор и хаос“ — изрече Еди Дийн, след което продължи още по-бързо, преди да е изгубил нишката: — Мия заключи Сузана. Заключи я в 1999. Съюз може да се добере до Когана, ала това няма да доведе до никакъв резултат. Мия е блокирала всички уреди. Съюз не може да стори нищо. Тя е отвлечена. Тя... тя...

Младият мъж изведнъж замлъкна. За миг всичко беше толкова ясно, като сън в секундата преди да се събудиш. После, както често се случва със сънищата, той избледня и Еди не бе в състояние да каже дали това бе истинско съобщение от Сузана или чисто и просто плод на въображението му.

„Какво стана току-що, млади момко?“

Кълъм също го бе усетил. Значи не беше само фантазията му. Навярно бе осенен от някакво прозрение, както се случваше от време на време на Джейк заради изострената му сетивност. Кой знаеше всъщност?

Джон изчака малко и като видя, че младежът се е успокоил, се обърна към Роланд:

— Приятелят ти често ли се забавлява по този начин?

— Не често, не. Сай... искам да кажа господине... Господин Кълъм, благодаря ви, задето ни помогнахте. Казвам ви благодаря много. Ще бъде проява на чудовищно нахалство от наша страна да ви помолим за още, ала...

— Ала ще го направите. К'во да ви кажа... — Джон бе променил леко курса на моторницата, насочвайки я към навеса. Роланд прецени, че ще стигнат дотам след около пет минути. Това беше добре. Изобщо не възразяваше да се вози в тази малка, задвижвана от двигател лодка (въпреки обстоятелството, че тя бе хлътнала малко заради тежестта на тримата възрастни мъже), ала езерото Кийуейдин беше прекалено опасно за неговия вкус. Ако Джак Андолини (или неговият наследник, в случай че Джак бе заменен) разпиташе достатъчно от зяпачите по

брега, със сигурност щеше да намери неколцина, които да си спомнят за малката моторница с тримата мъже в нея. Оттам насетне връзката с навеса за лодки на човека с бархетната риза бе въпрос на броени секунди.

„Къде можи да са утишли ли? Ама, разбира съ, чи в лудкарницътъ на Джон Кълъм! Ей я къдей!“ — щяха да кажат услужливите свидетели. Най-добре двамата с Еди веднага да продължат по Пътя на Лъча, а любезният им водач да се скрие на сигурно място. Под „сигурно място“ Роланд разбираше поне сто колела оттук. Не хранеше никакви съмнения, че Кълъм, този напълно непознат за тях човек, беше спасил живота им, появявайки се в точния момент; последното нещо, което искаше, беше този човек да изгуби своя като отплата за постъпката си.

— Ам', че ще сторя, каквото мога, за вас — рече Джон след малко. — Обаче искам да ви питам нещо, докато все още имам тази възможност.

Еди и Роланд се спогледаха.

— Ще ти отговорим, ако можем, Джон от Ийст Стоунхам — заяви Стрелеца. — Кое то означава, че първо ще преценим дали отговорът няма да ти причини вреда.

Лодкарят кимна. За миг изглеждаше така, сякаш събираше смелост, след което започна:

— Знам, че не сте призраци, защото всички ви видяхме в магазина, а аз дори се ръкувах с вас преди малко. Пък и виждам сенките, които хвърляте. — Посочи към лодката. — Няма съмнение, че сте истински. Та, въпросът ми е следният — вие пришълци ли сте?

— Пришълци — повтори Еди. Погледна към Роланд, ала лицето на неговия дин беше безизразно. После насочи взора си към Джон Кълъм, който бе седнал на кърмата и ги караше към своята лодкарница. — Съжалявам, но не раз...

— През последните няколко години наоколо имаше много такива — каза Джон. — В Уотърфорд, Стоунхам, Ийст Стоунхам, Ловъл, Суидън... дори и в Бриджтън и Денмарк — името на последния град прозвуча като „Денма-ааак“.

Ала на лицата на двамата мъже все още бе изписано недоумение.

— Пришълците са хора, които просто се появяват — рече той. Понякога са облечени в старовремски дрехи, тъй като идват от... от

много отдавна, навярно бихте казали вие. Един бил гол като пиле и вървял по средата на шосе № 5. Ангстрьом младши го зърнал. Туй станало през миналия ноември. Понякога пришълците говорят на други езици. Един отишъл в къщата на Дон Ръсърт в Уотърфорд и седнал в кухнята му! Дони е пенсиониран професор по история от колежа „Вандърбилт“ и записал на касета бърбенето на непознатия. Той бързочелев известно време, после отишъл в пералното помещение. Дони си помислил, че на онзи му трябвала тоалетната, и тръгнал подире му, за да го упъти, ала странникът вече бил изчезнал. Нямало врата, през която да мине, обаче изчезнал вдън земя.

Роланд и Еди слушаха внимателно.

— Дони пуснал тази касета на всички специалисти по чужди и мъртви езици в колежа, ала никой не могъл да разпознае говора на непознатия. Един колега му казал, че това сигурно е някакъв измислен, изкуствено създаден език, като есперанто (есперааааанто). Говорите ли есперанто, момчета?

Роланд поклати глава.

Еди каза (твърде предпазливо):

— Чувал съм за този език, ала нямам никаква представа какво всъщност...

— А понякога — продължи Джон, понижавайки гласа си, докато навлизаха под сянката на навеса — понякога са ранени. Или обезобразени. Тъпоум...

Роланд внезапно подскочи толкова рязко, че цялата лодка се разклати, а устата на мъжа с бархетната риза остана отворена. Откъде би могъл човек като Джон Кълъм да знае за тъпоумните? За миг заплахата да се преобърнат беше напълно реална.

— Какво? Какво каза? Би ли го повторил, Джон, защото искам да чуя отново последните ти думи.

Джон навярно си помисли, че става въпрос за заваления му говор, ето защо се напъна да произнесе думите много по-внимателно:

— Та помня, че ми приличаха на хора, дето са участвали в ядрена война или са били изложени продължително време на радиация.

— Бавните мутанти — изрече замислено Роланд. — Мисля, че говори именно за бавните мутанти. Тук, в това затънтено градче.

Еди кимна, мислейки си за Беловласите и Младите в Луд. В съзнанието му изплува и образът на деформирания кошер и чудовищните насекоми, които пълзяха вътре в него.

Джон намали скоростта на двигателя и моторницата спря, ала за момент и тримата останаха в лодката, заслушани в монотонния, успокояващ ритъм, с който езерните вълни се плискаха в алуминиевия борд.

— Бавни мутанти — продума бавно възрастният мъж, сякаш опитваше думите на вкус. — Ам' че да, мисля, че туй име им приляга. Обаче не са само те. Има и животни, и птици, които никоой не е виждал преди по тези места. Пришълците обаче най-много тревожат хората и не излизат от устата им. Дони Ръсърт се обади на някакви свои познати от университета „Дюк“, а те от своя страна се свързаха с една жена от Катедрата по паранормални изследвания — удивително е как имат подобна катедра в университета — и тя каза, че подобни същества се наричат точно така — пришълци. А после, когато изчезнат отново — те винаги правят това, с изключение на един странник в Ийст Конуей Вилидж, който умря — вече се наричали пътници. Дамата каза, че някои учени, които се занимават с подобни неща — мисля, че можем да ги наречем учени, макар че доста хора биха оспорили това — вярвали, че пришълците всъщност били извънземни, чиито космически кораби ги оставяли на земята и после ги прибирали обратно. Повечето учени обаче смятали, че това са или пътешественици във времето, или идвали от различни земи, подобни на нашата.

— Откога продължава това? — попита Еди. — От колко време се появяват тези пришълци?

— О, от две или три години. И става все по-зле. Аз самият съм виждал няколко такива същества, а веднъж дори една жена с плешива глава, която сякаш имаше кървяща дупка в челото. Всичките ми срещи с тях обаче бяха от разстояние, което не мога да кажа за вас, момчета.

Джон се наведе към двамата мъже, а очите му (сини като тези на Роланд) заблестяха. Водата се плискаше с глух звук в лодката. Еди изпита внезапно желание да стисне отново ръката на Джон Кълъм, за да види дали нещо друго ще се случи. В главата му изплува заглавието на друга песен на Боб Дилън — „Видения на Джоана“. Това, което

искаше младият стрелец, беше да получи видение не на Джоана, а на тази, която обичаше и за чието име му напомняше песента.

— Ам' че да — рече Джон, — вие, момчета, сте съвсем истински. Имате индивидуалност. Ще ви помогна, защото не усещам нищо лошо около вас (макар че ще ви призная, че никога през живота си не съм виждал такава стрелба). Само ми кажете едно нещо — вие пришълци ли сте или не?

Еди и Роланд отново се спогледаха и по-възрастният стрелец проговори:

— Да. Може да се каже, че сме пришълци.

— Олеле, майчице! — прошепна Джон. Обзет от страхопочитание, той бе заприличал на дете въпреки набръчканото си от годините лице. — Пришълци! И... откъде идвате — можете ли да ми кажете това? — Погледна към Еди, после се засмя по начина, по който се смеят хората, когато признават, че хубавичко си ги изпързали. — Само да не ми кажете пак, че сте от Бруклин!

— Но аз съм от Бруклин! — възкликна младият мъж. Само дето неговият Бруклин едва ли съвпаднаше с Бруклин от този свят. В света, от който бе дошъл, детската книжка „Чарли Пуф-Паф“ беше написана от жена на име Берил Еванс, докато в този — от Клаудия и Инес Батчман. Името Берил Еванс звучеше реално, а Клаудия и Инес Батчман — фалшиво като банкнота от три долара — ала Еди все повече се убеждаваше, че истинската авторка беше именно тя. Защо ли? Защото тя бе част от този свят.

— Въпреки това съм от Бруклин. Макар и не... ами... същия Бруклин.

Джон Кълъм продължаваше да ги наблюдава с разширените от изумление очи на малко дете.

— Ами онези типове? Тези, които ви причакаха? И те ли са?...

— Не — поклати глава Стрелеца. — Нямаме повече време за това, Джон. Поне не и сега. — Той се изправи внимателно, за да не преобърне лодката, сграбчи висящата от тавана гредка и стъпи на нея. Артритът му не пропусна да се обади, ала беше тихичък. Джон го последва и когато Еди понечи да стори същото, двамата мъже му помогнаха да слезе на твърда земя. Непрекъснатата пулсираща болка в десния му прасец бе понамаляла, ала кракът му беше изтръпнал и Еди едва можеше да го движи.

— Да отидем у вас — предложи Роланд. — Трябва да намерим един човек. Може би ще ни помогнеш да го открием.

„Навярно Джон може да ни помогне и по друг начин“ — помисли си Еди и закуцука след тях, стискайки зъби.

Когато излязоха изпод навеса и слънчевите лъчи отново ги обляха, младият мъж си помисли, че би убил и светец за таблетки аспирин.

*Строфа: Комала-ком-седем!
Настана твоят час последен!
Стрелбата свърши, ала огънят гори —
веднага пистолетите във фурната хвърли!
Отговор: Комала-ком-седем!
Тесто за хляба ни обреден!
Замесвай го и бързо го хвърли
във фурната, докато огънят гори!*

[1] Фирма, специализирала се в производство на така наречените „къщи на колела“. — Б. пр. ↑

[2] Става въпрос за английската поговорка „Тоягите и камъните болка ще ти причинят, ада думичките нивга не ще те наранят.“ — Б. пр. ↑

ОСМА СТАНСА ИГРА НА ТОПКА

ЕДНО

През зимата на 1984–1985, когато хероинът на Еди крадешком се прокрадваше през границата от Страната на забавните наркотици към кралството на наистина лошите навици, Хенри Дийн срещна едно момиче, в което се влюби за известно време. Според Еди Силвия Голдоувър беше не просто вонливка, а Вонливка El Supremo (вечно изпотени подмишници и драконов дъх, който се разнасяше от уста а ла Мик Джагър), обаче си държеше устата затворена, защото Хенри я смяташе за красива, а по-малкият брат не искаше да наранява чувствата на по-големия. Младите влюбени прекараха тази зима предимно в разходки по бруления от вятъра плаж на Кони Айлънд и ходене в някое от кината на Таймс Скуеър. Там се разполагаха почти винаги на последния ред и се натискаха, след като ометяха до шушка пликовете с пуканки и големите опаковки фъстъци.

Еди беше философски настроен към новата личност, която се бе появила в живота на Хенри; ако брат му можеше да издържи на зловонния дъх и се осмеляваше да пъха езика си в устата и — е, ами тогава браво на него! Самият Еди прекара тези три скучни месеца съвсем сам и предимно надрусан в нюйоркския апартамент на семейство Дийн. Нямаше нищо против — всъщност това дори му харесваше. Ако Хенри беше при него, щеше да настоява да гледат телевизия и през цялото време да се подиграва на Еди за неговите аудиокниги. (Олеле мале! Еди ще слуша мауката си истоуийка за еуфите и оуките и суадките мауки джуджета!) Той винаги наричаше орките „оуки“, а ентите — „загубените ходещи дъвета“. Хенри смяташе всички фантастични истории за „педерастки забавления“. Понякога по-малкият му брат се опитваше да го убеди, че няма нищо по-измислено от глупостите, които даваха следобед по телевизията, ала той изобщо не вдяваше; можеше да ти каже всичко за гадните близнаци в „Общинската болница“ и не по-малко гадната мащеха от „Пътеводна светлина“.

В много отношения любовната връзка на Хенри Дийн — която приключи, когато Силвия Голдоувър открадна деветдесет долара от

портфейла му, остави бележка, гласяща: „Съжалявам, Хенри“, и избяга на някакво неизвестно място с предишното си гадже — представляваше облекчение за Еди. Той си седеше на канапето във всекидневната, заслушан в гласа на Джон Гилгуд, който четеше на глас „Властелинът на пръстените“ на Толкин, забил иглата в дясната си китка, докато бродеше в полусън с Фродо и Сам из Мраколес или мините на Мория.

Еди обичаше хобитите и си мислеше, че би могъл да прекара целия си живот в Хобитово, където най-силната дрога беше пушилистът и големите братя не прекарваха цялото си време в дразнене на малките. Къщичката на Джон Кълъм сред дърветата го върна към онези дни и мрачно очарователната история на Толкин с изненадваща сила. Тя приличаше досущ на жилище на хобит! Мебелировката във всекидневната беше оскъдна, но изглеждаше идеална — канапе и два тапицирани стола с бели покривчици на облегалките за главата и ръцете. На едната стена бе закачена черно-бяла снимка, поставена в златна рамка, на която се виждаха родителите на Джон, а фотографията на срещуположната стена вероятно бе запечатала образите на неговите баба и дядо. Еди забеляза и благодарствена грамота (също в рамка) от доброволната пожарна команда на Ййст Стоунхам. Върху печката се бе излегнала котка, която веднага вдигна глава към новодошлите, стрелвайки ги със зеления си поглед, след което отново задрямва. Другото животно в помещението бе папагалът, който не спираше да крещи в кафеза си. До креслото на Кълъм имаше пепелник с две лули — едната беше направена от царевичен кочан, а другата — от корен на изтравниче. Нямаше телевизор, ала за сметка на това младият стрелец видя голям старомоден радиограмофон, чието радио имаше скала с най-различни честоти и голямо кръгло копче за настройка. Дневната ухаеше приятно на тютюн и сушени розови листа. Съвършената и подреденост говореше недвусмислено, че мъжът, който живее тук, не е женен. Холът на Джон Кълъм представляваше скромна възхвала на прелестите на ергенския живот.

— Как е кракът ти? — попита домакинят им. — Май че е спрял да кърви, ама като те гледам, бая понакуцваш.

— Боли страшно много, мамка му, но поне мога да вървя, което ме прави голям късметлия — засмя се Еди.

— Банята е ей-там, ако искаш да се измиеш — каза Кълъм посочи с ръка.

— Това е добра идея — съгласи се Еди и закуцука натам.

Миенето се оказа доста болезнено, ала му донесе и известно облекчение. Раната на крака му бе дълбока, но за щастие куршумът не бе засегнал костта. Що се отнася до тази на ръката му, нямаше защо да се кахъри — куршумът бе преминал през нея, слава на Бога, а и в аптекката на Кълъм се намираше кислородна вода. Еди изля малко в грозната дупка и заскърца със зъби от болка, след което отиде още по-далеч и използва дезинфектанта върху крака си и наранения си скалп, преди да е изгубил кураж. Опита се да си спомни дали Фродо и Сам някога се сблъскали с нещо, доближаващо се дори и в малка степен до кошмара на кислородната вода, ала не можа да се сети. Е, тяхната беше лесна — нали си имаха елфи, които да ги лекуват.

— Мисля, че ми се намира нещо, дето ще ти помогне — каза Кълъм, когато младежът се върна от банята. Домакинът им влезе в съседната стая и се върна с кафяво шишенце. Вътре имаше три хапчета. Изсипа ги в дланта на Еди с думите:

— Това ми остана откакто паднах на леда миналата зима и си натъртих проклетата ключица. Нарича се „перкодан“. Не знам дали не са изветрели, ама...

Еди се оживи.

— Перкодан казваш, а? — рече и хвърли хапчетата в устата си, преди Джон Кълъм да каже нещо друго.

— Не искаш ли малко вода, синко?

— Тцъ — поклати глава младежът, докато дъвчеше лекарството. — Чисто и неразредено най-приятно е за мене.

На масата до камината се виждаше стъклена купа с бейзболни топки и Еди се приближи до тях, за да ги разгледа.

— О, Боже мой! — възкликна. — Имаш автограф от Мел Парнъл! И от Лефти Гроув! Не мога да повярвам!

— Това не е нищо — каза Кълъм, докато взимаше лулата си. — Погледни на горната лавица. — Домакинът им взе пакетче тютюн „Принц Албърт“ от едно чекмедже и започна да пълни лулата си. Докато правеше това, погледна към Роланд и го попита:

— Ти пушиш ли?

Стрелеца кимна и извади лист от джоба на ризата си.

— Може и да свия една.

— О, ще ти намеря нещо по-добро. — Кълъм отново излезе от дневната. Стаята, където отиде, представляваше нещо като кабинет, а по размери бе малко по-голяма от килер. Макар че дикенсовото писалище в центъра и не беше много голямо, домакинът им трябваше да се извърти настрани, за да мине покрай него.

— Мама му стара! — продължаваше да се диви Еди, докато се взираше в бейзболната топка, която Кълъм му беше посочил. — Подписана лично от Бейб^[1]!

— Ам', че да — кимна мъжът с бархетната риза. — Но не и когато беше от „Янкис“. Не ми трябва топки с автографи от играчи на „Янкис“. Когато ми я надписа, Бейб Рут все още играеше за „Ред Сокс“... — Мъжът замлъкна за момент, след което додаде: — Ето ги, знаех си, че са някъде тук. Може да са произветрели малко, но по-добре изветряло, отколкото никакво, както обичаше да казва майка ми. Заповядайте, господине. Племенникът ми ги остави. И без това не е достатъчно голям, че да пуши...

Домакинът им подаде на Роланд пакет цигари, от които липсваха не повече от една четвърт. Стрелеца заразглежда пакета, въртейки го в ръката си, а после посочи към логото.

— Виждам картинка на едногърба камила, но едва ли пише това, нали?

Джон се усмихна и изгледа внимателно Роланд.

— Не съвсем — каза той. — Само „Кемъл“^[2].

— Аха — рече Стрелеца и се опита да си придаде разбиращ вид. Той взе една от цигарите и взе да изучава филтъра, после постави края с тютюна в устата си.

— Не, не така — обясни му Кълъм. — Обърни я наопаки.

— Право ли казваш?

— Ам', че да.

— Исусе, Роланд! Той има автограф от Боби Доуър... два от Тед Уилямс... от Джонни Пески... от Франк Малзоун...

— Тези имена не ти говорят нищо, нали? — обърна се Джон към Стрелеца.

— Тъй си е — потвърди той. — Моят приятел... благодаря ти, — запали цигарата си от клечката, която Кълъм услужливо му бе

предложил. — Моят приятел не е идвал във вашия свят от много отдавна... Мисля, че му липсва.

— Олеле, майчице! — възкликна домакинът им. — Още не мога да го повярвам! Пришълци! Пришълци в моя дом!

— Къде е Дюи Еванс? — попита Еди. — Нямах топка с автограф от Дюи Еванс.

— Моля? — попита Кълъм. Думата прозвуча като „мооооооля“?

— Може би вече не го наричат така — промърмори Еди почти на себе си. — Дуайт Еванс? Десният защитник?

— О — кимна Джон. — Ами, аз събирам само автографите на най-добрите, нали разбираш?

— Дюи е сред най-добрите, повярвай ми — изтъкна младият стрелец. — Навярно още не е дорасъл до залата на славата на Джон Кълъм, обаче само изчакай няколко години. Изчакай до осемдесет и шеста. И между другото, Джон, като един запален почитател на бейзбола, искам да ти кажа нещичко. Навит ли си?

— Давай — каза Кълъм. Думата прозвуча точно така, както биха я казали жителите на Кала — „даа-аай“.

Междувременно Роланд бе успял да си дръпне от цигарата. Той издиша бавно дима и се вгледа намръщено в папирската си.

— Роджър Клемънс — каза Еди. — Запомни това име.

— Клемънс — продума домакинът им със съмнение в гласа. От другата страна на езерото Кийуейдин се чуха още сирени. — Роджър Клемънс. Ам' че хубуу, ще го запомня. Кой е той?

— Ще ти кажа само, че ще поискаш от все сърце да имаш автографа му — рече Еди. А може и да сложиш топката с подписа му на лавицата с Бейб, кой знае?

Очите на Кълъм проблеснаха.

— Кажи ми нещо, синко! Искам да знам едно — „Ред Сокс“ спечелиха ли? Дали най-накрая...

— Това не е дим, а само тъмен въздух — изведнъж се обади Роланд. Той дари Кълъм с такъв укорителен поглед, който беше толкова нехарактерен за него, че Еди се ухили. — Никакъв вкус няма. Тукашните хора наистина ли пушат такива неща?

Кълъм взе цигарата на Роланд, откъсна филтъра и отново му я подаде.

— Опитай я сега — каза и отново се обърна към Еди: — Е, и? Измъкнах ви от бъркотията от другата страна на езерото. Предполагам, че ми дължите нещо. Печелили ли са някога купата? В твоето време?

Младият стрелец престана да се усмихва и изгледа сериозно човека пред себе си.

— Ще ти кажа онова, което искаш да разбереш, Джон. Ала сигурен ли си, че наистина искаш да узнаеш?

Домакинът им се замисли и издиша дима от лулата си. После каза:

— Май че не. Ако разбере, ще си разваля удоволствието.

— Ще ти кажа едно нещо — рече Еди развеселено. Хапчетата, които мъжът с бархетната риза му беше дал, бяха подействали и това бе подобрило настроението му. — Няма да искаш да умреш преди 1986. Тогава ще се случи нещо изключително.

— Право ли думаш?

— Абсолютната истина — заяви му младият мъж, след което се обърна към Стрелеца: — Какво ще правим с багажа си, Роланд?

Неговият дин изобщо не се бе замислил за това. Всичките им придобивки — от чудесния нов нож за дялкане, който Еди си беше купил от магазина на Тук, до вехтата мешка на Роланд, която баща му беше подарил преди цели епохи от другата страна на хоризонта на времето — бяха останали, отвъд когато преминаха през вратата. Когато бяха засмукани през вратата. Стрелеца предполагаше, че мешките им са останали пред смесения магазин в Ийст Стоунхам, макар че не беше много сигурен в това. Тогава бе прекалено зает да замъкне Еди и себе си на някое безопасно място, преди главорезът с дългоцевната пушка да е пръснал мозъците им. Заболяваше го при мисълта, че дългогодишните им спътници бяха изгорели в пожара, който без съмнение бе погълнал целия магазин на Чип. Ала това все пак беше по-добрият вариант — Роланд не можеше да понесе мисълта как Джак Андолини увесва неговата мешка на колана си като своеобразен вражески скалп.

— Роланд? Какво ще правим с...

— Важното е, че револверите ни са при нас — каза Стрелеца с малко по-груб тон, отколкото възнамеряваше. — Джейк има своята книжка „Чарли Пуф-Паф“, а аз винаги мога да направя нов компас, ако ни потрябва. Иначе...

— Да, но...

— Ако говориш за нещата ви, синко, мога да подпитам тоя-оня за тях, когато му дойде времето — каза Кълъм. — Засега обаче мисля, че приятелят ти е прав.

Еди знаеше, че приятелят му е прав. Та той почти винаги беше прав и именно това бе едно от нещата, които младият мъж не можеше да понася у него. Искаше торбата си, мамка му, и не само заради чистите дънки и двете нови ризи. Не само заради запасите от патрони или ножа за дялкане, колкото и да беше хубав той. В кожения му вързоп имаше кичур от косата на Сузана и той все още носеше нейния аромат. Ето това му липсваше. Ала стореното си е сторено.

— Джон — каза той, — кой ден сме днес?

Гъстите сиви вежди на възрастния човек се повдигнаха.

— Сериозно ли говориш?

Еди кимна.

— Девети юли. Лето хиляда деветстотин седемдесет и седмо от рождението на нашия Господ.

Младият стрелец издиша беззвучно през стиснатите си устни.

Междувременно Роланд се беше приближил до прозореца, за да хвърли поглед навън. Между пръстите му още димеше угарката от цигарата, чиято емблема беше едногърбата камила. Зад къщата нямаше нищо подозрително — само стволовете на дърветата и сините отблясъци на онова, което Кълъм бе нарекъл „Кийуейдин“. Кълбящият се черен дим обаче продължаваше да се издига в небето като обвинителен пръст, сякаш, за да му напомня, че всяко усеждане за покой на това място е измамно и илюзорно. Трябваше да се махнат по-скоро оттук. И колкото и да се тревожеше за Сузана Дийн, след като вече бяха тук, трябваше да открият Калвин Тауър и да довършат работата си с него. И то колкото е възможно по-бързо. Защото... Изведнъж Еди се обади, като че ли четеше мислите му:

— Роланд? Нямаме много време. Времето от тази страна тече по-бързо...

— Знам.

— И освен това каквото и да направим тук, трябва да го свършим както трябва от първия път, защото в този свят не можеш да се върнеш назад. Тук няма възможност да поправиш грешката си. Роланд съзнаваше и това.

ДВЕ

— Човекът, който ни трябва, е от Ню Йорк — каза Еди на Джон Кълъм.

— Ам' че да, няма нищо чудно в туй. Много нюйоркчани идват тук лятоска.

— Казва се Калвин Тауър. Вероятно е дошъл с един свой приятел на име Арон Дипно.

Кълъм отвори остъклените врати на шкафчето, където държеше сувенирните си бейзболни топки, извади една с името Карл Ястржемски, изписано с онзи идиотски почерк, на който май само професионалните спортисти са способни (според Еди правописът бе едно от нещата, които най-много им куцаха) и започна да я подхвърля от едната си ръка в другата.

— Много хора идват тук отдалеч през юни — давате си сметка за това, нали?

— Разбира се — каза Еди, а в душата му вече пропълзваше безнадеждността. Мислеше си, че е възможно Стария грозник да се е добрал до Кал Тауър. Може би засадата пред магазина е била по идея на Джек — нещо като апетитен десерт. — Ако не можеш да...

— Ако не мога, по-добре да се пенсионирам — изрече самоуверено Кълъм и подхвърли топката с автографа на Ястржемски към младия стрелец. Той веднага я улови с дясната си ръка и прокара върховете на пръстите на лявата по червените и шевове. От допира им в гърлото му неочаквано се появи буца. Ако една бейзболна топка не пробуди в теб усещането, че си у дома, то какво друго би могло? Само че този свят вече не беше негов дом. Джон бе абсолютно прав — той бе пришълец.

— Какво искаш да кажеш? — попита Роланд. Еди му подхвърли топката и Стрелеца я улови светкавично във въздуха, без дори да отмества погледа си от Джон Кълъм.

— Хич не помня имена, ала знам физиономииите на всички, които са дошли в този град — отвърна домакиният им. — Видя ли някой човек, не го забравям. Иначе какъв собственик на лодкарница ще бъда?

Човек трябва да знае кой се подвизава на неговата територия. — Роланд кимна.

— Кажете ми как изглеждат тия двамата.

— Висок е около метър и седемдесет и тежи... към сто и десет килограма — каза Еди.

— Набит, значи.

— Точно така. Освен това отстрани на главата косата му е опадала — младият стрелец вдигна ръце към черепа си и дръпна косата си назад, така че да разкрие слепоочията си (едното от тях продължаваше да кърви следствие от сблъсъка му с Неоткритата врата). Той потрепна от болката, която това движение провокира в лявата му ръка, ала поне там кървенето вече бе спряло. В момента се притесняваше най-вече от огнестрелната рана в крака си. Засега перкоданът на Кълъм се справяше успешно с болката, но ако куршумът бе останал в плътта му — а Еди не изключваше подобна вероятност — то трябваше да бъде изваден оттам.

— На колко години е? — попита домакиният им.

Младият мъж погледна към своя дин, който само поклати глава в отговор. Дали Роланд беше успял да зърне Тауър? В момента Еди не можеше да си спомни. Май отговорът беше „не“.

— На петдесетина — каза накрая.

— Той е колекционерът на книги, нали? — изстреля мъжът с бархетната риза и се засмя, когато съпругът на Сузана Дийн го изгледа изненадано. — Казах ви, че имам набито око за летните посетители. Човек никога не знае кой от тях ще се окаже мошеник. Не и крадец даже. Преди осем-девет години тук беше дошла една жена от Ню Джърси, която се оказа подпалвачка. — Кълъм поклати глава. — Изглеждаше като библиотекарка от някое забутано градче, от онзи тип жени, дето и на мравките път правят, ала ето че изведнъж подпали всички плевници в Стоунхам, Ловъл и Уотърфорд.

— Откъде си разбрал, че е търговец на книги? — попита Роланд, подхвърляйки топката обратно на Кълъм, който пък светкавично я подаде на Еди.

— Не съм го разбирал — каза домакиният им. — Джейн Саргъс ми го каза. Онзи му разправил, че колекционира книги. Джейн държи магазинче на мястото, където Димити Роуд се отклонява от шосе № 5.

Това е на около километър южно оттук. Вашите приятели са отседнали баш там, ако говорим за същите хора. Но си мисля, че едва ли греша.

— Неговият спътник се казва Дипно — рече Еди и подхвърли топката към Роланд. Стрелеца я улови и я метна към Кълъм, после се приближи до огнището и запрати угарката от цигарата си към купчинката цепеници, издигаща се върху решетката.

— Както ти казах, не помня имена. Приятелят е кльоцав и изглежда на около седемдесет. Върви тъй, сякаш хълбоците го наболяват. Носи очила със стоманени рамки.

— Същият — отвърна Еди.

— Магазинчето на Джейни се казва „Павилион на колекционера“. Вътре има най-различни мебели, скринове, гардероби и тем подобни неща, но това, в което се е специализирала, е кувертюри, стъклария и стари книги. Отпред има табела, на която пише това, дет' ви го казах преди малко.

— Значи Кал Тауър... какво? Просто е влязъл вътре и е започнал да се рови из книгите? — Еди не можеше да повярва, ала навярно бе станало точно така. Тауър се боеше да напусне Ню Йорк дори и след като Джак Андолини и Джордж Бионди бяха заплашили да изгорят най-ценните му книги пред очите му. И ето че след като той и Дипно бяха дошли тук, глупакът се бе регистрирал в пощенския клон — или поне приятелят му Дипно бе направил това. Калахан им бе оставил бележка, в която им казваше да спрат да огласяват присъствието си в Ийст Стоунхам. „Как може да си толкова тъп?“, бе последното нещо, което отецът беше казал на сай Тауър, ала ето че отговорът се бе оказал по-тъп и от цяло стадо овце.

— Ам' че да — измърмори Кълъм, — само дето не се е спрял до ровенето. В очите му, сини като на Роланд, проблеснаха многозначителни пламъчета. — Купил си е четива за неколкостотин долара. Платил с пътнически чекове. После я помолил да му даде списък с другите магазини из района, които продавали книги. Те са бая малко — дори и ако броим „Знание“ в Норудей и „За теб боклук, за мен съкровище“ във Фрайбърг. Освен това поискал Джейни да му напише имената на някои местни жители, които разполагали с богати колекции и понякога продавали част от тях. Джейни беше много развълнувана. Разправи за това на целия град.

Еди се хвана за главата и изохка. Да, това бе напълно в стила на човека, с когото се беше срещнал — Калвин Тауър си беше точно такъв и едва ли нещо можеше да го промени. Какво ли си мислеше той? Че като е заминал на север от Бостън, вече е в пълна безопасност?

— Можеш ли да ни кажеш как да го намерим? — попита Роланд.

— О, та това е най-малкото — усмихна се домакинът им. — Мога да ви заведа направо там, където е отседнал.

Стрелеца подхвърляше топката от едната си ръка в другата. Сега спря и поклати глава.

— Не — рече. — Ще отидеш на друго място.

— Къде?

— Където и да е, стига да си в безопасност — каза му Роланд. — Повярвай ми, сай, не ти трябва да знаеш повече. За твое добро е.

— Тая работа не ми харесва много-много.

— Това няма никакво значение. Времето ни притиска — каза, после се замисли. — Имаш ли коламобил?

Кълъм го изгледа недоумяващо, след което се усмихна.

— Ам' че да, имам коламобил, че и камиономобил даже. Направо съм луд на тема лодки и коли. — Думата „луд“ бе произнесена така, че напомни на двамата стрелци за града, през който бяха минали.

— Тогава ще ни заведеш до жилището на Тауър на Димити Роуд с едната машина, докато Еди... — Роланд се поколеба за момент. — Еди, нали не си забравил да караш?

— Роланд, обиждаш ме.

Стрелеца, който никога не се беше славел с чувство за хумор, не се усмихна и този път. Вниманието му бе насочено към дан-тета — малкият спасител — който ка бе изпречила на пътя им.

— След като намерим Тауър, ще продължиш по своя път, Джон. А това означава всеки друг път с изключение на нашия. Направи си кратка почивка, ако те устройва. Два дни ще бъдат напълно достатъчни, а после можеш да се върнеш към работата си. — Роланд се надяваше, че ще успеят да приключат с работата си в Ийст Стоунхам до залез слънце, но не искаше да предизвиква съдбата, ето защо премълча това.

— Май не разбираш — в момента съм адски зает — започна Кълъм. — Той вдигна ръце и Стрелеца му подхвърли топката. — Трябва да пребоядисам лодкарницата... да постегна плевника...

— Ако останеш с нас — заяви Роланд, — надали ще имаш възможност да постегнеш друг плевник през живота си.

Кълъм повдигна вежди и изгледа внимателно Стрелеца, опитвайки се да прецени сериозността на думите му. Това, което видя, едва ли му хареса.

Междувременно Еди отново се бе замислил над въпроса, дали Роланд всъщност е успял да види Тауър със собствените си очи. Сега осъзна, че първоначалният отговор на въпроса му е бил грешен — неговият дин беше видял Тауър.

„Определено. Нали Роланд издърпа онова шкафче, пълно с безценните първи издания на собственика на «Ресторант за мисълта», в Пещерата на портала. Тогаваш Стрелецът се взираше право в Тауър. Е, образът пред очите му навярно беше малко поизкривен, но...“

Този мисловен поток изведнъж се разпръсна, заменен от привидно неизбежния процес на асоциации, който отведе съзнанието на младия стрелец към ценните издания на Тауър — книги като „Коганът“ на Бенджамин Слайтман младши и „Сейлъмс Лот“ на Стивън Кинг.

— Само да си взема ключовете и потегляме — каза Кълъм, ала преди да се обърне, Еди го спря:

— Почакай.

Домакинът им го изгледа озадачено.

— Имаме да си кажем още някои неща — рече младежът и вдигна ръце в очакване на топката.

— Еди, нямаме никакво време — напомни му Роланд.

— Съзнавам това — гласеше отговорът. „Навярно дори повече от теб, понеже животът на моята жена виси на косъм.“ — Ако можех, щях да оставя този задник Тауър на Джак и да се концентрирам върху намирането на Сузана. Ала ка няма да ми позволи да постъпя така. Твоята проклета стара ка.

— Трябва да...

— Млъкни — никога преди не беше казвал подобно нещо на Роланд, но думите се изплъзнаха сами от устата му и той не изпита никакво желание да ги върне назад. В съзнанието му не спираше да звучи призрачният Кала-напев: „Ком — ком — комала, играта още не е спряла.“

— Какво се върти в главата ти? — попита мъжът с бархетната риза.

— Мисля си за един човек на име Стивън Кинг. Говори ли ти нещо?

По очите на Кълъм видя, че отговорът на въпроса му е утвърдителен.

ТРИ

— Еди — каза Роланд. В гласа му се долавяха нотки на колебание, каквито младият мъж не беше чувал никога преди. „И той е не по-малко объркан от мен“ — мина му през ума. Тази мисъл никак не го успокои. — Навярно Андолини продължава да търси. Нещо повече, сигурно в момента се е съсредоточил върху намирането на Тауър, след като ние му се изплъзнахме. А както научихме от сай Кълъм, Тауър е направил всичко възможно, за да бъде открит.

— Изслушай ме — рече му Еди. — Мисля, че съм напипал нещо, макар и да не знам точно какво. В Кала срещнахме човек на име Бен Слайтман, който е написал книга в един друг свят. В света на Тауър. В този свят. Запознахме се и с Доналд Калахан, който пък е герой от книга, излязла в друг свят. Отново в този свят. — Кълъм му бе подхвърлил топката и сега младият стрелец я запрати към Роланд. Неговият дин я улови без никакви усилия.

— Това може и да не ти се струва важно, ала буквално сме преследвани от книги, не мислиш ли? „Коганът“. „Магьосникът от Оз“. „Чарли Пуф-Паф“. Есето на Джейк. А сега и „Сейлъмс Лот“. Мисля, че ако този Стивън Кинг е истински...

— О, ам' че той е истински — обади се домакинят им. Хвърли един поглед към езерото Кийуейдин и се заслуша във воя на сирените от другата му страна. После се вторачи в димния стълб, който протягаше черните си мазни пипала в красивата синева на небето, и протегна ръце за топката. Роланд му я подхвърли с изящна парабола, чийто връх почти обърса тавана. — Даже съм чел книгата, за която говорите. Попадна ми в града, в една книжарница. Много ми хареса.

— Разказва се за вампири, нали?

— Ам', че да, даже го чух да говори за нея по радиото. Каза, че заимствал идеята от „Дракула“.

— Чул си автора да говори по радиото — каза Еди. В момента отново бе обладан от онова „първо през огледалото, а после през заешката дупка“ чувство и се опита да го припише на перкодана. Не се получи. Изведнъж се почувства странно нереален за самия себе си —

една сянка, през която погледът ти минава с лекота, тънка като... ами, тънка като страница от книга. Не му помогна и осъзнаването, че този свят — излегнал се в лятото на 1977 върху лъча на времето — изглеждаше реален по такъв начин, който запращаше в сферата на илюзорното всички останали „къде“ и „кога“, включително и неговите собствени. И това чувство беше изцяло субективно, нали? Откъде можеха да знаят, че не са просто персонажи от някоя измислена история, случайна приумица в главата на неизвестен пътник в автобуса или прашинка, попаднала за миг в божие око? Да мислиш за такива неща беше доста налудничаво, нещо повече — самото мислене за тях можеше да те тласне, към безумието. И въпреки това...

„Дад-а-чум, дад-а-чий, ти имаш ключа, не се тревожи!“

„Ключове — помисли си Еди. — Моята специалност. — След което: — Кралят е ключът, нали така? Кала, Калахан. Пурпурният крал, Стивън Кинг. Дали Стивън Кинг е Пурпурният крал на този свят?“

Роланд изглеждаше успокоен. По-младият мъж бе сигурен, че никак не му е било лесно, ала ако беше лесно, за Стрелеца не беше интересно.

— Ако имаш някакви въпроси, питай — изрече неговият дин и махна с ръка.

— Роланд, изобщо не знам откъде да започна. Идеите, които се въртят в главата ми, са толкова мащабни... толкова... грандиозни, че направо ме плашат...

— Тогава най-добре се опитай да го кажеш по-простичко. — Стрелеца улови топката, когато Еди му я подхвърли, ала изглеждаше нетърпелив час по-скоро да приключват с тази игра. — Наистина трябва да побързаме.

Еди прекрасно съзнаваше това. Би задал въпросите си по време на пътуването им до Тауър, ако всички се намираха в едно превозно средство. Това обаче беше невъзможно, а и Роланд не знаеше как се управлява автомобил, което автоматично изключваше варианта Еди и Джон да бъдат в едно купе.

— Добре — каза, — кой е той? Да започнем с това. Кой е Стивън Кинг?

— Един писател. — Кълъм погледна Еди по такъв начин, все едно му казваше „Абе ти да не си паднал от Марс, бе, синко?“ —

Живее в Бриджтън със семейството си. Приятен човек, според това, което съм чул.

— Колко далеч се намира Бриджтън?

— Ам' че... има-няма трийсет-трийсет и пет километра.

— На колко години е? — Еди подхождаше слепешката, болезнено съзнавайки, че правилните въпроси са нейде в главата му, ала беше неспособен да ги разпознае.

Джон Кълъм присви очи и започна да пресмята.

— Ам' че не е много възрастен. Съвсем скоро е ударил трийсетака.

— Тази книга... „Сейлъмс Лот“... тя бестселър ли е?

— Де да знам — вдигна рамене човекът с бархетната риза. — Много хора тук я прочетоха, ако това значи нещо. Може би, защото действието и се развива в Мейн. И заради рекламите по телевизията, нали разбирате? Знам, че са направили филм^[3] по първата му книга, ала не съм ходил да го гледам. Май ми се стори, че ще е твърде кървав за мен.

— Как се казваше?

Домакинът им се замисли, после поклати глава.

— Не мога да се сетя. Беше само една дума и съм сигурен, че бе някакво име на момиче, обаче нали знаете колко помня имена... Може пък да се сетя по-нататък.

— Той пришълец ли е, как мислиш?

Джон се изсмя.

— Роден е в Мейн и е израснал тук, в щата Мейн. Мисля, че това го прави стопроцентов кореняк.

Нетърпението, с което Роланд наблюдаваше Еди, беше повече от очевидно и младият мъж реши да спре дотук. Това бе по-трудно дори от играта „Двайсет въпроса“. Обаче, дявол да го вземе, отец Калахан беше истински и в същото време беше герой от някаква книга, измислена от този тип Кинг... Той пък от своя страна живееше в район, който привличаше като магнит онези същества, наричани от Кълъм „пришълци“. Описанието на един от тези пришълци бе навело Еди на мисълта, че е слуга на Пурпурния крал. Жена с плешива глава и кървяща дупка на челото, беше казал домакинът им.

Ала сега трябваше да загърбят тези мисли и да се доберат до Тауър. Колкото и да беше досаден, Калвин Тауър притежаваше един

празен парцел, където растеше най-ценната роза в цялата вселена. Освен това той знаеше всякакви неща за редките книги и типовете, които ги бяха написали. По всяка вероятност щеше да знае повече за автора на „Сейлъмс Лот“ от сай Кълъм. Беше време да се отправят на път. Ала...

— Добре — каза Еди и подхвърли топката към домакина им. — Сложи това нещо обратно в шкафа и да се отправяме към Димити Роуд. Само още няколко въпроса.

Кълъм сви рамене и прибра топката зад стъклените вратички.

— Давай.

— Знам, че... — започна младият стрелец и изведнъж, за втори път, откакто беше преминал през вратата, Сузана му се стори адски близо. Той я видя как седи в стая, пълна със старомодни наблюдателни уреди. Коганът на Джейк по всяка вероятност..., ала такъв, какъвто Сузана си го беше представила. Еди видя как тя говори в някакъв микрофон и въпреки че не можеше да я чуе, забеляза подутия и корем и изплашеното и лице. Където и да се намираше, бременността и определено бе много напреднала. Навярно можеше да роди всеки момент. Мъжът бе повече от сигурен какво казваше тя: „Ела, Еди, ела и ме спаси, спаси и двама ни, преди да е станало прекалено късно!“

— Еди? — обади се Роланд. — Целият си посивял. Заради крака ли?

— Да — отвърна младият мъж, макар че точно в този момент кракът изобщо не го болеше. Помисли си за ключа, който бе издялал за Джейк. За ужасяващата отговорност да направиш този ключ перфектен до най-малката подробност, за да може да свърши работа. Ето че отново се беше озовал в подобна ситуация. Бе напипал нещо, беше убеден в това, ала... какво точно? — Да, кракът ми. Много ме боли.

Той избърса потта от челото си.

— Джон, искам да ми кажеш нещо за заглавието на книгата. „Сейлъмс Лот“. Това идва от Джиръсълъм Лот, нали така?

— Ам' че да. — Така се казва градчето, описано в книгата, нали?

— Ам' че да.

— Втората книга на този Стивън Кинг.

— Ам' че да. — Вторият му роман.

— Еди — предупреди го меко Роланд, — мисля, че това е достатъчно.

По-младият мъж вдигна дланта си във въздуха, сякаш искаше да каже: „Изчакай само още малко“ и в същия момент потръпна от болката, която проряза ръката му. Въпреки това след секунда вниманието му отново бе съсредоточено върху Джон Кълъм.

— Не съществува град на име Джирусълъмс Лот, нали?

Кълъм изглежда Еди така, сякаш младежът беше луд за връзване.

— Разбира се, че не — рече той. — Това е измислена история за измислени хора, които живеят в измислен град. Та тя е за вампири, за Бога!

„Да — помисли си младият стрелец. — Ами ако ти кажа, че имам основания да вярвам, че вампирите наистина съществуват..., без да споменаваме невидимите демони, магическите сфери, вещниците... ще бъдеш абсолютно убеден, че съм изперкал, нали?“

— Случайно да знаеш дали този Стивън Кинг е живял в Бриджтън през целия си живот?

— Не, той се премести тук със семейството си преди две, а може би и три години. Мисля, че първо са живели в Уиндъм, преди да се спуснат от северната част на щата. Или май беше Реймънд... Както и да е — помня, че беше един от градовете на Биг Себаго...

— Мислиш ли, че тези пришълци, за които спомена, са започнали да се появяват наоколо, след като този тип се е нанесъл в района?

Рошавите вежди на Кълъм първо се повдигнаха, а после се съединиха. В този момент от езерото се разнесе някакво глухо бучене, наподобяващо корабна сирена.

— Знаеш ли, синко — рече домакинът им, — май си напипал нещичко. Може да е съвпадение, а може и да не е.

Еди кимна. Чувстваше се емоционално изцеден, като адвокат след края на продължителен и изтощителен кръстосан разпит.

— Хайде да се мятаме на колите и да изчезваме оттук — каза той на Роланд.

— Добра идея — заяви Кълъм и посочи в посоката, откъдето се чуваше ритмичното бучене.

— Това е лодката на Теди Уилсън. Той е тукашният полицай. Както и нещо като горски пазач, дет' отговаря за дивеча. — Сега онова,

което подхвърли на Еди, беше не топката, а връзка ключове. — Давам ви тази с автоматичната предавка, за да ви е по-лесно, понеже камионът е със скоростен лост. Карайте след мен и ако нещо я закъсате, веднага надуйте тромбата.

— Нямах проблеми — усмихна се Еди.

Докато вървяха към превозните средства, Роланд попита:

— Сузана ли беше? Затова ли лицето ти изведнъж посивя?

Младият мъж кимна.

— Ще и помогнем, ако можем, Еди — рече Стрелеца, — ала това навярно е единственият начин, по който можем да се доберем до нея.

Съпругът на Сузана съзнаваше това. Съзнаваше също така и че по времето, когато най-накрая успееха да се доберат до нея, вече можеше да е прекалено късно.

Строфа: Комала-ка-осем!

Животът ти виси на косъм!

*Без значение какъв си — истински или измислен,
във своите железни лапи съдбата скоро ще те
стисне!*

Отговор: Комала-ком-осем!

Животът ти виси на косъм!

*Каквато сянка и да хвърляш — измислена или реална,
помни, че времето изтича и бавенето е фатално!*

[1] Прозвище на Джордж Хърман Рут (1895–1948), смятан за най-великия бейзболист на всички времена. Играе първия си мач едва на деветнайсет години, откъдето идва и любопитният му прякор. — Б. пр. ↑

[2] Camel (англ.) — камила. — Б. пр. ↑

[3] Брайън де Палма екранизира „Кери“ през 1976 година. — Б. пр. ↑

ДЕВЕТА СТАНСА
ЕДИ ДЪРЖИ ЕЗИКА СИ ЗАД ЗЪБИТЕ

ЕДНО

Отец Калахан бе направил кратко посещение на пощенската служба в Ийст Стоунхам почти две седмици преди престрелката пред магазина на Чип Макавой, оставяйки кратка бележка. Макар и адресирана до Арон Дипно и Калвин Тауър, текстът и беше предназначен за втория от тях, а тонът не бе особено дружелюбен:

27.06.77

Тауър,

Аз съм приятел на човека, който ти помогна срещу Андолини. Където и да се намираш, трябва веднага да се разкараш оттам. Намери някой плевник, неизползван лагер, дори някоя запустяла барака. Най-вероятно няма да ти е много удобно, ала помни, че алтернативата е смърт. Твърдо убеден съм във всяка дума, която казвам! Остави някои от лампите в сегашното си жилище включени и паркирай колата си в гаража или на алеята отпред. Скрий бележка с указания как да се стигне до новото ти местожителство под постелката пред шофьорската седалка или под стъпалото на задната веранда. Ще те открием. Помни, че ние сме единствените, които могат да те освободят от бремето, което носиш. Обаче, за да ти помогнем ние, трябва да ни помогнеш и ти. Калахан от Елд

И нека тази разходка до пощата да ти е ПОСЛЕДНА.
Как може да си толкова тъп!

Калахан бе рискувал живота си, за да остави тази бележка, а Еди, който бе попаднал под пагубното влияние на Черната тринайсетица, за малко да изгуби своя. И какъв бе резултатът от тези опасни действия?

Калвин Тауър се разхождаше с усмивка на уста из магазините на Западен Мейн, купуваше си редки или колекционерски издания и огласяваше проклетото си хоби на всеки продавач.

Докато караше след камиона на Джон Кълъм по шосе № 5, а после и по Димити Роуд, с Роланд, седнал на седалката до него, Еди усещаше как гневът му постепенно нараства и се приближава до опасната червена зона.

„Май ще трябва да държа ръцете си в джобовете, а езика си — зад зъбите“ — помисли си той, ала не беше никак сигурен дали това щеше да има някакъв ефект.

ДВЕ

На около три километра от шосе № 5 камионът на Кълъм (модел „Форд“ Ф-150) зави вдясно и изостави Димити Роуд. Завоят бе отбелязан с два знака, закачени на ръждясал стълб. Горният гласеше: РОКЕТ РОУД, а долният бе целият покрит с ръжда и от малкото, което се четеше, се разбираше, че обещава „Бунгала на езерния бряг“. Рокет Роуд представляваше обикновен черен път, лъкатушещ между дърветата, и Еди гледаше да спазва по-голяма дистанция от камиона на Кълъм заради облаците прахоляк, които вдигаше таратайката. Техният „коламобил“ също беше „Форд“, ала някакъв незнаен модел с две врати, който Еди никога не би разпознал, без да погледне към хрома на задната броня или в книжката с инструкциите. Усещането да кара отново кола обаче се доближаваше до религиозен екстаз — нищо не можеше да се сравни с това да имаш не една, а неколостотин конски сили под себе си, готови да се изстрелят напред при най-лекото движение на десния ти крак. Да не говорим и че беше адски приятно да чуват как воят на сирените зад гърба им заглъхва. Сенките на надвисналите дървета ги погълнаха. Ароматът на ела и борова смола беше едновременно сладостен и остър.

— Прекрасна природа — каза Стрелеца. — Човек може да си почине добре тук — гласеше неговият коментар.

Камионът на Кълъм започна да минава покрай множество алеи, които се отклоняваха от пътя. Всяка от тях имаше някакъв номер, а под него неизменно пишеше: „Собственост на Джафърдс за отдаване под наем“. Еди си помисли дали да не изтъкне на Роланд, че познаваха един Джафърдс от Кала, и то много добре, ала после се отказа. Така само щеше да подчертае очевидното.

Минаха покрай 15, 16 и 17. Кълъм спря за малко пред номер 18, ала след кратък размисъл им махна с ръка през прозореца на кабината и отново потегли напред. Еди бе готов да продължи още преди това, защото знаеше със стопроцентова сигурност, че бунгало № 18 не е това, което им трябва.

Кълъм сви в следващата алея. Еди последва камиона и почувства как гумите на седана зашептяха по дебелия килим от нападали борови иглички. Сините отблясъци отново се мернаха между дърветата, ала когато най-накрая достигнаха до бунгало № 19 и пред погледа им се откри водната ивица, Еди видя, че за разлика от езерото Кийуейдин това имаше естествен произход и бе не по-голямо от футболно игрище. Самото бунгало приличаше на двустайна барака. Имаше оградена с мрежа против комари веранда с изложение към водата, където се виждаха два разръфани, ала удобни на вид люлеещи се стола. От покрива стърчеше тънък комин. Нямаше гараж; не се виждаше и никаква кола, паркирана пред хижата. Еди си помисли, че ако хвърли едно око на терена, сигурно лесно би открил някакви следи от гуми, ала после си даде сметка, че наслоилият се прах и борови иглички доста ще го затруднят.

Кълъм загаси двигателя на камиона и младият мъж веднага последва примера му. Сега единствените звуци наоколо бяха плискането на водата в крайбрежните скали, шумоленето на разлюлените от бриза клонки и нежното чуруликане на птиците. Когато Еди погледна надясно, видя, че Стрелеца си седи спокойно и съзерцава природата, скръстил смъртоносните си ръце с дълги пръсти пред гърдите си.

— Как ти се струва това място? — попита младият мъж.

— Спокойно. — Думата бе произнесена по маниера на жители те на Кала: „спокоо-оойно“.

— Има ли нещо тук?

— Да, така мисля.

— Опасност?

— Право казваш.

— Къде точно?

— Тук до мен.

Младият стрелец го изглежда намръщено.

— Да, Еди. Това си ти. Ти искаш да го убиеш, нали?

Само след миг съпругът на Сузана призна пред себе си, че беше точно така. Тази черта на характера му, която Роланд току-що бе отбелязал, толкова простичка, колкото и свирепа, понякога го караше да се чувства неспокоен, ала той не можеше да я отрече. А и кой в крайна сметка я бе извадил на бял свят и я беше наточил като бръснач?

Стрелеца кимна.

— Преди много време, след доста години, през които се скитах из пустинята съвсем сам като някой отшелник, при мен дойде един хленчещ и самовглъбен млад мъж, чиято единствена амбиция беше да продължи да взима дрогата си, благодарение на която сумтеше и се чувстваше сънлив. Той беше един егоистичен, нахакан, креслив позьор, който едва ли притежаваше и едно хубаво качество...

— Ама беше хубав, нали? — усмихна се Еди. — Не забравяй това! Котаракът беше истинска секс машина. Роланд го изгледа напълно сериозно.

— Както аз се въздържах да не те убия тогава, Еди от Ню Йорк, така и ти можеш да се въздържиш да не убиеш Калвин Тауър сега. — След което отвори вратата от своята страна и излезе от колата.

— Е, щом казваш — рече младежът на празното купе и също се измъкна от форда.

ТРИ

Кълъм продължаваше да седи зад волана на своя камион, когато Роланд и Еди дойдоха при него.

— Мястото ми се струва изоставено — рече той, — ала май виждам някаква светлинка в кухнята.

— Аха — изхъмка най-младият мъж. — Джон, искам да...

— Не думай! Да не би да имаш още въпроси? Единственият човек, който има повече въпроси от теб, е племенникът ми Ейдън, който току-що навърши три. Давай, не се срамувай!

— Можеш ли да определиш точно центъра на най-голяма активност от страна на пришълците в района през последните три години? — Еди нямаше и най-бегла представа защо задава този въпрос, ала изведнъж му се стори, че това е жизненоважно.

Човекът с бархетната риза се замисли, после каза:

— „Търтълбек Лейн“, в Ловъл.

— Струваш ми се прекалено сигурен.

— Ам' че да. Помниш ли, дето ти споменах за приятеля ми Дони Ръсърт — професора по история от Ванди?

Младият стрелец кимна утвърдително.

— Е, ами след като той се срещна лично с един от тези чудаци, започна сериозно да се интересува от явлението. Написа няколко статии за него, макар че ми каза, че нито едно уважаващо себе си списание няма да ги публикува, без значение до каква степен фактите са документирани и подкрепени от доказателства. Каза ми, че докато пишел за пришълците в Западен Мейн, научил нещо, дето хич не очаквал да научи на дърти години — че хората просто отказват да повярват в някои неща, дори и да ги докажеш, както си му е редът. Цитира ми някакъв гръцки поет: „В колоната на истината зее дупка“.

Роланд погледна към Еди, ала младежът само сви рамене. Този стих не му говореше нищо.

— Както и да е — продължи Кълъм. — Та той направи карта на района, която закачи на стената в кабинета си — тя обхващаше градовете Стоунхам, Ийст Стоунхам, Уотърфорд, Ловъл, Суидън,

Фрайбърг и Ийст Фрайбърг. Забиваше топлийки на всяко място, където хората бяха видели пришълец, нали ме разбираш?

— Разбирам те чудесно, казвам благодарност, сай — рече Еди.

— И това, дето щях да кажа..., ами, „Търтълбек Лейн“ е сърцето на тия неща. Там имаше шест или седем топлийки, а проклетият път едва ли е по-дълъг от три километра! Той се отклонява от шосе № 7, минава покрай езерото Кийзър и после се връща отново към шосе № 7.

Роланд се бе загледал в бунгалото. Сега се завъртя наляво, спря се и положи лявата си ръка върху ръкохватката от сандалово дърво на револвера си.

— Джон — каза той, — срещата ни беше добра, ала настъпи времето да се разделим.

— Тъй ли? Сигурен ли си?

Стрелеца кимна.

— Хората, които са дошли тук, са глупаци. Това място все още мирише на глупаци, което обяснява до известна степен откъде знам, че не са се преместили. Ти обаче не си такъв човек.

Джон Кълъм се усмихна едва-едва.

— Май трябва да ти благодаря за комплимента — каза, след което почеса посивялата си глава, — ако това е комплимент, естествено.

— Не се връщай към главния път и не започвай да си мислиш, че съм си измислил това, което съм ти казал. Или — още по-лошо — че изобщо не сме били тук и че си измислил всичко това. Не се връщай в къщата си — дори и да си вземеш още една риза. Там вече не е безопасно за теб. Иди някъде на сигурно място. Поне на три погледа към хоризонта.

Кълъм затвори едното си око и започна да пресмята нещо.

— През петдесетте прекарах десет мизерни години като надзирател в щатския затвор на Мейн — рече той, — където се запознах с един страхотен човек на име...

Роланд поклати глава и допря двата си оцелели пръста на дясната си ръка до устните на услужливия им спътник.

Той кимна.

— Абе, нещо не си спомням името му, обаче съм сигурен, че живее някъде във Вермонт, както съм сигурен, че ще се сетя как се казва — продължи Джон. — Навярно той все още живее там — и ще

живее там, когато прекося границата с Ню Хемпшир. Нещо в тези думи прозвуча малко фалшиво на Еди, ала той и бе в състояние да каже точно какво, ето защо реши да не подхранва излишно параноята си. Джон Кълъм беше верен боц... нали?

— Пожелавам ти успех — каза и стисна ръката на стария човек.
— Дълъг живот и приятни нощи!

— Същото и на вас, момчета! — рече Кълъм и се ръкува с Роланд, задържайки трипръстата му длан малко по-дълго. — Дали Господ спаси живота ми там, в магазина, как мислите? Когато куршумите започнаха да летят?

— Да — отвърна Стрелеца. — Ако така ти харесва повече. И нека и занапред да бъде с теб.

— Що се отнася до стария ми форд...

— Ще го оставим или тук, или някъде наблизо — успокои го Еди. — Не се тревожи — или ти, или някой твой приятел ще го намери.

Кълъм се усмихна.

— Направо ми взе думите от устата.

— *Vaya con dios* — рече му младият стрелец.

Кълъм се усмихна.

— Да ти се връща двойно, синко! И внимавайте с тези пришълци! — Направи кратка пауза. — Според разказите на очевидците някои от тях хич не са дружелюбни.

След тези думи мъжът с бархетната риза запали двигателя на камиона и потегли. Роланд се загледа след отдалечаващото се превозно средство и само каза:

— Дан-тет.

Еди кимна. Дан-тет. Малкият спасител. Тази дума описваше Джон Кълъм — вече изчезнал от живота им като старците от Ривър Кросинг — почти толкова точно като всяка друга. Той се бе отдръпнал завинаги от пътя им, нали? Само дето Еди не можеше да потисне усещането си, че имаше нещо в начина, по който Джон говореше за приятеля си във Върмонт...

Параноя.

Чисто и просто параноя.

Еди изхвърли тази мисъл от съзнанието си.

ЧЕТИРИ

Тъй като нямаше никаква кола и следователно никаква постелка пред шофьорската седалка, под която да надзърнат, Еди възнамеряваше да провери стъпалото на верандата. Преди обаче да направи и една крачка в тази посока, Роланд го сграбчи за рамото с лявата си ръка и посочи с другата. Това, което младият стрелец видя, беше обрасъл с храсталак склон, спускащ се към водата, както и покривът на нещо, което по всяка вероятност представляваше друг навес за лодки. Зелените му керемиди бяха покрити с тънък пласт изпадали борови иглички.

— Там има някой — прошепна Стрелеца, а устните му се движеха едва-едва. — Най-вероятно по-малко глупавият от двамата. Мисля, че в момента ни гледа. Вдигни си ръцете.

— Роланд, мислиш ли, че това е разумно?

— Да — отвърна по-възрастният мъж и вдигна ръце.

Еди си помисли дали да не го попита откъде е толкова сигурен в това, ала и бездруго знаеше как щеше да му отговори неговият дин — интуиция. Интуицията беше неговата специалност.

Въздъхвайки тежко, младият мъж вдигна ръце до раменете си.

— Дипно! — извика Роланд към навеса за лодки. — Арон Дипно! Ние сме приятели, а времето ни изтича! Ако си там, покажи се! Трябва да проведем съвещание!

След малко се чу старчески глас:

— Как се казвате, господине?

— Роланд Дисчейн от Гилеад, наследник на Елд. Мисля, че знаеш това.

— И какъв е занаятът ви?

— Разговарям с олово! — извика Стрелеца и Еди усети как кожата му настръхва. Продължителна пауза. След това:

— Те убиха ли Калвин?

— Това е нещо, което не знаем — обади се по-младият стрелец.
— Ако знаеш повече от нас, защо не дойдеш тук и не ни кажеш?

— Ти ли си онзи младеж, който се появил, докато Кал се пазарял с оня никаквец Андолини?

Еди почувства как гневът му се възпламенява отново при думата „пазарял“. Тя представяше в много интересна светлина събитията, които се бяха разиграли в задната стаичка на книжарничката на господин Колекционер на редки издания.

— Пазарлък? Така ли ти каза Тауър? — После, без да чака отговор, продължи: — Да, аз съм този човек. Ела тук, за да си поговорим.

Никакъв отговор. Изтекоха най-малко двайсет секунди. Младият стрелец тъкмо си пое дъх, за да извика отново на Дипно, ала Роланд сложи ръка на устата му и поклати глава. Изнизаха се още двайсет секунди, след което се чу изскърцването на ръждясалите панти и един висок, кльощав мъж излезе от лодкарницата, примигвайки като бухал на светло. В едната си ръка държеше за дулото голям черен пистолет. Дипно го вдигна над главата си.

— Това е „Берета“, не е зареден! — извика. — Има само един пълнител и той е в спалнята под чорапите ми. Заредените оръжия ме изнервят. Чухте ли?

Еди въздъхна. Такива хорица бяха своите най-големи врагове, както би казал брат му Хенри.

— Чухме — рече му Роланд. — Няма от какво да се притесняваш.

И — чудесата май нямаха край — Дипно отиде при тях.

ПЕТ

Кафето, което им направи, беше по-хубаво от това, което бяха пили в Кала Брин Стърджис, по-хубаво от всяко, което Роланд беше опитвал от времето, което бе прекарал в крайморското баронство Меджис. Дипно им предложи и ягоди — култивирани и купени от магазина, както им каза, ала Еди беше буквално опиянен от сладостта им. Тримата седяха в кухнята на бунгало № 19, собственост на Джафърдс за отдаване под наем, отпиваха от ароматното кафе и топяха сочните червени плодове в купа със захар. Към края на разговора им и тримата мъже изглеждаха като наемни убийци, изцапани пръстите си с кръвта на последната си жертва. Незареденият пистолет на Дипно лежеше забравен на перваза на прозореца.

Възрастният мъж бил излязъл да се поразходи по Рокет Роуд, когато чул стрелбата — ясно и отчетливо — а след това и експлозиите. Той забързал обратно към бунгалото (не че можел да върви кой знае колко бързо в сегашното си състояние) и щом зърнал облаците дим, издигащи се на юг; си помислил, че в крайна сметка май нямало да е зле да се върне под навеса за лодки. Бил абсолютно сигурен, че това е дело на онзи италиански гангстер Андолини, така че...

— Какво искаш да кажеш с това да се върнеш под навеса? — попита Еди.

Дипно размърда крака изпод масата. Лицето му бе страшно пребледняло, с морави сенки под очите. На главата му имаше няколко косъма, фини като пух на глухарче. Младият стрелец си спомни как Тауър му бе казал, че на Дипно са му открили рак преди няколко години. Днес не изглеждаше много добре, ала Еди беше виждал хора — особено в Луд — които бяха далеч по-зле. Старият приятел на Джейк — Гашър — беше един от тях.

— Арон? — попита младият мъж. — Какво искаше да кажеш с това?

— Чух въпроса ти — ядоса се той. — Получихме бележка в пощата — тоест Кал я получи — в която пишеше да се преместим от

бунгалото на някакво друго място и да не се набиваме много-много на очи. Беше от някакъв човек на име Калахан. Познавате ли го?

Двамата стрелци кимнаха.

— Този Калахан... може да се каже, че той искаше Кал да се премести в някаква барака.

„Кал, Кала, Калахан...“ — помисли си Еди и въздъхна.

— В много отношения Кал е разбран човек, ала хич не му стана приятно, когато разбра, че трябва да заживее в някаква барака. Както и да е, преместихме се в лодкарницата и там изкарахме няколко дни... — Дипно млъкна за момент, вкопчен в кратка схватка с паметта си. — Всъщност два дни. Само два. Тогава Кал ми каза, че сме били откачени, че влагата долу само влошавала и без това изострения му артрит, както и че хъркането ми го вбесявало. „Така само ще се озовеш в малката дрислива болница в Норуей — каза ми той — с диагноза бронхопневмония плюс рак.“ Рече ми, че нямало никакъв шанс Андолини да ни намери тук, понеже младежът... — Посочи с кривия си, изцапан с ягодов сироп показалец към Еди — с други думи, ти си му бил взел страха. „А и тези нюйоркски мафиоти са толкова тъпи, че не могат да се ориентират северно от Уестпорт без компас“ — каза ми още.

Еди тежко въздъхна. За пръв път в живота си се чувстваше отвратително гадно, задето се бе оказал прав.

— Рече ми, че сме били много внимателни. И когато му възразих: „Ама този Калахан ни намери, нали?“, Кал ми отвърна: „Разбира се“. — Старецът отново посочи с пръст към Еди: — Ти си му бил казал къде да погледне за пощенския код, след което останалото било направо фасулска работа. После Кал добави: „А и докъде стигна той? До пощата, нали? Повярвай ми, Арон, тук сме на сигурно място. Никой не знае местонахождението ни освен жената от агенцията, а тя е в Ню Йорк.“

Дипно ги изгледа изпод рошавите си вежди, после потопи една ягодка в захарта и я отхапа наполовина.

— По този начин ли ни намерихте? Чрез агенцията?

— Не — отвърна Еди. — Един от местните. Заведе ни право при теб, Арон.

— Опааа! — възкликна старецът и се облегна назад.

— Опа я! — каза Еди. — Значи сте се върнали в хижата и Кал веднага е тръгнал да си купува книжки, вместо да се крие тук и да си чете само една. Нали така?

Погледът на Арон не се отделяше от покривката.

— Трябва да разберете, че Кал е много отдаден на това. Книгите са неговият живот.

— Не — поклати глава Еди. — Кал не е отдаден. Кал е откачен.

— Разбрах, че си писар — каза Роланд, проговаряйки за пръв път, откакто Дипно ги бе въвел в бунгалото. Запали още една от цигарите на Кълъм (след като предварително откъсна филтъра, както го беше научил той) и започна да пуши с такова изражение, което нямаше нищо общо със задоволството според Еди.

— Писар ли? Не разби...

— Адвокат.

— Ооо. Ами, да. Обаче съм се оттеглил от практиката още през...

— Трябва да се уединим някъде, за да уредим едни документи — каза Роланд, след което обясни за какво точно става дума.

Дипно закима, преди още Стрелеца да е стигнал до същината на въпроса, и Еди предположи, че Тауър вече е разказал на приятеля си за намеренията им относно запустелия парцел. В това нямаше нищо лошо, ала онова, което не му хареса, бе изражението на стареца. Въпреки това Дипно остави Стрелеца да довърши.

Изглежда, не беше забравил как да се държи с потенциалните си клиенти, без значение дали се беше пенсионирали или не. Когато се увери, че Роланд е свършил да говори, Дипно рече:

— Струва ми се, че трябва да ви осведомя за нещо — Калвин реши да задържи този свой имот за още известно време.

Еди се плесна по челото, като внимаваше да не докосне раната си. Лявата му ръка вече се вкочаняваше, а кракът му отново започваше да пулсира между коляното и глезена. Предположи, че добрият стар Арон със сигурност носеше със себе си някакви болкоуспокояващи от тежката артилерия, напомняйки си да се помоли за известно количество при първия удобен момент.

— Извинявай — каза младият стрелец, — ала ударих здравата главата си, когато пристигнах в това прекрасно градче, и мисля, че

оттогава недочувам малко. Помислих си, че каза, че сай... че господин Тауър е решил да не ни продаде парцела.

Възрастният човек отегчено се усмихна.

— Значи си чул точно това, което казах.

— Но той трябва да го продаде на нас! Тауър пази едно писмо от Стефан Торен, неговия прапрапрадядо, в което се казва точно това!

— Кал разправя други работи — отговори меко Дипно. — Вземете си още една ягодка, господин Дийн.

— Не, мерси!

— Вземи си още една ягодка, Еди! — изгледа го Роланд и сам му подаде.

Младият стрелец я взе. Представи си как я размазва по носа на този грозен, кльощав и дългунест дядка — със сигурност щеше да е голямо удоволствие — после обаче се примири с положението и я потопи първо в купичката със сметана, а после и в захарницата. Отхапа половината и бавно започна да я дъвче. И, дяволите го взели, беше му трудно да бъде злостен с цялата тази сладост, която изпълваше устата му. Без съмнение и Роланд, и Дипно добре съзнаваха това обстоятелство.

— Според Кал — започна старецът — в плика, оставен му от Стефан Торен, нямало нищо друго освен името на този човек — при тези думи посочи Стрелеца с костеливия си пръст. — Завещанието на Торен — или онова, което в старите времена са наричали „последната дума на покойника“ — е било изгубено преди много, много години.

— Аз познах какво има в плика! — извика Еди. — Той ме попита и аз познах!

— Същото ми каза и той — изгледа го безизразно Дипно. — Каза ми, че това било номер, който всеки уличен фокусник може да направи.

— Каза ли ти също така, че обеща да ни продаде парцела, ако назова името? Че ми обеща, мамка му!

— Кал твърди, че бил под влиянието на значителен стрес, когато направил това обещание. И аз съм напълно сигурен, че е било така.

— Този кучи син да не би да си мисли, че се опитваме да го измамим? — попита Еди. Слепоочията му пулсираха от напирещата ярост. Дали някога се бе чувствал толкова ядосан? Само веднъж, помисли си. Когато Роланд беше отказал да го пусне обратно в Ню

Йорк, за да си набави малко хероин. — Това ли е причината? Защото нямаме такива намерения. Ще му дадем всеки шибан цент, който иска, че и повече. Кълна се в лицето на баща си! И в сърцето на своя дин!

— Изслушай ме внимателно, млади човече, защото това, което ще ти кажа, е много важно!

Еди хвърли бърз поглед към Роланд. Стрелеца му кимна едва забележимо, след което смачка изгорелия фас в тока на ботуша си. Младежът се обърна отново към Дипно и макар че остана безмълвен, очите му сякаш прегаряха дупки в лицето на възрастния мъж.

— Той казва, че точно там е проблемът. Казва, че ще му платиш някаква смешна предплата — един долар или нещо подобно, каквато е практиката в подобни случаи — след което ще го изпързали за останалото. Кал ми сподели, че си се опитал да го хипнотизираш и да го накараш да повярва, че си свръхестествено същество, или поне такова с достъп до свръхестествени сили... да не споменаваме милионите на зъболекарската корпорация „Холмс Дентал“... ала той не се хванал на въдицата ти.

Еди го гледаше с отворена уста.

— Това са нещата, които Калвин разправя — рече Дипно. — Не е задължително да съвпадат с нещата, в които той вярва.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— На Калвин му е много трудно да се разделя с нещата си — обясни старецът. — Той е страшно добър в намирането на редки и стари книги, нали ме разбирате — един истински литературен Шерлок Холмс — и не се спира пред нищо, докато не се докопа до онова, което търси. Виждал съм го как преследва собственика на издание, което иска да притежава, докато човекът отстъпи и му го продаде. А в някои случаи — твърдо съм убеден в това — само за да се избави от непрекъснатите телефонни обаждания на Кал.

Младият стрелец си взе още една ягода.

— Имайки предвид тези негови умения, местожителството му и значителната сума пари, върху която получи неограничени права на двайсет и шестия си рожден ден, Кал можеше да се превърне в един от най-преуспелите търговци на антикварни книги в Ню Йорк или дори в цялата страна. Неговият проблем обаче не е купуването, а продаването. След като веднъж се сдобие със заглавие, за което е положил много усилия, не иска да се раздели с него. Помня как един колекционер от

Сан Франциско, не по-малко страстен букинист от самия Калвин, най-накрая успя да го накара да му продаде екземпляр от първото издание на „Моби Дик“ с автограф лично от Мелвил. Кал спечели над седемдесет хиляди долара от тази сделка, ала също така не можа да мигне цяла седмица.

Роланд и Еди се спогледаха многозначително.

— Той се чувства почти по същия начин и по отношение на празния парцел на ъгъла на Второ и Четирийсет и шеста. Това е единственото истинско нещо, като изключим книгите, което Кал все още притежава. И той е убеден, че вие искате да му го отнемете.

За известно време цареше мълчание.

После Роланд се обади:

— Той не чувства ли нещо друго в сърцето си?

— Господин Дисчейн, не разбирам какво...

— Напротив, разбираш — прекъсна го Стрелеца. — Е, как мислиш?

— Да — въздъхна накрая възрастният човек. — Вярвам, че чувства.

— Не чувства ли в сърцето си, че ние сме хора от нашия свят, които ще му платят за собствеността, освен, ако не умрем?

— Да, възможно е. Но...

— Не разбира ли, че ако прехвърли собствеността на парцела на нас и ние уведомим за извършената сделка дина на Андолини — неговият бос на име Балазар...

— Чувал съм това име — каза сухо Дипно. — Появява се във вестниците от време на време.

— Че тогава Балазар ще остави приятеля ти на мира? — продължи Роланд. — Ако Балазар бъде накаран да разбере, че празният парцел вече не е собственост на Тауър и че всеки опит да му отмъсти ще му струва много скъпо? Не разбира ли това?

Възрастният мъж скръсти ръце пред гърдите си, загледан мълчаливо в Роланд. Изражението му представляваше смесица от притеснение и интерес.

— С две думи, ако твоят приятел Калвин Тауър ни продаде парцела, проблемите му ще приключат. Мислиш ли, че той съзнава това!

— Да — продума Дипно. — Просто изведнъж му хрумна тази... тази приумица да не продава още имота.

— Извади един лист и започвай да пишеш — нареди Стрелеца. — Обект: празният парцел върху запустялата площ на ъгъла на онези две улици. Продавач: Тауър. Купувач: ние.

— Корпорация „Тет“ като купувач — вметна Еди.

Възрастният мъж поклати глава:

— Аз мога да напиша това, ала вие едва ли ще го убедите да продаде мястото. Освен ако не разполагате с цяла седмица и нямате нищо против да залепяте горещи ютии за ходилата му. Или за топките му.

Младият стрелец измърмори нещо.

Дипно го помоли да го повтори по-високо, ала Еди замълча. Това, което беше изрекъл, бе: „Идеята хич не е лоша.“

— Ние ще го убедим — каза Роланд.

— На твоє място не бих бил толкова сигурен, друже.

— Ние ще го убедим — повтори Стрелеца с най-сухия тон, на който бе способен.

В този момент някаква неразпознаваема малка кола (взета под наем от „Херц“, ако това име изобщо говореше нещо на Еди) изпърпори по полянката и спря.

„Дръж си езика зад зъбите, дръж си езика зад зъбите“ — повтаряше си Еди, но докато Калвин Тауър слизаше от колата си (удостоявайки новото превозно средство в дворчето само с бегъл поглед), младият стрелец усети как слепоочията му започват да пламтят. Пръстите му се свиха в юмруци и когато ноктите се впиха в дланите му, той се усмихна, мрачно наслаждавайки се на болката.

Тауър отвори багажника на своя шевролет (да, марката определено бе „Шевролет“, макар че не можеше да разпознае модела) и извади оттам голяма чанта. „Последната му придобивка“ — помисли си Еди. Мъжът хвърли поглед на юг, към черния дим, който се издигаше в небето, после му обърна гръб и се запъти към бунгалото.

„Точно така — помисли си младият мъж. — Точно така, кучи сине, просто някакъв си пожар, нали? Голяма работа! Нали теб не те засяга!“ Въпреки болката, която предизвикваше това в наранената му ръка, Еди стисна по-силно юмруци, забивайки ноктите си още по-дълбоко.

— Не можеш да го убиеш, Еди — проговори му Сузана. — Осъзнаваш това, нали?

Дали наистина го осъзнаваше? Дори и да беше така, можеше ли да се вслуша в гласа на Сюз? Или в гласа на разума? Не знаеше. Това, което знаеше, беше, че истинската Сузана беше изчезнала, че някаква майmunка на име Мия се беше качила на гърба и и че двете бяха потънали в търбуха на бъдещето. От друга страна, Тауър беше тук и това не бе лишено от известен смисъл. Някъде беше чел, че единствените същества, които биха оцелели след ядрена война, вероятно ще са хлебарките.

„Няма значение, захарче, просто дръж проклетия си език зад зъбите и остави Роланд да се справи с тази работа. Не можеш да го убиеш, набий си това в главата. Не можеш да го убиеш!“

Да, Еди предполагаше, че май беше така.

Поне не и докато сай Тауър не сложише подписа си върху пунктираната линия. След това обаче... след това...

ШЕСТ

— Арон! — извика Тауър, докато изкачваше стъпалата на верандата.

Роланд видя как очите на Дипно веднага се обърнаха към новодошлия и сложи пръст на устните му.

— Арон! Хееей, Арон! — Гласът на Тауър звучеше силно и бодро — глас на човек, който се радва на живота и в момента не се крие от опасни преследвачи, а е отишъл на чудесна екскурзия сред природата. — Арон, днес отидох до къщата на онази вдовица в Ийст Фрайбърг... Няма да повярваш, но тя има всички романи на Хърман Уоук! И то не някакви си издания за клубовете на приятелите на книгите, както мислех, а...

Изскърцването на вратата с мрежата срещу комари бе последвано от глухи стъпки по верандата.

— ... а първите издания на „Дабълдей“! „Марджъри Морнингстар“! „Бунтът на Каин“! Горещо се надявам застраховката и против пожар да е платена, защото в противен случай...

Той влезе вътре. Видя Арон. Видя Роланд, който седеше срещу възрастния човек, вперил вледеняващите си сини очи с дълбоки бръчки покрай ъгълчетата в новодошлия. И най-накрая забеляза и Еди. Младият мъж обаче не го видя. В последния момент съпругът на Сузана Дийн спусна сключените си ръце между коленете си, след което наклони глава така, че съсредоточи погледа си върху тях и покрития с дъски под отдолу. Буквално се опитваше да държи езика си зад зъбите, напрягайки всички сили. На десния му палец се виждаха две капки кръв. Той съсредоточи погледа си върху тях. Вниманието му беше концентрирано върху тези две капчици. Защото, ако погледнеше към собственика на този жизнерадостен глас, със сигурност щеше да го убие.

„Забелязал е нашата кола. Забелязал я е, ала изобщо не се е приближил да я погледне. Нито извика приятеля си отвън, нито го попита дали всичко е наред. Дали с Арон всичко е наред. Само защото си мислеше за някакъв тип на име Хърман Уоук, не за някакви си

пършиви клубни издания, а за истински редки екземпляри. Нямах грижи, приятелче. И ти имаш същото ограничено въображение като Джак Андолини. И ти, и Джак сте като две противни хлебарки, щъкащи по пода на вселената. Единственото, което ви интересува, е да ударите къоравото, нали така?“

— Ти — каза Тауър, Възторгът и вълнението бяха изчезнали от гласа му. — Човекът от...

— Човекът отникъде — изрече Еди, без да вдига глава. — Този, който обработи Джак Андолини, докато ти всеки момент щеше да напълниш гащите. Виж как ни се отплащаш сега. Голям мъж си, няма що!

Веднага след като каза това, младият стрелец отново прехапа езика си. Сключените му ръце трепереха. Бе очаквал Роланд да се намеси — със сигурност трябваше да се намеси, Еди не можеше да се справи сам с това егоистично чудовище — ала Стрелеца не продума нищичко.

Тауър се засмя. Смехът му прозвуча изнервено и обидено, като гласа му, когато осъзна, че всъщност се намира в кухнята на наетото от него бунгало.

— О, сър... господин Дийн... Наистина мисля, че преувеличавате сериозността на онази ситуация...

— Това, което си спомням — отново заговори Еди, без да вдига очи, — е мирисът на бензин. Стрелях с револвера на своя дин, спомняш ли си това? Предполагам, че сме късметлии, задето във въздуха нямаше достатъчно изпарения, както и че гръмнах в правилната посока. Те бяха разлели бензин по шкафчето със стъклени вратички, където държиш съкровищата си... и възнамерявах да изгорят любимите ти книги. Или може би трябва да кажа „най-добрите ти приятели, твоето семейство“? Защото книгите представляват точно това за теб, не съм ли прав? Дипно? Какъв е този Дипно? Просто някакъв си старец, болен от рак, който потегли с теб на север, когато имаше нужда от спътник в бягството си. Веднага ще го оставиш да пукне в канавката, стига някой да ти предложи първо издание на Шекспир или някой по-специален Ърнест Хемингуей.

— Изобщо не съм съгласен с това! — извика Тауър. — За твое сведение разбрах, че книжарницата ми е била изгорена, а аз бях

забравил да я застраховам! В момента съм разорен и това е изцяло по твоя вина! Искам да се разкараш веднага оттук!

— Не си погаси вноските, понеже имаше нужда от пари в брой заради онази колекция на Хопалонг Касиди, която купи от имението на Кларънс Мълфорд миналата година! — обади се Арон Дипно. — Каза ми, че прекратяването на застраховката ти е само временно, ето защо...

— Точно така си беше! — възкликна Тауър. Беше едновременно засегнат и изненадан, като че ли никога не бе очаквал предателство от верния си другар. Навярно си беше точно така. — Прекратяването беше само временно, мама му стара! После щях да я подновя!

— ... ето защо ми се струва, че е абсолютно несправедливо да обвиняваш този младеж — продължи Дипно със същия сдържан, но изпълнен със съжаление тон.

— Искам да се разкараш оттук! — зъбеше се Тауър на Еди. — Както ти, така и твойт приятел! Нямам никакво желание да сключвам каквито и да било сделки с вас! Ако сте си мислели, че някога съм бил склонен на такова нещо, значи е било някакво... недоразумение! — Той се бе вкопчил яростно в тази последна дума така, сякаш беше награда, и почти я изкрещя.

Еди стисна още по-силно ръцете си. Никога досега не бе усещал толкова осезаемо револвера си — оръжието като че ли бе придобило някаква гибелна тежест. Младежът бе подгизнал от пот; миризмата се набиваше в носа му. Тънките струйки кръв вече се процеждаха между пръстите му и капеха на пода, а зъбите му се впираха все по-дълбоко в езика му. Е, по този начин определено забравяше за болката в крака си. Реши да пусне още веднъж затворника в устата си — под гаранция, естествено.

— Това, което си спомням най-ясно от посещението си при теб...

— В теб има едни книги, които са мои — посочи го с пръст Тауър. — Искам си ги обратно. Настоявам да...

— Млъкни, Кал! — срязва го Дипно.

— Моля? — собственикът на печално изгорелия „Ресторант за мисълта“ вече не беше засегнат, а направо шокиран. Не можеше да си поеме дъх.

— Чуй го добре — сухо изрече Роланд.

— Това, което си спомням най-ясно — продължи мисълта си младият стрелец, — е колко изплашен изглеждаше, когато казах на Джак, че с приятелите ми ще затрупаме Бруклин с трупове. Че някои от тях ще бъдат на жени и деца. На теб това изобщо не ти хареса, но искаш ли да ти кажа нещо, Кал? Джак Андолини и хората му сега са тук — в Ийст Стоунхам.

— Лъжеш! — изсъска букинистът. Докато изричаше това, си поерязко дъх, при което думата прозвуча като кошмарен, вдишан навътре писък.

— Господи! — въздъхна Еди. — Де да беше така. Видях как две невинни жени умряха, Кал. В смесения магазин на Чип, ако мястото ти говори нещо. Там Андолини ни бе устроил засада. Ако имаш навика да се молиш на Бога — предполагам, че не го правиш, освен, ако не чувстваш, че някое безценно първо издание го грози опасността да се изплъзне от теб — може би ще поискаш да паднеш на колене и да се помолиш на Бога на егоистичните, вманиачени, алчни и нечестни собственици на книжарници една жена на име Мия да е съобщила на дина на Балазар къде ще се появим. Тя, а не ти. Защото, ако са проследили теб, Калвин, вината за смъртта на тези две жени лежи изцяло върху твоята душа!

Гласът на младия мъж постепенно се повишаваше и въпреки че погледът на Еди беше насочен неотклонно надолу, цялото му тяло бе започнало да трепери. Усещаше как очите му сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите си, а също и обтегнатите струни на напрежението във врата си. Усещаше как скротумът му се е прибрал нагоре, а тестисите му са се сгърчили, смалени и твърди като костилки на праскова. Ала най-вече усещаше изгарящото желание да скочи на крака, и да полети с грацията на танцьор към другия край на стаята, и да стисне дебелия бяла шия на Тауър. Очакваше Роланд да се намеси — надяваше се да се намеси — ала Стрелеца не направи нищо, ето защо гласът на Еди продължи да се издига до неизбежната кулминация на натрупалия се гняв.

— Едната от тези жени се строполи веднага на земята, ала другата... остана изправена за няколко секунди. Куршумът бе откъснал горната част на главата и. Мисля, че беше от автоматично оръжие... В продължение на няколко секунди тя остана на крака — изглеждаше като жив вулкан... Само дето бълваше кръв вместо лава. Е, най-

вероятно Мия се е раздрънкала. Имам чувството, че е станало така. Не е много логично, ала — за твой късмет — е много силно. Мия е използвала онова, което Сузана знае, за да защити детето си.

— Мия? Млади човече — господин Дийн — не познавам никаква...

— Затваряй си устата! — изкрещя му Еди. — Да не си казал и една дума, плъх такъв! Подла, отвратителна, долна твар! Алчна, самовлюбена, егоистична пародия на човек! Защо не сложи няколко билборда по шосетата наоколо?

„ЗДРАВЕЙТЕ, АЗ СЪМ КАЛ ТАУЪР!

ОТСЕДНАЛ СЪМ НА РОКЕТ РОУД В ИЙСТ СТОУНХАМ!

ЗАЩО НЕ ДОЙДЕТЕ НА ГОСТИ НА МЕН И НА ПРИЯТЕЛЯ МИ АРОН ДИПНО?

НОСЕТЕ СИ ОРЪЖИЯТА!“

Еди бавно започна да надига глава. По лицето му се стичаха сълзи от ярост.

Тауър бе отстъпил назад, залепил гърба си към отсрещната стена, а изцъклените му очи проблесваха наред кръглата му месеста физиономия. Потта се стичаше по челото му и се събираше над веждите му. Изплашеният букинист държеше торбата с новозакупените си редки книги пред гърдите си като щит.

Еди не откъсваше очи от него. Кръвта капеше от здраво стиснатите му ръце, а червеното петно на ръкава на ризата му бе започнало отново да се уголемява. Тънка струйка кръв се стичаше и от лявото ъгълче на устата му. В същото време младият мъж предполагаше, че разбира безмълвието на своя дин. Това беше работа, която Еди Дийн трябваше да свърши. Защото той познаваше Тауър не само отвън, но и отвътре, нали така? Познаваше го много добре. Та нали някога, не толкова отдавна, и той самият смяташе, че всичко на света, с изключение на хероина, е незначително. Не мислеше ли тогава, че всичко на света, което не беше хероин, става само за продаване и купуване? Не беше ли стигнал до момента, в който би накарал майка си да проституира по улиците, само и само да изкара пари, с които да се снабди със следващата доза? И не беше ли именно затова толкова ядосан?

— Този парцел на ъгъла на Второ и Четирийсет и шеста никога не е бил твой — каза Еди. — Нито на твоя баща, на неговия баща и

така нататък чак до Стефан Торен. Вие сте били само пазители на имота — тъй както аз съм пазител на оръжието, което нося.

— Не е вярно!

— Така ли? — попита Арон. — Колко странно. Чувал съм те да говориш за това парче земя с почти същите думи...

— Арон, млъквай веднага!

— ... много, много пъти — завърши спокойно Дипно.

Това вече беше прекалено. Еди скочи на крака, при което целият му крак от раната в пицъла нагоре бе прорязан от надигналата се вълна на изгарящата болка. Това бе истински двубой.

Роланд запали още една цигара. Откъснатият филтър лежеше на лекъосаната покривка на масата до другите два. На Еди му приличаха на непознати хапчета.

— Ето какво ми каза тогава — изрече той и изведнъж се успокои. Яростта го бе напуснала като отрова, изцедена от змийско ухапване. Роланд го беше оставил да направи толкова много и въпреки болката в езика и дланите му, които не спираха да кър вят, съпругът на Сузана беше благодарен.

— Всичко, което съм казал тогава... Бях под влияние на силен стрес... Страхувах се, че можеш да ме убиеш!

— Тогава ми спомена, че притежаваш един плик с дата от март 1846 година. Каза, че в плика има лист хартия, на който е изписано някакво име. Каза ми още и че...

— Отричам! Отричам да съм казал тези неща!

— Каза, че ако ти назова името, написано на листа, ще ми продадеш парцела. За един долар. Със знанието, че ще получиш още много повече — милиони — между настоящия момент и... 1985 година, да речем.

Тауър се изсмя шумно. Смехът му наподобяваше кучешки лай.

— Защо не ми предложиш и моста на Бруклин, докато сме на тази вълна?

— Ти ми даде обещание. И сега баща ти гледа как се опитваш да го нарушиш.

Калвин Тауър изкрещя:

— ОТРИЧАМ ВСЯКА ДУМА, КОЯТО КАЗВАШ!

— Отречи се от думата си и бъди проклет! — рече му Еди. — Сега ще ти кажа нещо, Кал, нещо, което знам. Залъкът, който сега

поглъщаш, е горчив — ала ти не знаеш това, защото някой ти е казал, че е сладък, пък и вкусовите ти рецептори са се парализирали.

— Нямам никаква представа за какво ми говориш! Ти си се побъркал!

— Не — обади се Арон, — не е. Ти си този, който се е побъркал, ако не се вслушаш в думите му. Мисля... мисля, че той ти дава възможност да възвърнеш смисъла на живота си.

— Откажи се — рече Еди. — Поне веднъж се вслушай в подобряния ангел. Другият те ненавижда, Кал. Той само иска да те убие. Повярвай ми.

В бунгалото настана тишина. От езерото се разнесе писък на гмурец. От другия му бряг продължаваше да се чува не толкова приятният вой на сирените.

Калвин Тауър облиза устните си и попита:

— Това, което ми каза за Андолини, вярно ли е? Той наистина ли е в този град?

— Да — отвърна младият стрелец. До ушите му достигна бръмчащ звук, наподобяващ „уппа-уппа-уп“ — най-вероятно знак за приближаването на неголям хеликоптер. Еди се зачуди дали вертолетът беше на някаква телевизия. Струваше му се малко раничко за подобни неща — след пет години може би да, ала по това време и точно пък в този пущинак...

Погледът на колекционера на книги изведнъж се насочи към Роланд. След първоначалната изненада от присъствието на двамата стрелци и словесната канонада, на която го беше подложил Еди, Тауър доста бързо възвръщаше хладнокръвието си. Когато младият мъж забеляза това, той се замисли (не за пръв път) над това колко по-простичък би бил животът, ако хората не излизаха от чекмеджетата, в които първоначално си ги напъхал. Еди нямаше никакво намерение да си губи времето, като мисли Калвин Тауър за храбрец или дори за втори братовчед на добрите герои, ала ето че в него живееха частици от тези две неща. Да го вземат дяволите!

— Ти наистина ли си Роланд от Гилеад?

Стрелеца го изгледа през надигащата се пелена от цигарен дим.

— Право казваш, сай, благодаря аз.

— Роланд, наследникът на Елд?

— Да.

— Син на Стивън?

— Да.

— Внук на Аларик?

В очите на Роланд проблесна нещо, което най-вероятно беше изненада. Самият Еди също бе изненадан, ала това не беше единственото, което изпитваше. Чувстваше се облекчен. Въпросите, които Тауър задаваше, можеха да означават само две неща. Първо, до него бе достигнало нещо повече от името на неговия дин и заниманието му. И второ — изглежда, букинистът най-накрая започваше да осъзнава сериозността на ситуацията.

— На Аларик, точно така — рече Роланд. — Аларик с червената коса.

— Не знам нищо за косата му, ала знам, че е отишъл в Гарлан. Така ли е?

— Да. За да срази един дракон.

— И успял ли е?

— Не, било твърде късно. Последният дракон в тази част на света бил убит от един друг крал, който впоследствие бил отровен.

И в този момент за огромна изненада на Еди Тауър изведнъж заговори (малко неуверено) на Роланд на някакъв непознат език, който в най-добрия случай беше нещо като втори братовчед на английския.

Неговият дин кимна и отговори на същия език, произнасяйки думите бавно и отчетливо. Когато приключи, Тауър се облегна с въздишка на стената, а торбата с книгите му падна на пода.

— Какъв глупак съм бил — поклати глава.

Никой не го опроверга.

— Роланд, би ли излязъл за малко навън с мен? Трябва да... трябва... да... — Букинистът заплака. Той каза още нещо на този странен език, пак завършващо с възходяща интонация, сякаш представляваше въпросително изречение.

Стрелеца се изправи, без да каже нещо. Еди също стана, потръпвайки от болката в крака си. Мдаамм, май все пак куршумът наистина бе останал в месото му — можеше да се закълне, че го усеща. Той стисна ръката на Роланд, дръпна го надолу и прошепна в ухото на своя дин:

— Не забравяй, че Тауър и Дипно имат среща в перачница „Търтъл Бей“ след четири години. Кажи му — на Четирийсет и седма

улица, между Второ и Първа. Със сигурност знае мястото. Тауър и Дипно бяха... са... ще бъдат тези, които ще спасят живота на Дон Калахан. Сигурен съм в това.

Стрелеца кимна и се приближи до Тауър, който се бе свил в ъгъла и трепереше. Роланд му подаде ръка по обичая в Кала и колекционерът на книги се изправи, след което и двамата излязоха навън.

Когато Еди и Дипно останаха сами, младият мъж се обърна към по-възрастния:

— Състави договора. Твоят приятел ще ни продаде имота.

Арон го изглежда скептично.

— Наистина ли мислиш така?

— О, да — отвърна Еди. — Сигурен съм в това.

СЕДЕМ

Подготвянето на договора не отне много време. Дипно намери хартия в кухнята (в горната част на всеки лист имаше нарисован бобър, който приличаше на герой от анимационен филм, и надпис „СПОСОБЕНТ НА ВАЖНИ НЕЩА“). Старецът започна да пише на един от листовите, като от време на време се спираше, за да зададе на Еди по някой въпрос.

Когато приключиха, Арон погледна към плувналото в пот лице на младежа и му каза:

— Имам малко таблетки перкосет. Искаш ли да ти дам от тях?

— Познай — рече му съпругът на Сузана Дийн. Помисли си, че ако ги вземеше сега, щеше да бъде готов за онова, което искаше да свърши неговият дин, когато се върнеше. Или поне се надяваше да е така. Куршумът продължаваше да си стои в плътта му и трябваше да бъде изваден. — Какво ще кажеш за четири, а?

Дипно го изглежда преценяващо.

— Знам какво правя — успокои го младият мъж. После добави: — За нещастие.

ОСЕМ

Арон намери две лентички детски лейкопласт в медицинската аптечка на бунгалото (на едната се виждаше Снежанка, а на другата — Бамби) и ги залепи върху раната на ръката на Еди, след като я поля обилно с дезинфектант. После, докато му наливаше чаша вода, с която да изпие таблетките, попита младия стрелец откъде е всъщност.

— Защото — каза, — макар и да носиш това неவிжданo пушкало с безспорен авторитет, говориш много повече като Кал и мен, отколкото като своя спътник.

Еди се ухили.

— Имам си напълно основателни причини за това. Израснал съм в Бруклин. В Ко-Оп Сити. — Помисли си: „Да предположим, че сега ти кажа, че точно в този момент се намирам там, а? Как ще реагираш? Еди Дийн, най-загорялото за секс петнайсетгодишно хлапе на света, което навярно върши поредната си простотия по улиците на Бруклин в този момент? Защото за този Еди Дийн най-важното нещо на света е чуването. Такива неща като рухването на Тъмната кула или някакъв си гаден пич с идиотското име Пурпурния крал изобщо, ама изобщо не го интересуват.“

Тогава обърна внимание на начина, по който Арон Дипно го гледаше, и бързо се върна към действителността.

— Какво има? — попита той, — Да не би да ми виси сопол от носа или нещо подобно?

— Ко-Оп Сити не е в Бруклин — рече Дипно. Говореше по онзи начин, по който възрастните обичат да се обръщат към малките деца. — Ко-Оп Сити е в Бронкс. И винаги е бил там.

— Това е... — започна Еди, искайки да каже „пълна глупост“, ала преди да успее да го изрече, светът сякаш потрепери по цялата си ос. Отново беше връхлетян от това усещане за крехкост, от чувството, че цялата вселена (или целият континуум от вселени) е направена от стъкло вместо от стомана. Той не можеше да даде никакво рационално обяснение за онова, което бе почувствал, защото в това, което се случваше, нямаше нищо рационално.

— Има повече светове от този — рече младият мъж. — Точно това е казал и Джейк на Роланд, преди да умре. „Върви тогава има и други светове освен този.“ И се е оказал прав, тъй като се завърна.

— Господин Дийн? — възрастният човек изглеждаше загрижен. — Не разбирам за какво говорите, обаче изведнъж страшно пребледняхте. Май ще е по-добре да седнете.

Еди позволи на Арон да го отведе обратно до помещението, което представляваше едновременно кухня и дневна. Той самият разбираше ли за какво говори? Или как Арон Дипно — който най-вероятно бе прекарал целия си живот в Ню Йорк — може да настоява с такава убеденост, че Ко-Оп Сити се намира в Бронкс, при положение, че Еди беше сигурен, че е в Бруклин?

Не съвсем. Обаче разбираше, че е наговорил достатъчно глупости, за да изкара акъла на стария човек. Други светове. Безброй вселени, които се въртят около оста, която представляваше Тъмната кула. Всички те бяха подобни един на друг, ала съществуваха и различия. Различни политици. Различни марки автомобили — „Такуро Спирит“ вместо „Датсун“ например — както и различни бейзболни отбори във висшата лига. В тези светове, един от които бе опустошен от страшна чума, наречена „супер-грип“, можеш да прескачаш напред и назад във времето, в миналото и в бъдещето. Защото... „Защото поради някаква незнайна причина те не са истинският свят. А дори и да са истински, не са ключовият свят.“

Да, това беше по-точно. Той бе дошъл от един от тези други светове и се беше убедил сам в това. Както и Сузана. И Джейк Едно и Две — този, който беше паднал, и този, който буквално бе измъкнат от пастта на чудовището и се беше спасил.

Ала ето че този свят беше ключовият. Еди го знаеше, понеже се оказа ключар по призвание: „Дад — а — чим, дад — а — чий, ти имаш ключа, не се тревожи!“

Берил Еванс? Не беше съвсем истинска. Клаудия и Инес Батчман? Истинска.

Свят с Ко-Оп Сити в Бруклин? Не беше съвсем истински. Свят с Ко-Оп Сити в Бронкс? Истински, колкото и да беше трудно да се преглътне това.

На Еди му хрумна, че Калахан е прекрачил границата между истинския свят и някой от другите дълго преди да поеме по тайните си

пътища; бе прекосил тази граница, без дори да го знае. Отецът беше споменал нещо за погребението на някакво малко момче, след което...

— След което, както каза той, всичко се променило — промълви младият стрелец, докато се отпускате на стола. — След това всичко се променило.

— Да, да — каза Арон Дипно, потупвайки го по рамото. — Седи си спокойно, синко.

— Отецът се преместил от семинарията в Бостън в енорията в Лоуъл — истински град. Сейлъмс Лот — не съвсем истински. Измислен от онзи писател на име...

— Ще сложа студен компрес на челото ти.

— Добра идея. — Еди затвори очи. Виеше му се свят. Истински, не съвсем истински. Да живее „Меморекс“. Онзи приятел на Джон Кълъм — пенсионираният професор — беше напълно прав: в колоната на истината наистина зееше дупка.

Замисли се дали някой знаеше колко дълбока е тази дупка всъщност.

ДЕВЕТ

Онзи Калвин Тауър, който се върна в бунгалото заедно с Роланд петнайсет минути по-късно, беше доста по-различен от предишния. Новият Калвин Тауър бе тих и смирен; той попита приятеля си дали е подготвил документа за продажбата и когато Арон Дипно му кимна, букинистът също кимна в отговор, без да промълви и дума. После отиде до хладилника и се върна с няколко кутии бира „Блу Рибън“, които раздаде на останалите. Еди отказа, защото не искаше да смесва перкосета с алкохол.

Тауър изпи половината от бирата си на един дъх, без да вдига тост, после изрече:

— Не всеки ден бивам наричан отрепка от човек, който обещава да ме направи милионер и да ме избави от най-тежкото бreme на сърцето ми. Арон, това нещо ще послужи ли пред съда?

Възрастният човек кимна.

— Добре тогава — заяви колекционерът на книги. — Хайде да свършваме работата.

Ала документът продължаваше да чака неговия подпис.

Тогава Роланд се обърна към Тауър и отново му заговори на онзи странен език. Собственикът на изгорялата книжарничка видимо потрепери, след което сви устни, надраска подписа си върху листа. Еди се подписа от името на корпорация „Тет“, отбелязвайки колко странно бе усещането отново да държи химикалка в ръката си — не можеше да се сети кога за последен път беше хващал писалка.

Когато документът бе готов, сай Тауър отново се върна към предишното си състояние — погледна към младия стрелец и изкрещя с прегракнал глас:

— Ето на! Вече съм бедняк! Дай си ми моя долар! Обеща, че ще ми дадеш един долар! Чувствам как лайното в мен напират да излезе и имам нужда от нещо, с което да си избърша задника!

И след като каза това, той внезапно закри лицето си с ръце. Остана така в продължение на няколко секунди, по време на които

Роланд сгъна подписания документ (Дипно бе засвидетелствал автентичността и на двата подписа) и го прибра в джоба си.

Щом букинистът отдели длани от лицето си, очите му вече бяха сухи и бе възвърнал спокойствието си. Дори пепелявите му по принцип бузи сякаш се бяха изпълнили с цвят.

— Мисля, че сега се чувствам по-добре — каза, след което се обърна към Арон: — Мислиш ли, че тези двама кокухи също са добре?

— Според мен е напълно възможно — усмихна се Дипно.

Междувременно Еди бе измислил начин да разбере със сигурност дали това са същите онези мъже, които ще спасят Калахан от братята Хитлер — или почти със сигурност. Единият от тях беше казал...

— Изслушайте ме — каза той, — има една фраза, мисля, че е на идиш. „Гей кокниф ен иом.“ Знаете ли какво означава?

Дипно отметна главата си назад и се засмя.

— Да, прав си, наистина е на идиш. Майка ми често я изричаше, когато и кипваше от нас. Означава „ходи да сереш в океана“.

Еди кимна на Роланд. През следващите няколко години единият от тези мъже — най-вероятно Тауър — щеше да си купи пръстен с думите „Екс Либрис“, гравирани върху него. Може би — не, това звучеше прекалено налудничаво — защото самият Еди Дийн му бе подхвърлил тази идея. И Тауър — този егоистичен, алчен, окаян и жалък събирач на книги — щеше да спаси живота на отец Калахан, докато този пръстен стоеше на ръката му. Навярно щеше да умира от страх (както и Дипно), ала щеше да направи това. И...

В този момент младият мъж погледна към химикалката, с която Тауър беше подписал договора за продажба — съвсем обикновен „Бик“ — и едва сега осъзна неизмеримите мащаби на онова, което се бе случило преди малко. Те притежаваха празния парцел. Те, а не корпорацията „Сомбра“. Те притежаваха розата!

Чувстваше се така, все едно току-що го бяха простреляли в главата. Розата вече беше собственост на корпорация „Тет“, която всъщност бе фирмата на Дисчейн, Дийн, Дийн, Чеймбърс и Ко. Отсега нататък отговорността беше тяхна — за добро или за зло. В този рунд бяха излезли победители. Това обаче не променяше факта, че имаше куршум в крака си.

— Роланд — каза той, — има едно нещо, което трябва да направиш за мен...

ДЕСЕТ

Пет минути по-късно Еди легна на покрития с линолеум под на бунгалото по смешните си, дълги до коленете наполеонки от Кала Брин Стърджис. В едната си ръка държеше кожен колан, чието предишно предназначение бе да придържа панталоните на Арон Дипно. До тялото му имаше леген, пълен с някаква тъмнокафява течност.

Раната в крака му беше на около седем сантиметра под коляното и малко вдясно от пищяла. Плътта около нея се бе надигнала и втвърдила в неголям конус. Миниатюрният вулкан в момента бе запушен от пурпурночервена коричка съсирила се кръв. Две сгънати кърпи бяха сложени под прасеца на младия мъж.

— Възнамеряваш ли да ме хипнотизираш? — обърна се той към Роланд. После погледна към колана, който стискаше, и веднага разбра отговора. — Мамка му, значи няма да го направиш!

— Няма време — отговори му неговият дин, докато тършуваше из чекмеджетата вляво от умивалника. Когато намери това, което му трябваше, се приближи към Еди с щипци в едната си ръка и остър нож за белене на плодове в другата. Младият мъж си помисли, че това е една изключително грозна комбинация.

Стрелеца коленичи до него.

Тауър и Дипно ги наблюдаваха от дневната — прави един до друг, ококорили очи.

— Когато бяхме момчета, Корт ни каза нещо — рече Роланд. — Искаш ли да го чуеш, Еди?

— Ако смяташ, че ще помогне, защо не.

— Болката расте. От сърцето към главата, болката расте. Сега сгъни на две колана на сай Арон и го сложи в устата си.

Младият стрелец го послуша и направи точно така. Беше уплашен и едновременно с това се чувстваше глупаво. В колко ли филма за Дивия запад бе наблюдавал различни варианти на тази сцена? Понякога Джон Уейн захапваше пръчка, а понякога Клинт Ийстууд

слагаше куршум между зъбите си и Еди беше убеден, че е виждал по телевизията как Робърт Кълп поставя колан в устата си.

„Ала така или иначе ние трябва да извадим куршума — помисли си той. — Нито една подобна история няма да е пълна и завършена без поне една сцена, в която...“

Внезапно бе връхлетян от ослепително ярък спомен, който го разтърси и коланът падна от устата му. Беше извикал.

Роланд тъкмо възнамеряваше да потопа грубите си инструменти в легена, където бяха излели остатъка от дезинфектанта. Сепнат от вика на Еди, той веднага го погледна загрижено и го попита:

— Какво има?

За един дълъг миг младият мъж не можа да каже нищо. Бе останал буквално без дъх и усещаше дробовете си сплескани като стари вътрешни гumi. Това, което си бе спомнил, беше филмът по телевизията, който братята Дийн бяха гледали един следобед в семейния им апартамент в (Бруклин) (Бронкс) Ко-Оп Сити. Обикновено Хенри избираше какво да гледат, защото беше поголемият и по-силният. Еди не протестираше много — все пак по онова време той обожаваше брат си (когато все пак протестираше, разбираше или как гори старото индианско въже, или колко е болезнен холандският шамар по задната част на врата). По това време Хенри си падаше най-вече по уестърните (манията му по сапунените сериали още не се бе проявила). Тези филми, в които рано или късно някой от героите трябваше да ухапе пръчката, колана или куршума.

— Роланд — продума Еди. Той не говореше, а хриптеше. — Роланд, чуй ме.

— Чувам те много добре.

— Имаше един филм... Казвал съм ти какво представляват филмите, нали?

— Истории, разказани с движещи се картинки.

— Понякога с Хенри обичахме да си стоим вкъщи и да гледаме филми по телевизията. Телевизорът е нещо като машина за домашно кино.

— Машина за лайна, ако питаш мен — обади се Калвин Тауър. Младият мъж не му обърна внимание.

— Един от филмите, които гледахме, беше за някакви мексикански селяни. Те наеха стрелци, за да ги защитят от лошите

бандити, които всяка година опустошаваха селото и отмъкваха реколтата им. Да ти звучи познато?

Неговият дин го изглежда сериозно и малко печално.

— Да — рече. — Звучи ми познато.

— И името на градчето на Тян. Винаги съм си мислел, че ми звучи познато, но нямах представа защо. Сега обаче знам. Филмът се казваше „Великолепната седморка“... Между другото, Роланд, спомняш ли си колко от нас бяха залегнали в канавката през онзи ден, когато чакахме появата на Вълците?

— Извинете, момчета, бихте ли ни казали за какво си говорите? — обади се Дипно. Ала въпреки че тонът му беше учтив, нито Роланд, нито Еди го удостоиха с отговор.

Стрелеца се замисли за момент, след което каза:

— Ти, аз, Сузана, Джейк, Маргарет, Заля и Роса. Имаше и още хора — близнаците Тавъри и момчето на Бен Слайтман — ала бойците бяха седем.

— Да. А другото нещо, което едва сега ми просветна, всъщност е свързано с режисьора на филма. Когато правиш филм, се нуждаеш от режисьор, който да ръководи работата. Той е нещо като дин.

Роланд кимна.

— Та въпросният дин на „Великолепната седморка“ е човек на име Джон Стърджис.

Стрелеца остана безмълвен за известно време, отдавайки се на размишления. Най-накрая изрече само:

— Ка.

Еди избухна в смях. Просто не можеше да се въздържа.

Роланд винаги имаше отговор за всичко.

ЕДИНАЙСЕТ

— За да успееш да уловиш болката — рече Стрелеца, — трябва да захапеш с всички сили колана точно на секундата, в която я усетиш. Разбираш ли? На секундата. Забий зъбите си в нея.

— Ясно. Само го направи по-бързо.

— Ще сторя всичко, което мога.

Роланд потопи първо щипците, а после и ножа в дезинфектанта. Еди го чакаше с колана между зъбите си, усещайки вкуса на кожа в устата си. Да, наистина — само да забележиш основния рисунък, вече не можеш да го забравиш, нали? Роланд беше героят на този филм — прошареният стар воин, който в холивудската версия трябваше да бъде изигран от някоя прошарена, ала все още жизнена звезда като Пол Нюман или може би Клинт Ийстууд. Той самият бе един млад наперен мъжкар и навярно ролята му трябваше да бъде поверена на някой млад, нахъсан актьор като Том Круз, Емилио Естевес или Роб Лоу. Ето го и мястото, което всички очакваме — малкото бунгало, сгушено в гората — и ситуацията, която сме гледали толкова много пъти преди, но въпреки това продължаваме да и се наслаждаваме. Ваденето на куршума. Единственото, което липсваше, беше зловещият тътен на барабани в далечината. На Еди му хрумна, че барабаните навярно липсват, защото вече бяха минали през момента на Зловещите барабани в тяхната история — господните барабани. Ритъмът на песента на „Зи Зи Топ“ „Цепки с лепки“, усилен хилядократно, който ги бе залял през свръхмощните високоговорители в Луд. Ставаше все по-трудно да се отрече, че приличаха досущ на герои от нечия история. Целият този свят...

„Отказвам да повярвам в това. Отказвам да повярвам, че съм израснал в Бруклин само заради някаква си писателска грешка... заради нещо, което най-вероятно е могло да бъде изчистено на втора коректура. Хей, отче, аз съм с теб — отказвам да повярвам, че съм измислен герой. Това е шибаният ми живот, по дяволите!“

— Давай, Роланд! — каза младият мъж. — Разкарай това нещо от мен!

Стрелеца изля малко от дезинфектанта върху крака на Еди, после използва върха на ножа, за да отлюспи съсирената коричка на раната. След като направи това, взе щипците и ги приближи до мястото, където бе влязъл куршума.

— Бъди готов да захапеш болката, Еди — измърмори и в следващия миг младият стрелец направи точно това.

ДВАНАЙСЕТ

Роланд прекрасно съзнаваше какво върши — беше го правил и преди — пък и куршумът не беше проникнал много надълбоко. Цялата процедура отне не повече от деветдесет секунди, ала това бе най-дългата минута и половина от живота на Еди. Най-накрая Стрелеца побутна с щипците свитата в юмрук ръка на младия мъж. Когато Еди успя да разтвори пръстите си, приятелят му пусна сплескания куршум в дланта му.

— Сувенир — каза му. — Спряла го е костта. Ето откъде е идвало стърженето, което си усетил.

Съпругът на Сузана погледна към смачканото парче олово и го изстреля по покрития с линолеум под като топче за игра.

— Не го искам — рече и изтри потта от челото си.

Тауър обаче, верен на колекционерския си дух, веднага грабна захвърления патрон, докато Дипно разглеждаше с интерес следите от зъби по колана си.

— Кал — каза Еди, изправяйки се на лакти, — имаше една книга в шкафчето ти...

— Искам си тези книги обратно — прекъсна го букинистът. — Внимавай да не се случи нещо с тях, млади човече!

— Сигурен съм, че са в отлично състояние — отвърна Еди, напомняйки си за пореден път да държи езика си зад зъбите, когато се налагаше. „Или вземи колана на Арон и го захапи отново, щом езикът ти е толкова непокорен.“

— Най-добре да е така, млади човече, защото сега те са всичко, което ми е останало.

— Да, заедно с още четирийсет-петдесет в най-различни сейфове — допълни Дипно, напълно пренебрегвайки изпепеляващия поглед, който му хвърли Тауър. — Екземплярът на „Одисей“ с автограф от Джойс навярно е най-ценният измежду тях, ала да не забравяме и няколкото разкошни издания на Шекспир, както и пълните събрани съчинения на Фокнър — всичките с автографи...

— Арон, не можеш ли да си затваряш устата?

— ... плюс един „Хъкълбери Фин“, който можеш за нула време да превърнеш в последен модел „Мерцедес-Бенц“, стига само да поискаш — завърши възрастният мъж.

— Както и да е, една от тези книги беше „Сейлъмс Лот“ — продължи Еди. — Авторът и се казва...

— Стивън Кинг — включи се Тауър. Той погледна куршума за последно и го сложи на масата до купата със захар. — Казаха ми, че живеел някъде наблизо. Взах си два екземпляра от „Сейлъмс Лот“ и три от първия му роман „Кери“, тъй като се надявах, че ще мога да отскоча до Бриджтън и да си взема автограф. Предполагам, че това едва ли ще е възможно при сегашния развой на събитията.

— Не разбирам какво ги прави толкова ценни! — заяви младият стрелец, след което изохка: — Роланд, това боли!

Неговият дин бе зает с нагласяването на превръзката на крака му.

— Не мърдай — нареди той.

Букинистът не обърна никакво внимание на тази сцена. Младият мъж го беше насочил към любимата му тема, към неговата страст, към неговата любов. Към онова, което според Еди героят на Толкин Ам-гъл от „Властелинът на пръстените“ би нарекъл „безценното му“.

— Спомняте ли си какво ви казах, когато обсъждахме „Хоганът“, господин Дийн? Или „Коганът“, ако така предпочитате? Обясних ви, че стойността на една рядка книга или рядка монета, пощенска марка и други подобни неща — се определя по различни начини. Понякога само подписът на автора е достатъчен...

— Твоят екземпляр на „Сейлъмс Лот“ няма автограф.

— Не защото конкретният автор е твърде млад и още не е толкова известен. Някой ден може да се превърне в нещо голямо, а може и да не стане така. — Тауър сви рамене, сякаш искаше да каже, че това зависи единствено от ка. — Ала точно тази книга... ами, първото издание се състоеше само от седем хиляди и петстотин бройки и почти целият тираж се разпродаде в Нова Англия.

— Защо? Защото авторът живее тук ли?

— Да. Както често се случва, книгата съвсем случайно е станала толкова ценна. Една местна фирма решила да предприеме масирана промоция. Започнали да излъчват реклами и по телевизията, което било нещо нечувано за търговията на дребно в местен мащаб. Подходът се оказал печеливш. От „Книжен свят“ от Мейн поръчали

пет хиляди тираж от първото издание — почти седемдесет процента — и го продали почти целия. Освен това, както беше и с „Хоганът“, на корицата имало печатни грешки. Е, в този случай не става въпрос за грешка в заглавието, а на задната корица. Можеш да познаеш автентичното първо издание на „Сейлъмс Лот“ по променената цена — в последния момент „Дабълдей“ решили да вдигнат цената от седем долара и деветдесет и пет цента на осем и деветдесет и пет — както и по името на свещеника на обложката. Роланд веднага наостри уши.

— Какво за името на свещеника?

— В книгата той се казва отец Калахан. Ала на подвързията някой написал отец Коди, който всъщност е местният лекар.

— И заради тези дреболии цената на романа е скочила от девет кинта на деветстотин и петдесет? — вдигна вежди Еди.

Тауър кимна.

— Точно така. Изчерпан тираж, повторно отпечатана цена, печатна грешка. Освен това в колекционирането на редки издания има и нещо друго, което намирам за... особено вълнуващо.

— Сещам се за една друга дума — каза сухо Дипно.

— Да предположим, че този човек Кинг стане известен или пък получи одобрението на критиката? Признавам, че шансовете за това са малки, ала да предположим, че това стане? Наличните екземпляри от първото издание на втората му книга са толкова редки, че вместо да струва деветстотин и петдесет долара, цената на моя екземпляр може да стане десетократно по-висока. — Букинистът изглежда намръщено Еди. — Затова гледай да се грижиш добре за нея.

— Сигурен съм, че нищо няма да и се случи — рече младият стрелец и се запита как ли би реагирал Калвин Тауър, ако разбереше, че един от героите на романа всъщност държеше тази книга на нощното си шкафче в измисленото си (малко спорен въпрос) жилище. Жилище, което се намирало в градче-близнак на селцето от онзи архивен филм, в който близнакът на Роланд се наричаше Юл Бринър, а този на Еди — Хорст Бюхолц. „Ще си помисли, че си изперкал — ето как би реагирал.“ Младият мъж се изправи на крака, олюля се за миг и се хвана за кухненската маса. След няколко секунди замайването му премина.

— Ще можеш ли да вървиш? — попита Роланд.

— Щом преди можех, какъв е проблемът?

— Преди никой не е ровичкал в крака ти.

Еди направи няколко крачки, после кимна утвърдително. Пищялът му пламваше от болка всеки път, когато преместваше тежестта си върху десния крак, но... важното бе, че можеше да върви.

— Ще ти дам и остатъка от перкосета — каза Арон. — Аз мога да си купя и още.

Младият стрелец тъкмо отвори уста да каже „мерси много, дай го насам“, когато забеляза начина, по който го гледаше неговият дин. Ако Еди приемеше предложението на Дипно, Стрелеца нямаше да каже нищо... ала съпругът на Сузана се съмняваше, че ще може да понесе безмълвното обвинение в очите му.

Еди си помисли за онова, което бе наговорил на Тауър — всички онези поетични глупости за горчивия залък и тра-ла-ла. Това си беше самата истина — била тя поетична или не. Очевидно обаче казаното не бе достатъчно, за да възпре младия стрелец от връщането към пътя, който отдавна беше изоставил. Първо няколко перкодана, после няколко перкосета. В конски дози за облекчаване на болката. Колко ли дълго щеше да издържи, преди да се отегчи от тях и да започне да се оглежда за някое истинско болкоуспокояващо?

— Мисля, че ще ти откажа. — рече Еди. — Отиваме в Бриджтън. Неговият дин го изглежда изненадано.

— Сериозно ли говориш?

— Да. По пътя мога да си купя аспирин от някоя аптека.

— Астин — въздъхна Роланд с нескрита любов.

— Сигурен ли си? — попита Дипно.

— Напълно — усмихна му се младият мъж. — Какво да се прави!

ТРИНАЙСЕТ

След пет минути и четиримата бяха излезли в покритото с борови иглички дворче, заслушани във воя на сирените и вперили погледи в пушека, който вече започваше да се разсейва. Еди подрънкваше нервно с ключовете на форда на Джон Кълъм. Роланд го попита още два пъти дали това пътуване до Бриджтън наистина е необходимо и мъжът на Сузана и двата пъти му отвърна, че е почти сигурен в това. Втория път дори добави, че като негов дин Стрелеца би могъл да отхвърли тази идея, ако наистина смята, че няма смисъл да предприемат пътуването.

— Не. Щом смяташ, че трябва да се срещнем с този плетач на истории, ще го сторим. Само се надявам, че знаеш защо. Мисля, че когато отидем при него, и двамата ще разберем.

Стрелеца кимна, но не изглеждаше много доволен.

— Знам, че ти си не по-малко нетърпелив от мен да напуснем този свят — това ниво на Кулата. Навярно имаш много силно предчувствие, щом толкова държиш да се срещнем с този човек.

Така беше, ала имаше и нещо друго — Еди отново бе чул гласа на своята съпруга, до него бе достигнало още едно послание от нейната версия на Когана. Тя бе пленница в собственото си тяло — или поне той бе останал с впечатлението, че Сузана се опитва да му каже точно това — ала в момента се намираше в 1999 година и засега беше добре.

Това се случи, докато Роланд благодареше на Тауър и Дипно за помощта им. Еди беше в тоалетната. Беше отишъл да се изпикае, но изведнъж забрави за това и просто седна на капака на тоалетната чиния, навел глава и затворил очи. Опитваше се да изпрати отговор на посланието и. Опитваше се да и каже да забави Мия колкото е възможно по-дълго, стига да е по силите и. От посланието и бе узнал, че при нея е ден — прекрасен следобед от началото на лятото в Ню Йорк — и това хич не беше добре. Джейк и Калахан бяха запратени от Неоткритата врата в Ню Йорк през нощта — младият стрелец бе видял

това със собствените си очи. Навярно можеха да и помогнат, но само ако Сузана съумееше да забави Мия достатъчно, за да...

„Провали и деня! — изпрати той на жена си. — Провали и деня, преди да те е отвела на мястото, където ще роди детето. Чуваш ли ме? Сюз, чуваш ли ме? Отговори ми, ако ме чуваш! Джейк и отец Калахан са тръгнали по следите ти. Трябва да удържиш фронта, докато те намерят!“

— Юни — отвърна му един глас с въздишка. — Юни 1999 година. Момичетата се разхождат наоколо с голи пъпчета и...

В този момент Роланд почука на вратата на тоалетната и го попита дали е готов да потеглят. Трябваше да стигнат преди здрачаване до „Търтълбек Лейн“ в градчето Ловъл — мястото, където пришълците се срещаха най-често според Джон Кълъм и където реалността бе изключително тънка — ала първо щяха да отскочат до Бриджтън, надявайки се да се срещнат с човека, който бе сътворил Доналд Калахан и градчето Сейлъмс Лот.

„Ще бъде голям майтап, ако този Кинг в момента е в Калифорния, пишейки сценарий за филм или нещо подобно“ — помисли си Еди, ала дълбоко в себе си не вярваше, че е така. Все още се намираха на Пътя на Лъча, на пътеката на ка. Както и сай Кинг най-вероятно.

— Май забравяте някои неща, момчета — обади се Дипно. — Наоколо гъмжи от ченгета, да не говорим пък за Джак Андолини и за веселите му разбойници...

— Като каза Андолини — отвърна му Роланд, — мисля, че е крайно време вие двамата да се преместите някъде, където го няма.

Тауър се наежи:

— Да се преместим? Ти сигурно се шегуваш! Имам списък на поне дузина хора от района, които колекционират книги — купуват, продават, разменят... Някои са наясно с това, което правят, ала други... — направи красноречив жест с дясната си ръка, сякаш стрижеше овца.

— Във Върмонт също ще има хора, които искат да се отърват от старите книги, гниещи в мазетата — подхвърли Еди. — Не забравяйте колко лесно ни беше да ви намерим. Заслугата за това беше изцяло твоя, Кал.

— Прав е — подкрепи го Арон и когато Калвин Тауър не каза нищо, а само наведе глава, впервайки поглед в обувките си,

възрастният човек рече на Еди: — Ала поне аз и Кал имаме шофьорски книжки, които да покажем при полицейска проверка. Което едва ли може да се каже за вас.

— Дяволски си прав — въздъхна младият стрелец.

— Пък и силно се съмнявам, че притежавате и разрешително за носенето на тези ужасно големи патлаци.

Еди погледна към огромния — и изключително старинен — револвер, който се поклащаше на хълбока му, после се усмихна на Дипно:

— За това също си прав.

— Тогава внимавайте. Щом оставите Ийст Стоунхам зад гърба си, рискът вече няма да бъде толкова голям.

— Благодаря ти за съвета — отвърна Еди. — Дълъг живот и приятни нощи.

Старецът поклати глава.

— Това е чудесно пожелание, синко, ала се боя, че нощите ми не са особено приятни напоследък. А ако нещата на медицинския фронт не вземат по-добър обрат в скоро време, и животът ми няма да бъде толкова дълъг.

— Ще бъде по-дълъг, отколкото си мислиш — рече му младият стрелец. — Знам със сигурност, че ще изкараш поне още четири години.

Приятелят на Тауър допря пръст до устните си и после посочи към небето:

— От твоята уста в божиите уши.

Еди се обърна към колекционера на книги, докато Роланд се ръкуваше с Арон Дипно. За миг съпругът на Сузана Дийн си помисли, че Тауър няма да пожелае да си стиснат ръцете, но собственикът на изгорелия „Ресторант за мисълта“ все пак се ръкува с него. С явно нежелание.

— Дълъг живот и приятни нощи, сай Тауър. Направихте правилния избор.

— Бях принуден и ти прекрасно осъзнаваш това — каза букинистът. — Книжарничката ми я няма... имотът ми го няма... май наистина ще трябва да се отдам на първата си истинска почивка от десет години насам...

— „Майкрософт“ — изведнъж изстреля Еди. След което добави:
— Лимони.

Тауър примигна.

— Моля?

— Лимони — повтори младият стрелец и гръмко се изсмя.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Към края на своя доста безполезен живот великият мъдрец и непоправим наркоман Хенри Дийн обичаше най-много две неща — да се надрусва; да се надрусва и да говори как щял да направи страхотен удар на пазара на ценни книжа. По въпросите на инвестициите той се смяташе за един истински Е. Ф. Хътън.

— Обаче има едно нещо, в което никога няма да инвестирам, братко — му каза веднъж Хенри, докато бяха на покрива. Това беше малко преди Еди да отпътува за Бахамите в ролята си на кокаиново муле. — Това, в което аб-софт-лютно няма да хвърля парите си, е целият този компютърен бълвоч — „Майкрософт“, „Макинтош“, „Саньо“, „Санкьо“, „Пентиум“ и прочие.

— Напоследък доста нашумяха — подхвърли Еди. Не че го интересуваше особено, ала нали трябваше да каже нещо, за да върви разговорът. — Особено „Майкрософт“. И май ще стават все по-популярни.

Хенри се засмя снизходително и направи красноречив жест с ръка, все едно мастурбираше.

— Ще ми стане оная работа — ето какво ще стане.

— Но...

— Да, да, знам, хората се нахвърлят като обезумели на тези боклуци. Така само вдигат цената. Когато гледам малоумното им поведение, знаеш ли за какво си мисля?

— За какво?

— За лимони!

— За лимони? — изумено попита Еди. Смяташе, че следи мисълта на Хенри, ала май беше изгубил нишката. Залезът тази вечер беше невероятен, а и той се бе надрусал като за световно.

— Чу много добре какво ти казах! — сопна се по-големият брат, връщайки се към темата. — Шибани лимони! На нищо ли не са те научили в училище, братко? Лимоните са едни малки животинки, дето живеят в Швейцария или някъде там. От време на време — май беше

на всеки десет години, не съм много сигурен — ги прихваща някаква самоубийствена мания и те се хвърлят от скалите^[1].

— А, така ли било! — каза Еди, хапейки вътрешната страна на бузата си, за да не избухне в див кикот. — Тези лимони. Аз пък си мислех, че ми говориш за ония, от които се прави лимонада.

— Голям си тъпак — заяви Хенри, ала го изрече с онзи снизходителен тон, с който понякога великите и всезнаещите се отнасят към незначителните и неинформираните. — Както и да е, това, което искам да кажа, е, че тези хора, дето се избиват да инвестират в „Майкрософт“, „Макинтош“ и, де да знам, шибаните чипове за бързо набиране на „Норвус“, само правят шибаните Бил Гейтс и Стив Джобс-а-рино заринати в мангизи. Тези компютърни простотии ще се продънят с гръм и трясък до 1995, всички експерти твърдят това, и какви ще бъдат тогава ония пръдълъовци, инвестирали в тях? Шибани лимони, дето се мятат от скалите в шибания океан!

— Направо шибани лимони — съгласи се Еди и изпъна гръб на приятно топлия покрив, така че Хенри да не може да забележи колко се беше отрязал и как всеки момент можеше да изгуби напълно нишката на разговора. В момента виждаше как милиарди лимони се тътрят към високите скали, облечени с червени ризки за джогинг и малки бели маратончици — досущ като бонбонките М и М от рекламите по телевизията.

— Така е то, ама бих искал да пипна шибания „Майкрософт“ през осемдесет и втора — каза Хенри. — Знаеш ли, че акциите, които продаваха за петнайсет кинта парчето тогава, сега струват трийсет и пет? Олеле, божке!

— Лимони — продума замечтано Еди, загледан в избледняващите цветове на залеза. Оставаше му по-малко от месец живот в този свят — в света, където Ко-Оп Сити се намираше в Бруклин и винаги си е бил там — както и на Хенри. Житейският път на брат му обаче беше спрял завинаги. Точка.

— Така е то — бе казал той, докато се излягаше до Еди. — Да знаеш само колко искам да се върна в осемдесет и втора!

ПЕТНАЙСЕТ

И сега, докато продължаваше да държи ръката на Тауър, Еди изрече:

— Аз съм от бъдещето. Знаеш това, нали?

— Знам, че той твърди същото — букинистът посочи към Роланд с лявата си ръка, после се опита да измъкне дясната от хватката на младия мъж.

— Чуй ме, Кал. Ако ме изслушаш и после направиш това, което ти кажа, ще можеш да изкараш пет, а навярно и десет пъти повече от стойността на парцела ти на пазара за недвижими имоти.

— Големи приказки от човек, който няма даже и чорапи. — Тауър отново се опита да измъкне дланта си.

Еди отново не му позволи. Помисли си, че едно време едва ли би бил способен на това, но сега ръцете му бяха станали много по-силни. Както и волята му.

— Големи приказки от човек, който е видял бъдещето — поправи го младият стрелец. — А бъдещето са компютрите, Кал. Бъдещето е „Майкрософт“. Можеш ли да запомниш това?

— Мога, разбира се — включи се Арон. — „Майкрософт“.

— Никога не съм чувал за тия — сбърчи нос колекционерът на книги.

— Така е — отвърна Еди. — Най-вероятно компанията още не съществува. Скоро обаче ще се появи и ще започне да се развива със значителна бързина. Компютри, нали запомнихте? Компютри за всеки, или поне такъв беше планът. Ще бъде планът. Шефът се казва Бил Гейтс. Винаги Бил, никога Уилям.

Мина му през ума, че след като този свят се различаваше от онзи, в който двамата с Джейк бяха израснали — светът на Клаудия и Инес Батчман вместо на Берил Еванс — навярно големият компютърен гений нямаше да се казва Гейтс; можеше да бъде Чин Хо Фук или Бог знае как. Обаче не му се вярваше да е така. Този свят беше доста сходен с неговия — същите коли, същите марки („Кока-кола“ и „Пепси“ вместо „Ноз-а-ла“, същите хора на позициите на властта. Най-

вероятно можеше да разчита, че Бил Гейтс (да не споменаваме и ринещия мангизи Стив Джобс-а-рино) ще се появят в подходящия момент. Пък и, казано честно, не му пукаше чак толкова. В много отношения Калвин Тауър си беше пълен дрисльо. От друга страна обаче, букинистът бе устоял на натиска на Андолини и Балазар толкова дълго, колкото трябваше. Той бе съхранил запустелия парцел, благодарение на което сега Роланд имаше договора за продажбата в джоба си. Трябваше да се отплатят на Тауър за розата, която бе минала в тяхно притежание. Това нямаше нищо общо с обстоятелството дали го мразеха или го харесваха, което навярно бе добре дошло за Кал.

— Въпросните акции на „Майкрософт“ — продължи Еди — могат да бъдат закупени за петнайсет долара всяка през 1982 година. През 1987 — когато аз излязох в, така да се каже, постоянна ваканция — ще струват по трийсет и пет кинта. Това е сто процента печалба. Всъщност даже повече.

— Това ти го казваш — измърмори скептично Тауър и най-накрая успя да си измъкне ръката.

— Щом той го твърди, обади се Роланд, — значи е вярно.

— Казвам благодаря — рече Еди. Хрумна му, че предлага на колекционера на книги да направи голям скок въз основа на наблюденията на един надрусан младеж, ала после си помисли, че с оглед на конкретния случай едва ли трябваше да взима това присърце.

— Хайде. — Стрелеца завъртя пръстите си по онзи особен начин. — Трябва да потегляме, ако искаме да се срещнем с плетача на истории.

Еди се настани зад кормилото на колата на Кълъм, внезапно изпитал увереността, че никога вече няма да види Тауър или Арон Дипно. Единствено отец Калахан щеше да се срещне с тях. Бе дошло времето на разделите.

— Всичко добро — обърна се към двамата възрастни мъже. — Пожелавам ви всичко добро.

— И на вас — отвърна Дипно.

— Да — включи се и Тауър и за пръв път не беше намусен. — Късмет и на двама ви. Дълъг живот и приятни нощи или каквото беше там.

След тези думи младият стрелец запали двигателя. Мястото му стигна, колкото да обърне колата — не беше сигурен, че ще се справи с

карането на заден ход. После, щом потеглиха по Рокет Роуд, Роланд се обърна и махна на букиниста и неговия приятел. Това бе доста необичайно за него и навярно учудването на Еди се беше изписало на лицето му, защото неговият дин му каза:

— Вече сме в края на играта. Всичко, за което се борех и което очаквах през тези дълги години. Краят наближава. Усещам го. А ти?

Младият стрелец кимна. Това му напомняше онази част на някое рокпарче, когато китарите, басът и барабаните започваха да жулят бясно, устремени към неизбежната разтърсваща кулминация.

— Сузана? — попита Роланд.

— Още е жива.

— Мия?

— Още владее положението.

— Бебето?

— Още не се е родило.

— Ами Джейк? Отец Калахан?

Еди спря форда, огледа се в двете посоки и зави наляво по Димити Роуд.

— Не знам — каза. — Нищо не съм чул от тях. Ами ти?

Роланд поклати глава. Безмълвие — тази дума най-точно определяше това, което бе чул от Джейк — запратен някъде в бъдещето заедно с бивш католически свещеник и едно дребно животинче за закрила. Стрелеца се надяваше, че с тях всичко е наред.

Това беше единственото, което можеше да стори в настоящия момент.

*Строфа: Комала-ком-девет!
Изкачвай смело този хребет!
На билото му ти ще се сдобиеш
с онуй, което прави те щастливец.
Отговор: Комала-ком-девет!
Сега се чувстваш ти щастлив!
Достигна до безценното пред тебе,
но трябва пак напред да продължиш.*

[1] Хенри очевидно иска да каже леминги — Б. пр. [↑](#)

ДЕСЕТА СТАНСА
СУЗАНА-МИЯ, ПСИХАРКАТА ПРОКЛЕТА

ЕДНО

„Джон Фицджералд Кенеди почина този следобед в Мемориалната болница в Паркланд.“

Гласът, този опечален и скръбен глас — гласът на Уолтър Кронкайт, сякаш насън:

„Последният стрелец на Америка е мъртъв. О, Дискордия!“

ДВЕ

Докато Мия напускаше стая 1919 на „Ню Йорк Плаза-Парк Хаят“ (който съвсем скоро щеше да се превърне във великолепия хотел „Плаза“ на Обединените нации, един грандиозен проект на „Сомбра“/„Норт Сентрал“, О, Дискordia), Сузана изгуби съзнание. После и се яви жесток сън, изпъстрен с не по-малко жестоки новини.

ТРИ

Следващият глас е на Чет Хънтли — основна фигура в „Репортажите на Хънтли-Бринкли“. Също така — по някакъв неразбираем за нея начин — това е и гласът на Андрю, нейния шофьор.

— Дием и Нху са мъртви — изрича този глас. — Сега развържете хрътките на войната и нека разкажат за злочестията започне; всичко оттук до Джерико Хил е покрито с кръв и грях. О, Дискordia! Чарю Трий! Ела, жътварю!

„Къде съм аз?“

Тя се оглежда наоколо и вижда бетонна стена, цялата обсипана с най-различни имена, лозунги и неприлични рисунки. В средата, така че да го забележиш без усилия, дори и да си се излегнал на нара, се мъдри следното поздравление:

„ЗДРАСТИ ЧЕРНИЛКО ДОБРЕ ДОШЛА В ОКСФОРД НЕ СЕ МЯРКАЙ ТУК СЛЕД ЗАЛЕЗ СЛЪНЦЕ.“

Дъното на панталоните и е мокро. Бельото и направо е подгизнало и тя много добре помни защо — въпреки че бяха уведомени предварително за пускането и под гаранция, ченгетата гледаха да ги задържат тук колкото е възможно по-дълго, без да обръщат никакво внимание на непрекъснатото увеличаващите се молби за ходене до тоалетната. В килиите няма тоалетни; няма умивалници; няма дори ламаринени кофи. Не трябва да си хлапе-вундеркинд от състезанието „Двайсет и едно“, за да се досетиш, че трябваше да пикаят в панталоните си, трябваше да са в непосредствена близост с животинските си нужди, както вече бе станало с нея, Одета Холмс...

„Не — мисли си тя. — Аз съм Сузана. Сузана Дийн. Отново ме вкараха в затвора, отново ме окошариха, ала все още съм си аз.“

Тя чува гласове нейде отвъд това крило с килии, гласове, които за нея събират настоящето. Мисли си, че навярно идват от включения телевизор в някой от кабинетите на надзорателите, но навярно е нечий гаден номер. Отвратителното чувство за хумор на някой изрод. Иначе защо Франк Макджий ще казва, че братът на президента Кенеди, Боби,

е мъртъв? Защо Дейв Гароуей от шоуто „Днес“ ще казва, че малкото момченце на президента е умряло, че Джон-Джон е загинал в самолетна катастрофа? Що за извратена шега е да слушаш това, докато киснеш във вонящ южняшки пандиз с опикано бельо? Защо „Бъфало“ Боб Смит от шоуто „Хауди Дуди“ ще крещи: „Здравейте, хлапета, Мартин Лутър Кинг е мъртъв!“ А хлапетата ще му отговарят:

*„Комала-ком-хей! Тра-ла-ла!
Това е суперновина!
Добри са само мъртвите чернилки,
да колим дружно черните лайна!“*

Поръчителят за пускането и под гаранция ще дойде скоро. Това е мисълта, която трябва да я крепи, и тя се е вкопчила с всички сили в нея. Не трябва да мисли за нищо друго.

Приближава се до решетките и ги сграбчва. Да, това е Оксфорд, точно така, Оксфорд, двама души лежат мъртви под лъчите на луната, полицаите изобщо не си гледат занаята. Обаче тя ще се махне отгук и ще отлети далеч, ще отлети далеч, ще отлети вкъщи и не след дълго ще има един цял прекрасен нов свят, в който да се гмурне, с нов човек, когото да обича, и нов човек, който да бъде тя самата.

*Комала-ком-едно-две-три,
на пътешествие веднага ти тръгни!*

Ала това е невъзможно. Пътешествието и приближава към своя край. Знае това много добре.

Нататък по коридора се отваря една врата и към нея се приближават нечий стъпки. Тя поглежда натам — нетърпеливо, надявайки се, че това е поръчителят за освобождаването и или заместник-шерифът с връзка ключове — но вместо това вижда чернокожа жена с откраднати обувки. Това е старото и „аз“. Това е Одета Холмс. Не съм ходила в „Морхаус“, но съм била в Кълъмбия. И

във всички кафенета в града. Както и в Замъка над Бездната, естествено — как можах да го забравя!

— Чуй ме — изрича Одета. — Никой не може да те измъкне оттук, момиче — само ти можеш да направиш това! Ти и никой друг!

— Искаш ли да се покефиш малко на тия крака, докато ги имаш, сладурче? — Гласът, който чува да излиза от собствената и уста, е груб и заядлив на повърхността, изплашен под нея. Гласът на Дета Уокър. — Съвсем скоро ще ги изгубиш, захарче! Ще бъдат отрязани от влак А! От прочутия влак А! Един мъж на име Джак Морт ще те блъсне от перона на станцията „Кристофър Стрийт“!

Одета я поглежда спокойно и казва:

— Влак А не спира там. Никога не е спирал там.

— Що за шибани глупости говориш, тъпа кучко?

Ала Одета не е заблудена от гневния тон или ругатните. Тя знае на кого говори и знае много добре за какво говори. В колоната на истината зее дупка. Това не са гласове от грамофон, а гласовете на мъртвите ни приятели. В порутените стаи бродят призраци.

— Върни се в Когана, Сузана. И помни онова, което ти казах — спасението ти е единствено в твоите ръце. Никой не може да ти помогне — никой освен теб самата не може да те измъкне от Дискордия.

ЧЕТИРИ

Сега чува гласа на Дейвид Бринкли, който казва, че някакъв човек на име Стивън Кинг е бил блъснат и убит от неголям микробус марка „Додж“, докато се разхождал недалеч от дома си. Кинг бил на петдесет и две, съобщава водещият, автор на множество романи, сред които „Сблъсък“, „Сиянието“ и „Сейлъмс Лот“.

О, Дискордия, казва Бринкли, над света се спуска мрак.

ПЕТ

Одета Холмс, жената, която Сузана някога беше, посочва с ръка през решетките на килията нейде отвъд нея и отново и заявява:

— Спасението ти е единствено в твоите ръце. Пътят на оръжието обаче е път както на проклятието, така и на спасението; накрая няма никаква разлика.

Сузана се обръща да погледне накъде сочи жената и това, което съзира, я кара да се вцепени от ужас — кръвта! Боже господи, кръвта. Там има някаква голяма купа, цялата пълна с кръв, а вътре в нея се вижда нещо чудовищно, някакво кошмарно мъртво същество, мъртво бебе, което не прилича на човек... тя ли го бе убила?

— Не! — крещи Сузана. — Не, никога няма да направя това! НИКОГА няма да направя това!

— Тогава Стрелеца ще умре и Тъмната кула ще се срине — казва ужасната жена, застанала в коридора, ужасната жена, която носи обувките на Труди Дамаскъс. — Дискордия ще пребъде!

Сузана затваря очи. Дали не може да направи така, че да припадне? Дали загубата на съзнание би я измъкнала от тази килия, от този кошмарен свят?

Успява. Успява и пропада в чернотата сред мекото пиукане на машините, като последното нещо, което чува, е гласът на Уолтър Кронкайт, който съобщава, че Дием и Нху са мъртви, че астронавтът Алън Шепърд е мъртъв, че Линдън Джонсън е мъртъв, че Ричард Никсън е мъртъв, че Елвис Пресли е мъртъв, че Рок Хъдсън е мъртъв, че Роланд от Гилеад е мъртъв, че Еди от Бруклин е мъртъв.

ШЕСТ

Сузана видя един микрофон до себе си, който се мъчеше да издаде някакви звуци. Заприлича и на гласа на Еди. Тя тъкмо се чудеше дали да не заговори в микрофона, когато гласът на съпруга и се появи отново, този път малко по-ясен:

— Провали... деня! Джейк... ец Кал... нали по... ите ти. Трябва... удържиш... преди тя... детето! Отговори... уваш!

— Чувам те, сладурче! — извика тя в микрофона. Стискаше го толкова силно, че уредът трепереше в ръцете и. — Аз съм в 1999! Юни 1999! Обаче не можах да разбера всичко! Ти добре ли си? Обади ми се отново и ми кажи добре ли си, скъпи!

Ала гласът на Еди бе изчезнал.

След като го извика още най-малко десетина пъти и не получи отговор с изключение на още по-голяма доза статично електричество, тя остави сребристия микрофон на таблото и се помъчи да си представи какво се бе опитал да и съобщи съпругът и. Опитва се също така и да се успокои при мисълта, че Еди би могъл да се обади отново, за да и каже и други неща.

— Провали деня — продума тя. Поне това бе успяла да чуе сравнително ясно. — Провали и деня. Нещо като спечели време. — Сузана си помисли, че най-вероятно ставаше въпрос за това. Мъжът и искаше от нея да забави колкото е възможно Мия. Дали защото Джейк и отец Калахан се приближаваха? Не беше много сигурна за тази част, пък и, честно казано, не и се искаше да става така. Джейк бе стрелец, в това нямаше никакво съмнение, ала да не забравяме, че също така беше и дете. Сузана предполагаше, че в „Дикси Пиг“ е пълно с отворителни типове.

Междувременно видя по „мия-визията“, че вратите на асансьора отново се отварят. Крадливата майкучка тъкмо излизаше от асансьора и навярно възнамеряваше да прекоси фоайето. За известно време Сузана изхвърли Еди, Джейк и отец Калахан от съзнанието си. Спомни си как Мия бе отказала да пристъпи напред, дори и въпреки опасността краката на Сузана-Мия да изчезнат под споделяното от

двете тяло. Защото тя беше, ако цитираме невярно едно старо стихотворение, самотна скитница в свят за нея чужд и непознат. Защото беше срамежлива.

И — о, Боже мой! — нещата във фоайето на „Плаза-Парк Хаят“ се бяха променили, докато крадливата майкучка си седеше горе в стаята си, очаквайки да и се обалят по телефона. Бяха се променили значително.

Сузана се приведе и се подпря на лакти върху контролното табло на своя Коган, полагайки брадичка върху дланите си. Май щеше да стане интересно.

СЕДЕМ

Мия вече бе излязла от асансьора, когато изведнъж се обърна и се опита отново да влезе вътре. Точно в този момент обаче вратите се затвориха и тя се блъсна в тях достатъчно силно, че зъбите и да изтракат като кастанети. Огледа се озадачена наоколо, като в началото не можеше да повярва, че малката подвижна стаичка наистина е изчезнала.

„Сузана! Какво стана?“

Тъмнокожата жена, чието лице сега носеше, не продума нищо. След малко Мия си каза, че изобщо няма нужда от помощта и. Виждаше мястото, откъдето вратата излизаше и където се прибираще. Ако натиснеше бутона, навярно вратите щяха да се отворят отново, ала ничията дъщеря успя да се пребори със силното желание да се върне в стая 1919. Вече нямаше работа там. Истинската и работа я очакваше някъде отвъд вратите на хотелското фоайе.

Тя погледна към тези врати и изведнъж прехапа устни, обзета от внезапен пристъп на страх, който можеше да прерасне в паника при първата по-груба дума или ядосан поглед.

Бе прекарала в стаята си малко повече от час и през това време от покоя, обхванал хотелското фоайе през този ленив слънчев следобед, не беше останал и помен. Половин дузина таксито от летищата „Ла Гуардия“ и „Кенеди“ спряха точно в този момент пред вратите на „Плаза-Парк Хаят“; същото направи и един японски туристически автобус от летището „Нюарк“. Екскурзионната група бе потеглила от Сапоро и се състоеше от петдесетина двойки, които имаха резервации за този хотел. Фоайето бързо се изпълни с говорещи хора. Повечето имаха тъмни дръпнати очи и лъскава черна коса, а на вратовете им висяха някакви четвъртити предмети. От време на време новодошлите вдигаха тези предмети и ги насочваха към някой друг. Блесваше светкавица, последвана от смях и викове „Домо! Домо!“.

Народът се бе наредил на три опашки пред рецепцията. Към красивата жена, която бе обслужила Мия през спокойния следобед, сега се бяха присъединили още двама чиновници, трескаво

изпълняващи задълженията си. Просторното фоайе ехтеше от смях и многобройни разговори на най-различни езици, които звучаха на ничията дъщеря като чуруликане на птици, а благодарение на огледалните стени стълпотворението изглеждаше двойно по-голямо.

Мия се сви от страх и отстъпи назад, чудейки се какво да направи.

— Напред! — извика един от чиновниците зад бюрото и натисна звънеца пред себе си. Звукът сякаш прониза обърканите мисли на ничията дъщеря като сребърна стрела. — Напред, моля!

Някакъв ухилен мъж — с пригладена черна коса, жълтеникава кожа и дръпнати очи зад кръглите си очила — изведнъж се втурна към Мия, размахал едно от онези правоъгълни неща. Тъмнокожата жена се напрегна и се приготви да го убие, ако я нападнеше.

— Сте можете ли да снимате мен и моя съпруга? — изчурулика той и и подаде странната вещ.

Мия се отдръпна изплашена назад. Този човек искаше тя да вземе това от него. Хрумна и, че ако излъчваше някаква радиация, загадъчният уред можеше да навреди на мъничето и.

„Сузана! Какво да правя?“

Никакъв отговор. Напълно естествено — едва ли можеше да очаква помощта на безногата жена след онова, което се беше случило, но...

Ухиленият мъж продължаваше да тика машината за светкавици в ръцете и. Изглеждаше доста учуден, ала бе все така упорит.

— Сте ни снимате ли, моля? — повтори японецът и напъха четвъртития предмет в ръцете и. После отстъпи назад и прегърна една жена, която изглеждаше също като него, само дето лъскавата и черна коса бе отрязана пред челото. Мия смяташе, че подобни прически имат само слугините или блудниците. Дори очилата и бяха същите като неговите.

— Не — каза Мия. — Не, моля за извинение... не. — Паниката неумолимо се приближаваше към нея, ставайки все по-голяма и по-голяма, заплашвайки да я сграбчи в обятията си (сте ни снимате ли, моля, бебето ви ще заколя) и ничията дъщеря изведнъж бе обзета от мощния импулс да запрати четвъртития предмет на пода. Ала така навярно щеше да го счупи и да освободи магията, която възпламеняваше светкавиците.

Вместо това тя го остави на земята, усмихвайки се извинително на озадачената японска двойка (мъжът продължаваше да прегръща съпругата си с едната си ръка), и забърза през фоайето към малкото магазинче. Дори музиката, изпълнявана на пианото, се беше променила; вместо предишните успокояващи мелодии сега гърмеше нещо насечено и неблагозвучно — същинско музикално главоболие.

„Имам нужда от риза, защото тази е изцапана с кръв. Ще взема ризата и тогава ще се отправя към «Дикси Пиг», на ъгъла на Шейсет и първа и «Лексингуърт»... «Лексингтън», исках да кажа «Лексингтън»... където ще родя мъничето си. Ще родя мъничето си и цялата тази бъркотия най-накрая ще приключи. Тогава ще си припомням как съм се паникьосвала сега и ще се смея на глупостта си.“

Ала магазинът също беше претъпкан. Вътре гъмжеше от японки, които разглеждаха сувенирите и си чуруликаха една на друга на птичия си език, докато чакаха мъжете им да се оправят с подробностите по настаняването. Мия видя щанд с ризи, но просто нямаше как да се добере дотам — тълпа японки се беше скупчила около дрехите и оживено ги разглеждаше. Пред касата също се извиваше дълга опашка.

„Сузана, какво да сторя? Трябва да ми помогнеш!“

Никакъв отговор. Безногата жена беше вътре, Мия можеше да я усети, ала очевидно не искаше да и помогне. „Ами аз? — мина през ума на ничията дъщеря. — Аз бих ли помогнала, ако бях на нейно място?“

Е, можеше пък и да стане. Просто трябваше да и предложи подходящата примамка, разбира се, обаче...

— Единствената примамка, която искам от теб, е истината — изрече хладно Сузана.

Някой блъсна Мия, както си стоеше до вратата на магазина, и тя се обърна мълниеносно, вдигайки ръце. Ако беше враг... на нея или на мъничето и, щеше да му издере очите.

— Съзалавам — каза усмихната чернокоса жена. И тя носеше едно от онези четвъртити неща. В средата му се виждаше нещо като кръгло стъклоно око, което се вираше в Мия. Ничията дъщеря можеше да види отражението си в него — когато надзърна, забеляза дребничко, тъмно и изплашено лице.

Сте ни снимате ли, моля? Мен и моята приятелка?

Майката на мъничето нямаше никаква представа какво искаше от нея тази непозната жена, нито пък какво трябваше да прави с машината за светкавици. Знаеше само, че тук има прекалено много хора, че те щъкат навсякъде, че това място се е превърнало в истинска лудница. През една от големите витрини на хотела успя да види, че и стълпотворението пред сградата е не по-малко. Виждаха се както жълти коли, така и някакви дълги черни каруци с множество прозорци, през които не можеше да погледне (въпреки че хората вътре без всякакво съмнение виждаха добре какво става навън), а най-голямо впечатление и направи едно огромно превозно средство с прозорци по цялата си дължина, което бе спряло до бордюра. Двама мъже със зелени униформи бяха застанали на улицата и надуваха сребристите си свирки. Някъде наблизо се чу оглушително чаткане, което заприлича на Мия на стрелба от автомат — тя никога не беше виждала пневматичен чук — и ничията дъщеря се зачуди защо никой не се хвърля на земята.

Как ли щеше да се добере до „Дикси Пиг“ сама? Ричард П. Сейър бе изразил увереността си, че Сузана ще и помогне да го намерят, ала ето, че безногата упорито отказваше да си отвори устата. Мия имаше чувството, че всеки момент ще изгуби съвсем самообладание. Тогава Сузана проговори отново:

— Мога да ти помогна малко — да те отведе на някое спокойно местенце, където ще можеш да се успокоиш и да се погрижиш за тези кървави петна по ризата си — обаче искам да получа недвусмислени отговори на въпросите, които ще ти задам.

— За какво искаш да ме питаш?

— За бебето, Мия. И за майка му. За теб.

— Та аз ти отговорих!

— Не мисля така. Не мисля, че си демон на стихииите повече, от който и да... добре де, повече от мен. Искам истината.

— Защо?

— Искам истината — повтори Сузана и млъкна отново, отказвайки да отговори на въпросите на ничията дъщеря. И след като още един ухилен човек се приближи до Мия и посочи своята машина за светкавици, нервите на бъдещата майка не издържаха. Та тя едва бе успяла да се добере до шибаното хотелско фоайе; как изобщо очакваше

да измине целия път, който я делеше от „Дикси Пиг“? След толкова много години във

(Федик)

(Дискordia)

(Замъка над Бездната)

за нея беше истински кошмар да се озове сред толкова много хора. И в края на краищата защо да не сподели с тъмнокожата жена малкото, което знаеше? Тя — Мия, ничията дъщеря, майка на Мордред — бе стиснала здраво лоста на управлението в ръцете си. С какво щеше да и навреди малко откровеничене?

— Добре — склони тя. — Ще сторя това, което искаш, Сузана, Одета или която там си всъщност. Само ми помогни. Измъкни ме оттук.

Сузана Дийн пристъпи напред.

ОСЕМ

В бара на хотела имаше дамска тоалетна — подминаваш голямото пиано и свиваш зад тъгла. Когато Сузана-Мия влезе вътре, завари две от жълтокожите, чернокоси жени пред умивалниците — едната миеше ръцете си, а другата оправяше прическата си, като и двете не спираха да си чуруликат една на друга като птички през пролетта. Двете не обърнаха внимание на новодошлата, която мина покрай тях и се пхна в една от кабинките. Само след миг японките напуснаха тоалетната, потапяйки я в блажена тишина (като изключим музиката, която бе придобила по-нормални измерения и се лееше от тонколониите над главата и).

Мия видя как работи резето и залости вратата. Тъкмо щеше да седне на тоалетната чиния, когато Сузана и каза:

— Обърни я наопаки.

— Какво?

— Ризата, жено! Обърни я наопаки, в името на баща ти!

За един миг Мия остана като вцепенена. Още не можеше да се отърси от преживяното преди малко.

Ризата представляваше грубо изплетена калум-ка, нещо като семпъл пуловер, предпочитан и от двата пола в Кала Брин Стърджис и подобните на нея селища, чийто основен поминък беше отглеждането на ориз. Местните жители я намираха за неоценима, особено когато времето станеше по-хладно. Дрехата имаше онова, което Одета Холмс наричаше яка тип „лодка“. Никакви копчета, о, да, което означаваше, че ризата лесно можеше да бъде обърната наопаки, но...

Сузана ядосано нареди:

— Абе, какво ти става? Цял ден ли смяташ да си седиш тук като някаква комала-заспала? Обърни я наопаки. И този път я затъкни в дънките си!

— 3-3-защо?

— Така ще изглеждаш по-различно — отвърна и безногата жена, но не това бе истинската причина. Сузана искаше да види как изглежда под кръста. Ако краката и бяха на Мия, значи по всяка вероятност бяха

бели. Беше едновременно и заинтригувана, и отвратена от идеята, че се е превърнала в някакъв двуцветен мелез.

Мия продължаваше да се пипка — в момента пръстите и търкаха грубата тъкан на дрехата над лявата и гърда, където се намираше най-набиващото се на очи петно. Малко над сърцето и. Обърни я наопаки! Докато беше във фоайето, през главата и бяха минали дузина недообмислени идеи (да използва статуетката на костенурката, за да хипнотизира хората в магазина, беше може би най-малко абсурдната от тях). Това само показваше, помисли си тя, че се бе намирала на косъм от истинската, всепоглъщащата паника. Ала сега...

Дали наистина имаше нужда от Сузана за краткото време, което щеше да прекара в този пренаселен и объркващ град, който бе толкова различен от тихите стаи в замъка и спокойните улици на Федик? Само за да се добере до Шейсет и първа улица и „Лексингуърт“?

— „Лексингтън“, поправи я жената вътре в нея. „Лексингтън“. Все забравяш как е правилното. Нали?

Да. Да, така беше. Нямаше никаква причина да забравя подобно простичко нещо — не беше ходила в „Морхаус“, нито в „Мор и хаос“, но изобщо не беше тъпа. Така че защо...

— Какво има? — попита изведнъж. — Защо се смееш?

— Нищо — отвърна и безногата..., ала продължи да се усмихва. Чак се ухили до уши. Мия усети това и то никак, ама никак не и хареса. Горе в стая 1919 Сузана и се бе разкрещяла, попаднала в плен на ужаса и яростта, обвинявайки ничията дъщеря, че е предала мъжа, когото безногата обичаше и следваше. Да, така беше — Мия не отричаше това, но ето че се почувства засрамена от постъпката си. Не и допадаше особено да се чувства по този начин, ала жената вътре в нея и харесваше повече, когато крещеше и виеше от гняв и омраза. Докато усмивката я изнервяше. Имаше чувството, че тъмнокожата се опитва да си отмъсти; навярно дори си мислеше, че е заложила отмъщението си. Което бе невъзможно, тъй като Мия се намираше под закрилата на Краля, а...

— Кажи ми защо се усмихваш!

— О, няма значение — отвърна Сузана. Сега звучеше досущ като другата жена — като онази, която се казваше Дета. Майката на мъничето не просто не можеше да я понася — тя се страхуваше от нея. — Просто се сетих за оня пич на име Зигмунд Фройд, захарче — той

може да е бил голям чекиджия, ама хич не е бил тъпичък. Та той вика, че когато някой все забравя нещо, сигур прави така, щот' иска да го забрави.

— Това е пълна глупост — хладно рече Мия. Отвъд стената на кабинката и където водеше този задълбочен разговор със себе си, вратата на дамската тоалетна се отвори и още две жени влязоха вътре — не, най-малко три, а може би и четири — и започнаха да си чуруликат и да се кискат по такъв начин, че тя изскърца със зъби. — Че защо ще искам да забравя мястото, където ме очакват, за да ми помогнат в раждането?

— Е, ами този Фройд — този умен виенски чекиджия, дето пушил само отбрани пури — та той разправя, че 'сички ние имаме туй съзнание под нашето си съзнание — дет' го нарича подсъзнание, несъзнателно или не знам си кво си. Аз не твърдя, че има таквоз нещо, а само, че той разправя така.

(„Провали и деня“, беше и казал Еди — бе абсолютно сигурна в това и щеше да направи всичко, което беше по силите и... Надяваше се само да не стане така, че да убият Джейк и отец Калахан заради нея.)

— Та старият чекиджия Фройд — продължаваше Дета — разправя, че в много отношения подсъзнателното или не съзнателното било по-умно от онуй отгоре. Справяло се с боклуците по-бързо от онуй над него. Сигур' твойто разбира туй, дет' ти го говорех преди — че приятелчето ти Сейър не е нищо повече от едно лъжливо гадно копеле, дет' иска да гепи твойто бебе и, де да знам, сигур' да го накълца в оная купа и да го даде за кльопахка на вампирите, все едно са некви шибани песове, които да се наплюскат с голяма купа „Педигри Пал Вампирът Бебе Ял“...

— Млъквай! Затваряй си скапания негърски плювалник!

Отвън пред умивалниците птичите женички се изкикотиха толкова пронизително, че Мия усети как очните и ябълки потрепераха, заплашвайки всеки момент да се втечнат в кухините си. Изведнъж и се прииска да изскочи от кабинката, да сграбчи главите им и да ги забие в огледалата, после пак, и пак, докато огледалата не се разтрошат, а всичко наоколо не се оплиска с кръв чак до тавана, а мозъците им...

— Спокойно, спокойно — обади се жената вътре в нея; този път звучеше като Сузана. — Лъже! Тя лъже! Тази кучка ЛЪЖЕ!!!

— Не — отвърна безногата и убедеността, с която изрече тази едносрична дума, бе достатъчна, за да забие стрелата на страха право в сърцето на ничията дъщеря. — Тя просто казва онова, което мисли — това е извън всякакво съмнение — ала не лъже. Хайде, Мия, обърни тази риза наопаки.

В този момент жените пред умивалниците изстреляха поредната си доза втечняващ очите смях и излязоха от тоалетната. Майката на мъничето вдигна ризата над главата си, разголвайки гърдите на Сузана — те имаха цвета на кафе, към което е прибавена лъжичка мляко. Зърната и, които винаги са били малки като малинки, сега бяха станали значително по-големи. Вече жадуваха за устата, която щеше да се впие в тях.

От вътрешната страна на ризата петната почти не си личаха. Мия я облече, после разкопча дънките си. Сузана се взря изумена в точката, където свършваше пубисното и окосмяване — там кожата и бе изсветляла до мляко, към което е прибавена лъжичка кафе. По-надолу се виждаха белите крака на жената, с която се бе срещнала в Замъка над Бездната. Съпругата на Еди Дийн бе сигурна, че ако ничията дъщеря смъкнеше дънките си, щеше да види осеяните със струпеи и драскотини пищяли, които беше забелязала, когато Мия — истинската Мия — се бе надвесила над Дискordia към аленото сияние, което представляваше Окото на Пурпурния крал.

Имаше нещо в тази гледка, което никак не харесваше на Сузана, нещо повече дори я изпълваше със страх. След кратък размисъл тя си изясни причините за това. Ако Мия бе заменила само онези части от краката и, които бяха откъснати от прочутия влак А, когато Джак Морт я беше блъснал върху релсите, сега нозете и трябваше да са бели единствено от коленете надолу. Бедрата и обаче също бяха бели, а слабините и изсветляваха. Що за странна ликантропия беше това?

— Туй се казва отмъкване на тяло, милинка — обади се весело Дета Уокър. — Съвсем скоро ще имаш бял корем... бели цици... бяла шия... бели бузки...

— Спри! — предупреди я Сузана, ала кога опърничавата Дета се бе вслушвала в предупрежденията и? В нейните или на когото и да било?

— И тогаз най-накрая ще си имаш и бял акъл, момиче! Акълът на Мия! Няма ли да е чудесно туй? Сигур! Тогаз цялата вече ще бъдеш

Мия! Никой няма да ти се пречка, когато управляваш шибания рейс!

Ничията дъщеря затъкна ризата в дънките си и ги закопча. След като направи това, седна на тоалетната чиния и зърна следния надпис, надраскан на вратата пред очите и: „БАНГО СКАНК ОЧАКВА КРАЛЯ!“

— Кой е този Банго Сканк? — попита Мия.

— Нямам представа.

— Мисля, че... — Беше трудно, ала ничията дъщеря се насили да продължи: — Мисля, че трябва да ти благодаря.

Отговорът на Сузана беше хладен и незабавен:

— Отблагодари ми се с истината.

— Първо ми кажи защо изобщо ми помогна, след като аз...

Този път Мия не можа да довърши. Мислеше си, че е неустрашима — неустрашима пред нищо в името на мъничето си — ала този път не можа да довърши.

— След като ти предаде мъжа, когото обичам, на хората, които както сама скоро ще разбереш, не са нищо повече от главорези на Пурпурния крал? След като реши, че ще е чудесно, ако те убият моя любим, за да спасиш своето бебе? Това ли искаш да узнаеш?

Ничията дъщеря не можеше да я понася, когато говореше по този начин, ала се наложи да я изтърпи. Трябваше да изтърпи.

— Да, жено, щом така поставяш въпроса.

Ала тази, която отвори устата си сега, не беше безногата, а другата — и тя заговори с дрезгавия си, продран, креслив, просмукан от омраза и ликуващ глас. Този глас бе по-противен и от пронизителния смях на птичите жени. Най-ужасният глас, който бе чувала Мия досега.

— Защото моите момчета се измъкнаха, затуй! Прецакаха яко шибаните копелета! А тези дрисльовци, които не застреляха, бяха взривени на парченцаааа!

Майката на мъничето изведнъж почувства как я облива вълната на безпокойството. Независимо дали беше вярно или не, ужасната смееща се жена определено вярваше в това, което бе изрекла току-що. А ако Роланд от Гилеад и Еди Дийн бяха все още живи, навярно и Пурпурният крал не бе така силен и така всемогъщ, както и бяха казали. Дали не беше възможно да са я подвели за...

„Спри! Стига! Не трябва да мислиш по този начин!“

— Има и още една причина, поради която ти помогнах — продраният глас бе изчезнал и на негово място отново се беше върнал другият. Поне засега.

— Каква?

— Това бебе е и мое — каза Сузана. — Не искам да бъде убито.

— Не ти вярвам.

Ала всъщност и вярваше. Безногата жена бе права — Мордред Дисчейн от Гилеад принадлежеше и на двете. На онази гадна негърка сигурно изобщо не и пукаше за бебето, ала Сузана усещаше всяко негово помръдване. И ако беше права за Сейър и за ония, които я чакаха в „Дикси Пиг“... ако те наистина бяха лъжци и подлеци...

„Стига! Спри. Нямам никакъв друг избор, освен да отида при тях.“

— Напротив — рече Сузана. — Имаш Черната тринайсетица. С нея можеш да отидеш навсякъде.

— Ти не разбираш. Той ще ме последва. Ще го последва.

— Права си, навярно не разбирам. — Всъщност разбираше много добре, или поне си мислеше, че разбира, но...

„Провали и деня“, беше казал Еди.

— Добре, ще се опитам да ти обясня. Не мога да си обясня всичко, което става — има неща, които не са ми особено ясни, ала ще ти кажа онова, което мога.

— Благода...

Преди да успее да довърши, Сузана пропадна отново, досущ като Алиса през заешката дупка. През тоалетната, през пода, през тръбите под пода — в един съвсем друг свят.

ДЕВЕТ

Този път в края на падането си не се озова в замък. Роланд им бе разказвал за скиталческите си години — за сестрите вампирки и за малките лечители от Елурия, за ходещите води на Ийст Даун и, естествено, за обречената си първа любов — и това, което се случи сега, беше също като потапянето в някоя от тези истории. Или може би в някоя от царевичните опери (или „уестърните за възрастни“, както ги наричаха) по относително новата телевизия Ей Би Си: „Шугарфут“ с Тай Хардин, „Мавърик“ с Джеймс Гарнър или — най-любимият на Одета Холмс — „Шайени“, където участваше Клинт Уокър. (Одета бе изпратила писмо до шефовете на телевизията, предлагайки им да разчупят клишето и да привлекат значителна аудитория, като направят поредица за скитащ се чернокож каубой в годините непосредствено след Гражданската война. Така и не получи никакъв отговор. Предполагаше, че самата идея да напише писмото е била глупава — пълна загуба на време).

Намираше се на типична за малките градчета от Дивия запад улица. От едната и страна се виждаше голяма конюшня, на която беше закачена табела с надпис: „ПОПРАВЯМЕ ЕВТИНО СЕДЛА“, а от другата — странноприемница, чийто знак обещавахе „ТИХИ СТАИ, ДУБРИ ЦЕНИ“. Имаше най-малко пет кръчми. Пред едната от тях ръждясал робот, който се движеше посредством мръсни вериги, въртеше сферичната си глава наляво-надясно и напяваше през високоговорителя под формата на клаксон, монтиран на лицето му:

*— Момичета, момичета, момичета!
Някои са човешки, други са киборги,
ала на кой му пука, нали участват в оргии!
Те ще сторят всичко, дет' ви се прииска,
щото искат само да ви се натискат!
Момичета, момичета, момичета!
Някои са киборги, други са човешки,
ала на кой му пука, нали не стават грешки!*

*Киборгите и истинските са еднакво добри.
Веднага ти ела при нас, щом те засърби!*

До Сузана вървеше красива, млада бяла жена с издут корем, изподрани крака и дълга до раменете черна коса. Докато минаха покрай натруфената фасада на един бар, който обещавахе „ГУЛЯИ, ТАНЦИ И НАЙ-ДОБРИТЕ ЗАБАВЛЕНИЯ ВЪВ ФЕДИК“, съпругата на Еди Дийн разгледа и облеклото и. Мия носеше избеляла карирана рокля, която подчертаваше напредналата и бременност по един доста зловещ начин — жената изглеждаше досущ като предвестник на Апокалипсиса. Грубите и обувки с дебели подметки, с които бе в Замъка над Бездната, бяха заменени от протрити и изтъркани рибарски ботуши. И двете носеха такива ботуши — токовете им отекваха глухо по дъсчената пътека, по която вървяха. От кръчмите напред се носеше някаква лежерна джазмелодийка и Сузана изведнъж се сети за следното стихче: „Момчетата ще се позабавляват пак в бара «Кучешкия впряг»!“

Тя погледна над люлеещите се вратички и изобщо не се изненада от табелата „БАР «КУЧЕШКИЯ ВПРЯГ»“.

Тъмнокожата жена забави малко крачките си, за да надзърне в заведението. Видя голямо хромирано пиано, което свиреше само — прашните клавиши подскачаха и хлътваха без ничия чужда помощ. Най-вероятно тази музикална кутия бе дело на гениалните умове от „Норт Сентрал Позитроникс“, помисли си Сузана. Просторното помещение беше празно, с изключение на един мъртъв робот и два скелета в далечния ъгъл, които работеха усилено по процеса на пълното си разлагане — това, което трябваше да ги превърне от кости в прах.

Още по-нататък, накрая на единствената улица в градчето, се издигаше крепостна стена. Тя имаше такива застрашителни размери, че засенчваше по-голямата част от небето.

Сузана сви пръсти в юмрук и се удари леко отстрани на главата. Сетне протегна напред ръце и изщрака с пръсти.

— Какво правиш? — попита Мия. — Кажи ми, моля аз!

— Уверявам се, че съм тук. Че съм тук във физическия си облик.

— Но ти наистина си тук.

— И аз така мисля. Ала как е възможно това?

Ничията дъщеря поклати глава, разкривайки по този начин незнанието си. Поне за това Сузана бе склонна да и повярва. Дета също не започна да роптае както обикновено.

— Изобщо не съм очаквала такова нещо — каза тъмнокожата жена, оглеждайки се наоколо. — Представях си нещо съвсем различно.

— Така ли? — попита спътничката и (без особен интерес). Мия вървеше с онази непохватна, но същевременно странно привлекателна патешка походка, която, изглежда, най-добре пасва на жените, чиято бременност е в напреднал стадий. — И какво точно си представяше, Сузана?

— Нещо по-средновековно. Повече като ей-това там — и съпругата на Еди Дийн посочи към замъка.

Мия сви рамене, сякаш искаше да каже: „Мисли си, каквото искаш.“ След това попита:

— Онази другата с теб ли е? Гаднярката? Имаше предвид Дета. Естествено.

— Тя е винаги с мен. Тя е част от мен, тъй както твоето мъниче е част от теб. — Казвайки това обаче, се замисли за нещо — как би могла Мия да забременее, след като Сузана бе тази, която се беше чукала с демона? Отговорът на този въпрос бе нещо, което тъмнокожата жена изгаряше от нетърпение да научи.

— Скоро ще бъда освободена от бремето си — рече ничията дъщеря.

— Дали ти ще бъдеш освободена от своето някой ден?

— Мислех си, че вече съм се освободила — отговори Сузана, — ала тя се завърна. Най-вече, мисля си, за да се разправи с теб.

— Мразя я.

— Знам — продума тъмнокожата жена.

Това обаче не беше всичко — Мия се страхуваше от Дета. Страхуваше се много от нея.

— Ако тя проговори, съвещанието ни приключва.

Съпругата на Еди Дийн сви рамене.

— Тя се появява, когато си иска, и проговаря, когато си иска. Изобщо не ме пита за позволение.

Пред тях от тази страна на улицата вече се виждаше голяма арка, увенчана със знак, на който бе изписано:

СТАНЦИЯ „ФЕДИК“
ДВИЖЕНИЕТО НА ПАТРИША МОНО ПРЕУСТАНОВЕНО
СКЕНЕРЪТ ЗА ПРЪСТОВИ ОТПЕЧАТЪЦИ НЕ ФУНКЦИОНИРА
ПОКАЖЕТЕ БИЛЕТ
„НОРТ СЕНТРАЛ ПОЗИТРОНЖС“ ВИ БЛАГОДАРИ ЗА
ПРОЯВЕНОТО ТЪРПЕНИЕ

Този знак не направи толкова голямо впечатление на Сузана както двата предмета, които лежаха захвърлени на мръсния перон зад него. Едното беше детска кукла, от която беше останала само главата и осакатената ръка, а другото представляваше озъбена маска. Въпреки че маската изглеждаше като направена от стомана, голяма част от нея се бе разложила, разкапвайки се подобно на човешка плът. Зъбите и бяха извънредно дълги и заострени, а очите бяха стъклени. Лещи, помисли си Сузана, без съмнение също изработени от „Норт Сентрал Позитроникс“. От самата маска се подаваха разнищени върви и зелени парцали, които най-вероятно някога са представлявали част от качулката на онази твар, която е носила този аксесоар. Тъмнокожата жена нямаше никакви проблеми да свърже останките от куклата и Вълка; майка и, както Дета Уокър често обичаше да казва на хората (най-често жадни за сексуални приключения момчета на паркингите на крайпътните кръчми), не беше отгледала глупаци.

— Това е мястото, където са ги отвели — рече. — Където Вълците са отвели близнаците, които са отвлекли от Кала Брин Стърджис. Където са — какво говореше, Боже мой? — си свършили работата с тях.

— Не само от Кала Брин Стърджис — каза безразлично Мия, — но... карай да върви. И след като децата са били стоварвани тук, са ги откарвали ей-там. Нямам никакви съмнения, че ще разпознаеш мястото без проблеми. Тя посочи в далечината през единствената улица на Федик към последната сграда, издигаща се малко преди крепостната стена на замъка да определи категорично докъде се простираха границите на градчето. Тя представляваше нещо като сглобяема военна постройка със стени от гофрирана ламарина и извит ръждясал покрив. Всички прозорци от тази страна на сградата, която виждаше Сузана, бяха снабдени с решетки. Също от тази страна се виждаше и стоманен парапет, към който бяха привързани може би седемдесетина коня — всичките сиви на цвят. Някои се бяха

прекатурили и лежаха с вирнати нагоре крака. Един или два обърнаха глави към жените, очевидно чули гласовете им, след което сякаш замръзнаха в това положение. Поведението им никак не приличаше на конско, но пък и те не бяха истински коне, а роботи, киборги или както там ги наричаше Роланд. Повечето изглеждаха износени и повредени.

Пред постройката се виждаше стоманена табела, на която пишеше:

„НОРТ СЕНТРАЛ ПОЗИТРОНИКС ООД“

Дирекция „Федик“ Дъга 16 Експериментална станция

Максимално ниво на защита

ЗВУКОВ КОД ЗА ДОСТЪП ЗАДЪЛЖИТЕЛЕН

ОТПЕЧАТЪК ОТ РЕТИНАТА ЗАДЪЛЖИТЕЛЕН

— Това е някакъв друг Коган, нали? — попита Сузана.

— И да, и не — отвърна и Мия. — Всъщност това е Коганът на всички Когани. — Мястото, където Вълците са отвели децата.

— Да и където отново ще ги отведат — рече ничията дъщеря. — Защото делото на Краля ще бъде възобновено, след като намесата на твоите приятели остане в миналото. Нямам никакви съмнения по отношение на това.

Сузана я изгледа с неподправено любопитство.

— Как можеш да говориш за такива жестоки неща и същевременно да си толкова спокойна? — попита тя. — Те замъкват децата тук и издълбават главите им като... като кратуни. Деца, които не са направили нищо лошо! Това, което връщат после, са едни ухилени идиоти, които израстват до максимума на възможностите си в агония и често умират по същия начин. Дали ще бъдеш толкова спокойна, Мия, ако и твоето дете бъде замъкнато зад онзи коневръз със завързани ръце, докато крещи, че иска да е при майка си?

Ничията дъщеря поруменя, ала не отклони поглед под изпитателния взор на тъмнокожата жена.

— Всеки трябва да следва пътя, върху който ка е поставила нозете му, Сузана от Ню Йорк. Моята задача е да родя мъничето си и да го отгледам, като по този начин сложа край на пътешествието на твоя дин. Както и на живота му.

— Не е ли прекрасно, че всеки знае какво е предопределила ка за него? — попита съпругата на Еди Дийн. — Не мислиш ли?

— Мисля, че се опитваш да ми се подиграваш, защото се страхуваш — отвърна спокойно Мия. — Ако това те кара да се чувстваш по-добре — ами, продължавай тогава! — Тя разпери ръце'и се поклони саркастично, навеждайки се над издутия си корем.

Спряха на тротоара пред един магазин, рекламиращ „ШАПКИ И ДАМСКИ ОБЛЕКЛА“, от срещуположната страна на улицата, където се намираше Коганът. Сузана си помисли:

„Провали и деня, не забравяй, че това е другата част от работата, която трябва да свършиш тук. Убий времето. Запази това двуцветно тяло, което и двете споделяте, колкото се може по-дълго в дамската тоалетна.“

— Изобщо не ти се подигравам — рече тъмнокожата жена. — Само искам да се поставиш за малко на мястото на всички тези други майки.

Мия поклати ядосано глава, при което мастиленочерните и коси се разлетяха около ушите, погалвайки раменете и.

— Нито аз определям тяхната съдба, нито те моята, жено. Ще запазя сълзите си, благодаря. Ще чуеш ли историята ми, или не?

— Кажи я, сай, моля аз.

— Тогава, нека седнем някъде, че краката ми са много уморени.

ДЕСЕТ

В кръчмата „Капан за младежи“, която се намираше през няколко порутени сгради по-назад по пътя, по който бяха дошли, откриха достатъчно устойчиви столове, за да ги издържат. Двете жени обаче нямаха желание да влязат в самото заведение, което миришеше на прах и смърт. Те изкараха столовете на дъсчения тротоар и Мия се отпусна тежко на единия, въздъхвайки силно от облекчение.

— Скоро — каза тя. — Скоро ще бъдеш освободена от това бреме, Сузана от Ню Йорк, както и аз.

— Може би, но не разбирам нищо от това. А най-малко от всичко мога да проумея защо толкова много искаш да отидеш при този тип Сейър, при положение, че служи на Пурпурния крал.

— Шшшт! — сложи пръст на устните си ничията дъщеря. Тя седеше, разкрачила нозе, огромният и корем се издигаше пред нея, а очите и наблюдаваха съсредоточено пустата улица. — Именно един служител на Краля ми предостави възможността да осъществя единствената участ, която ка е предначертала за мен. Не Сейър, а един много по-могъщ от него. Такъв, на когото Сейър се подчинява. Един мъж на име Уолтър.

Сузана потръпна при споменаването на един от древните врагове на Роланд. Мия я изгледа и се усмихна мрачно.

— Виждам, че името му ти е познато. Е, това може да ни спести малко време. Боговете знаят, че говорих твърде много за моя вкус — аз съм създадена да родя мъничето си и да го отгледам, а не да плямпам. Нищо повече и нищо по-малко от това.

Тъмнокожата жена не каза нищо. Убиването беше нейният занаят, а убиването на време — сегашното и задължение; ала ето че тоталната обсебеност на Мия от бебето и започваше да и се струва изтощителна. Дори малко плашеща.

Похитителката и сякаш успя да долови тези мисли, защото каза:

— Аз съм това, което съм, и се чувствам напълно доволна от този факт. А ако другите не се чувстват така, то мен какво ме засяга тогава? Плюя на тях!

„Говори като Дета Уокър в някое от нейните настроения“ — помисли си Сузана, ала не каза нищо. Струваше и се по-безопасно да си мълчи. След кратка пауза Мия продължи:

— Обаче ще те излъжа, ако не ти кажа, че това място извиква отново... някои спомени. Да! — И тя неочаквано избухна в смях. Също толкова неочаквано за Сузана смехът и бе приятен и мелодичен.

— Разкажи ми историята си — рече съпругата на Еди Дийн. — Цялата този път. Имаме достатъчно време, преди родилните болки да започнат отново.

— Смяташ ли?

— Сигурна съм. Хайде, разкажи ми.

В продължение на няколко секунди Мия продължи да гледа към покритата с прах улица, където древната разруха бе спуснала печалното си було. Докато очакваше историята на ничията дъщеря да започне, тъмнокожата жена за пръв път забеляза колко застинал, безмълвен и лишен от сенки е Федик. Виждаше всичко с изключителна яснота, в небесата нямаше луна, както беше в нощта, когато се намираха в Замъка над Бездната, и въпреки това не можеше да се осмели да нарече това ден. „Това е безвремие — прошепна един глас в главата и — тя не знаеше на кого принадлежи. — Това е междуместие, Сузана — място, където сенките са заличени, а времето е затаило дъха си.“

Тогава Мия започна да разказва историята си. Тя се оказа по-кратка, отколкото жената на Еди Дийн бе очаквала (и по-кратка от това, което бе искала, имайки предвид желанието на съпруга си да забави максимално Похитителката), ала пък хвърли светлина върху множество неща. Сузана изобщо не се бе надявала на това. Тя изслуша с нарастващ гняв събеседничката си — и яростта и бе напълно основателна. Оказа се, че през онзи ден в каменния пръстен не се е разминала само с изнасилването от страна на демона. Била е и ограбена — подложена на най-необичайния грабеж, на който някога е ставала жертва която и да било жена. И този процес още не беше спрял.

ЕДИНАЙСЕТ

— Погледни натам — гледката може да ти хареса — каза бременната жена, която седеше до Сузана на дъсчения тротоар. — Погледни натам и виж Мия, преди да получи името си!

Тъмнокожата жена насочи поглед към улицата. Отначало не видя нищо освен захвърлено колело от каруца, разцепен (и отдавна пресъхнал) дървен улей за вода, както и някакъв сребрист предмет със звездовидна форма, който приличаше на изгубено колелце от нечий шпори.

После обаче различи неясните очертания на някаква фигура, която постепенно започна да придобива плътност пред нея. Представляваше гола жена. Красотата и бе ослепителна — Сузана разбра това още преди силуетът да се открие ясно пред погледа и. Възрастта и не можеше да се определи. Коремът и беше плосък, а пъпът и представляваше изкусителна чаша, в която всеки мъж, обичал някога жена, би бил щастлив да топне езика си. Сузана (или може би това бе Дета) си помисли: „Мамка му, та то и аз бих топнала своя...!“ Закътана между бедрата на призрачната жена се криеше срамежливо изкусителната и цепнатица.

— Ето ме — такава, каквато бях, когато дойдох тук — каза бременната и версия, която седеше до Сузана. Говореше досущ като девойка, която показва снимките от ваканцията си: „Ето ме в Гранд Кениън, ето ме в Сиатъл, ето ме в Гранд Кули Дам; а пък ето ме сега на главната улица във Федик, дано ви хареса.“ Бременната жена също бе красива, макар и не по онзи прелестно-мистериозен начин като привидението на улицата. Освен това бременната Мия имаше определена възраст — може би двайсет и осем-трийсет години — а лицето и носеше отпечатъка на натрупания опит. Който, изглежда, бе предимно горчив.

— Бях ти казала, че съм демон на стихииите — този, който бе правил любов с твоя дин — ала това беше лъжа. Ти обаче май не се хвана на въдицата. Излъгах, не защото исках да спечеля нещо, а само

заради... ох, не зная... понеже ми се искаше нещата да стоят по този начин. Искях бебето да си е само мое...

— Само твое от самото начало.

— Да, от самото начало — право казваш.

Двете се загледаха в голата жена, която тръгна по улицата. Ръцете и гъвкаво се поклащаха, мускулите на дългия и гръб се свиваха и разпускаха, а бедрата и се полюшваха елегантно по такъв начин, сякаш представляваха най-прекрасният перпетуум мобиле на света. Стъпалата и не оставяха никакви следи в праха.

— Казах ти, че създанията от невидимия свят са били изхвърлени на брега на съществуването, когато Първоначалието взело да чезне. Повечето умрели, тъй както умират рибите и морските животни, когато биват изхвърлени на сушата и се задушават в чуждия за тях въздух. Винаги обаче има такива, които успяват да се адаптират — и аз бях от тези несретници. Скитах се нашир и надлъж и когато срещях мъже в опустошените земи, придобивах формата, която виждаш сега.

Досуц като манекенка на модния подиум (която всъщност е забравила да облече най-новия парижки тоалет, който би трябвало да демонстрира), голата красавица се завъртя с неопишуема грация. Копринените и хълбоци потрепнаха за миг и върху тях се очертаха трапчинки с форма на полумесец, след което възстановиха безупречната си гладкост. Тя започна да върви към тях, вперила очи (надничащи изпод линията на бретона и) в някаква далечна точка на хоризонта, а косите и се развяваха около ушите, лишени от каквито и да било украшения.

— Когато попаднеш на някой с пишка, се чуках с него — каза Мия. — Дотолкова имам нещо общо с демона на стихииите, който първо се опитал да се съвкупи с теб, а после се съвкупил с твоя дин. Това също се брои за лъжа. Твоят дин ми се стори красив — в този момент в гласа и се прокрадна някаква дрезгава нотка, издаваща ненаситност. На Дета това и се стори секси — устатата негърка вътре в Сузана се ухили и кимна с разбиране. — Чуках се с тях, а ако не можеха да се освободят, се чукахме до смърт — продължи ничията дъщеря, все едно разказваше нещо съвсем обикновено. След Гранд Кениън отидохме в Йосемайт. Ще предадеш ли на своя дин нещо от мое име, Сузана? В случай че го видиш отново?

— Да, щом искаш.

— Някога той познаваше един човек — лош човек — на име Риймъс Дипейп. Той беше брат на Рой Дипейп, който се мъкнеше след Елдред Джонас в Меджис. Роланд от Гилеад смята, че Еймъс Дипейп е бил нахапан до смърт от отровна змия... което няма да е много далеч от истината, ако се добави, че тази змия всъщност бях аз.

Тъмнокожата жена беше безмълвна.

— Не се чуках заради секса, не се чуках, за да ги убия, макар че изобщо не ми пукаше, когато те умираха и пишките им се спаружваха вътре в мен като топящи се ледени висулки. Всъщност аз не знаех защо се чукам, докато не дойдох тук, във Федик. В онези ранни дни тук все още имаше мъже и жени — Алената смърт още не се беше появила, ако ме разбираш. Пукнатината в земята отвъд очертанията на града си беше там, но мостът над нея се извисяваше стабилен и непоклатим. Тукашните хора се оказаха страшно упорити — те не пожелаха да напуснат района дори и след появата на слуховете, че в замъка Дискордия са се появили призраци. Влаковете продължаваха да минават оттук, макар и без да спазват точното си разписание...

— Ами децата? — попита Сузана. — Близнаците? — Тя изчака няколко секунди. — Вълците?

— О, не, всичко това започна две столетия по-късно. Или даже повече. Ала чуй ме сега — във Федик имаше една двойка, на която се роди бебе. Не можеш да си представиш, Сузана от Ню Йорк, колко рядко се случваше подобно нещо и колко възхитително бе то в онези дни, когато повечето хора бяха безплодни като духовете на стихии, а тези, които не бяха такива, често създаваха или бавни мутанти, или противни чудовища, толкова отвратителни, че биваха убивани в момента, когато си поемаха втората или третата глътка въздух. Повечето уроди умираха незабавно след раждането. Това дете обаче! Мия преплете пръстите на ръцете си, а очите и проблеснаха.

— То беше пълничко, розовичко и неопетнено — самото съвършенство! — и след като го зърнах, веднага разбрах за какво всъщност бях създадена. Аз не се чуках заради самия секс, нито защото се доближавах до смъртните хора по време на сношението, нито пък заради това, че партньорите ми умираха. Чуках се, понеже исках да имам бебе като това. Като техния Майкъл! Тя наведе леко глава и каза:

— Можех да го открадна, нали разбираш? Можех да отида при баща му, да се чукам с него така, че да си изгуби ума по мене, и после да прошепна в ухото му, че трябва да убие жена си. И когато тя стигнеше до полянката в края на пътя, щях да го шибам до смърт, след което бебето — това прелестно розово бебенце — щеше да е мое! Разбираш ли?

— Да — отвърна Сузана. Малко и беше прилошало. По средата на улицата призрачната жена се завъртя за пореден път и пак тръгна към тях. Няколко фасади, по-надолу гласовитият робот продължаваше да напява постоянния си репертоар:

*— Момичета, момичета, момичета!
Някои са човешки, други са киборги,
ала на кой му пука, нали участват в оргии...*

— Открих, че не можех да се доближа до тях — рече Мия. — Като че ли около тях бе нарисувана магическа окръжност. Предполагам, че беше заради бебето.

Тъмнокожата жена кимна.

— Тогава се появи чумата. Алената смърт. Някои хора разправяха, че нещо се било отворило в Замъка — някаква стъкленица с дяволски прах или нещо подобно, която трябвало да си стои запечатана за вечни времена. Други пък смятаха, че чумата е дошла от пукнатината — мястото, което наричаха Дяволския дирник. Както и да е, това сложи край на живота във Федик, край на живота на границите с Дискордия. Мнозина заминаха пеша или с каруци, а бебето Майкъл и родителите му останаха, надявайки се, че някой от влаковете ще дойде. Прекарвах всеки ден в трескаво очакване чумата да ги повали — копнеех за мига, когато алените петна ще пропъзват по сладките бузки на бебето и пухкавите му ръчички — ала това така и не се случи. Никой от тримата не се разболя. Навярно около тях наистина имаше магическа окръжност. Може и така да е било. После дойде влакът мисля, че беше Патриша. Патриша Моно. Разбираш ли за...

— Да — рече Сузана. Знаеше всичко, което и се искаше, за спътницата на Блейн Моно. Някога маршрутът и навярно се е простирал от Федик чак до Луд.

— Добре. Те се качиха. Наблюдавах ги от перона, бършех невидимите си сълзи и ридаех безмълвно. Те се качиха с мъничкото си сладурче... което бе на около три-четири годинки по това време, вече можеше да ходи и приказваше. И си заминаха. Опитах се да ги последвам и... не можах, Сузана. Бях пленница тук. Осъзнаването на стремежа ми ме беше превърнало в такава. Сузана се замисли над това, но реши да не го коментира. — Изминаха години, десетилетия и векове. Във Федик по това време бяха останали само роботите и непогребаните трупове на жертвите на Алената смърт, които бавно се превръщаха в скелети, а после — в прах. — Тогава хората се завърнаха отново, ала аз не се осмелих да се доближа до тях, защото те бяха неговите хора. — Замълча за известно време. — Хората на онова същество.

— На Пурпурния крал.

— Да, ония с вечно кървящите дупки на челата. Те отидоха там — ничията дъщеря посочи към Когана — Експериментална станция „Дъга 16“. — Съвсем скоро проклетите им машини работеха отново, като че ли онези наистина вярваха, че машините им могат да удържат света. Но... трябва да ме разбереш правилно — те изобщо не искаха това! Да удържат света ли? Абе, кого го интересува шибаният свят? Те докараха легла...

— Легла ли? — попита озадачено Сузана. Пред тях голата красавица направи още един грациозен пирует.

— Да, за децата, макар че това беше много, ама много преди Вълците да започнат да ги водят тук, и мнооого, мноооого, мноооого преди ти да се превърнеш в част от историята на своя дин. Този час обаче приближаваше и по едно време Уолтър дойде при мен.

— Можеш ли да накараш тази жена на улицата да изчезне? — изведнъж попита Сузана (малко рязко и сопнато). — Знам, че това е твоя версия, схванах идеята, ала ме кара да се чувствам... не знам, нервна. Можеш ли да я махнеш?

— Добре — щом искаш — вдигна рамене Мия. Тя изду устните си и духна. Призрачната жена — безименното привидение — изчезна като дим.

Известно време майката на мъничето мълча, събирайки нишките на своята история. После отново заговори:

— Уолтър... ме видя. Той не беше като другите хора. Дори тези, с които се чуках до смърт, виждаха само онова, което искаха да видят. Или това, което аз исках да видят. — Тя се ухили неприятно, очевидно припомняйки си нещо. — Накарах неколцина от тях да си помислят, че шибат собствените си майки, преди да умрат! Само ако можеше да видиш физиономиите им! — После усмивката и угасна. — Но Уолтър наистина ме видя.

— Как изглеждаше той?

— Трудно е да се каже, Сузана. Носеше качулка, под която се виждаше озъбената му усмивка — той обичаше да се хили така — и проведе съвещание с мен. Ето там — посочи към бара, който обещавахе „ГУЛЯИ, ТАНЦИ И НАЙ-ДОБРИТЕ ЗАБАВЛЕНИЯ ВЪВ ФЕДИК“ с леко треперещ пръст.

— Имаше ли белег на челото?

— Не, сигурна съм, че нямаше, защото той не е от онези, които отец Калахан нарича „отрепки“. Те се занимават с Разрушителите. Само с Разрушителите и с нищо друго.

Сузана усети как гневът и се пробужда, ала се опита да го скрие от ничията дъщеря. Мия имаше достъп до всичките и спомени, което означаваше, че може да узнае и най-съкровенията деяния и тайни на техния ка-тет. Беше все едно да откриеш, че в къщата ти се е промъкнал крадец, който, освен, че е задигнал парите ти, е прочел и личния ти дневник. Беше ужасно.

— Предполагам, че Уолтър е нещо като премиер на Пурпурния крал. Той често пътува инкогнито и в различните светове е познат под различни имена, но винаги е един усмихнат, ухилен човек...

— Срещата съм го — каза Сузана, — когато се наричаше Флаг. Надявам се, че отново ще го видя.

— Ако го познаваш добре, едва ли ще ти се иска подобно нещо. — Тези Разрушители, за които спомена — къде са те?

— Как къде? В Тъндърклап, не знаеш ли? В земите на сенките. Защо питаш?

— От чисто любопитство — рече тъмнокожата жена и сякаш чу Еди, който и казваше:

„Задай и всеки въпрос, на който ще ти отговори. Провали и деня. Дай ни възможност да те настигнем.“ Надяваше се Мия да не може да

чете мислите и когато бяха в различни тела както сега. Ако можеше, щеше да затъне здраво в лайняното тресавище.

— По-добре да се върнем към Уолтър. Можем ли да си поговорим малко за него? — каза Мия.

Сузана изобщо не бе очаквала, че похитителката и ще отвърне с такава отзивчивост на молбата и да си поговорят. Откога ничията дъщеря бе готова да разкаже всяка история, за която я помолят? Въпросът беше риторичен. Ами въпросите, които съпругата на Еди Дийн задаваше, съмненията, които я терзаеха... със сигурност някои от тях минаваха през главата на Мия. Навярно похитителката и веднага прогонваше подобни богохулни мисли, ала все пак... Тя не беше глупава. Освен ако обсебеността не те превръщаше в глупак. Сузана предположи, че навярно в момента ставаше въпрос точно за това.

— Сузана? Да не би да си глътна езика?

— Не, просто си мислех какво ли облекчение ти е донесла появата на Уолтър...

Ничията дъщеря се замисли над това, след което се усмихна. Усмивката я промени, накара я да изглежда непринудена, свенлива и невинна като младо момиче. Сузана си напомни, че не биваше да се доверява на подобни трикове.

— Да! Естествено! Естествено, че ми донесе облекчение!

— След като си осъзнала стремежа си, както и това, че си обречена на пленничество тук заради него... и след като си ви дядо как Вълците се готвят да затворят децата и да започнат да вършат делото си върху тях... след всичко това се появява Уолтър. Самият дявол... но той поне може да те вижда. Той поне може да чуе печалната ти история. И да ти направи предложение.

— Той ми рече, че Пурпурният крал ще ми даде дете — продума Мия и сложи ръце върху заобления си корем. — Моят Мордред, чийто час най-сетне удари!

ДВАНАЙСЕТ

Мия отново посочи към експерименталната станция „Дъга 16“. Тази, която наричаше „Коганът на всички Когани“. Последните остатъци от усмивката и продължаваха да личат върху устните и, ала там не проблесваше нито щастие, нито забавление. Очите и искряха от страх и може би от благоговение.

— Ето там ме промениха — направиха ме смъртна. Някога имаше много такива места — със сигурност е имало, — ала се подписвам, че това е единственото, което е останало във Вътрешния, Средния и Крайния свят. Това място е едновременно прекрасно и ужасяващо. Там бях отведена аз.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — Сузана си мислеше за нейния Коган. Който беше, естествено, изграден въз основа на Когана на Джейк. Определено беше странно място — с всичките тези светлини и множество телевизионни монитори — но чак пък ужасяващо?

— Под него има проходи, които водят до Замъка — рече Мия. — В края на единия има врата, която се отваря пред Тъндърклап от страната на Кала, точно под последния бастион на мрака. Този проход е използван от Вълците, когато се отправят да вършат набезите си.

Тъмнокожата жена кимна. Това обясняваше много неща. — Децата по същия път ли ги връщат? — попита след малко.

— Не, жено — отвърна и Мия. — Подобно на повечето врати, тази, която отвежда Вълците от Федик до страната на Кала пред Тъндърклап, е еднопосочна. Когато излезеш от нея, вече не можеш да се върнеш. — Защото това не е магическа врата, нали? Ничията дъщеря се усмихна, кимна и потупа коляното си. Сузана я изгледа с нарастващо въннение.

— Това е поредната двойка неща, нали?

— Така ли смяташ?

— Да. Само че този път Туидълдъм и Туидълди са науката и магията. Рационалното и ирационалното. Разумът и безумието. Без

значение какви термини ще използваш, тук без съмнение става въпрос за поредната проклетата двойка неща...

— Сигурна ли си?

— Да! Магическите врати — като тази, която Еди откри и през която ти ме закара в Ню Йорк — работят и в двете посоки. Вратите, които „Норт Централ Позитроникс“ са направили, за да ги заменят, когато Първоначалието започнало да крее и магията избледняла... те са само еднопосочни. Дотук права ли съм?

— Да, така мисля.

— Навярно не са разполагали с нужното време, за да открият как да направят телепортацията двупосочна, преди светът да се промени. Във всеки случай Вълците отиват до границата между Тъндърклап и Кала през врата и се връщат във Федик с влак. Нали така?

Мия кимна.

Сузана вече не си мислеше, че само се опитва да убие времето. Тази информация по-късно можеше да се окаже от голяма полза.

— И след като хората на Краля — или отрепките, както ги нарича отец Калахан — издълбаят мозъците на децата, тогава какво става? Взимаме децата и отново през вратата — през онази под Замъка. Отново към мястото, където се появяват Вълците. След което влакът ги отвежда у дома.

— Право казваш.

— Защо изобщо си правят труда да ги връщат?

— Не зная, жено — рече ничията дъщеря, след което изведнъж гласът и се снижи. — Под замъка Дискордия има още една врата. Още една врата в порутените зали. Такава, която води в... — облиза устните си — в тодаш.

— Тодаш?... Чувала съм тази дума, ала не разбирам какво му е толкова ло...

— Съществуват безброй светове — твоят дин е абсолютно прав за това, — но дори когато тези светове си приличат както многобройните версии на Ню Йорк, помежду им има безкрайни пространства. Помисли си за пространствата между вътрешните и външните стени на една къща. Местата, където винаги е тъмно. Но само защото едно място е тъмно, това не значи, че е необитавано. Нали така, Сузана?

„В тодашния мрак бродят чудовища.“ Кой ли беше изрекъл това? Роланд? Не можеше да се сети със сигурност, пък и имаше ли значение? Мислеше си, че бе разбрала това, което и бе казала Мия — и то беше ужасно.

Тъмнокожата жена усети как я побиват тръпки.

— Плъхове в стените^[1], Сузана. Прилепи в стените. Всички разновидности кръвосмучещи, хапещи бръмбари и противни многокраки гадини, пълзящи в стените.

— Стига, моля те. Схванах картинката.

— Тази врата под Замъка — една от грешките им, нямам никакви съмнения в това — води буквално до абсолютното никъде. До тъмнината между световете. До пространствата на тодаша. Но това не са празни пространства. — Гласът и се снижи още повече и се превърна в шепот. — Тази врата е запазена за най-големите врагове на Краля. Те биват запратени в мрака, където може и да оцелеят — слепи, блуждаещи, обезумели — с години. Но накрая нещо винаги ги намира и ги поглъща. Чудовища, чиято същност лежи отвъд пределите на нашия разум.

Сузана откри, че се опита да си представи подобна врата, както и онова, което се криеше зад нея. Не и се искаше, ала не бе способна да го спре. Гърлото и пресъхна.

Със същия шепнещ, поверителен и леко плашещ тон Мия продължи:

— Има много места, където отдавнашните хора са се опитвали да съчетаят магията с науката, ала онова там навярно е последното, което е останало. — Кимна към Когана. — Точно там ме отведе Уолтър — за да ме направи смъртна и да ме отдели завинаги от бремето на Първоначалието. — За да ме направи като теб.

ТРИНАЙСЕТ

Ничията дъщеря не знаеше всичко, ала доколкото Сузана успя да разбере, Уолтър/Флаг бе предложил на духа, който впоследствие щеше да стане известен като Мия, нещо подобно на договора на Фауст с Мефистофел. Ако тя бе склонна да се раздели с почти вечното си, ала безтелесно състояние и да се превърне в смъртна жена, тогава би могла да забременее и да роди дете. Уолтър бил абсолютно откровен с нея за това колко малко всъщност щяла да спечели в сравнение с онова, което щяла да загуби. Бебето нямало да расте като нормалните човешки деца — като бебето Майкъл например, което Мия бе наблюдавала с блестящи от непролети сълзи, изпълнени с благоговение очи — и тя щяла да бъде до него само през първите седем години, ала какви прекрасни седем години щели да са това!

Всички други неща Уолтър тактично премълчал, позволявайки на Мия сама да си представи как щяла да кърми и къпе своето бебенце, без да пренебрегва нежните гънки зад коленцата и ушенцата му; как щяла да обсипва с целувки сладостните трапчинки между лопатките му; как щяла да се разхожда с него, държейки го за ръчичките, докато мъничето правело неуверените си крачки; как щяла да му чете и да му посочва Древната звезда и Древната мечка в небето и да му разказва как Ръсти Сам откраднал най-хубавия хляб на вдовицата; как щяла да го прегръща и да облива бузките му с горещите си сълзи на благодарност, когато синът и проговорел първата си дума, която, естествено, щяла да бъде мама.

Сузана слушаше тези възторжени словоизлияния със смесица от жал и цинизъм. Уолтър определено бе свършил дяволски добра работа, продавайки и тази идея, и както винаги най-добрият начин да се направи това, беше като се остави марката да говори сама за себе си. Дори и беше предложил един типично мефистофелски период на собственичество — седем години. „Само се подпишете ето тук, мадам, и не се притеснявайте от миризмата на сяр; просто не мога да изчистя този дъх от дрехите си.“

Тъмнокожата жена разбираше характера на сделката, ала все още и се струваше трудно да я приеме напълно. Това създание се бе отказало от безсмъртието заради прилошаването сутрин, наедрелите и болезнени гърди, както и през последните шест месеца от бременността нуждата да пишка на всеки петнайсет минути! И само почакайте, приятели и съседни, защото има и още! Да не си мислите, че ще пропуснем двете години и половина на смяна на пелените! На ставанията посред нощ, когато бебето плаче, защото му расте първото му зъбче (усмихни се, мамо, остават още само трийсет и едно!) Първото очарователно оригване! Първата стопляща сърцето струя урина, която се стича по носа ти, когато бебето решава да се изпишка, докато сменяш пеленките му!

О, да, това определено щяха да бъдат прекрасни години! Макар че Сузана никога не беше имала дете, тя знаеше, че щеше да бъде прекрасно да подменяш дори мръсните му пелени и да го навеждаш, за да се оригне. Ала да имаш това дете и после да се оставиш да ти го вземат тъкмо когато то започне да расте тъкмо когато достигне онова, което повечето хора наричат гласа на разума, отговорността и самостоятелността? Да ти го вземат и да го отведат отвъд аления хоризонт във владенията на Пурпурния крал? Това беше ужасна мисъл. Нима предстоящото майчинство беше замаяло главата на Мия до такава степен, че тя не можеше да разбере, че дори трохите, които и обещава, се смаляват със страшна бързина? Уолтър/Флаг бе дошъл при нея във Федик, след като Алената смърт бе опустошила района, и и беше обещал седем години със сина и. Обаче Ричард Сейър бе казал нещо друго, когато се обади по телефона в стаята им в „Плаза-Парк Хаят“ — той бе споменал пет години.

Както и да е. Мия вече бе приела условията на зловещия човек. И наистина, колко ли усилия трябваше да положат, за да я убедят в това? Тя бе родена да бъде майка, беше се надигнала от Първоначалието с този императив, бе го установила сама за себе си, след като бе зърнала първото прекрасно човешко бебе, момченцето Майкъл. Как изобщо би могла да откаже? Дори и предложението да беше само за три години... или дори за една. Все едно да очакваш някой дългогодишен наркоман да откаже пълната спринцовка, която му предложиш.

Мия била отведена в експериментална станция „Дъга 16“. Била разведена из вътрешността на сградата от усмихнатия, саркастичен (и

несъмнено плащещ) Уолтър, който понякога се наричал Уолтър от Крайния свят, а друг път — Уолтър от Целия свят. Видяла голямата зала, пълна с легла, очакващи дечицата, които скоро щели да се появят. В горната част на всяко имало нещо като шлем от неръждаема стомана, към който бил прикрепен сегментиран метален маркуч. Изобщо не и се искало да си мисли за предназначението на подобно оборудване. Уолтър и показал някои от проходите, отвеждащи под Замъка над Бездната, и я завел в помещения, където миризмата на смърт била силна и задущаваща. Тя изведнъж била обгърната от червена тъмнина и тогава тя...

— Вече беше ли смъртна? — попита Сузана. — Защото ми се струва напълно възможно да си била.

— Бях започнала да ставам такава — отвърна ничията дъщеря. — Това бе процес, който Уолтър наричаше превръщане.

— Ясно. Продължавай.

Ала тук спомените на Мия се губеха в някаква тъмна неяснота. Не ставало въпрос за тодаш, ала било адски неприятно. Някакъв вид амнезия — и то червена. Цвят, към който Сузана вече бе развила силно подозрение. Дали преходът на бременната жена от света на духовете към света на плътта — процесът на превръща нето и в Мия — е бил извършен посредством някакъв своеобразен портал? Ничията дъщеря нямаше никаква представа. Тя знаеше само, че бе прекарала страшно много време в този мрак — в безсъзнание най-вероятно — и после се събудила...

— Такава, каквато ме виждаш сега. Само дето още не бях толкова бременна, разбира се.

Според Уолтър Мия не можела да забременее дори и като смъртна жена. Да износи бебето, да; но да зачене — не. Добре, че един от демоните на стихии извършил голяма услуга на Пурпурния крал, като взел семето на Роланд като жена, предавайки го впоследствие на Сузана като мъж. Обаче имало и друга причина. Уолтър не я споменал, ала Мия се досетила за нея.

— Пророчеството — каза тя, загледана в пустата, лишена от каквито и да е сенки улица на Федик. От другата и страна се виждаше някакъв робот, приличащ на Анди от Кала, който ръждясваше безмълвно пред една кръчма, която обещаваше

„ФКУСНИ ЯСТИЯ НА ДУБРИ ЦЕНИ“.

— Какво пророчество? — попита Сузана.

— „Последният от родословието на Елд ще зачене дете с кръвосмешение — от сестра си или дъщеря си — и това дете ще бъде белязано. По червената пета ще го познаете. Това дете ще спре дъха на последния воин.“

— Жено, не съм нито сестра на Роланд, нито негова дъщеря! Може би не си забелязала дребната, ала основна разлика в цвета на кожата ни — неговата е черна, а моята — бяла. — След малко обаче Сузана си даде сметка какво означаваше това пророчество. Семействата се определяха от много неща и кръвната връзка бе само едно от тях.

— Той не ти ли обясни какво е значението на думата „дин“? — попита Мия.

— Естествено. Означава „водач“. Ако Роланд ръководеше цяла страна, а не трима мърлячи с пистолети, щеше да бъде крал.

— Водач и крал, право казваш. Как мислиш, Сузана — тези думи не означават ли едно и също нещо? Тъмнокожата жена не отговори.

Мия кимна, сякаш бе чула онова, от което имаше нужда, после присви очи, когато контракциите и изведнъж се подновиха. Тя изчака пристъпът да премине, след което рече:

— Спермата беше на Роланд. Вярвам, че е била съхранена по някакъв начин благодарение на науката на древните, докато демонът на стихии се е обърнал отвътре навън и се е превърнал от женски в мъжки. Това обаче не е толкова важно. Важното е, че семето се е запазило и е намерило онова, от което се е нуждаело, както е било предназначено от ка.

— Моята яйцеклетка.

— Твоята яйцеклетка.

— Когато бях изнасилена в каменния пръстен.

— Точно така.

Сузана се загледа в земята, потънала в мислите си. Когато отново погледна нагоре, изрече:

— Струва ми се, че бях права за онова, което ти казах преди. То не ти хареса тогава, едва ли ще ти хареса и сега, ала е сама та истина — момиче, ти си просто една детегледачка.

Ничията дъщеря само я изгледа и се усмихна. На лицето и не се забелязваше и следа от гняв.

— Кой продължи да има мензис дори и след като му прилошаваше всяка сутрин? Ти. А на коя е издут коремът днес? На мен. Ако някоя от нас е детегледачка, това със сигурност си ти, Сузана от Ню Йорк.

— Ала как е възможно това? Знаеш ли?

Разбира се, че знаеше — и още как.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Бебето, както и казал Уолтър, щяло да бъде прехвърлено на Мия — щели да и го изпратят клетка по клетка, както факсът се изпраща ред по ред.

Сузана тъкмо бе отворила уста да каже, че не знае какво представлява факсът, но се отказа. Разбираше прекрасно същността на онова, което се опитваше да и каже Мия, и това бе достатъчно да я изпълни с ужасната комбинация от страхопочитание и гняв. Тя беше бременна. Тя беше в истинския смисъл на думата бременна и сега, в тази конкретна минута. Ала ето че бебето бе (като изпратено по факса) прехвърлено на Мия. Дали този процес беше започнал бързо и впоследствие се бе забавил, или бе започнал бавно и с течение на времето се беше ускорил? По-скоро последното, помисли си тя, понеже сега се чувстваше по-малко бременна, отколкото в началото. Подутият и корем почти бе възвърнал нормалния си стегнат вид. Найсетне разбра защо и тя, и Мия изпитваха еднаква привързаност към мъничето — то всъщност принадлежеше и на двете жени. Сякаш бе прехвърлено от едната на друга та чрез някакво особено кръвопреливане.

„Само дето когато искат да ти вземат кръв и да я прелеят на някой друг, те питат дали си съгласен. Ако са лекари, естествено, а не вампирите на отец Калахан например. Ти си като последните, нали така, Мия?“

— С наука или с магия? — попита Сузана, — Как точно успя да откраднеш бебето ми?

Лицето на ничията дъщеря порумения при тези думи, ала когато погледна към Сузана, погледът и бе твърд и пряк.

— Не знам — рече, — предполагам, че ставаше въпрос за нещо като смесица между двете. И недей да бъдеш толкова самодоволна! То е в мен, а не в теб. Храни се от моите кости и моята кръв, а не от твоите!

— И какво от това? Смяташ ли, че това променя нещо? Ти си го откраднала... с помощта на онзи гнусен магьосник!

Мия рязко поклати глава, при което косите и се залюляха, сякаш развети от силна буря около лицето и.

— Не? — попита тъмнокожата жена. — Тогава защо не беше ти тази, която ядеше жаби от блатото, прасенца от фурната и Бог знае какви други отвратителни неща? Кой се нуждаеше от всички онези измишльотини за пиршествата в замъка, където можеше да се преструваш, че се храниш? Накратко, захарче, защо храната за твоето мъниче трябваше да минава през моята уста?

— Защото... защото... — Сузана видя, че очите на Мия са пълни със сълзи. — Защото тази земя е прокълната! Отровена!

Това е леговището на Алената смърт и границата на Дискордия! Не исках да храня детето си оттук!

Това бе добър отговор, помисли си тъмнокожата жена, ала не и изчерпателен. Ничията дъщеря също го знаеше. Защото бебето Майкъл, прекрасното и свършено бебе Майкъл, беше заченато тук, бе израснало тук — растеше тук, — когато Мия го беше зърнала за последен път. И ако наистина беше толкова сигурна, защо в очите и проблесваха сълзи?

— Мия, те те лъжат за мъничето ти.

— Няма откъде да знаеш дали е така, затова не бъди гадна!

— Ала знам. — Така беше. Само че нямаше доказателство, мътните го взели! — Флаг — или Уолтър, ако така ти харесва повече — ти е обещал седем години. Сейър ти каза, че ще ти отпуснат пет. Какво ще направиш, когато най-накрая се добереш до този „Дикси Пиг“ и там ти връчат удостоверение, на което пише: „ПОДХОДЯЩА ЗА ОТГЛЕЖДАНЕ НА ДЕТЕТО, ДОКАТО ТО НАВЪРШИ ТРИ ГОДИНИ“? Ще се примириш и с това, така ли?

— Това никога няма да се случи! И ти си гадна като онази другата! Млъкни!

— Имаш нахалството да ме наричаш гадна? Кой няма търпение да роди детето, което трябва да убие баща си?

— Дреме ми на оная работа!

— Ти си страшно объркана, момиче! Лутаеш се между това, което искаш да се случи, и онова, което ще се случи. Откъде си сигурна, че няма да убият мъничето ти, преди да е проплакало за пръв път, след което да го смелят на кайма и да нахранят с него идиотските си Разрушители?

— МЛЪКНИ!!!

— Нещо като суперхрана, с която да довършат моментално работата си?

— Млъкни, казах! М-Л-Ъ-К-Н-И!

— Работата е там, че не знаеш. Не знаеш нищо. Ти си само една детегледачка. Домашна прислужница. Знаеш, че лъжат, знаеш, че обещават едно, а после вършат съвсем друго, и въпреки това продължаваш да се стремиш към тях. И искаш да си затвора устата.

— Да! Да!

— Обаче няма да го направя! — заяви мрачно Сузана и хвана събеседничката си за раменете. Те се оказаха извънредно костеливи под роклята; освен това пламтяха така, все едно тъмнокосата жена имаше треска. — Няма да млъкна, защото детето всъщност е мое и ти го знаеш! Котката може и да е родила котенцата си във фурната, ала това ни най-малко не ги прави кифли!

Ето че пак стигнаха до яростен конфликт. Лицето на Мия се бе изкривило в грозна гримаса, която излъчваше нещо едновременно печално и плашещо. Сузана имаше чувството, че може да съзре в очите на ничията дъщеря онова вечно, копнеещо, зло често създание, което някога бе представлявала тази жена. Както и нещо друго. Една едва доловима искра, която можеше да прерасне в убеденост. Стига да имаше време.

— Тогава аз ще те накарам да млъкнеш — каза Мия и изведнъж единствената улица на Федик се разкъса по същия начин, както бе станало в Замъка над Бездната. Зад нея се виждаше само потръпваща чернота, която сякаш всеки момент щеше да се излее върху тях. Ала тази тъмнина не беше безлюдна. О, не, в никакъв случай не беше безлюдна — Сузана усещаше много добре това.

Те залитнаха към нея. Мия ги тласна към нея. Тъмнокожата жена се опита да се противопостави на похитителката си, ала не успя. Докато се премятаха към черната бездна, в главата и изведнъж зазвуча монотонният, повтарящ се до безкрайност на пев: „Сузана-Мия, психарката проклета,“

ПЕТНАЙСЕТ

„в «Дикси» се паркира през...“

Преди това досадно (но толкова важно) стихче да завърши последната си обиколка из главата на Сузана-Мия, въпросната глава се удари в нещо с достатъчна сила, за да накара цяла галактика от ярки звезди да избухне пред очите и. Когато погледът и най-накрая се избистри, тя съзря следните огромни букви пред себе си:

НК ОЧА

Жената се отдръпна назад и видя, че всъщност пише: „БАНГО СКАНК ОЧАКВА КРАЛЯ!“ Това бе надписът, надраскан от вътрешната страна на вратата на кабинката, в която седеше. В живота си бе преследвана от врати — още откакто вратата на килията и издрънча зад нея в Оксфорд, Мисисипи — ала тази поне беше затворена. Добре. Тъкмо започваше да вярва, че затворените врати крият по-малко проблеми. Навярно съвсем скоро и тази щеше да се отвори и неприятностите щяха да започнат отново.

Мия: Казах ти всичко, което знам. Сега ще ми помогнеш ли да отида до „Дикси Пиг“, или ще трябва да се добера дотам сама? Мога да го направя, ако се наложи, особено след като костенурката е у мен.

Сузана: Ще ти помогна.

Макар че това до каква степен щеше да и помогне, зависеше от обстоятелството колко е часът в момента. Колко ли време бяха прекарвали тук? Усещаше краката си напълно вкочанени от коленете надолу — както и задника си — и си помисли, че това е добър знак. Докато излезеше на дневна светлина обаче, можеше само да гадае за точния час.

— Защо толкова те интересува? — попита Мия. — Защо толкова искаш да разбереш колко е часът?

Сузана набързо съчини обяснение.

— Заради бебето. Нали знаеш, че това, което направих, ще отложи раждането му, ала само за известно време.

— Разбира се, че знам. Точно затова искам да се размърдаме.

— Добре. Да проверим банкнотите, които ни остави старият ни приятел Матс.

Ничията дъщеря извади малката пачка долари и се вгледа с недоумение в тях. — Вземи тази, на която пише „Джаксън“.

— Аз... — смущение. — Аз не мога да чета.

— Остави ме да пристъпя напред. Аз ще го прочета.

— Не!

— Добре де, добре! Успокой се. Това е един тип с дълга бяла коса, сресана назад... малко като прическите на Елвис.

— Изобщо не го знам кой е тоя Елвис...

— Няма значение, точно тази отгоре е. Добре. Сега върни останалите банкноти в джоба си — да, там ще са на сигурно място. Задръж: двайсетачката. Чудесно. Да се омитаме оттук и да си потърсим такси.

— Какво е такси?

— Мия, млъкни.

ШЕСТНАЙСЕТ

Когато отново се озоваха във фоайето — вървяха бавно заради изтръпналите си крака, при всяка стъпка ги пробождаха иглички — Сузана се почувства обнадеждена, забелязвайки, че навън вече се здрачава. Както изглеждаше, не бе успяла да провали целия ден на похитителката си, ала поне се беше отървала от по-голямата му част.

Фоайето продължаваше да е претъпкано, ала лудницата беше понамаляла. Красивото момиче, което я (ги) беше настанило, го нямаше — изглежда, смяната му беше приключила. Под навеса пред централния вход на хотела двама мъже в зелени костюми, които Сузана не беше виждала преди, викаха таксита за гостите, повечето от които бяха облечени в смокинги и дълги лъскави рокли.

— Отиват на парти — рече тъмнокожата жена. — А може и на театър.

— Хич не ми пука, Сузана. Трябва ли и ние да си поръчаме жълта кола от някой от мъжете в зелените костюми?

— Не. Ще си вземем такси на тъгла.

— Смяташ ли?

— О, стига с тези подозрения! Така ще причиниш или смъртта на детето, или своята. Не се тревожи, ще спазя обещанието си. И за да ти отговоря — да, наистина смятам да направим така.

— Добре.

Без да продума нищо повече — да не говорим пък за някакво извинение — Мия напусна хотела, зави надясно и пое по Второ Авеню в посока към „Хамаршолд 2“ и прекрасната песен на розата.

СЕДЕМНАЙСЕТ

На ъгъла на Второ Авеню и Четирийсет и шеста улица беше паркирана метална каруца с избелял червен цвят. Бордюрът на това място беше жълт и един човек със син костюм — навярно Часовой от стражата, съдейки по пистолета на колана му — тъкмо обсъждаше този факт с някакъв висок белобрад мъж. Мия усети как вътре в нея нещо изведнъж подскочи.

— Сузана? Какво става?

— Този мъж!

— Часовоят от стражата ли? Той ли?

— Не, другият, с брадата! Изглежда също като Хенчик! Хенчик мантиеца! Не забелязваш ли?

Мия не забелязваше, а и не и пукаше особено. Това, което и направи впечатление, беше, че след като паркирането на каруци до жълтия бордюр бе забранено, човекът с брадата трябваше да направи нещо и най-малкото да премести превозното си средство оттам. Той обаче не само остана на мястото си, ами и започна да разполага разни стативи на тротоара, върху които сложи някакви картини. Мия усети, че този спор между двамата мъже не беше от вчера.

— Знаете, че ще трябва да ви лепна квитанция за неправилно паркиране, преподобни.

— Правете това, което трябва, полицай Бензик. Бог ви обича.

— Добре. Радвам се да го чуя. Що се отнася до квитанцията, вие ще я скъсате. Прав ли съм?

— Отдай кесаревото кесарю, а божие — Богу — тъй е написано в Библията, да бъде благословена тя.

— Мога да подмина това — рече Бензик от Стражата. Той извади някакъв бележник от задния си джоб и започна да драска в него. Действието му напомняше древен ритуал. — Обаче искам да ви кажа нещо, преподобни Хариган — рано или късно вашите деяния ще достигнат до градската управа и те ще отдадат каквото се полага на светия ви, неебаващ кесаревите закони задник. Силно се надявам и аз да присъствам, когато това се случи.

Той откъсна листчето от бележника си, приближи се до металната каруца и пхна хартиятката под черната чистачка, лежаща неподвижно върху предното стъкло.

— Глобяват го — каза Сузана — И както изглежда, не за пръв път. Внезапно Мия насочи вниманието си другаде:

— Какво пише отстрани на каруцата, Сузана?

Тъмнокожата жена пристъпи донякъде напред и хвърли бърз поглед към надписа. Чувството за ничията дъщеря беше малко особено — като да изпитваш гъдел в задната част на главата си.

— Пише: „ЦЪРКВАТА НА СВЕТИЯ ГОСПОД-БОМБ на преподобния Ърл Хариган“. Както и: „ДАРЕНИЯТА ВИ ЩЕ БЪДАТ ВЪЗНАГРАДЕНИ В РАЯ“.

— Какво е раят?

— Друго наименование на полянката в края на пътя.

— Аха.

Бензик от Стражата продължаваше да се разхожда напред-назад, сключил ръце зад гърба си — обемистият му задник изпъваше сините му униформени панталони, а на лицето му бе изписано задоволство от изпълнения дълг. Междувременно Хариган продължи невъзмутимо да нагласява стативите си. Картината върху единия от тях показваше някакъв мъж, който бива освободен от затвора от човек с бяла роба. Главата на избавителя му сияеше. На друга картина се виждаше как същият човек прогонва някакво чудовище с червена кожа и рога на главата. Рогатият звяр изглеждаше не на шега ядосан на сай Бяла роба.

— Сузана, дали това червено нещо с рогата е Пурпурният крал за хората от този свят?

— Предполагам — отвърна тъмнокожата жена. — Това всъщност е Сатаната, ако те интересува — господарят на подземния свят. Защо не накараш, добрия тип да ти извика такси, а? Използвай костенурката.

— Сериозно ли говориш? — подозрението отново се бе върнало в гласа на Мия.

— Да, абсолютно сериозно! Господи Исусе! Какво те прихваща, жено?

— Добре де, добре — ничията дъщеря очевидно беше смутена. Тя се приближи към преподобния Хариган, изваждайки мъничката статуетка от джоба на дънките си.

ОСЕМНАЙСЕТ

Изведнъж Сузана бе осенена от внезапно прозрение какво трябваше да стори.

Тя се оттегли от Мия (ако похитителката и не можеше да си извика такси, при положение, че разполагаше с вълшебната костенурка, значи беше безнадежден случай), присви очи и си представи Когана. Когато след няколко секунди ги отвори, той вече беше пред нея. Тя стисна с все сила микрофона, чрез който се бе обръщала към Еди, и го включи.

— Хариган! — извика в устройството. — Преподобният Ърл Хариган! Чуваш ли ме, захарче? Чуваш ли ме?

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Преподобният Хариган се поспря за момент, за да види как чернокожата жена — какво грациозно, хубавичко пиленце, слава на Бога — се качва в таксито. Колата потегли. Имаше още доста работа, преди да дойде времето за вечерната му проповед — краткият му танц с полицай Бензик беше само началото — ала сега се изправи и се загледа в смалвящите се задни светлини на отдалечаващото се такси. Какво се бе случило с него току-що? Дали... Беше ли възможно да е...

Преподобният Хариган падна на колене върху тротоара, без да обръща внимание на минаващите пешеходци (повечето от тях също не го удостоиха с внимание). Той събра големите си, възхвалявали толкова пъти Бога длани и ги вдигна до брадичката си. Знаеше какво пише в Библията — че актът на молитвата е съкровен и че човек трябва да се моли в уединение — ала смяташе, че никак не е зле понякога хората да виждат по някой молец се на улицата. За съжаление повечето от тях — кажи Госпот! — бяха забравили как изглежда човек, когато се моли, ето защо преподобният Хариган смяташе, че е длъжен да им го припомня от време на време. Пък и нямаше по-добро и по-приятно място да се обърнеш към Господ от това тук — ъгъла на Четирийсет и шеста и Второ Авеню. Тук се чуваше някакво прелестно пеене, ясно и мелодично. То въздигаше духа, прочистваше съзнанието... както и кожата — понякога. Това не беше гласът на Бога — преподобният Хариган не беше толкова сквернословно глупав, че да си въобразява подобни неща — ала нищо чудно да бяха ангели. Да, кажи Госпот, кажи Госпот-бомб, това бе гласът на сер-а-фим-и-те!

— Боже, да не би да си хвърлил една малка Госпот-бомба върху мен? Искане ми се да узная дали този глас, който чух преди мило, беше твойт или мойт?

Никакъв отговор. Толкова много молитви — но винаги без отговор. По-късно щеше да мисли върху това. Сега го чакаше бая работа — трябваше да се подготви за проповедта. Имаше шоу да изнася, да го кажем съвсем простичко.

Преподобният Хариган се приближи до буса си, паркиран както винаги до жълтия бордюр, и отвори задните му врати. Извади брошурите и покрития с копринена кърпа поднос за дарения и ги сложи на тротоара до дървения куб, върху който щеше да се качи по някое време, да вдигне ръце и да призове хората да викат: „Алелуя!“

И, братко, така и така сме още на тази вълна, би ли казал „Амин“?

Строфа: Комала-ком-десет!

Внимавай да не те обесят!

Другата е тук отново — виждал си я и преди,

дръж: се с нея ти сурово — приятелка не е, уви!

Отговор: Комала-ком-десет! Приятел тя не е, уви!

Дръж я под око, внимавай да не те ухапе пак,

че допуснеш ли я близко, със зло тя ще ти плати!

[1] Алюзия към емблематичния хорър разказ на Хауърд Лъвкрафт „Плъхове в стените“. — Б. пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА СТАНСА ПИСАТЕЛЯТ

ЕДНО

По времето, когато стигнаха до малкия търговски център на градчето Бриджтън — който включваше супермаркет, пералня и изненадващо голяма дрогерия — и Роланд, и Еди го почувстваха осезаемо: не просто някакво си пеене, а истинска концентрация на магическа сила. Тя ги повдигаше като лудешки, удивителен асансьор; усещането беше сходно с това да се приближаваш към розата, ала същевременно не бе съвсем същото. В това малко градче в Нова Англия човек нямаше чувството за святост или пречистване от злото, ала определено тук имаше нещо — и то изключително силно.

Докато караше дотук от Ййст Стоунхам, следвайки знаците за към Бриджтън по второстепенните пътища, Еди бе доловил и нещо друго — невероятната крехкост на този свят. Наситенозелените борови гори изглеждаха толкова гъсти и истински, а птиците, които прелитаха по лазурното небе, буквално спираха дъха му — даже и най-обикновените врабчета. Дори сенките по земята като че ли имаха някаква кадифена плътност, сякаш човек можеше да се наведе, да ги вземе и да ги сгъне на руло като най-обикновен килим.

В един момент Еди попита Роланд дали е почувствал нещо от това.

— Да — отвърна Стрелеца. — Усещам го, виждам го, чувам го... Дори го докосвам, Еди.

Младият мъж кимна. И той изпитваше абсолютно същото. Този свят беше реален отвъд реалността. Той представляваше... пълната противоположност на тодаша. Не можеше да измисли по-добро определение. И още нещо — намираха се в самата сърцевина на Лъча. Еди усещаше как той ги носи като река, устремена по стръмен пролом към висок водопад.

— Ала същевременно малко се страхувам — рече Роланд. — Имам чувството, че се приближаваме към средоточието на всички неща — към самата Тъмна кула може би. Ако е така, означава, че след всички тези години моето пътешествие най-сетне е достигнало до своя край, и това ме изпълва със страх.

Младият стрелец кимна. Разбираше своя дин много добре. Той също се боеше. Ако тази поразителна сила не извираше от Кулата, тогава първоизточникът и навярно беше някакво могъщо и страховито същество, подобно на розата. Ала не съвсем същото. Някакъв неин близък? Може би.

Роланд погледна към паркинга и хората, които пристигаха и си отиваха, без да забелязват как целият свят пее около тях, както и че пухкавите, бавно реещи се облаци следваха същата древна пътека в лазурните небеса. Те не съзнаваха дори своята собствена красота.

— Преди си мислех, че най-лошият вариант ще е да достигнем до Тъмната кула и да открием, че стаята на върха е безлюдна. Че Богът на всички вселени или е мъртъв, или просто никога не е съществувал. Ала сега ми хрумна, че... да предположим, че там все пак има някой, Еди. Някакво всемогъщо същество, което всъщност е... — Роланд не можеше да довърши изречението си.

Ала младият стрелец го направи вместо него:

— Кое то всъщност е просто поредният тъпанар? Бог, който не е мъртъв, а само слабоумен и малко злобничък?

Стрелеца кимна. Не беше имал точно това предвид, но Еди горедолу бе схванал смисъла.

— Как може да е така, Роланд? Като имаме предвид това, което и двамата усещаме?

Неговият дин само сви рамене, сякаш искаше да каже, че всичко е възможно.

— Както и да е — имаме ли изобщо някакъв избор?

— Не — отвърна мрачно по-възрастният мъж. — Всичко на света служи на Лъча.

Каквато и да беше тази могъща пееща сила, изглеждаше, че идва от пътя, който водеше на запад от търговския център, дълбоко навътре в горите. Знакът ги уведоми, че той носи името Канзас Роуд и това наведе Еди на мисли за Дороти, Тото и Блейн Моно. Той даде газ и взетият назаем форд пое натам. Сърцето на младия мъж туптеше бавно в гърдите му, но всеки удар сякаш го изпълваше с небивал възторг. Той се зачуди дали Мойсей се е чувствал така, когато се е приближил към горящия храст, побрал в себе си Бога. Зачуди се дали Яков се е чувствал по този начин, когато се е събудил и е видял онзи сияен и ослепително красив непознат в своя лагер (с когото по-късно се

борил). Най-вероятно да, помисли си младият стрелец. Беше повече от сигурен, че още един етап от пътешествието им наближава към своя край — поредният отговор ги очакваше нейде пред тях.

Бог, който живее на Канзас Роуд, в малкото селище Бриджтън, щата Мейн? Би трябвало да звучи налудничаво, ала не бе ше.

„Само не ме убивай — помисли си Еди и зави на запад. — Трябва да се върна при своята любима, затова, моля те, не ме убивай, който или каквото да си ти.“

— Човече, да знаеш само колко ме е страх — възкликна той.

Роланд се протегна и го стисна окуражително за китката.

ДВЕ

На пет километра от търговския център пое по един черен път, който се отделяше от шосето и се губеше сред боровете от лявата им страна. Еди бе подминал доста други отклонения, без въобще да намали скоростта от петдесетина километра в час, която поддържаше, ала сега изведнъж закова на място стария автомобил.

Прозорците и на двете предни врати бяха свалени. До слуха на стрелците достигаше шумоленето на вятъра сред клоните, киселите крясъци на врана, далечното бучене на моторница, както и приглушеното ръмжене на двигателя на форда. Като изключим стотиците хиляди гласове, пеещи в божествена хармония, това бяха единствените звуци. Табелата, отбелязваща отклонението, ги информираше единствено, че става дума за „ЧАСТЕН ПЪТ“. Еди обаче кимна.

— Това е.

— Да, знам. Как е кракът ти?

— Боли. Не се тревожи за него. Ще го направим ли?

— Трябва — каза Роланд.

— Беше дяволски прав, когато поиска да дойдем тук. Онова, което е тук, е другата половина от това. — При тези думи Стрелеца потупа хартията в джоба си — договорът, който прехвърляше собствеността върху празния парцел на корпорация „Тет“.

— Ти смяташ, че този Кинг е близнакът на розата.

— Право казваш. — По-възрастният мъж се усмихна заради думите, които бе избрал.

Еди си помисли, че никога не е виждал своя дин да изглежда толкова печален.

— Гледай как усвоихме тертипа на говорене на хората от Кала! Първо Джейк, а после и всички ние. Ала това ще отшуми с времето.

— Чака ни още много път — промълви младият стрелец.

— Да, и много опасности. Ала все пак... едва ли ще бъде по-опасно от това. Ще потегляме ли?

— След минутка. Роланд, спомняш ли си един човек, за когото Сузана беше споменала, преди да отидем в Кала... На име Моузес Карвър?

— Да... — Стрелеца се замисли. — Той беше някакъв делови човек, поел бизнеса на баща и след смъртта на сай Холмс, прав ли съм?

— Точно така. Също така е и неин кръстник. Сюз каза, че напълно му се доверява. Спомни си само колко се ядоса, когато с Джейк подхвърлихме, че той може да отмъкне милионите на баща и...

Роланд кимна.

— Аз се доверявам на преценката и — каза Еди.

— Ами ти?

— И аз.

— Ако този Карвър наистина е честен човек, навярно ще можем да го направим нещо като дин, който да следи за нещата, които трябва да свършим в този свят.

Това изобщо не изглеждаше важно в сравнение със силата, която Еди усещаше навсякъде около себе си, ала той бе дълбоко убеден в значението на онова, за което говореше. Навярно имаха една-единствена възможност да защитят розата сега и да осигурят понататъшното и оцеляване. Трябваше да си свършат работата както трябва и младият стрелец знаеше, че това означава да се вслушат във волята на съдбата. С една дума, ка.

— Сюз казва, че корпорацията „Холмс Дентал“ е била оценявана за осем или десет милиона по времето, когато ти си я грабнал от Ню Йорк. Ако Карвър е толкова добър, колкото се надявам, сега компанията вероятно е на стойност дванайсет или четиринайсет милиона.

— Това много ли е? — попита Роланд.

Еди само изпръхтя и разпери ръце, за да илюстрира нагледно размера на това състояние.

Стрелеца кимна.

— Звучи ми забавно да си говорим как дивидентите от някакви зъболекарски нововъведения могат да спасят вселената, ала въпросът стои точно така. А и парите, които феята на зъбчетата е оставила на Сузана, могат да бъдат само началото. „Майкрософт“ например. Помниш ли, че споменах това име пред Тауър?

— Да — отвърна Стрелеца, след което каза: — Малко по-бавно, Еди. Успокой се, моля аз.

— Съжалявам — рече съпругът на Сузана Дийн и си пое дълбоко дъх. — Това е мястото. Пеенето. Лицата... виждаш ли лицата по дърветата? Сред сенките?

— Виждам ги много добре.

— Всичко това ме кара да се чувствам малко шантаво. Искам да го споделя с теб. Това, което имам предвид, е да слеем „Холмс Дентал“ и корпорация „Тет“, след което, използвайки нашите знания за бъдещето, да я превърнем в една от най-богатите компании, съществували някога. С възможности не по-малки от тези на корпорацията „Сомбра“... или може би дори на „Норт Сентрал Позитроникс“.

Роланд сви рамене, после вдигна ръка, сякаш искаше да попита как така Еди може да говори за пари в присъствието на изключителната сила, която се лееше по протежението на Лъча и през тях, карайки косъмчетата по врата им да настръхват, а синусите им да бучат... която превръщаше всяка горска сянка в наблюдаващо ги лице, сякаш тук се бе събрало цяло множество — безмълвна публика, гледаща с интерес как изиграват една съдбоносна сцена от тяхната драма.

— Знам как се чувстваш, ала това е много важно — подчерта Еди. — Повярвай ми, така е. Да предположим за миг, че компанията ни се разрасне толкова бързо, че успеем да купим „Норт Сентрал Позитроникс“, преди да се е превърнала във водещ икономически фактор? Роланд, та ние ще можем да обърнем посоката на развитието и, тъй както човек може да обърне посоката и на най-голямата река, без да му е необходимо нещо повече от най-обикновена лопата — стига да се намира близо до извора и където тя е още малко ручейче.

В този момент очите на Стрелеца заискриха.

— Да я превземем — продума той. — Да я насочим към изпълнението на нашите цели, а не на тези на Пурпурния крал. Да, струва ми се възможно.

— Възможно или не, това, което не трябва да забравяме, е, че не се борим само за 1977 или 1987, от която дойдох, нито пък за 1999, където отиде Сюз. — Еди си даде сметка, че в този свят и Калвин Тауър, и Арон Дипно можеха да умрат. Тогава последното им участие в

драмата около Тъмната кула — спасяването на отец Калахан от братята Хитлер — нямаше да се осъществи. И двамата щяха да бъдат съборени от сцената и да се озоват на полянката в края на пътя заедно с Гашър и Хутс, Бени Слайтман, Сюзан Делгадо (Кала, Калахан, Сюзан, Сузана) и Тик-Так, Блейн и Патриша. Роланд и неговият ка-тет също щеше да стигне до тази полянка рано или късно. Накрая — и то ако имаха фантастичен късмет и проявиха самоубийствена храброст — щеше да остане единствено Тъмната кула. Ако можеха да пресекат развитието на „Норт Централ Позитроникс“ в зародиш, навярно щяха да спасят всички Лъчи, които сега бяха разрушени. Ала дори и да не успееш да сторят това, и последните два Лъча щяха да са достатъчни, за да удържат Кулата изправена — розата в Ню Йорк и мъжът на име Стивън Кинг в Мейн. Разумът на Еди нямаше доказателства, че случаят е точно такъв..., но дълбоко в сърцето си беше убеден в това. — Това, за което се борим, Роланд, е вечността.

Стрелеца сви дланта си в юмрук, удари лекичко по пращното табло на стария форд и кимна.

— Този изоставен парцел може да се превърне в абсолютно всичко, разбираш ли това? Във всичко. Там може да се построи сграда, да се направи парк, да се издигне паметник, да се изгради Националният грамофонен институт. Докато розата я има. Този човек Карвър може да успее да направи корпорацията „Тет“ легална, а защо не и да работи заедно с Арон Дипно...

— Да — каза Роланд. — Харесвам Дипно. Има честно лице.

Младият стрелец си мислеше същото.

— Както и да е, те могат да съставят документи, които да осигурят съществуването на розата — каквото и да се случи, тя винаги да си бъде там. Имам чувството, че така и ще стане. 2007, 2057, 2525, 3700... мамка му, ами 19 000 година? Мисля, че тя винаги ще си бъде там. Защото тя може да е крехка, ала също така е и безсмъртна. Трябва колкото се може по-бързо да направим това — докато още имаме възможността да го сторим. Защото това е ключовият свят. В този свят не можеш да извадиш ключа и да го поиздялкаш още малко, ако не се върти в ключалката. В този свят няма възможност за поправяне на стореното.

Роланд се замисли над това, после посочи към пращния път, губещ се между дърветата сред гората, изпълнена с наблюдаващи ги

лица и пеещи гласове. Прелестна симфония от звуци, изпълващи живота със значение и смисъл, която поддържаше истината и възпяваше Бялото.

— Ами мъжът, който живее в края на този път, Еди? Ако той е човекът, който ни трябва?

— Мисля, че е той, и то не само заради това, което каза Джон Кълъм, а защото го усещам ето тук — и Еди потупа гърдите си точно над сърцето.

— Аз също.

— Наистина ли мислиш така, Роланд?

— Да. Той дали е безсмъртен, как мислиш? Защото през живота си съм видял много неща и съм се наслушал на какви ли не слухове, ала никога не съм чувал за мъж или жена, които да живеят вечно.

— Не мисля, че той се нуждае от безсмъртие. Според мен единственото, от което има нужда, е да напише правилната история. Защото някои истории наистина живеят вечно.

Разбирането озари очите на Роланд.

„Най-накрая — помисли си Еди. — Най-накрая прозря.“

Колко време обаче му бе трябвало на самия него да съзре това и да го преглътне? Бог му бе свидетел, че трябваше да е способен на това след всички невероятни неща, с които се беше сблъскал, и въпреки всичко тази последна стъпка все му се изплъзваше... досега. Дори знанието, че отец Калахан бе придобил плът и кръв от някакво си романче, наречено „Сейлъмс Лот“, не бе достатъчно за него, за да направи тази съдбоносна стъпка. Това, което го подтикна към нея, беше откритието, че Ко-Оп Сити се намираше в Бронкс, а не в Бруклин. Е, поне в този свят. Единственият свят, който имаше значение.

— Може би не си е вкъщи — каза Роланд, докато всичко около тях бе застинало в очакване. — Може би този човек, който ни е измислил, просто не си е вкъщи.

— Знаеш, че не е така.

Стрелеца кимна. Старата светлина отново изгря в очите му — светлината на онзи огън, който никога не бе угасвал, който бе озарил целия му път по протежението на Лъча още от древния Гилеад.

— Тогава потегляй! — извика дрезгаво той. — Потегляй, в името на баща си! Ако той е Бог — нашият Бог! — ще Го погледна в очите и

ще Го попитам за пътя към Кулата!

— Няма ли първо да го попиташ за пътя, по който да стигнем до Сузана?

Веднага след като зададе този въпрос, Еди съжали за стореното и се замоли Стрелеца да не му отговори.

Роланд така и направи. Само завъртя останалите пръсти на дясната си ръка и рече:

— Тръгвай, тръгвай!

Еди форсира стария форд на Кълъм и зави по прашния черен път. Той ги поведе към великата пееща сила, която сякаш ги пронизваше като вятър, превръщайки ги в нещо илюзорно и незначително — досущ като мисъл или сън в главата на някакъв спящ бог.

ТРИ

Половин километър по-нататък пътят се разделяше на две. Еди пое по лявото разклонение, макар че на знака, сочещ към него, пишеше „РОУДЪН“, а не „КИНГ“. Облаците прах, вдигнати от колата им, бавно се разсейваха в огледалото за обратно виждане. Пеенето се бе превърнало в опияняващ сладостен поток, който ги обливаше като нектар. Косъмчетата по врата му продължаваха да стърчат наежени, а мускулите му трепереха. Еди си помисли, че ако трябваше да извади пистолета си, най-вероятно щеше да изтърве проклетото желязо. Дори и да успееше да го задържи, едва ли щеше да е в състояние да се прицели. Нямаше никаква представа как мъжът, когото търсеха, можеше да живее в такава близост до това пеене, да се храни и да спи, да не говорим пък и да пише своите истории. Ала Кинг не просто беше близо до звука — ако Еди бе прав, писателят беше самият източник на омайното пеене.

„Какво ще правим обаче, ако има семейство? А дори и да живее сам, все пак ще има съседи, нали така?“ Ето сега по това отклонение вдясно...

— Еди, спри! — изведнъж каза Роланд с променен глас.

Придобитият в Кала загар изглеждаше като тъничък прозрачен пласт върху пребледнялото му като на мъртвец лице.

Младият стрелец се подчини. Роланд затърси трескаво дръжката на вратата от своята страна, не можа да я отвори, след което се промуши през прозореца почти до кръста (Еди чу издрънчаването на токата на колана му в хромирания ръб на вратата) и повърна върху прашната земя. Когато се отпусна с въздишка на седалката, изглеждаше едновременно изтощен и въодушевен. Очите, с които срещна погледа на спътника си, бяха пронизващо сини, древни, искрящи.

— Тръгвай — изрече той.

— Роланд, сигурен ли си, че...

Стрелеца само завъртя пръстите си, вперил взор в прашното предно стъкло на стария форд.

— Тръгвай, тръгвай. Тръгвай, в името на баща си!
Еди подкара колата.

ЧЕТИРИ

Къщата, която се появи пред очите им, беше от онзи тип, който агентите по недвижими имоти наричат „ранчо“. Еди ни най-малко не бе учуден. Това, което го изненада обаче, беше колко скромна изглеждаше тя всъщност. Тогава младият мъж си напомни, че не всеки писател е богат, което навярно важеше с двойна сила за младите автори. Някаква печатна грешка очевидно беше направила втория му роман голяма ценност сред библиоманите, ала Еди се съмняваше дали Кинг изобщо е взел комисиона за това нещо. Или хонорар, както му викаха в писателския бранш.

От друга страна, колата, паркирана на алеята пред къщата, беше съвсем нов на вид джип „Чероки“ с елегантни индиански шарки отстрани, което подсказваше, че Стивън Кинг все пак не умира от глад с писането си. В предния двор се виждаше дървена катерушка с множество пластмасови играчки, разпръснати около нея.

Сърцето на Еди се сви при тази гледка. Един от уроците, които бе научил в Кала, беше, че децата винаги усложняват нещата. Съдейки по вида на играчките, тук живееха доста малки деца, а ето, че сега при тях идваха мъже с голямокалибрени оръжия. Мъже, които не изглеждаха много с всичкия си в този конкретен момент.

Еди изгаси двигателя на форда. Изграчи врана. Някаква моторница — съдейки по звука, по-голяма от онази, която бяха чули преди — се носеше наблизко. Отвъд къщата яркото слънце хвърляше отблясъци върху синята вода. И гласовете пееха: „Ком-ком, ком-ком-комала.“ Чу се изщракване, когато Роланд отвори вратата и слезе от форда, накуцвайки леко — стар хълбок, сухо разкривяване. Еди се изправи на краката си, които му се сториха вкочанени като дървени пръчки.

— Таби? Ти ли си?

Гласът се чу иззад дясната страна на къщата. И ето че изведнъж, понесла се пред гласа и човека, на когото принадлежеше, се появи неговата сянка. Никога досега Еди не беше виждал сянка, която да му подеждва по такъв начин, изпълвайки го до такава степен с трепет и

очарование. Той си помисли: „Ето го създателя ми; ще го зърна аз след миг“, а гласовете запяха: „Комала-ком-три, той измисли те, нали?“

— Забрави ли нещо, скъпа? — Последната дума бе произнесе на по типичния за Нова Англия провлачен начин: скъъ-пааа; сякаш самият Джон Кълъм я беше изрекъл. И тогава... тогава се появи мъжът иззад къщата — появи се той. Писателят ги видя и замръзна на мястото си. Видя Роланд и се вцепени. Пеещите гласове внезапно замлъкнаха, а шумът от двигателя на моторницата сякаш също заглъхна. За един дълъг миг целият свят сякаш увисна на косъм. После мъжът се обърна и побягна. Ала не и преди Еди да забележи ужасения, втрещен израз на лицето му, сигурен белег, че е разпознал Стрелеца.

В следващия миг Роланд се втурна след него като котка след птичка.

ПЕТ

Ала сай Кинг беше човек, а не птичка. Той не можеше да лети, а нямаше и къде да избяга. Отстрани на къщата имаше ливада, която се спускаше по полегатия склон, чиято цялост бе нарушена единствено от бетонното съоръжение, представляващо или кладенец, или помпа за вода. Отвъд ливадата се виждаше миниатюрна плажна ивица, осеяна с още повече играчки, а зад нея се простираше езерото. Мъжът стигна до брега, зашляпа навътре, след което се завъртя толкова непохватно, че едва не цамбурна във водата.

Роланд се спря на пясъчната ивица. Той и Стивън Кинг се загледаха втренчено един в друг. Еди спря на около десетина метра от своя дин, без да изпуска от поглед и двамата. Пеенето отново се бе възобновило, както и бръмченето на моторницата. Навярно звуците изобщо не бяха утихвали, ала младият стрелец мислеше другояче. Човекът във водата закри очите си с ръце като малко дете и промълви:

— Ти не си там.

— Тук съм, сай. — Гласът на Роланд бе едновременно спокоен и изпълнен с благоговение. — Махни ръце от очите си, Стивън от Бриджтън. Махни ги и ме виж добре.

— Сигурно имам психическо разстройство — каза мъжът във водата, ала въпреки това бавно свали длани от лицето си. Стъклата на очилата му бяха дебели, с прости черни рамки. От едната страна бяха залепени със скоч. Косата му беше или черна, или тъмнокестенява. Брадата му определено беше черна, тук-там прошарена. Носеше сини дънки и тениска, на която пишеше „Рамоунс“, „Ракета към Русия“ и „Габа-Габа-Хей“. Изглеждаше така, сякаш е поел по пътя на типичното за средната възраст затлъстяване, ала още не беше дебел. Бе сравнително висок, а лицето му беше преbledняло също като това на Роланд. Еди установи без особена изненада, че Стивън Кинг прилича на Стрелеца. Заради разликата във възрастта никой не би ги взел за близнаци, ала за баща и син? Да. Без проблеми.

Роланд потупа три пъти по гърлото си, после поклати глава. Не беше достатъчно. Нямаше да свърши работа. Еди гледаше потресен и

изумен как неговият дин пада на колене сред безпорядъка от ярки пластмасови играчки и допира свитата си в юмрук ръка до челото си.

— Хайл, плетачо на истории — изрече той. — Роланд от Гилеад идва при теб, заедно с Еди Дийн от Ню Йорк. Ще се откриеш ли пред нас, тъй както ние се открихме пред теб?

Кинг се изсмя. На фона на тържествените думи, които бе произнесъл неговият дин, този звук му се стори потресаващ.

— Аз... човече, това не може да се случва наистина. — След което промълви тихо, сякаш на себе си: — Не може да е истина, нали?

Стрелеца, който продължаваше да стои на колене, сякаш човекът във водата не се бе изсмял и не бе проговорил, каза:

— Знаеш ли какви сме и какво е делото ни?

— Ако бяхте истински, щяхте да сте стрелци. — Кинг се втренчи в Роланд през дебелиите си очила. — Стрелци, отправени се в търсене на Тъмната кула.

„Това е — помисли си Еди, докато ехото от гласовете на двамата мъже затихваше, а слънцето озаряваше сините води. — Това забива всяко нещо на мястото му.“

— Право казваш, сай. Дирижмент и подкрепа, Стивън от Бриджтън. Ще ни я дадеш ли?

— Господине, не знам кой е вашият приятел, но що се отнася до вас... Човече, та аз те измислих. Не можеш да стоиш там, защото единственото място, където наистина съществуваш, е тук. — Той потупа с юмрук челото си, сякаш пародираше жеста на Роланд. После посочи към къщата си — към ранчото си: — И там. Също така си и там, предполагам. В някое чекмедже или пък кутия в гаража. Ти си недовършена работа. Не съм се сещал за теб от... от...

Гласът му внезапно беше изтънял. Сега писателят се полюшваше като човек, който чува едва доловима, но прекрасна музика, и коленете му изведнъж го предадоха. Той рухна.

— Роланд! — изкрещя Еди, хвърляйки се напред. — Човекът получи шибан инфаркт! — Ала знаеше, че не е така, понеже пеенето бе още по-силно, а лицата сред дърветата и сенките никога не бяха изглеждали толкова истински.

Стрелеца се бе навел напред със светкавична бързина и беше уловил Кинг — чието тяло потръпваше конвулсивно — под мишниците.

— Припадна — каза спокойно Стрелеца. — Кой може да го вини? Помогни ми да го внесем в къщата.

ШЕСТ

Голямата спалня имаше страхотен изглед към езерото и отвратителен пурпурен килим на пода. Еди седна на леглото и се загледа към банята, където Кинг свали подгизналите си гуменки и връхните си дрехи, след което се скри за момент зад облицованата с плочки стена, за да се преоблече. Не беше възразил, когато Еди го последва в спалнята. Откакто дойде на себе си — а той беше прекарал в безсъзнание не повече от трийсетина секунди — демонстрираше почти свръхестествено спокойствие. Сега излезе от банята и се приближи до големия скрин.

— Това да не е някаква лоша шега, а? — попита, докато ровеше за сухи дънки и чиста риза. За Еди къщата на Кинг говореше за известно благосъстояние, ала един бог знаеше за какво говореха дрехите му. — Да не е нещо, замислено от Мак Макътчън и Флорйд Калдъруд?

— Не познавам тези хора, сай, и това не е никаква шега.

— Дори и да е така обаче, онзи мъж не може да е истински — писателят намъкна дънките си. Говореше на младия стрелец със спокоен, разумен тон. — Имам предвид, че съм писал за него!

Съпругът на Сузана Дийн кимна.

— Мога да си представя това. Ала мога да ви уверя, че е истински. С него съм от... — От колко време Еди нямаше пред става. — От доста време — завърши. — Писали сте за него, но не и за мен, така ли?

— Пренебрегнат ли се чувстваш?

Младият стрелец се засмя, ала наистина се чувстваше пренебрегнат. Е, до известна степен. Най-вероятно Кинг още не беше стигнал до него. Ако случаят беше такъв, май положението му бе доста рисковано, нали?

— Нямам чувството, че имам психическо разстройство — каза Кинг, — ала предполагам, че едва ли някой умопобъркан съзнава, че се е побъркал.

— Вие нямате психическо разстройство — успокой го Еди. — Разбирам ви прекрасно как се чувствате, сай. Този човек...

— Роланд. Роланд от... Гилеад?

— Право казвате.

— Не знам дали вече писах за Гилеад или не — каза Кинг. — Трябва да прегледам страниците, ако успея да ги намеря. Обаче е добро. Като в „Утеха няма в Гилеад“.

— Май не ми е много ясно за какво говорите.

— Спокойно, нито пък на мен. — Кинг се пресегна за цигарите си „Пал Мал“, които лежаха върху скрина, и запали една. — Довърши това, което щеше да кажеш.

— Той ме изтегли през една врата между неговия свят и този свят. И аз имах усещането, че имам психическо разстройство. — Еди не беше изтеглен от този свят и по това време умираше за хероин, ала положението бе достатъчно объркано и без да добавя тези подробности. Обаче имаше един въпрос, който искаше да зададе, преди да се присъединят към Роланд и съвещанието им да започне.

— Кажете ми нещо, сай Кинг — знаете ли къде се намира Ко-Оп Сити?

В този момент писателят прехвърляше монетите и ключовете си от мокрите си дънки в сухите, присвил дясното си око заради дима от цигарата, затъкната в тъглчето на устата му. Щом чу въпроса, изведнъж се спря и изгледа Еди с вдигнати вежди.

— Това да не е някакъв мръсен номер?

— Не.

— И няма да ме застреляш с този револвер, който носиш, ако не отговоря правилно?

Младият стрелец се усмихна. Кинг имаше доста приятен нрав за бог. После си напомни, че Господ бе убил малката му сестричка, използвайки пиян шофьор за тази цел, а също и брат му Хенри. Господ бе създал Енрико Балазар и беше изгорил Сюзан Делгадо на кладата. Усмивката му помръкна и той изрече:

— Никой няма да бъде застрелян тук, сай.

— В такъв случай мисля, че Ко-Оп Сити е в Бруклин. Откъдето идвате и вие, съдейки по акцента ви. Е, печеля ли пуйката в празничния ден?

Младият стрелец се сепна като че ли го бяха уболи с карфица.

— Моля?

— А, нищо особено — просто нещо, което майка ми обичаше да казва. Когато с брат ми Дейвид си изпълняхме всички домашни задължения за деня, тя ни казваше: „Момчета, вие спечелихте пуйката в празничния ден.“ Беше шега. И така, печеля ли наградата?

— Да — отвърна Еди. — Определено.

Кинг кимна и загаси цигарата си.

— Ти си готин пич. Виж, за твоя приятел не ми пука особено. И никога не ми е пукало, като се замисля. Това е и една от причините да зарежа историята.

Младият стрелец отново се сепна при тези думи и скочи на крака, за да прикрие изненадата си.

— Зарязали сте я?

— Ами да. „Тъмната кула“, така се наричаше. Щеше да бъде моят „Властелин на пръстените“, моят „Горменгаст“, моят ти го кажи. Когато си на дваисет и две, имаш големи амбиции. Не ми трябваше много време, за да видя, че това нещо просто се оказа твърде голямо за малкия ми мозък. Твърде... де да знам... пресилено? Както и да е. Пък и — добави той сухо — изгубих плана, който бях нахвърлял.

— Какво сте направили?

— Звучи шантаво, нали? Ала писането може да бъде много шантава работа. Знаеш ли, че Ърнест Хемингуей веднъж изгубил цял сборник с разкази във влака?

— Наистина ли?

— Наистина. Няма нито бележки, нито копия на индиго. Само коректурите били в него и... край. Нещо подобно се случи и на мен. Една страхотна пиянска нощ — или пък бях на мескалин, вече не мога да си спомня — направих подробен план за цялата тази епична фентъзи сага, която трябваше да е дълга пет или десет хиляди страници. Беше хубав план — придаваше на историята някаква форма. Някакъв стил. И после го изгубих. Сигурно съм го изръсил от багажника на мотоциклета си, докато съм се прибирал от някой шибан бар. Нищо подобно не ми се беше случвало преди. Обикновено съм много внимателен по отношение на работата си, ако не към друго.

— Ааа-ха — въздъхна Еди и си помисли дали да не попита: „Случайно да видяхте някакви типове с ярки, безвкусни дрехи, от ония типове, дето карат лъскави коли, по времето, когато го изгубихте?

Отрепки, ако ми простите грубия израз? Хора с червени белези на челата? Все едно имат малки кървави кръгчета? Каквито и да е признаци, казано с две думи, че някой е откраднал ръкописа ви? Някой, който има интерес да направи всичко възможно «Тъмната кула» никога да не бъде довършена?“

— Хайде да отидем в кухнята. Чака ни съвещание — рече Еди. Чудеше се за какво ли точно щяха да се съвещават. За каквото и да беше обаче, трябваше да го направят както трябва, защото това бе истинският свят, където стореното веднъж вече не можеше да бъде променено.

СЕДЕМ

Роланд нямаше никаква представа как да включи причудливата кафемашина върху кухненския плот, ала после забеляза олющен чайник на една от полиците, който не изглеждаше много по-различно от онова, което приятелят му Алан Джонс носеше в торбата си — това беше много, много отдавна, когато трите момчета бяха отишли в Меджис да броят добитъка. Печката на сай Кинг работеше с електричество, но дори и дете би се досетило как се включват котлоните. Когато Еди и писателят влязоха в кухнята, джезвето вече се бе сгорещило.

— Обикновено не пия кафе — рече Кинг и се приближи до студилника (като внимаваше да не се доближава до Роланд). — Обикновено и бира не пия преди пет следобед, ала мисля, че днес май ще направя изключение. Господин Дийн?

— Кафето ще ми дойде добре.

— Господин Гилеад?

— Дисчейн, сай Кинг. Аз също бих предпочел кафе, казвам благодаря.

Писателят си отвори тенекиена кутия бира, използвайки вградения пръстен на върха (приспособление, което Роланд сметна едновременно за хитро и излишно). Чу се съскане, последвано от приятен аромат (комала-ком-ком) на мая и хмел. Кинг изпи почти половината от съдържанието на един гълток, избърса пяната от мустаците си и сложи кутията на кухненския плот. Все още беше блед, обаче изглеждаше спокоен и владееше емоциите си. Стрелеца си помисли, че писателят се справя много добре — поне досега. Дали бе възможно Кинг да е очаквал тяхната поява? Да е знаел, че те ще дойдат?

— Имаш жена и деца — рече Роланд. — Къде са?

— Родителите на Таби живеят на север, близо до Бангор. Дъщеря ми прекара последната седмица при баба си и дядо си. Габи взе най-малкия — Оуън, той е още бебе — и тръгна натам преди час. Аз трябва да тръгна с другия ни син — Джо — след... той погледна

часовника си — след около час. Искях да довърша писането си, ето защо този път пътуваме с двете коли.

Стрелеца се замисли. Навярно беше така. От това, което им каза писателят, беше повече от ясно, че ако нещо се случеше с него, щяха да забележат изчезването му на мига.

— Не мога да повярвам, че това става наистина. Казах ли го достатъчно пъти, че да ви писне от мен? Както и да е, прекалено прилича на някоя от моите истории, за да е вярно.

— Като „Сейлъмс Лот“ например — подметна Еди.

Писателят вдигна вежди.

— Значи знаеш за това. Да не би там, откъдето идвате, да има Сдружение на писателите? — Довърши бирата си.

Пиеше, помисли си Роланд, като човек с талант за това.

— Преди няколко часа на другия край на езерото виеха сирени, а в небето се издигаха гъсти кълба черен дим. Видях ги от кабинета си. Тогава си помислих, че най-вероятно става въпрос за горски пожар, сигурно в Харисън или Стоунхам, ала сега се съмнявам в това. Има ли нещо общо с вас, момчета? Има, нали?

Еди не му обърна внимание.

— Той пише за това, Роланд. Или е писал. Казва, че е спрял. Обаче го е кръстил „Тъмната кула“. Значи знае.

Кинг се усмихна, ала Стрелеца си помисли, че за пръв път изглежда много уплашен. Като се изключи моментът, когато се появи иззад къщата и ги видя — видя своето творение. „Това ли всъщност представлявам аз? Негово творение?“ Имаше чувството, че е прав и че греши в еднаква степен. От тази мисъл главата на Роланд го заболя, а стомахът му отново се разбърка.

— Той знае — обади се писателят. — Не ми харесва как звучи това, момчета. В книгите, когато някой каже „Той знае“, обикновено следващият ред гласи „Значи ще трябва да го убием“.

— Повярвай ми, когато изричам тези слова — обърна се към него Роланд, подчертавайки всяка дума. — Да те убием е последното нещо, което искаме, сай Кинг. Твоите врагове са и наши врагове, а тези, които ти помагат по пътя ти, са наши приятели.

— Амин — заяви Еди.

Кинг отвори студилника и си извади още една бира. Роланд видя, че вътре има още много, строени като замръзнали войници. Повече

кутии бира от всичко останало.

— В такъв случай — рече той — по-добре ме наричайте Стив.

ОСЕМ

— Разкажи ни историята, в която участвам — подкани го Роланд.

Кинг се облегна на кухненския плот и косата му улови сноп лъчи от жаркото слънце. Той отпи от бирата си и се замисли над въпроса на Стрелеца. Тогава Еди я видя за пръв път, и то доста смътно — заради яркото слънце може би. Прашна, черна сянка, която като че ли се увиваше около мъжа. Почти не се забелязваше. Ала всъщност беше там. Като тъмнината, в която бродеха най-различни същества, докато бяха в тодаш. Дали случаят бе такъв? Еди се съмняваше. Почти не се забелязваше. Ала всъщност беше там.

— Знаете ли — започна Кинг, — не съм толкова добър в разказването на истории. Звучи като парадокс, но не е; точно поради тази причина ги пиша.

„Като Роланд ли говори, или като мен?“ — питаше се младият стрелец. Не можеше да каже. Едва много по-късно щеше да осъзнае, че писателят говореше като всички тях — дори като Роса Муньос, прислужницата на отец Калахан в Кала.

После Кинг се оживи.

— Знаете ли какво ще ви кажа — защо не проверя дали пък не мога да намеря ръкописа? Имам поне четири или пет кашона със захвърлени истории долу. „Тъмната кула“ би трябвало да е в някой от тях. — „Захвърлени. Захвърлени истории.“ Еди изобщо не се интересуваше как звучи. — Може да прочетете малко от нея, докато отида да взема сина си. — Братият мъж се усмихна, разкривайки големите си криви зъби. — Навярно, когато се върна, вас ще ви няма и аз ще мога да си внуша, че никога не сте били тук. Еди погледна към Роланд, който леко поклати глава. На котлона първото мехурче кафе примигна в стъкленото око на чайника.

— Сай Кинг... — започна съпругът на Сузана.

— Стив.

— Добре, Стив. Трябва да свършим работата си сега. Нямаме абсолютно, никакво време.

— Добре, добре, разбирам, надпревара с времето. — Кинг се засмя. Смехът му прозвуча доста глуповато. Еди предположи, че бирата вече е започнала да действа, и се зачуди дали пък човекът не е алкохолик. Бе невъзможно да се каже със сигурност за краткото време, от което го познаваха, ала младият стрелец си помисли, че някои от признаците са налице. Не си спомняше много неща от часовете по литература в гимназията, ала се сети, че един учител — или някой друг — му беше казал, че писателите наистина си падали по чашката. Хемингуей, Фокнър, Фицджералд, онзи тип с „Гарванът“. Писателите обичаха да пият.

— Не се смей на вас, момчета — рече Кинг. — Против религията ми е да се смей на мъже, които носят пистолети. Просто в книгите, които пиша, героите почти винаги се надпреварват с времето. Искате ли да чуete първото изречение от „Тъмната кула“?

— Да, ако си го спомняш — подхвърли Еди.

Роланд нищо не каза, ала очите му проблеснаха под веждите, осеяни с бели нишчици.

— О, естествено, че си го спомням. Това е може би най-доброто начално изречение, което съм писал през живота си. — Писателят остави бирата си, после вдигна ръце от двете страни на главата си, изправяйки показалеца и средния си пръст, сякаш изобразяваше кавички.

— „Човекът в черно се носеше из пустинята, а Стрелеца го следваше.“ Останалото може да крета едва-едва, ала това си го бива, човече. — Отново се пресегна за бирата си. — За четирийсет и трети път питам — това наистина ли се случва?

— Човекът в черно Уолтър ли се нарича? — попита Роланд.

Бирата на Кинг избликна внезапно от устата му, изпръсквайки чистата му риза.

Стрелеца кимна, сякаш това беше отговорът, който му трябваше.

— Само недей да припадаш отново — малко остро му рече Еди. — Веднъж беше достатъчно, за да ме впечатлиш.

Кинг кимна, отпи още една глътка от кутията и като че ли отново се взе в ръце. Погледна към часовника си.

— Джентълмени, наистина ли ще ме оставите да взема сина си?

— Да — отвърна Роланд.

— Ти... — Писателят се замисли за момент, след което каза усмихнато: — Залагаш ли главата си?

— Да — каза Стрелеца без усмивка.

— Добре тогава. „Тъмната кула“, в съкратен вариант на „Рийдърс Дайджест“. Като се има предвид, че устното разказване не е моята специалност, ще се постарая да направя всичко, което мога.

ДЕВЕТ

Роланд слушаше с такова внимание, сякаш всички светове зависеха от това (както бе сигурен всъщност). Кинг бе започнал своята версия за живота на Стрелеца с лагерните огньове и това бе допаднало на сина на Стивън Дисчейн, защото подчертаваше човешката природа на Уолтър. После, както каза авторът, историята се връщала към срещата на Роланд с един фермер от граничните с пустинята земи. Името му било Браун. „Ще съживи твоите посеви!“ — чу Стрелеца през ехото на годините, а отговорът на пустинника гласеше: „Ще съживи и теб самия!“ Бе забравил за Браун и неговия домашен любимец — гарвана Золтан, — ала този непознат не беше.

— Много ми харесваше — каза Кинг — как историята се обръщаше назад към миналото. От чисто техническа гледна точка това беше доста интересно. Започнах с теб в пустинята, след което се върнах към момента, в който срещаш Браун и Золтан. Между другото Золтан го кръстих на един кънтри-рокпевец и китарист, когото познавах от Университета в Мейн. Както и да е, от колибата на пустинника историята се прехвърля към пристигането ти в Тул... който пък кръстих на една рокгрупа...

— „Джетро Тъл“ — обади се Еди. — Естествено, мътните го взели! Знаех си, че това име ми звучи познато! Ами „3и 3и Топ“^[1], Стив? Чувал ли си за тях? — Младият стрелец погледна към Кинг, видя неразбирането в очите му и се усмихна. — Май още не им е дошло времето. Или пък, ако е, сигурно не ти е попаднал някой техен албум.

Роланд завъртя нетърпеливо пръстите си. „Продължавай! Продължавай!“ — сякаш казваше този негов жест. После хвърли строг поглед на Еди, с който красноречиво му намекна да престане да прекъсва писателя. — Както и да е, след като Роланд отива в Тул, историята отново се връща назад, за да разкаже как пристрастеният към дяволската трева Норт умира и бива възкресен от Уолтър. Виждате кое ми беше интересно, нали? Цялата първа част бе разказана на заден ход. От гъза към главата, дето има една приказка. Роланд изобщо не се

интересуваше от техническите аспекти, които толкова заплеляха Кинг; ставаше въпрос за живота му в края на краищата, за неговия живот, и за него той си се движеше само в една посока — напред. Поне докато не стигна до Западното море и порталите, през които изтегли своите спътници.

Ала ето че Стивън Кинг не знаеше нищо за порталите. Беше писал за крайпътната станция и за срещата на Стрелеца с Джейк Чеймбърс; беше писал за пътуването им към планините и прехода им през тях; беше писал за предателството на мъжа, тъкмо когато момчето бе започнало да му вярва и да го обича.

Писателят забеляза как Роланд наведе глава по време на тази част от историята и се опита да го успокои:

— Няма защо да се чувствате засрамен, господин Дисчейн. В крайна сметка ви накарах да постъпите така.

Тези думи накараха Стрелеца отново да се запита така ли бе всъщност.

Кинг бе писал за съвещанието на Роланд и Уолтър сред пращната Голгота, осеяна с кости, за предсказанието с картите Таро и за страховитото видение, което човекът в черно му бе изпратил. Беше писал за това как Стрелеца се бе събудил след дългата нощ, изпълнена с пророчества, и бе открил, че е остарял с години, а от Уолтър не е останало нищо друго, освен кости. Най-накрая, каза писателят, той бе написал как Роланд се приближава до брега на морето и присяда там.

— И тогава изрече: „Обичах те, Джейк.“

Стрелеца кимна.

— И все още го обичам.

— Говориш за него така, сякаш наистина съществува.

Роланд го изгледа равнодушно.

— Аз съществувам ли? Ами ти?

Кинг млъкна.

— Какво стана после? — попита Еди.

— После, сеньор, излязох от историята — или бях принуден да го направя, ако това ви харесва повече — и край.

Еди също искаше да сложат край на това. Виждаше как сенките в кухнята започват да се удължават и искаше да се отправят след Сузана, преди да е станало твърде късно. Помисли си, че двамата с Роланд вече имат представа как да се измъкнат от този свят — навярно самият

Стивън Кинг щеше да ги упъти до Търтълбек Лейн в Ловъл, където реалността бе изтъняла и — според Джон Кълъм — напоследък гъмжеше от пришълци. На вярно Кинг щеше да бъде щастлив да ги упъти. Щеше да е щастлив да се отърве от тях. Обаче още не можеха да потеглят и въпреки нетърпението си Еди съзнаваше това.

— Спрял си, защото си изгубил сонета — каза Роланд.

— Сюжета. Но не, всъщност не. — Кинг вече пиеше третата си бира и на Еди започваше да му става ясно защо домакинът им се позакръгляше в кръста; вече бе погълнал калоричната равностойност на самун хляб и сега подхващаше самун номер две. — Рядко работя по предварително планиран сюжет. Всъщност, като се замисля... това май беше единственият път, когато си направих подробни бележки за бъдещите книги. Историята се оказа прекалено мащабна за мен. Прекалено странна. Ти също се оказа проблем, сър или сай, или както там се наричаш. — Кинг направи гримаса. — Каквато и форма на обръщение да е това, не съм си я измислил.

— Така е — отбеляза Роланд.

— Ти започна като вариант на Мъжа без име на Серджо Леоне.

— От спагетените уестърни! — обади се Еди. — Исусе, ама, разбира се! Гледал съм стотици от тях в кино „Маджестик“ с брат ми Хенри, а колко пък в къщи по телевизията... Когато Хенри отиде във Виетнам, ходех или сам, или с един приятел — Чъги Котър. Бяха убийствени! Абсолютно мъжки филми!

Писателят се усмихна.

— Да — каза той. — Ала жена ми също е луда по тях, представи си!

— Браво на нея! — възкликна Еди.

— Да, Таб е много готина. — Кинг погледна отново към Роланд. — Като Мъжа без име — фентъзи вариант на Клинт Ийстууд — ти беше супер. Беше ми много забавно да пиша за теб.

— Така ли възприемаш нещата?

— Да. После обаче се промени. Промени се под ръцете ми. Стана така, че не можех да кажа дали си положителен, отрицателен или никакъв герой изобщо. Говоря за момента, когато остави детето да падне в бездната.

— Нали каза, че ти си ме накарал да сторя това.

Кинг погледна Роланд право в очите — синевата срещна синева
сред безкрайния хор от пеещи гласове — и изрече:
— Излъгах, братко.

ДЕСЕТ

Възцари се мълчание и тримата се замислиха над тези думи. После писателят каза:

— Ти започна да ме плашиш и аз спрях да пиша за теб. Сложих те в кашона, заключих те в чекмеджето и се захванах да пиша кратки разкази, които после продавах на най-различни мъжки списания. — Той се замисли, сетне кимна. — След като те оставих, нещата при мен потръгнаха, друже. Предложих на Таби да се омъжи за мен. Малко преди това бях започнал една книга на име „Кери“. Тя не беше първият ми роман, ала бе първият, който успях да продам, и ме дръпна здраво напред. Всичко това се случи, след като те заряхах, Роланд, прав ти път и всичко най-хубаво. Какво става после? Излизам иззад ъгъла на къщата си един ден шест или седем години по-късно и те виждам да стоиш на шибаната ми алея, едър като мечка, както обичаше да казва майка ми. Единственото оптимистично обяснение, което ми хрумва, е, че си халюцинация, предизвикана от умствена преумора. Обаче не го вярвам. Как мога да повярвам в това? — Гласът на Кинг изведнъж се извиси и стана писклив. — Как мога да повярвам в това, когато виждам сянката, която хвърляш, виждам кръвта по крака ти... — посочи към Еди — и праха по лицето ти? — рече, обръщайки се отново към Роланд. — Ти ми отне всички възможности за самозаблуда и сега усещам как съзнанието ми... ох, откъде да знам... се сгромолясва? Така ли се казва? Май беше така. Сгромолясва се.

— Ти не просто си спрял — каза Роланд, без да обръща никакво внимание на безсмислиците, които писателят бе наговорил току-що.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че разказването на истории е като да изтласкваш нещо. Да изтласкваш самата несъзидателност може би. И един ден, докато правиш това, усещаш как нещо те изтласква обратно.

Кинг остана замислен над тези думи доста дълго време (или поне на Еди му се стори така). После кимна.

— Навярно си прав. Определено имаше нещо повече от обичайното чувство на пресъхване на вдъхновението. Свикнал съм с

него, макар и да не ми се случва особено често. То е като... откъде да знам, един ден просто преставаш да се забавляваш толкова, докато тракаш по клавишите. Преставаш да виждаш толкова ясно нещата. Вече не ти е интересно да разказваш историята. И тогава, за да се влошат нещата още повече, изведнъж ти хрумва някаква нова идея, която е толкова лъскава и блестяща, че направо сияе в изложбената зала, а по нея няма и драскотина. Ни най-малко не е прецакана от теб — е, поне засега. И... ами...

— И тогава усещаш как нещо те изблъсква обратно — изрече Роланд със същия равен тон.

— Да. — Гласът на писателя бе станал толкова глух, че Еди едва го чуваше. — „ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. „ВХОД ЗАБРАНЕН“. „ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ“. — Той направи кратка пауза. — Може би дори „ОПАСНО ЗА ЖИВОТА“.

„Изобщо няма да ти хареса тази сянка, която виждам около теб — помисли си Еди. — Този черен ореол. Не, сай, не мисля, че ще ти хареса изобщо, ала каква ли е причината за нея? Дали са цигарите? Или бирата? Нещо друго, към което си пристрастен? Автомобилна катастрофа през някоя пиянска нощ? Кога ли ще се случи това? След колко години?“

Младият стрелец погледна към часовника над кухненската маса и бе обезпокоен да види, че е станало четири без петнайсет.

— Става късно, Роланд. Пък и този човек трябва да прибере детето си. — „А ние ще трябва да намерим жена ми, преди Мия да е родила бебето и Пурпурният крал да реши да се отърве от вече безползната Сузана.“

— Още съвсем мъничко — рече Стрелеца, след което наведе глава и се замисли. Опитваше се да реши кои въпроси бяха правилните. Може би им трябваше само един правилен въпрос. Еди нямаше никакви съмнения, че това беше от жизненоважно значение, понеже никога нямаше да могат да се върнат в деветия ден на юли от 1977 година. Навярно можеха да се озоват на същата дата в някой друг свят, но не и в този. Дали Стивън Кинг щеше да съществува в някой от другите светове? „Едва ли — помисли си Еди. — Най-вероятно не.“

Докато Роланд се бе умислил, съпругът на Сузана попита писателя дали името Блейн му говори нещо.

— Не. Не особено.

— Ами Луд?

— Това да не е свързано с лудитите? Те не бяха ли някаква религиозна секта, която ненавиждаше машините? От деветнайсети век, ако не се лъжа, ала може да е възникнала и по-рано. Доколкото си спомням, тези от деветнайсети век нахлували във фабриките и правели машините на пух и прах. — Той се ухили, отново разкривайки кривите си зъби. — Били са нещо като „Грийнпийс“ за онова време.

— Берил Еванс? Това име говори ли ти нещо?

— Не.

— Ами Хенчик? Хенчик манихееца?

— Не. Какви са тези манихейци?

— Сложно е за обяснение. Клаудия и Инес Батчман? Това познато ли...

Внезапно Кинг избухна в толкова бурен смях, че Еди се стресна, което на свой ред стресна и писателя, съдейки по изражението на лицето му.

— Жената на Дики! — възкликна той. — Откъде, по дяволите, знаете за това?

— Не знам. Кой е Дики?

— Ричард Бакман. Започнах да публикувам някои от ранните си романи като издания с меки корици под псевдонима Ричард Бакман. Една нощ, когато бях много пиан, му измислих цялата биография — чак до момента, в който се бори с левкемията в напреднал стадий, горкият Дики! Както и да е, жена му се казваше Клаудия. Клаудия Инес Бакман. Само не знам откъде се е взела частицата с „и“ и защо Бакман е станало Батчман...

Еди се почувства така, все едно огромен невидим камък изведнъж бе повдигнат от гърдите и живота му. Клаудия Инес Бакман имаше само седемнайсет букви. Ето защо някой бе до бавил едно „и“ и бе променил леко фамилията и. За да ги направи деветнайсет, разбира се. Клаудия Бакман беше само едно име. А Клаудия и Инес Батчман... тя беше ка-тет.

Младият стрелец си помисли, че току-що се бяха натъкнали на едно от нещата, за които бяха дошли тук. Да, Стивън Кинг ги беше създал — най-малкото беше създал Роланд, Джейк и отец Калахан. Още не бе стигнал до останалите. Писателят бе местил неговия дин като фигура по шахматната дъска — иди в Тул, Роланд, преспи с Алис,

Роланд, преследвай Уолтър през пустинята, Роланд. Ала когато местеше своя главен герой по дъската, Кинг също биваше преместван. Промяната в името на съпругата на неговия псевдоним бе категоричен знак за това. Нещо искаше Клаудия Бакман да стане деветнайсет. Ето защо...

— Стив...

— Да, Еди от Нью Йорк? — усмихна се писателят малко смутено. Съпругът на Сузана усещаше как сърцето му блъска в гърдите.

— Какво означава числото деветнайсет за теб?

Кинг се замисли. Навън вятърът шептеше в клоните на дърветата, моторницата бръмчеше, а враната — или някоя друга — изграчи отново. Съвсем скоро по брега на езерото щеше да настане време за барбекю, след което хората навярно щяха да отидат до града, за да послушат състава, свирещ на площадчето в този най-добър от всички възможни светове. Или поне най-истинският.

Най-накрая домакинът им поклати глава и Еди въздъхна разочаровано.

— Съжалявам. Единственото, което мога да кажа за него, е, че е просто число. Простите числа ме заплениват още от часовете по алгебра на господин Сойчак в лисбънската гимназия. Също така си мисля колко стар съм бил, когато се запознах с бъдещата си жена, ала тя сигурно ще оспори това. Таби много обича да спори.

— Ами деветдесет и девет?

Кинг отново се замисли, после започна да изброява на пръсти:

— Бая сериозна възраст — „Деветдесет и девет лета върху старата скала“. Песен, която се казваше — не съм много сигурен — „Корабокрушението на старата «99»“. А може и да си мисля за „Корабокрушението на «Венера»“. „Деветдесет и девет бирени шишета на стената, взехме ний едно и го изпихме без остатък, деветдесет и осем са бутилките сега, защо не пресушим и още една“ и така нататък. Освен тези неща обаче, нищо. Сега Кинг си погледна часовника.

— Ако не тръгна скоро, Бети Джоунс ще се обади да провери да не би случайно да съм забравил, че имам син. След като го взема, ме чакат двеста километра на север, които ще измина много по-лесно, ако спра да се налива с бира. А това на свой ред щеше да бъде

значително по-лесно, ако не се намирах в компанията на два въоръжени призрака, разположили се в собствената ми кухня.

Роланд кимаше с глава. Той посегна към патрондаша си, извади един патрон и започна разсеяно да го върти между палеца и показалеца на лявата си ръка.

— Само още един въпрос, ако нямаш нищо против. После ние поемаме по нашия път, а ти — по своя.

— Питай — каза писателят. Погледна към третата си бира, после я изля в мивката.

— Ти ли написа „Тъмната кула“?

За Еди този въпрос бе напълно безсмислен, ала очите на Кинг веднага засияха и той се усмихна лъчезарно.

— Не! — отговори. — И ако някога направя книга за писането — което най-вероятно ще сторя, преди да се откажа от занаята — там ще кажа това. Нито тази история, нито която и да било от моите книги. Знам, че има писатели, които наистина пишат, ала аз не съм от тях. Всъщност всеки път, когато вдъхновението ми пресъхне и прибягна до фабулиране, историята, върху която работя, става на нищо.

— Не разбирам за какво говориш — каза Еди.

— Абе, то е като да... хей, човече, това е супер!

Патронът, който се въртеше напред-назад между палеца и показалеца на Роланд, се беше преметнал без никакви усилия към опакото на дланта му, където се търкаляше между грапавите кокалчета на ръката му.

— Да — рече Стрелеца. — Нали?

— Така хипнотизира Джейк в крайпътната станция. Така го накара да си спомни как е бил убит всъщност.

„И Сюзан — помисли си Еди. — Хипнотизира Сюзан по същия начин, само дето още не знаеш за това, сай Кинг. Или пък знаеш? Навярно нейде в дълбините на сърцето си знаеш цялата история.“

— Подлагал съм се на хипноза — каза домакинът им. — Всъщност един човек ме качи на сцената на панаира в Топшъм, кога то бях малко хлапе, и се опита да ме накара да кудкудякам като кокошка. Не стана. Това беше по времето, когато умря Бъди Холи. И Биг Бопър^[2]. И Ричи Валънс. Тодана! О, Дискордия!

Той внезапно поклати глава, сякаш да прочисти съзнанието си, после отмести поглед от патрона към лицето на Роланд.

— Казах ли нещо току-що?

— Не, сай. — Стрелеца се взря в танцуващия куршум — напред и назад се търкаляше той, напред и назад — който съвсем естествено прикова вниманието и на сай Кинг.

— Какво става, когато пишеш една история? — поинтересува се Роланд. — Моята история например.

— Тя просто се появява — вдигна рамене писателят. Гласът му бе станал плах и объркан. — Разказът ме връхлита — това е хубавата част — и после излиза от мен, когато раздвижа пръстите си. Никога не идва от главата ми — по-скоро от пъпа или някъде там. Имаше един редактор... Май беше Максвел Пъркинс... който бе нарекъл Томас Улф...

Еди прекрасно разбираше какво прави неговият дин и съзнаваше, че не би било добре да се намесва, ала просто не се сдържа.

— Роза — каза той. — Роза, камък и неоткрита врата. Лицето на Кинг буквално засия от радост, ала очите му си останаха приковани в танцуващия около кокалчетата на Стрелеца патрон.

— Всъщност е „камък, лист и врата“ — рече, — но с розата ми харесва още повече.

Беше напълно подчинен. Еди си помисли, че навярно би могъл да чуе всмукващия звук, с който съзнанието на писателя се оттичаше. Изведнъж му хрумна, че нещо съвсем обикновено като телефонен звън в този критичен момент би могло да промени целия поток на съществуването. Младият стрелец се изправи и — като се опитваше да се движи съвсем тихо въпреки болката в ранения си крак — се приближи до телефона на стената, сграбчи кабела, уви го около пръстите си и го скъса.

— Роза, камък и неоткрита врата — съгласи се Кинг. — Това е Улф, точно така. Максвел Пъркинс го бе нарекъл „божествена камбанка, раздвижвана от вятъра“. О, ти, изгубено завинаги, оплакано единствено от вятъра! И всичките забравени лица! О, Дискордия!

— Как идва историята при теб, сай? — попита тихо Роланд.

— Не ми харесва много това сравнение, ала имам чувството, че тя идва при мен посредством някакъв канал...

— Или може би лъч? — попита Роланд.

— Всичко на света служи на Лъча — каза писателят и въздъхна. Звукът прозвуча зловещо на фона на безмълвието им. Еди усети как

кожата по гърба му настръхва, ала бе неспособен да го предотврати.

ЕДИНАЙСЕТ

Стивън Кинг стоеше в своята кухня, облян от следобедните слънчеви лъчи. Те озаряваха бузата му, извивката на лявото му око, трапчинката в ъгъла на устата му, превръщайки всеки бял косъм от лявата страна на брадата му в златиста нишка. Той стоеше сред светлината и тя караше едва забележимата тъмна сянка около него да изпъкне по-ясно. Дишането му се беше забавило и домакинът им си поемаше дъх не повече от три или четири пъти в минута.

— Стивън Кинг — каза Роланд, — виждаш ли ме?

— Хайл, Стрелецо, виждам те много добре.

— Кога ме видя за пръв път?

— Днес.

Роланд се изненада от този отговор и изглеждаше малко разочарован. Беше ясно, че не това е отговорът, който бе очаквал.

Тогава писателят продължи:

— Видях Кътбърт, не теб. — Кратка пауза. — Ти и Кътбърт натрошихте хляб и разпиляхте трохите под бесилката. Това го има в частта, която вече е написана.

— Да, така направихме. Докато трупът на Хакс готвача се люлееше над нас. Тогава бяхме още момчета. Бърт ли ти разказа тази история?

Домакинът им обаче не отговори на този въпрос.

— Видях Еди. Видях го много добре — изрече той и отново се възцари продължително мълчание. — Кътбърт и Еди са двойници.

— Роланд — започна съпругът на Сузана шепнешком. Стрелеца му кимна рязко да млъкне и сложи патрона, който бе използвал, за да хипнотизира Кинг, на масата. Домакинът им продължаваше да гледа към дланта на Роланд като че ли все още виждаше куршума там. Кой знае — може и така да беше. Около рошавата глава на писателя кръжаха пращинки.

— Къде беше, когато видя Кътбърт и Еди?

— В плевника. — Кинг изведнъж понижи глас. Устните му започнаха да треперят. — Леля ме изпрати там, защото се опитахме да

избягаме.

— Кои бяхте?

— Аз и брат ми Дейв. Хванаха ни и ни върнаха обратно. Казаха, че сме лоши, лоши момчета.

— И трябваше да отидете в плевника.

— Да, и да нарежем дърва.

— Това беше наказанието ви.

— Да. — Сълза проблесна в ъгълчето на окото на Кинг. Тя се търкулна по бузата му и се изгуби в брадата му.

— Пиленцата са умрели.

— Пиленцата в плевника?

— Да, те.

— Още сълзи последваха първата.

— Какво ги е убило?

— Чичо Орен каза, че било птичи грип. Очичките им са отворени. Малко са... страшнички.

„Едва ли «малко» е точната дума“ — мисли си Еди, като гледа сълзите и преbledнелите страни на техния домакин.

— Не можеш ли да излезеш от плевника?

— Не и докато не нарежа моя дял дърва. Дейвид изпълни своята част от наказанието, сега е мой ред. В пиленцата има паяци. Вътре в тях има паяци — малки червени паячета като зрънца червен пипер. Ако пропълзят върху мен, ще се заразя от птичи грип и ще умра. Само че тогава сигурно ще се завърна.

— Защо?

— Ще стана вампир. Ще се превърна в негов роб. Негово перо може би. Негов придворен писател.

— На кого?

— На Властелина на паяците. Пурпурният крал, Заточеникът в Кулата.

— Господи, Роланд! — прошепна Еди. Целият трепереше. На какво се бяха натъкнали тук? Какво гнездо бяха разровили?

— Сай Кинг, Стив, на колко години беше — си ти?

— На седем. — Кратка пауза. — Напишках се. Не искам паяците да ме ухапят. Червените паяци. Ала тогава дойде ти, Еди, и аз бях избавен. — Той се усмихна лъчезарно, а страните му блестяха от сълзите по тях.

— В момента спиш ли, Стивън? — попита Стрелеца.

— Да.

— Заспи по-дълбоко тогава.

— Добре.

— Ще преброя до три. На три ще потънеш в най-дълбокия си сън.

— Добре.

— Едно... две... три. — Когато Роланд каза „три“, главата на Кинг се люшна напред. Брадичката му клюмна и се подпря на гърдите му. Тъничка сребриста слюнка се проточи от устата му и увисна като махало във въздуха.

— Ето, че узнахме нещо — каза Роланд на Еди. — Нещо съдбоносно може би. Той е бил докоснат от Пурпурния крал, когато е бил съвсем малко дете, ала, изглежда, сме го спечелили на наша страна. Или ти си направил това, Еди. Ти и моят стар приятел Бърт. Както и да е, това го прави доста специален.

— Щях да се чувствам по-добре, ако помнех героичната си постъпка — усмихна се младият стрелец, след което каза: — Ти даваш ли си сметка, че когато този тип е бил на седем, аз дори не съм бил роден?

Роланд се усмихна.

— Ка е като колело. Ти го въртиш под различни имена от доста дълго време. И както изглежда, Кътбърт е само едно от тях.

— Какво беше това за Пурпурния крал — че бил Заточеник в Кулата?

— Нямам никаква представа.

Стрелеца отново се обърна към техния домакин:

— Как мислиш, колко пъти Властелинът на Дискordia се е опитвал да те убие, Стивън? Да те убие и да спре перото ти? Да затвори опасната ти уста? След онзи случай в плевника на леля ти?

Кинг сякаш започна да изброява наум, после поклати глава:

— Много са.

Еди и Роланд се спогледаха.

— И винаги ли някой се намесваше? — попита Стрелеца.

— Не, сай, не мисля. Не съм толкова безпомощен. Понякога аз отстъпвам.

Роланд се засмя при тези думи — смехът му наподобяваше сухото изпращяване на пръчка, строшена на две в коляно.

— Знаеш ли какво представляваш?

— Първо баща. После съпруг. На трето място писател. После брат. След братството съм безмълвен. Така ли е?

— Не. Не е така. Знаеш ли какво представляваш?

Продължителна пауза.

— Не. Казах ти всичко, което мога. Спри да ме разпитваш.

— Ще спра, когато ми кажеш истината. Знаеш ли...

— Да, добре, знам накъде биеш. Доволен ли си?

— Не още. Кажи ми какво...

— Аз съм Ган, или съм обладан от Ган, не съм много сигурен, пък и навярно няма голяма разлика. — Писателят започна да плаче. Сълзите му бяха безмълвни и покъртителни. — Ала това не е Дис, аз се отказах от Дис, отричам се от Дис, и това трябва да е достатъчно, обаче не е, ка никога не е доволна, злобната стара ка, това беше казала тя, нали? Това бяха думите на Сюзан Делгадо, преди да я убиеш... или аз да я убия...или Ган да я убие... „Злобната стара ка, само колко я мразя.“ Без значение кой е причинил смъртта и, аз я накарах да изрече това, защото също я ненавиждам. Аз се гърча под остена на ка и ще продължа да го правя до деня, в който стигна до полянката в края на пътя.

Роланд седна на масата, беше пребледнял от споменаването на името на Сюзан.

— Ка продължава да идва при мен, да идва от мен, а аз я превеждам, аз съм създаден да я превеждам и ка се лее от мен като лента. Аз не съм ка, не съм и лентата, просто тя протича през мен и аз я мразя, мразя я! Пиленцата бяха пълни с паяци, разбираш ли това, пълни с паяци!

— Стига си хленчил! — сръза го Роланд (с явна липса на каквото и да е съчувствие, както забеляза Еди) и Кинг се усмири.

Стрелеца продължаваше да седи с клюмнала глава, ала след известно време вдигна поглед.

— Защо спря да пишеш историята, когато стигнах до Западното море?

— Глух ли си? Защото не исках да съм Ган! Отрекох се от Дис, трябва да мога да се отрека и от Ган. Обичам жена си. Обичам децата

си. Обичам да пиша истории, ала не искам да пиша твоята история. Непрекъснато се страхувам. То непрекъснато се оглежда за мен. Окото на Краля.

— Но не и след като си спрял — рече Стрелеца.

— Не, оттогава той нито ме търси, нито ме вижда.

— Въпреки това трябва да продължиш.

Лицето на Кинг се изкриви сякаш от болка, след което отново възприе предишното си сънливо изражение.

Роланд вдигна осакатената си дясна ръка.

— Когато се върнеш към нея, ще започнеш с това как изгубих пръстите си. Спомняш ли си?

— Чудовищните ракообразни — отвърна домакинът им. — Те ти ги отхапаха.

— И откъде знаеш това?

Кинг се усмихна и подсвирна тихичко:

— Вятърът вее.

— Ган носеше света, ала го захвърли — рече Стрелеца. — Това ли искаше да кажеш?

— Да, и светът щеше да се сгромоляса в бездната, ако не беше голямата костенурка. И вместо да пропадне, светът се приземи на гърба и.

— Така знаем и ние, казваме ти благодаря, сай. Ще започнеш с това как чудовищните омари отхапаха пръстите ми.

— Дад — а — чум, дад — а — джъсти, проклетите омари отхапаха твоите пръсти — каза писателят и се засмя.

— Да.

— Щеше да ми спестиш много главоболия, ако беше умрял, Роланд от Гилеад.

— Зная. Както и на Еди, и на другите си приятели. — Някакво призрачно подобие на усмивка докосна ъгълчетата на устните на Роланд. — После, след омарите...

— Идва Еди, идва Еди — прекъсна го Кинг и махна отнесено с ръка, сякаш искаше да каже, че знае всичко това и че Стрелеца не бива да му губи времето. — Затворникът, Смъртта, Господарката на сенките. Хора от сол и въже^[3].

— Той се усмихна. Така го казва синът ми Джо. Кога?

Роланд примигна изненадано.

— Кога, кога, кога? — Кинг вдигна ръка и Еди видя как тостерът, миксерът и съдомиялната машина, пълна с чинии, се издигнаха във въздуха и се зареяха под слънчевите лъчи.

— Питаш ме кога ще започнеш отново?

— Да, да, да! — Един нож се надигна от левитиращата съдомиялна машина и прелетя чак до другия край на помещението, където се заби в стената. Докато вибрираше там, уредите се върнаха обратно по местата си. Роланд рече:

— Песента на Костенурката, ревят на Мечока. Матурин от романите на Патрик О'Брайън. Шардик от романа на Ричард Адамс.

— Да. Щом казваш така.

— Пазителите на Лъча.

— Да.

— На моя Лъч.

Роланд го изглежда изпитателно.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Тогава така да бъде. Когато чуеш песента на Костенурката или рева на Мечока, значи трябва да започнеш отново.

— Когато отворя окото си към твоя свят, той ме съзира. — Кратка пауза. — То ме съзира.

— Зная. Ще се опитаме да те защитим, както възнамеряваме да опазим и розата. Писателят се усмихна.

— Обичам розата.

— Виждал ли си я? — попита Еди.

— Всъщност да, в Ню Йорк. Нагоре по улицата от хотел „Плаза“ към Обединените нации. Беше до някаква закусвалня. „Том и Джери“. От задната и страна. Сега се намира в запустелия парцел, където се издигаше закусвалнята.

— Ще разказваш нашата история, докато се измориш — рече му Роланд. — Когато усетиш, че не можеш да разказваш повече, когато песента на Костенурката и ревят на Мечока започнат да заглъхват в ушите ти, тогава ще се отдадеш на почивка. И когато си в състояние отново да започнеш, отново ще започнеш да разказваш. Ти... — Роланд?

— Сай Кинг?

— Ще сторя, каквото ми заръча. Ще се заслушвам за песента на Костенурката и всеки път, когато я чуя, ще продължавам с историята. Ако съм жив. Ала вие също ще трябва да се заслушвате. За нейната песен.

— Чия?

— Песента на Сузана. Бебето ще я убие, ако не сте бързи. А и ушите ви трябва да са наострени.

Еди погледна обезпокоено към Роланд. Неговият дин му кимна. Беше време да тръгват.

— Чуй ме добре, сай Кинг. Срещата ни в Бриджтън беше добра, ала сега трябва да те оставим.

— Добре — каза Кинг с такова непресторено облекчение, че Еди за малко да се засмее.

— Ще останеш тук, където си сега, още десет минути. Разбра ли ме?

— Да.

— После ще се събудиш. Ще се чувстваш много добре. Няма да си спомняш, че сме били тук — единствено в най-съкровените дълбини на сърцето си ще знаеш това.

— В калните ями.

— В калните ями, да. На повърхността ще си мислиш, че си дремнал мъничко. Една чудесна, освежаваща дрямка. Ще прибереш сина си и ще отидеш там, където трябва да отидеш. Ще се чувстваш прекрасно. Ще продължиш да живееш както преди. Ще напишеш много нови истории, ала всяка от тях в една или друга степен ще се отнася за тази история. Разбираш ли?

— Да — отвърна Кинг и прозвуча почти като Роланд, когато Стрелеца бе изтощен и скапан. Еди усети как кожата на гърба му настръхва отново. — Защото онова, което е видяно, не може да не бъде съзряно. Което се знае, не може да стане неведомо. — Писателят млъкна за момент. — Освен в смъртта, може би.

— Да, навярно. Всеки път, когато чуеш песента на Костенурката — ако я възприемаш по този начин, разбира се — ще подхващаш отново нашата история. Единствената истинска история, която трябва да разкажеш. А ние ще направим всичко възможно, за да те защитим.

— Страх ме е.

— Знам, ала ще направим...

— Не става въпрос за това. Страхувам се да не би да не съм в състояние да я довърша. — Понижи глас. — Страхувам се, че Кулата ще се срина и аз ще бъда виновен за това.

— Това зависи от ка, а не от теб — каза Роланд. — Или от мен. До този момент съм доволен от себе си. А сега... — Кимна към Еди и тъкмо щеше да се изправи, когато Кинг го спря.

— Почакай — рече домакинът им.

Стрелеца го изгледа с вдигнати вежди.

— Разрешиха ми да изпращам разни неща..., ала това е ставало само веднъж.

„Говори като военнопленник“ — помисли си съпругът на Сузана. След което попита на глас:

— Кой ти разреши това, Стиви?

Челото на писателя се набръчка.

— Ган? — рече той. — Дали беше Ган? — След което, също както слънчевите лъчи разпръскват утринната мараня, челото му се изглади и той се усмихна. — Мисля, че бях аз! Можех да изпратя писмо до себе си... навярно дори и малък пакет... ала само веднъж. — Усмивката му стана по-широка. — Всичко това... то е като приказка, нали?

— Така е — кимна Еди, мислейки си за стъкления дворец, до който ги беше отвела магистралата в Канзас.

— И какво искаш да направиш? — намеси се Роланд. — До кого би искал да изпратиш послание?

— До Джейк — мигом отвърна Кинг.

— И какво ще му съобщиш?

Гласът на писателя изведнъж се превърна в гласа на Еди Дийн. Не ставаше въпрос за прилика — беше абсолютно същият! Младият стрелец потрепери.

— Дад — а — чум, дад — а — чий — изтананика домакинът им, — ти имаш ключа, не се тревожи!

Роланд и Еди очакваха да има и още, ала това бе всичко. Двамата мъже се спогледаха и този път съпругът на Сузана направи въртеливия жест с пръстите си, означаващ „хайде да тръгваме“. Неговият дин му кимна и те се запътиха към вратата.

— Това си беше доста зловещичко — рече Еди.

Роланд нищо не каза.

Съпругът на Сузана го хвана за ръката.

— Хрумна ми нещо, Роланд. Защо не му кажеш да спре да пие и да пуши, докато още е под въздействието на хипнозата? Особено цигарите. Та той пуши като комин — навсякъде из къщата имаше шибани пепелници! Роланд го гледаше развеселен.

— Еди, ако човек изчака дробовете му да се развият напълно, тютюнът ще удължи, а няма да съкрати живота му. Поради тази причина всички в Гилеад пушеха — с изключение на най-бедните, но дори и те си имаха своите начини да се насладят на дима. Тютюнът прогонва зловредните изпарения, ако не друго. Както и множество опасни насекоми. Всеки знае това.

— Министърът на здравеопазването на Съединените щати ще бъде очарован да чуе това, което всички в Гилеад знаят — сухо изрече младият стрелец. — Добре, ами алкохолът? Представи си, че обърне джипа си някоя пьянска вечер или пък излезе на междуцатското и блъсне някого? Роланд се замисли над това, после поклати глава.

— Поиграх си със съзнанието му — и със самата ка — дотолкова, доколкото сметнах за добре. Дотолкова, доколкото се осмелявам. Добре ще е да се връщаме и да хвърляме по едно око на всеки... Защо клатиш глава? Та историята извира от него!

— Навярно е така, ала едва ли ще можем да се върнем преди двайсет и две години... освен, ако не решим да зарежем Сузана, а аз никога няма да направя това. Скочим ли веднъж в 1999, вече няма да има връщане назад. Не и в този свят.

За един дълъг миг Стрелеца не продума нищо — само погледна към мъжа, облегнал се на кухненския плот, заспал с отворени очи и паднала над челото му коса. След седем или осем минути Кинг щеше да се събуди, без да си спомня нищо за двамата си странни посетители...

Еди не вярваше, че Роланд ще изостави Сюз, ала ето че беше оставил Джейк да падне в бездната, нали? Бе оставил Джейк да полети в бездната много, много отдавна.

— Значи ще трябва да се справи сам — рече Стрелеца и съпругът на Сузана въздъхна облекчено.

— Сай Кинг!

— Да, Роланд.

— Запомни — когато чуеш песента на Костенурката, трябва да захвърлиш всички други неща и да подхванеш тази история.

— Обещавам. Най-малкото, ще се опитам.

— Добре.

Тогава писателят изрече:

— Кълбото трябва да бъде отнесено отвъд ръба и да бъде строшено.

Стрелеца се намръщи.

— Кое кълбо? Черната тринайсетица?

— Ако тя се пробуди, ще се превърне в най-опасното нещо във вселената. В момента се пробужда на едно друго място. На едно друго къде и кога.

— Благодаря ти за пророчеството, сай Кинг.

— Дад — а — чим, дад — а — чула. Занеси кълбото до двойната кула.

Роланд остана безмълвен, а на лицето му бе изписано объркване. Еди докосна челото си с юмрук и се поклони леко:

— Хайл, словострелецо.

Кинг се усмихна едва-едва, сякаш думата му прозвуча глупаво, ала нищо не каза.

— Дълъг живот и приятни нощи — рече му Роланд. — Вече няма да си мислиш за пиленцата.

Брадатото лице на писателя изведнъж се озари от повея на сърцераздирателна надежда.

— Наистина ли?

— Да. И нека отново се срещнем по пътя, преди да се озовем на полянката в края му. — С тези думи Стрелеца се завъртя и напусна къщата на Стивън Кинг.

Еди хвърли още един поглед към високия прегърбен мъж, облегал неголемия си задник на кухненския плот. „Следващия път, когато те видя, Стиви — помисли си той, — ако се видим — брадата ти ще е доста по-бяла, лицето ти ще е набраздено от бръчките..., а аз ще продължавам да съм все така млад. Как е кръвното ти налягане, сай? Ще ти създава ли проблеми през следващите двацет и две години? Надявам се, че не. Ами сърцето ти? Как сте с рака в семейството — пълзи ли в телата ви и ако е така, на каква дълбочина?“

Естествено, нямаше време за нито един от тези въпроси. Или за който и да е друг. Съвсем скоро писателят щеше да се събуди и да продължи живота си от точката, в която се бяха появили те. Еди последва своя дин в късния следобед и затвори вратата зад себе си. Започваше да си мисли, че когато ка го бе изпратила тук вместо в Ню Йорк, в крайна сметка е знаела какво прави.

ДВАНАЙСЕТ

Младият стрелец спря до лявата врата на форда на Джон Кълъм и погледна към Роланд, който се намираше от другата страна на автомобила.

— Видя ли онова нещо около него? Онази черна мъгла?

— Тоданата ли? Да. Благодарни се на баща си, че още е едва забележима.

— Какво е тодана? Звучи ми като тодаш.

Стрелеца кимна.

— Просто разновидност на думата. Означава „чувал на смъртта“. Той е белязан.

— Господи! — отрони Еди. — Още е смътна, както ти казах. — Ала е там.

Роланд отвори вратата.

— Нищо не можем да сторим. Ка белязва часа на всеки мъж и жена. Да тръгваме, Еди.

Ала ето, че сега, когато най-накрая отново бяха готови да потеглят, младият стрелец се колебаеше. Терзаеше го чувството, че не са си свършили докрай работата със сай Кинг. Пък и мразеше мисълта за тази черна аура.

— Ами „Търтълбек Лейн“ и пришълците? Смятах да го попитам за...

— И сами ще го намерим.

— Сигурен ли си? Защото наистина трябва да отидем там.

— И аз мисля така. Хайде, Еди. Още много работа ни чака.

ТРИНАЙСЕТ

Отблясъците от задните светлини на форда тъкмо бяха изчезнали от алеята, когато Стивън Кинг отвори очи. Първото нещо, което направи, беше да погледне към часовника. Почти четири. Трябваше да е тръгнал към Джо преди десетина минути, ала дрямката му се беше отразила добре. Чувстваше се прекрасно. Освежен. Пречистен по някакъв странен начин. „Ако всяка дрямка имаше такъв ефект, трябваше да се прокара национален закон за следобедния сън“ — помисли си писателят.

Това добре, ала Бети Джоунс щеше да се притесни, ако не видеше черокито му да завива в училищния двор към четири и половина. Кинг се протегна към телефона да и се обади, когато погледът му попадна на един бележник на рафта под него. Над всеки лист пишеше „ЗА ВСИЧКИ САМОХВАЛКОВЦИ“ — подарък от една от балдъзите му.

С преbledняло лице писателят се пресегна към бележника и химикалката до него. Наведе се и написа:

„Дад — а — чум, дад — а — чий, ти имаш ключа, не се тревожи!“

Спря за момент, загледан втречено в това странно изречение, сетне продължи:

„Дад — а — чун, дад — а — чен, виж го, Джейк! Ключът е червен!“ Отново се замисли и пак прописа:

„Дад — а чум, дад — а — муч, дайте на момчето пластмасов ключ.“

Погледна към това, което бе написал, с дълбока привързаност. Почти любов. Боже всемогъщи, чувстваше се прекрасно! Тези изречения не означаваха нищо, ала ето, че изписването им го бе дарило с такова дълбоко удовлетворение, което граничеше с екстаза. Кинг откъсна листчето. Смачка го на топка. Изяде го.

То заседна за момент в гърлото му, ала после — хлъц! — и слезе надолу. Браво! Той взе (дад — а — чий) ключа за джиपा от дървената дъска за ключове (която имаше формата на ключ) и се затътри навън.

Щеше да вземе Джо, после щяха да дойдат тук, да си опаковат нещата и да се отбият да хапнат в „Мики Ключа“ в Саут Парис. Поправка, „Мики Ключа“. Имаше чувството, че сам може да изяде две от стограмовите им пържоли плюс пържени картопки, естествено. Мамка му, колко добре се чувстваше само!

Когато стигна до Канзас Роуд и зави към града, включи радиото и попадна на „Макойс“, които пееха „Дръж се, скъпа“ — страхотно парче. Той се отнесе нанякъде, както правеше почти всеки път, докато слушаше някоя готина песен, и се замисли за героите от онази стара история, „Тъмната кула“. Не че бяха останали много, де — доколкото си спомняше, бе избил повечето от тях, включително и хлапето. Навярно защото не знаеше какво друго да направи с него. По принцип това беше основната причина, поради която писателите убиваха героите си — защото не знаеха какво друго да направят с тях. Как се казваше това момче — Джак? Не, това беше обладаният татко в „Сиянието“. Хлапето от „Тъмната кула“ се наричаше Джейк. Чудесен избор на име за история с привкус на уестърн от типа на тези на Уейн Д. Овърхолсър или Рей Хоган. Дали бе възможно Джейк да се върне в историята, може би като призрак? Естествено, че можеше. Хубавото на свръхестествените разкази, замисли се Кинг, беше, че никой не трябваше да умира наистина. Понякога те се завръщаха, също като онзи тип Барнабас от „Тъмни сенки“. Барнабас Колинс бе вампир.

— Навярно детето би могло да се появи отново като вампир — каза Кинг на глас и се засмя. — Внимавай, Роланд, вечерята е сервирана и това си ти! — Ала нещо куцаше в това. Какво да бъде тогава? Нищо не му идваше наум, обаче нямаше защо да се притеснява. С времето мозайката щеше да се подреди сама. Сигурно, когато най-малко го очакваше; докато хранеше котката, сменяше пеленките на бебето или просто се разхождаше, изпаднал в мрачни настроения, както бе казал Уинстън Оудън в онова стихотворение за страданието.

Днес обаче страданието беше забранено. Днес се чувстваше божествено. „Да, наричайте ме Тони Тигъра.“

По радиото „Макойс“ бяха заменени от Трой Шондел, който пееше „Този път“.

Онази история, наречена „Тъмната кула“, в крайна сметка май не беше за изхвърляне. „Може би когато се върнем от север, ще е добре да

я изровя от кашоните. Да и хвърля едно око.“ Идеята му се стори доста добра.

*Строфа: Комала-ком-единайсет!
Със Твореца запознай се!
Всички нас създаде той —
до последния герой!
Отговор: Комала-ком-единайсет!
Със Твореца запознай се!
Велика е ръката на съдбата,
която управлява ни делата.*

[1] По времето, когато двамата стрелци отиват при Стивън Кинг, „Зи Зи Топ“ вече са издали пет студийни албума. — Б. пр. ↑

[2] Артистичен псевдоним на певеца Джайлс Пери Ричардсън (1930–1958), познат още и като Джей Пи или Джейп. — Б. пр. ↑

[3] Английският израз буквално гласи „касапинът, хлебарят и майсторът на свещи“. — Б. пр. ↑

**ДВАНАЙСЕТА СТАНСА
ДЖЕЙК И КАЛАХАН**

ЕДНО

Дон Калахан бе сънувал много пъти, че се връща в Америка. Обикновено сънищата му започваха с това как се събужда под ясното, отрупано с пухкави облачета (наричани от бейзболните запалянковци „ангелчета“) небе на пустинята или пък в собственото си легло в град Джирусълъмс Лот, щата Мейн. Без значение от мястото обаче, всеки път, когато отвореше очи, той изпитваше грандиозно облекчение и отправяше несъзнателна молитва: „О, благодаря ти, Боже. Благодаря ти, Боже, заедто това беше само сън и вече съм буден.“ Сега беше буден — нямаше никакво съмнение в това.

Отец Калахан описа пълен кръг във въздуха и видя Джейк да прави абсолютно същото пред него. Изгуби единия от сандалите си. Чу скимтенето на Ко и протестиращия вик на Еди. Чу клаксоните на такситата, тази несравнима улична музика на Ню Йорк, както и нещо друго — гласа на някакъв проповедник. Движеше се съвсем наблизо, съдейки по звука. Най-малко на трета скорост. А може би и по-бързо.

Един от глезените на Калахан се блъсна в ръба на Неоткритата врата, докато той прелиташе през нея, и в същия миг от удареното място експлодира ужасна болка. После глезенът (и плътта около него) се вкочани. Чу се скорострелното прозвъняване на тодашни камбанки, като че ли някой бе пуснал плоча, предназначена за слушане на трийсет и три оборота, на четирийсет и пет. Той почувства напора на сблъскващите се въздушни течения и изведнъж влажният въздух на Пещерата на портала бе заменен от острата миризма на бензин и автомобилни газове. Първо улична музика, а сега уличен парфюм. За един миг проповедниците бяха двама. Хенчик зад гърба му, който крещеше: „Съзрете, вратата се отваря!“, и другият пред него, мучащ: „Кажи ГОСПОТ, братко, точно така, кажи ГОСПОТ на Второ Авеню!“

„Още двойници“ — помисли си Калахан — имаше време единствено за това — след което вратата отзад изведнъж се захлопна с трясък и единственият религиозен фанатик остана този на Второ Авеню. През главата му мина: „Добре дошъл у дома, кучи сине, добре дошъл в Америка“, след което се строполи на земята.

ДВЕ

Ударът си беше сериозен, ала поне успя да падне на ръцете и краката си. Дънките му предпазиха коленете му до известна степен (макар че се скъсаха), но настилната на тротоара като че ли изстърга цял декар от кожата на дланите му. До слуха му достигна пеенето на розата — кристално ясно.

Калахан се обърна по гръб и погледна към небето, кривейки лице в озъбени гримаси от болка, приближил окървавените си, пламтящи длани към лицето си. Капка кръв се отрони от лявата му ръка и се приземи върху бузата му като алена сълза.

— Откъде, мамка му, се появи, приятелю? — попита го някакъв стъписан чернокож мъж, облечен в сиви работни дрехи. Изглежда, той беше единственият зрител на драматичното завръщане на отец Калахан в Америка. Непознатият се взираше в лежащия на тротоара човек с разширени от изумление очи.

— От Оз — отвърна бившият свещеник и се изправи. Дланите го боляха зверски, а и отново чувстваше глезена си, който изпращаше периодични залпове от болка в пълен унисон с учестените удари на сърцето му. — Продължавай си по пътя, момко. Бегай оттук. Аз съм добре, така че чао.

— Както кажеш, брато. Чао.

Човекът в сивите работни дрехи — най-вероятно някакъв портиер, чиято смяна беше приключила, помисли си Калахан — го послуша. Той хвърли на странно появилия се мъж последен поглед — продължаваше да е стъписан, ала вече започваше да се съмнява в това, което бе видял — и заобиколи малката тълпа, насъбрала се около уличния проповедник. Само след миг от него вече нямаше и следа. Калахан изтупа праха от дрехите си и застана на едно от стъпалата на търговския център „Хамаршолд“, оглеждайки се за Джейк. Момчето не се виждаше никъде. Погледна и в посоката, откъдето беше дошъл, обаче Неоткритата врата също бе изчезнала.

— Слушайте сега, приятели мои! Слушайте ме, когато ви говоря за Бог, когато ви казвам, че Бог е любов, хайде, извикайте сега

„Алилуя!“

— Алилуя! — каза вяло един човек от насъбралите се. Не прозвуча много убедително.

— Амин ти казвам аз, братко, благодаря ти! Сега ме чуйте добре, защото е настанало времето за ИЗПИТАНИЯ на Америка, а Америка се ПРОВАЛЯ на този ИЗПИТ! Тази страна има нужда от БОМБА, ала не от а-том-на, а от ГОСПОТ-БОМБА, ще кажете ли „Алилуя“?

— Джейк! — извика Калахан. — Джейк, къде си? Джейк?

— Ко! — Това бе гласът на Джейк, извисил се до писък. — Ко, внимавай!

Чу се кратко, възторжено излайване, което Калахан би разпознал навсякъде. След това вой на блокирани от спирачките автомобилни гуми. Изсвирване на клаксон. И накрая ударът.

ТРИ

Калахан веднага забрави за ударения си глезен и смъдящите си длани. Той се втурна покрай неголямата група хора, стълпили се около уличния проповедник (сега всички се бяха обърнали към улицата, а самият оратор бе замлъкнал по средата на тирадата си) и видя как Джейк стои на Второ Авеню пред едно такси, спряло буквално на сантиметри от краката му. Синкав дим се издигаше от задните гуми на жълтия автомобил, а лицето на шофьора приличаше на смъртнобледа буква „О“. Ко се бе свил между стъпалата на момчето. На Калахан му се стори, че зверчето изглежда изплашено, ала иначе си беше наред.

Ударът бе последван от още един и още един. Това беше Джейк, който блъскаше с юмрук по предния капак на колата.

— Задник! — крещеше момчето на бледото О от другата страна на стъклото. Бам!

— Защо не...

— Бам!

— ... гледаш къде...

— БАМ!

— ... по дяволите КАРАШ!

— БАМ-БАМ!

— Дай му да се разбере, хлапе! — извика някой от другата страна на улицата, където поне три дузини зяпачи се бяха събрали да погледат панаира.

Вратата на таксито се отвори. Високият мъж, който слезе от него, носеше една от онези ризи, наречени дашики^[1], над дънките си и огромни гуменки-мутанти, на чиято емблема се виждаше бумеранг. На главата си имаше фес, който навярно засилваше впечатлението за изключителната му височина, ала едва ли само той бе причината. Калахан си каза, че мъжът сигурно е висок поне метър и деветдесет и пет. Имаше брада и в момента гледаше навъсено към Джейк. Някогашният свещеник се втурна към тази непредвидима сцена със свито сърце, забравяйки напълно, че единият му крак е бос. Уличният проповедник също се завтече натам, а зад таксито спря друга кола,

чийто шофьор, изглежда, не се интересуваше от нищо друго освен от изпълнението на плановите си за вечерта. Той натисна клаксона с двете си ръце.

— УИИИИИИИИИИИНК!!! — и се надвеси от прозореца, крещейки: — Премести се, Абдул, задръствай пътя!

Обзет от неистова ярост, Джейк сякаш не забелязваше нищо от това. Сега момчето стовари и двете си ръце върху ламарината на колата, досущ като Ратсо Рицо в „Среднощен каубой“ — БАМ!

— За малко да прегазиш приятеля ми, задник такъв, изобщо ГЛЕДАШ ли — БАМ! — къде КАРАШ?

Преди обаче да успее да удари по капака за пореден път — Джейк очевидно възнамеряваше да продължи да прави това, до като гневът му се уталожи — високият шофьор го сграбчи за дясната ръка.

— Спри да правиш това, боклук такъв! — изкрещя той с вбесен и странно тънък глас. — Казвам ти да...

Джейк отстъпи назад, освобождавайки се от хватката на таксиджията, след което с мълниеносно движение измъкна рюгера от кобура под мишницата си и го насочи към носа на човека с феса.

— Какво? Какво ми казваш? — озъби му се момчето. — Че караше твърде бързо и едва не прегази приятеля ми? Че не искаш да умреш тук на улицата с дупка в главата? КАКВО ми казваш?

Една жена от другата страна на улицата или видя пистолета, или почувства смъртоносната ярост на Джейк, защото изпищя и побягна. Неколцина от зяпачите веднага последваха примера и. Другите се скупчиха на тротоара, подушили мириса на кръв. Един от тях — млад мъж, който носеше шапка с козирка, обърната наопаки — извика:

— Давай, хлапе! Проветри малко този ездач на камили!

Шофьорът отстъпи две крачки назад с разширени от страх очи. Вдигна ръцете си на нивото на раменете и захленчи:

— Не ме застрелвай, момче! Моля те!

— Тогава кажи, че съжaliaваш! — изкрещя му Джейк. — Ако искаш да живееш, ме помоли за прошка! И него! И него! — Кожата на момчето бе станала смъртнобледа, с изключение на малките алени петънца, разцъфнали високо на скулите му. Очите му бяха разширени и влажни. Дон Калахан забеляза, че цевта на пистолета трепери, и това никак не му хареса. — Кажи, че съжaliaваш за начина, по който караше, егоистично копеле такова! Направи го веднага! Казах веднага!

— Ейк! — изскимтя обезпокоено Ко.

Джейк погледна към зверчето. Когато направи това, таксиметровият шофьор светкавично се хвърли към рюгера. Калахан го фрасна с изумително дясно кроше и таксиджията се просна върху предния капак на колата си, а фесът се катурна от главата му. Човекът в автомобила зад него спокойно можеше да заобиколи колата на така наречения Абдул, ала продължи да натиска клаксона и да крещи:

— Размърдай се, човече! Размърдай се!

Някои от зяпачите от другата страна на Второ Авеню заръкопляскаха като зрители на мач по борба в „Медисън Скуеър Гардън“ и бившият свещеник си помисли: „Това място е истинска лудница. Дали съм знаел това преди и просто съм го забравил, или едва сега го осъзнавам?“

Уличният проповедник, човек с брада и дълга бяла коса, която се спускаше до раменете му, сега бе застанал до Джейк и когато момчето вдигна отново пистолета си, проповедникът сложи ръка върху китката на хлапето.

— Прибери го, момче — рече той. — Затъкни го в кобура, слава на Исус.

Джейк го изгледа и съзря онова, което бе видяла и Сузана немного отдавна — един мъж, който имаше почти свръхестествена прилика с Хенчик манихееца. Момчето прибра рюгера, след което се наведе и вдигна Ко. Зверчето изскимтя, протегна дългото си вратле и приближи муцунка до лицето на момчето, започвайки да го ближе по бузата.

Междувременно Калахан бе хванал таксиджията за ръката, отвеждайки го до предната врата на колата му. Порови в джобовете си и напипа десетдоларова банкнота — половината от парите, които бяха успели да съберат за това малко приключение.

— Работата е приключена — каза той на шофьора, говорейки му с успокояващ тон (или поне така се надяваше). — Нищо не е станало, никой не е пострадал, ти си продължавай по своя път, а той — по неговия. — После, докато подаваше парите на високия мъж, се обърна към онзи в автомобила отзад и му извика: — Клаксонът работи, приятел! Защо не го оставиш да си почине малко и не пробваш как са фаровете, а?

— Ситното копеленце насочи пистолет към мен — каза таксиджията. Посегна към главата си, за да намести феса, и се учуди, когато не го намери там.

— Това е само макет — успокояващо му рече Калахан. — Като онези неща, които си сглобяваш сам. Дори и с капси не стреля. Мога да те уве...

— Хей, друже! — извика уличният проповедник и когато Абдул се обърна, белокосият мъж му подаде избелелия червен фес. Щом си го сложи отново на главата, таксиджията като че ли изведнъж стана по-благоразумен. По-сговорчив, отколкото беше, когато Калахан му даде десетте долара.

Човекът зад таксито караше стар, наподобяващ кит линкълн. Той отново натисна клаксона.

— Абе, що не ми лапнеш манивелата, бе, шебек смотан! — извика му Абдул и бившият свещеник за малко да се засмее. Той тръгна към шофьора на линкълна. Когато човекът с феса понечи да го последва, Калахан постави ръце на раменете му и го спря.

— Остави ме аз да се оправя с това. Аз съм религиозен човек. Да накарам лъва да легне тихо и кротко до агнето е моето призвание. Уличният проповедник се намираше достатъчно близо, за да чуе това. Джейк се бе отдръпнал настрана и сега стоеше до буса на двойника на Хенчик, проверявайки дали с Ко всичко е наред.

— Братко! — обърна се брадатият човек към Калахан. — Мога ли да те попитам за твоята верска принадлежност? За това как, казвам алилуя, възприемаш Всевишния?

— Аз съм католик — рече някогашният свещеник. — Следователно възприемам Всевишния като човек.

Уличният проповедник му протегна голямата си, възлеста длан. Ръкостискането му се оказа точно такова, каквото отец Калахан си беше представял — пламенно и силно като че ли всеки момент щеше да ти строши пръстите. Ниският тембър на двойника на Хенчик, комбиниран с южняшкия му акцент, напомни на Калахан за Фогхорн Легхорн от анимационните филмчета на „Уорнър Брадърс“.

— Аз съм Ърл Хариган — представи се проповедникът, продължавайки да стиска десницата на бившия свещеник. — От Църквата на Светия Господ-Бомб, Бруклин и Америка. Приятно ми е да се запознаем, татко.

— Вече съм се пенсионира — вдигна рамене бившият свещеник. — Наричай ме просто Дон. Дон Калахан.

— Слава на Исус, отче Дон!

Калахан въздъхна и си каза, че май трябваше да се примири с „отче Дон“. Той се приближи до линкълна. Междувременно шофьорът на таксито вече бе отпрашил, светвайки червената лампичка на колата си.

Преди спътникът на Джейк да се наведе и да каже нещо на шофьора на линкълна през спуснатия прозорец, той измъкна едрото си туловище от колата и се изправи пред човека с белега на челото. Изглежда, тази вечер му бе писано да си има работа все с високи мъже. Този тук бе висок поне метър и осемдесет и осем и имаше огромно шкембе.

— Всичко свърши — рече му Калахан. — Предлагам ти да се качиш в колата си и да се ометеш оттук.

— Нищо не е свършило, докато аз не кажа, че е свършило — възрази му дебелакът. — Записах номера на Абдул; това, което искам от тебе, господинчо, са името и адресът на онова хлапе с кучето. Също така искам и да хвърля един поглед на пистолета, който той току-що... ау, оууууу! ОУУУУУ! ОУУУУУУУУУУУ! Стига!

Преподобният Ърл Хариган бе хванал едната ръка на господин Линкълн, извивайки я зад гърба му, и очевидно се опитваше да приложи върху палеца му творческите си хрумвания. Калахан не можеше да види какво точно става, защото зрителният ъгъл не му позволяваше.

— Бог те обича толкова много — прошепна Хариган в ухото на тлъстака. — И единственото, което иска в замяна, креслив дрисльо такъв, е да ми кажеш „алилуя“ и после да се разкараш от тук. Ще ми кажеш ли „алилуя“?

— ОУУУУ! ОУУУУУУУУ, пусни ме! Полиция! ПОЛИЦИЯААА!!!

— В момента единственият полицаи в този район е офицер Бензик, ала той вече ми даде талона и си омете крушите. Сега навярно е в „Денис“, където хапва орехова гофрета и двойна порция бекон, слава на Бога, така че по-добре си помисли хубавичко.

Зад гърба на господин Линкълн нещо изхрущя и Калахан стисна зъби. Не му се искаше да си мисли, че палецът на дебелака е издал

този звук, ала просто не знаеше какво друго би могло да е. Едрият мъж изви лице към небето и нададе продължителен вой, несъмнено предизвикан от силната болка.

— Обзалагам се, че ще поискаш да ми кажеш „алилуя“, братко — продължи преподобният Ърл Хариган. — Защото в противен случай ще трябва да си занесеш палеца вкъщи в джоба на ризата си.

— Алилуя — прошепна господин Линкълн. Лицето му бе прежълтяло. Калахан си помисли, че това сигурно се дължеше и на оранжевите улични лампи, заменили флуоресцентните, които осветяваха нощните улици по неговото време.

— Добре! Сега кажи „амин“. Ще се почувстваш по-добре, когато го направиш.

— А-а-амин.

— Слава на Бога! Слава на Ииии-суууу-ууууус!

— Пусни ме... пусни пръста ми!...

— Смяташ ли да се разкараш оттук и да престанеш да задръстваш този участък от пътя, ако го направя?

— Да!

— И няма да има повече тинтири-минтири и дрън-дрън, слава на Исус?

— Да!

Хариган се наведе още по-близо към дебелия мъж, а устните му се спряха само на сантиметър от жълтеникавата мръсотия, облепила ушните миди на злополучния шофьор. Калахан бе погълнат изцяло от тази сцена, забравяйки за всички нерешени проблеми и неотложни задачи, които ги чакаха. Някогашният свещеник си помисли, че ако Исус бе имал Ърл Хариган сред своите апостоли, най-вероятно не той, а Пилат Понтийски щеше да бъде разпънат на кръста.

— Приятелю, бомбите съвсем скоро ще започнат да падат — Госпот-бомби. И ти ще трябва да направиш своя избор — дали да си сред онези, които ще бъдат, слава на Исус, горе в небесата, хвърляйки тези бомби, или сред онези долу в градовете, които ще бъдат разкъсани на безброй парченца. Разбирам, че сега не му е нито мястото, нито времето да избереш Христа, ала можеш поне да си помислиш хубавичко за тези неща, нали така, господине?

Изглежда, господин Линкълн се позабави с отговора си, защото двойникът на Хенчик от Кала реши да направи още нещо с ръката,

която бе извил зад гърба на шофьора. Той нададе още един пронизителен вик, от който почти остана без дъх.

— Попитах те нещо — ще си помислиш ли за тези работи?

— Да! Да! Да!

— Тогава се качвай обратно в колата си, тръгвай и нека Бог да те благослови и да те пази!

При тези думи Хариган пусна господин Линкълн. Дебелият мъж веднага се отдръпна от него, напъха се в колата си и само след миг вече натискаше газта по Второ Авеню. Уличният проповедник се обърна към Калахан и му рече:

— Католиците отиват в Ада, отче Дон. Всички без изключение са идолопоклонници — те се прекланят пред култа към Мария! И към Папата! Не ме карай да започвам да говоря за него! Обаче познавам и някои чудесни хора, които също са католици, и не се и съмнявам, че и ти си такъв. Може пък аз да се помоля за теб, за да промениш вярата си. Или пък да се помоля за теб, за да преминеш през адските пламъци. — Погледна назад към тротоара, където се издигаше търговският център „Хамаршолд“. — Май малкото ми паство се е разпиляло.

— Съжалявам за това — рече Калахан.

Хариган сви рамене.

— И без това хората не приемат Исус в сърцата си през лятото — каза равнодушно. — Излизат навън, позяпват малко витрините и се връщат към греховното си съществуване. Зимата е времето за истинския кръстоносен поход... Само трябва да имаш сухо местенце, където да им дадеш топла супа и да им кажеш няколко топли думи от светото писание в мразовитата нощ. — Той погледна към краката на някогашния свещеник и от беляза:

— Май си изгубил единия от сандалите си, мой католически приятелю.

В този момент се чу пронизителният звук на друг клаксон и някакво изумително такси — на Калахан му заприлича на нов вариант на старите микробуси „Фолксваген“ — профуча покрай тях, като за малко не ги закачи. Един от пътниците им изкрещя нещо, което най-вероятно не беше „Честит рожден ден!“.

— Ако не се разкараме скоро от улицата — усмихна се преподобният Ърл Хариган, — вярата може да не се окаже достатъчна, за да ни опази.

ЧЕТИРИ

— Нищо му няма — каза Джейк, докато оставяше Ко на тротоара. — Аз избухнах, нали? Съжалявам.

— Напълно разбираемо — увери го преподобният Хариган. — Какво интересно куче! Никога не съм виждал такова! — възкликна той и се наведе към скункса.

— Смесена порода е — изрече дрезгаво момчето — и не обича много непознатите.

Ко демонстрира омразата и неверието си към тях, като надигна глава към дланта на Хариган и прибра ушички, за да осигури по-гладка площ за галене. После оголи дружелюбно зъбки, сякаш бяха отколешни дружки с проповедника. Междувременно Калахан оглеждаше обстановката. Намираха се в Ню Йорк, а в Ню Йорк хората си гледаха тяхната работа и те оставяха да си гледаш своята, ала да не забравяме, че Джейк бе извадил пистолет. Отецът не знаеше колко души са го видели, но си даваше сметка, че е достатъчен само един, който да информира полицията за това. Ами ако този някой бе отишъл при полицай Бензик, за когото Хариган беше споменал, и им навлечеше проблеми, когато най-малко можеха да си ги позволят? Мъжът с белега на челото погледна към Ко и си помисли: „Направи ми услуга и не казвай нищо, става ли? Джейк може да те изкара някаква нова разновидност на ирландски пинчер или някакво си там коли, ала в минутата, която започнеш да говориш, тази версия става на пух и прах. Затова ми направи услуга и си мълчи,“

— Как си, момко? — каза Хариган и след като зверчето като по чудо не каза „Ко!“, проповедникът се изправи. — Имам нещо за теб, Дон. Само минутка.

— Господине, ние наистина трябва да...

— Имам нещо и за теб, синко — слава на Исус, на нашия Бог! Но първо... няма да отнеме и секунда...

Хариган се втурна към отворената странична врата на неправилно паркирания си бус марка „Додж“, пхна се вътре и започна да тършува.

Калахан прояви известно търпение, ала после чувството за изнизващите се секунди надделя и той каза:

— Господине, съжалявам, но...

— Ето ги! — възкликна уличният проповедник и се измъкна от буса, хванал с дясната си ръка износени кафяви мокасини. — Ако носиш по-малък от дванайсети номер, можем да ги натъпчем с вестник. А ако размерът ти е по-голям — е, значи просто нямаш късмет!

— Нося точно дванайсети номер — каза някогашният свещеник и отправи гореща молитва към Бога, в която му благодари за проявената щедрост. Всъщност най-удобни му бяха единайсет и половина, ала разликата беше минимална. Той ги намъкна с чувство на искрена признателност. — Вижте, сега наистина трябва да... Хариган се обърна към момчето:

— Жената, която търсите, се качи в едно такси точно на мястото, където се поспречкахме малко с онези идиоти, преди не повече от час и половина. — Той се усмихна, когато забеляза как изражението на Джейк внезапно се промени — първо от удивление, а после от възторг. — Каза, че онази другата в момента карала рейса, че сте знаели коя била онази другата, както и къде щяла да я заведе.

— Да, в „Дикси Пиг“ — каза Джейк. — „Леке“ и Шейсет и първа. Татко, навярно все още можем да я настигнем, обаче трябва да тръгнем веднага. Тя...

— Не — прекъсна го Хариган. — Жената, която ме заговори чух гласа и вътре в главата си, ясен като камбанен звън, слава на Исус — рече, че първо трябва да отидете до хотела.

— Какъв хотел? — попита Калахан.

Проповедникът посочи надолу по Четирийсет и шеста към „Плаза-Парк Хаят“.

— Това е единственият хотел наблизо — рече двойникът на Хенчик. — От тази посока се появи и тя.

— Благодаря ти — кимна му някогашният свещеник. — Тя каза ли ти защо трябва да отидем там?

— Не — отвърна му Хариган. — Мисля, че по това време онази другата разбра, че се е разбъбрила, и и затвори устата. После се качиха в таксито и отпратиха надалеч!

— Като стана дума за отпрашване... — започна Джейк.

Проповедникът кимна, ала същевременно размаха предупредително показалеца си.

— И, разбира се, помнете, че Госпот-бомбите ще започнат да падат съвсем скоро. Не вярвайте на онези глупости за божията благодат, която щяла да се излее върху нас — това е за методистките лекета и епископалните тъпанари! И, момчета...

Джейк и Калахан отново се обърнаха към него.

— Знам, че и вие като мен сте човешки деца на Бога, защото помирисах потта ви, слава на Исус. Ала жената? Или по-точно жените, понеже наистина съм убеден, че бяха две. Какво ще ми кажете за тях?

— Жената, която си срещнал, е с нас — рече някогашният свещеник след кратко колебание. — Святна е.

— Чудя се за едно нещо — продължи проповедникът. — Светото писание казва — слава на Господа и Неговото свято слово — да се пазим от странната жена, защото устните и са по-сладки от медена пита, ала нозете и водят към смъртта, а стъпките и отекуват в Ада. Трябва да не се приближаваме до нея и да заобикаляме отдалеч вратата на дома и. — Хариган беше вдигнал месестата си ръка в благославящ жест, докато им декламираше това. Сега я спусна и рече: — Не цитирам точно, понеже паметта ми не е така силна, както беше едно време, когато бях по-млад и проповядвах на хората заедно с татко, ала май схванахте поуката.

— Притчите Соломонови — каза Калахан.

— Пета глава, кажи Госпот — кимна Хариган.

После се обърна и се загледа в сградата, която се издигаше в нощното небе зад него. Джейк реши да използва предоставилата се възможност, за да се отдалечи, но Калахан го спря, докосвайки го по ръката..., макар че когато момчето го изгледа въпросително, някогашният свещеник можа само да поклати глава. Не, наистина не бе в състояние да обясни защо постъпва така. Единственото, което знаеше, беше, че още не са приключили напълно с проповедника.

— Този град прелива от грях и боледува от злодеяния — каза накрая Хариган. — Истински Содом и Гомор, готов за Господ Бомбата, която ще падне от небето, кажи „алилуя“ и слава на Исус, амин. Това място обаче е хубаво място. Добро място. Можете ли да почувствате това, момчета?

— Да — кимна Джейк.

— Можете ли да го чуете?

— Да — потвърдиха едновременно Джейк и Калахан.

— Амин! Мислех си, че това ще изчезне, когато събориха малката закусвалня, която се намираше тук преди много, много години. Ала не изчезна. Тези ангелски гласове...

— Тъй говори Ган по протежението на Лъча — изрече Джейк. Бившият свещеник се обърна към него и видя, че главата на момчето е наклонена на една страна, а на лицето му се е изписало замечтано изражение, като че ли бе изпаднало в транс.

— Тъй говори Ган, и с гласа на кан калах, които някои наричат ангели. Ган отрича кан той — с ведрото сърце на невинния той отрича Пурпурния крал и самата Дискordia — продължи Джейк.

Калахан го гледаше с разширени очи — изплашени очи — ала, Хариган кимна равнодушно, сякаш беше чувал това и преди. Не беше изключено.

— След като събориха закусвалнята, на мястото и нямаше нищо за доста дълго време — само един празен парцел. После построиха това — търговския център „Хамаршолд 2“. Помня, че тогава си помислих: „Е, това вече ще сложи край на песента и навярно ще трябва да се преместя, защото хватката на Сатаната е силна и копитата му оставят дълбоки отпечатъци в земята, и нищо — нито цвете, нито житен клас — ще поникне там.“ — Той вдигна жилестите си, старчески ръце, които трепереха от паркинсона, и ги вдигна към небето, изразявайки дълбокото си преклонение. — Ала ето че песента не спира — въздъхна замечтано, след което отпусна длани.

— Право казваш, благодарим ти, сай.

— Цвете е — каза Хариган, — защото веднъж влязох вътре да проверя. Във фоайето, някой да каже „алилуя“ — във фоайето между вратите към улицата и асансьорите към горните етажи, където един Бог знае колко мангизи са изсипани. Та там има малка градинка, сгрявана от слънцето през високите прозорци, градинка, оградена с кадифени въжета, а на една табелка пише:

„ДАР ОТ КОРПОРАЦИЯ ТЕТ, В ЧЕСТ НА СЕМЕЙСТВО
БИЙМ И В ПАМЕТ НА ГИЛЕАД“.

— Така ли? — попита Джейк, а лицето му се оживи от лъчезарна усмивка. — Сигурен ли сте, сай Хариган?

— Момче, да пукна, ако лъжа. Госпот-бомб. И в центъра на градинката, заобиколена от всички тези цветя, расте дива роза, толкова красива, че още щом я зърнах, заридях като онези люде покрай реките на Вавилон, край великите реки, които текат покрай Сион. И най-различни хора идваха на това място, повечето с куфарчета, пълни с творенията на Сатаната, и те също ридаеха! Ридаеха, а после се връщаха към блудните си дела, сякаш нищо не са почувствали.

— Почувствали са — каза меко Джейк. — Знаете ли какво си мисля, господин Хариган? Мисля, че розата е съкровената тайна, която всеки от тях таи в дълбините на сърцето си, и че ако някой застраши съществуването и, повечето от тях ще сторят всичко, за да я спасят. Даже биха жертвали живота си за нея. — Погледна към отец Калахан. — Татко, вече наистина трябва да вървим.

— Да.

— Добра идея — съгласи се уличният проповедник. — Очите ми виждат как полицаи Бензик се е запътил насам и май ще бъде по-добре да ви няма, когато той дойде тук. Радвам се, че пухкавият ти малък приятел не е пострадал, синко.

— Благодаря ви, господин Хариган.

— Слава на Бога, той е толкова куче, колкото съм и аз, нали?

— Да, господине — усмихна се широко Джейк.

— Пазете се от тази жена, момчета. Тя вкара мислите си директно в главата ми. Аз наричам това магьосничество. И беше две.

— Две, казваш — каза Калахан и (без да знае, че ще направи това, докато не го стори) внезапно направи кръстния знак пред проповедника.

— Благодаря ти за благословията, била тя езическа, или не — рече Ърл Хариган, искрено трогнат. После се обърна към приближаващата се патрулна кола на нюйоркската полиция и извика възторжено:

— Полицаи Бензик! Радвам се да те видя! Имаш конфитюр на яката, слава на Бога!

И докато полицаи Бензик разглеждаше петното конфитюр на яката на униформата си, Джейк и Калахан се измъкнаха незабелязани.

ПЕТ

— Йеееееееееееееееее! — възкликна Джейк, когато се доближиха до ярко осветения навес пред входа на хотела. От една бяла лимузина, почти два пъти по-голяма от всяка друга, която беше виждал преди (а момчето се бе нагледало на доста лимузини — веднъж баща му го бе завел на най-голямото изложение на подобни автомобили в Ню Йорк), тъкмо слизаха смеещи се туристи — мъжете в смокинги, а жените с вечерни рокли. Броят им като че ли беше безкраен.

— Все едно сме на влакчето на ужасите, нали? — усмихна му се
Калахан.

Джейк кимна, след което каза:

— Изобщо не трябва да сме тук. Това си е работа на Еди и Роланд. Нашата задача беше да намерим Калвин Тауър.

— Изглежда, някой или нещо е решил другояче — сви рамене СПЪТНИКЪТ МУ.

— Да беше помислило малко тогава — мрачно каза момчето. — Дете и свещеник, че и с един пистолет на всичкото отгоре. Та това е смешно! Какви са нашите шансове, ако „Дикси Пиг“ гъмжи от вампири и отрепки, мотаещи се без работа в почивния си ден?

Калахан не отговори, въпреки че перспективата да спасяват Сузана от това място го изпълваше с ужас.

— Какви бяха тези неща за Ган, които наговори преди малко? — попита той след известно време.

Хлапето поклати глава.

— Не знам. Почти не си спомням какво съм казал. Мисля, че е свързано с дарбата ми, татко. И знаеш ли откъде дойде това нещо според мен?

— От Мия?

Джейк кимна. Ко припкаше до краката му, а дългата му муцунка почти докосваше прасеца на момчето.

— Обаче не е само това. Продължавам да виждам онзи чернокож мъж в затворническата килия. Някъде наблизко има включено радио и то му казва, че всички тези хора са мъртви — братята Кенеди,

Мерилин Монро, Джордж Харисън, Питър Селърс, Ицхак Рабин, който и да е той. Мисля, че това е затворът в Оксфорд, Мисисипи, където Одета Холмс е лежала за известно време.

— Ала ти каза, че си видял мъж. Не Сузана, а някакъв мъж.

— Да, с мустаци като четка за зъби и смешни малки очила с позлатени рамки, като вълшебник от някоя приказка.

Спряха точно пред светлините на входа на „Плаза-Парк Хаят“. Портиер със зелен фрак наду свирката си, сигнализирайки на едно жълто такси.

— Това Ган ли е, как мислиш? Дали чернокожият мъж в килията е Ган?

— Не знам — вдигна рамене Джейк. — Има и нещо за Когана, ала всичко е много сложно.

— И това също си го узнал благодарение на дарбата си.

— Да, но не от Мия, Сузана, теб или мен. Мисля, че... — Момчето понижи глас. — Мисля, че е най-добре да разбере кой е този чернокож човек и какво означава за нас, защото съм убеден, че онова, което виждам, идва от самата Тъмна кула. — Изглежда тържествуващо спътника си. — Изглежда, много сме се доближили до нея и поради тази причина е изключително опасно за ка-тета ни да е разпръснат както сега.

Калахан се замисли.

— Изглежда, почти сме стигнали до Тъмната кула — завърши момчето.

ШЕСТ

Джейк пое водачеството още от мига, в който премина през въртящата се врата, понесъл Ко, след което остави зверчето на облицования с мраморни плочки под на хотелското фоайе. Калахан не мислеше, че детето съзнава това, и навярно така беше по-добре. Ако осъзнаеше отговорността, с която се бе нагърбило, имаше опасност самоувереността му да се пропука.

Ко изсумтя към отражението си в една от лъскавите зелени стени на преддверието, а после заприпка подир Джейк, като лапичките му потракваха тихичко върху черно-белите плочки на пода. Някогашният свещеник вървеше до момчето — той прекрасно съзнаваше, че в момента вижда бъдещето, ето защо полагаше неимоверни усилия да не се кокори като неандерталец пред гледката.

— Била е тук — промълви Джейк. — Почти мога да я видя, татко. И двете — Сузана и Мия.

Преди Калахан да отговори, детето вече бе застанало пред рецепцията.

— Извинете, госпожо — започна. — Казвам се Джейк Чеймбърс. Имате ли някакво съобщение за мен, пратка или нещо подобно? Най-вероятно е или от Сузана Дийн, или от госпожица Мия. Жената се вгледа подозрително в Ко, а скунксът и отвърна с жизнерадостна усмивка, разкриваща впечатляващо количество зъби. Навярно тази гледка смути чиновничката, защото тя се намръщи и се завъртя към компютъра си, започвайки да трака по клавиатурата.

— Чеймбърс, така ли? — попита.

— Да, госпожо — Джейк говореше с онзи невинен тон, който често използваше пред възрастните, преди да се озове в Средния свят. Беше минало доста време, откакто го бе прилагал за последен път, ала ето че го изрови от паметта си без особени трудности.

— Имам нещо за теб, но то не е от жена. Този, който го е оставил, се казва Стивън Кинг. Предполагам, че не става дума за прочутия писател, нали? Познаваш ли го?

— Не, госпожо — отвърна момчето и хвърли светкавичен поглед към мъжа с белега на челото.

Доскоро никой от тях не беше чувал за Стивън Кинг, ала хлапето много добре разбираше защо споменаването на това име караше отец Калахан да настръхне. Сега спътникът му не изглеждаше особено настръхнал, ала устните му се бяха свили до тънка линия.

— Ами — вдигна рамене жената зад бюрото, — предполагам, че името се среща доста често, нали? Сигурно в Америка има десетки нормални хора, които се казват Стивън Кинг и просто искат да... де да знам... този човек да си почине малко. — Тя се изсмя нервно и някогашният свещеник се зачуди от какво ли се притесняваше. От Ко, който с всеки следващ поглед все по-малко заприличваше на куче? Може и така да беше, но Калахан си помисли, че най-вероятно причината беше в Джейк — в нещо около момчето, което буквално нашепваше опасност. А може би дори стрелец. В невръстния му спътник определено имаше нещо, което го отличаваше от другите момчета на неговата възраст. Много. Някогашният свещеник си спомни как той бе измъкнал рюгера изпод мишницата си и го бе заврял под носа на злополучния таксиметров шофьор. „Каж ми, че караше прекалено бързо и за малко да прегازیш приятеля ми! — бе изкрещял Джейк, а пръстът, с който стискаше спусъка, бе побелял от напрежение. — Каж ми, че не искаш да умреш тук с дупка в главата!“

Това ли беше начинът, по който би реагирало едно обикновено дванайсетгодишно хлапе при подобен случай? Отговорът бе категорично отрицателен. Калахан си помисли, че жената на рецепцията имаше пълното право да се чувства изнервена. Що се отнасяше до самия него, той си даде сметка, че се чувства малко по-обнадежден за шансовете им в „Дикси Пиг“. Май не бяха толкова нищожни, колкото му изглеждаха в началото.

СЕДЕМ

Джейк, изглежда, усети, че нещо не беше съвсем наред, ето защо дари жената зад бюрото с най-невинната си усмивка, ала според Калахан тя изглеждаше досущ като тази на Ко — прекалено много зъби.

— Изчакайте за момент — рече чиновничката, обръщайки се с гръб към тях. Джейк погледна озадачено към спътника си, сякаш го питаше:

„Какво и става?“

Бившият свещеник само сви рамене и разпери ръце.

Жената се приближи до един шкаф до стената, отвори го, порови вътре, след което се върна на бюрото, носейки плик с емблемата на „Плаза-Парк Хаят“ в ръце. Името на Джейк както и нещо друго — бе изписано върху лицевата му страна с почерк, който представляваше нещо средно между ръкопис и печатен шрифт.

Джейк Чеймбърс

Моето разбиране за истината

Жената плъзна плика към Джейк по гладкия плот на бюрото, като внимаваше да не докосне ръката му.

Момчето го взе и нежно прокара пръсти по цялата му дължина. Вътре имаше лист хартия. Както и нещо друго. Някакъв твърд и тесен предмет. Той разкъса плика и извади хартията. В него бе поставена тънка пластмасова бяла карта за хотелска стая. Съобщението бе изписано на листче от бележник с надпис „ЗА ВСИЧКИ САМОХВАЛКОВЦИ“. Самото съобщение бе дълго едва три реда:

„Дад — а — чум, дад — а — чий, ти имаш ключа, не се тревожи!“

„Дад — а — чун, дад — а — чен, виж го, Джейк! Ключът е червен!“

Момчето погледна към картата и видя как тя изведнъж започна да се изпълва с цвят и само след миг вече беше кърваво-червена.

„Не би могла да стане червена, преди съобщението да бъде прочетено“^[2], помисли си Джейк, усмихвайки се на скритата загадка. Вдигна поглед, за да провери дали и чиновничката е забелязала внезапната трансформация на картата, ала очевидно вниманието и бе ангажирано с нещо в далечния край на бюрото. Калахан пък се бе загледал в две жени, които тъкмо бяха влезли във фойето. „Ние можем да го наричаме «отче», ала той продължава да има набито око за мадамите“ — помисли си момчето.

Джейк погледна отново листчето — тъкмо навреме, за да може да прочете и последния ред:

„Дад — а — чум, дад — а — муч, дайте на момчето пластмасов ключ.“

Преди две години родителите му бяха подарили комплект „Млад химик“. Като се ръководеше от книжката с инструкции, той бе успял да си приготви известно количество симпатично мастило. Думите, изписани с това мастило, избледняваха почти толкова бързо, както и думите, които четеше сега. Само дето, ако се вгледаше по-внимателно, човек можеше да прочете текста, сътворен с помощта на подаръка му, докато този тук бе изчезнал напълно, и Джейк знаеше защо. Посланието бе изпълнило целта си и повече нямаше нужда от него. Горният ред — за червения ключ — също избледняваше и единствено първото изречение остана, сякаш момчето изобщо имаше нужда да му напомнят, че:

„Дад — а — чум, дад — а — чий, ти имаш ключа, не се тревожи!“

Дали Стивън Кинг бе изпратил това съобщение? Джейк се съмняваше. Най-вероятно някой от другите участници в играта — а може би дори Роланд или Еди — бяха използвали името на писателя, за да привлекат вниманието му. Откакто бяха дошли в Ню Йорк заедно с отец Калахан, се бе натъкнал на две неща, които му вдъхваха надежда. Едното беше позаглъхналата песен на розата, която дори бе станала по-силна отпреди — и то въпреки огромния небостъргач, построен на мястото на празния парцел. Другото беше, че Стивън Кинг очевидно продължаваше да е жив, цели двайсет и две години след

сътворяването на настоящия спътник на Джейк. И вече беше станал прочут писател.

Чудесно. Изглежда, нещата все още се развиваха в правилната посока — макар и с известни трудности. Момчето сграбчи татко Калахан за ръката и го поведе към магазинчето за сувенири и коктейл-бара, откъдето се чуваше приглушено свирене на пиано. Ко ги последва, подтичвайки след тях. Покрай стената откриха редица телефонни автомати.

— Когато чуеш гласа на операторката — обърна се Джейк към Калахан, — кажи и че трябва да говориш с приятелката си Сузана Дийн или с нейната спътница Мия.

— Тя ще ме попита коя е стаята и — отговори му някогашният свещеник.

— Кажи и че си забравил, но е на деветнайсетия етаж.

— Откъде си тол...

— Ще видиш, че ще се окаже на деветнайсетия етаж. Повярвай ми.

— Добре — съгласи се възрастният мъж.

Телефонът иззвъня два пъти и операторката попита с какво може да помогне. Калахан и каза. Свързаха го и телефонът в една от стаите на деветнайсетия етаж започна да звъни.

Момчето гледаше как спътникът му отваря уста и започва да говори, след което внезапно млъква изумен и се заслушва с усмивка на уста. Няколко секунди по-късно възрастният мъж затвори.

— Отговаряща машина! — възкликна той. — Имат машина, която приема телефонните обаждания и записва на касета съобщенията! Какво невероятно изобретение!

— Да — каза Джейк. — Както и да е, вече със сигурност знаем, че е излязла и най-вероятно не е оставила никого, който да пази торбата и. Но дори и да е така... — момчето потупа с длан лявата страна на гърдите си, където се намираше рюгерът.

Докато прекосяваха фоайето в посока към асансьорите, възрастният мъж попита:

— Какво ще търсим в стаята и?

— Не знам — отвърна момчето.

Калахан го потупа по рамото.

— Мисля, че знаеш.

Вратите на средния асансьор се отвориха и Джейк се шмугна вътре заедно с Ко, който го следваше по петите. Отец Калахан влезе последен — момчето имаше чувството, че спътникът му изведнъж забави крачка.

— Може би — усмихна му се горчиво младият стрелец. — Може би ти също знаеш.

Възрастният мъж изведнъж почувства тежест в стомаха си, като че ли току-що се надигаше от богата трапеза. Предполагаше, че това усещане се дължи на допълнителната порция страх, която пълзеше във вътрешностите му.

— Мислех си, че завинаги съм се отървал от нея — въздъхна той. — Когато Роланд я взе от църквата, си мислех, че никога повече няма да я видя.

— Някои черни гологани никога не се губят — рече Джейк.

ОСЕМ

Момчето бе готово да пробва уникалния си червен ключ във всяка врата на деветнайсетия етаж, ако се наложеше, ала още преди да се доближат до стаята, знаеше, че номерът и е 1919. Калахан също усещаше това и по челото му изби гореща пот. Струваше му се, че има треска. Дори Ко знаеше. Зверчето скимтеше неспокойно.

— Джейк — започна Калахан, — мисля, че трябва да помислим по-добре над това. Тази вещ е много опасна. Нещо по-лошо — тя е зла.

— Точно затова и ще я вземем — търпеливо изрече момчето. То стоеше пред 1919 и барабанеше с пръсти по картата. Зад вратата — и под нея, както и през нея — се дочу отвратително бръмчене, наподобяващо пеенето на някакъв апокалиптичен слабоумен урод. Към него се примесваше и дрънченето на камбанки, които звучаха дисхармонично и фалшиво. Джейк знаеше, че сферата е способна да те изпрати в тодаш, и бе напълно вероятно човек да се изгуби завинаги в тези мрачни и лишени от изход пространства. Дори и да успееш да намериш пътя до някоя друга земя, тя щеше да е потопена в странна тъмнина като че ли слънцето през цялото време щеше да се намира на границата на пълното затъмнение.

— Зървал ли си я някога? — попита някогашният свещеник.

Момчето поклати глава.

— Аз съм я виждал — каза глухо човекът с белега и избърса потта от челото си. Страните му бяха станали оловносиви. — Вътре в нея има Око. Окото на Пурпурния крал. Мисля, че част от него е затворена завинаги в кълбото и е обезумяла. Джейк, да занесем тази сфера там, където е пълно с вампири и отрепки — все слуги на Пурпурния крал — ще е като да подарим на Адолф Хитлер атомна бомба за рождения му ден.

Момчето прекрасно осъзнаваше, че Черната тринайсетица е способна да причини огромни, а навярно и безгранични вреди. Ала имаше и нещо друго.

— Татко, ако Мия е забравила Черната тринайсетица в тази стая и сега отива там, където са отрепките и вампирите, те съвсем скоро ще

узнаят за нея. И се обзалагам, че ще дойдат тук с големите си лъскави коли, преди да можеш да кажеш Джак Робинсън.

— Не може ли да я оставим, така че Роланд да я прибере? — попита възрастният му спътник отчаяно.

— Да — рече Джейк. — Това е добра идея, също както да я занесем в „Дикси Пиг“ е лоша. Обаче не можем да я оставим тук. — После, преди Калахан да съумее да каже нещо друго, момчето пхна червената карта в процепа над дръжката на вратата. Чу се шумно изщракване и тя се отвори. — Ко, стой тук, пред вратата.

— Ейк! — изджавка животинчето и седна на земята, покривайки лапички с пухкавата си като че ли излязла от анимационно филмче опашка. Влажният му, разтревожен поглед беше вперен в Джейк.

Преди да влязат, момчето стисна с ледената си длан китката на Калахан и каза нещо ужасно.

— Пази съзнанието си — гласеше то.

ДЕВЕТ

Мия бе оставила лампите включени и въпреки това в помещението бе пропъзляла някаква странна тъмнина след заминаването и. Джейк веднага я разпозна — това беше тодашен мрак. Бръмчащата песен на слабоумния урод и приглушеното дрънчене на камбанките се чуваха от килера.

„Будна е — помисли си той с нарастваща тревога. — Преди беше заспала — е, поне дремеше — ала сега цялото това движение наоколо я е разбудило. Какво ли да направя? Дали кутията и сакът за боулинг са достатъчни, за да я направят безопасна? Аз имам ли нещо, което да ни защити от нея? Някакво заклинание или сигул?“

Докато момчето отваряше вратата на килера, Калахан си даде сметка, че напъга всички сили на волята си — което в случая означаваше доста — само за да не се обърне и да побегне. Противното бръмчене и дрънченето на камбанките действаше зле на ушите, съзнанието и сърцето му. Той си спомни за крайпътна та станция и как бе закрещял, когато забуленият мъж бе отворил кутията. Колко лъскаво изглеждаше онова нещо вътре! То бе положено върху червено кадифе... и се бе завъртяло. Беше погледнало към него и изведнъж сякаш цялата зловеща лудост на вселената се бе въплътила в този безтелесен, чудовищен поглед.

„Няма да избягам.“ Няма. „Щом момчето може да остане, значи и аз мога да издържа.“

Да, ала момчето бе стрелец, а това означаваше много. То бе нещо повече от дете на ка; то беше дете и на Роланд от Гилеад, негов символичен син.

„Не виждаш ли колко е пребледнял? Та той е уплашен не по-малко от теб, за Бога! Дръж: се малко, човече!“

Може би беше извратено, ала гледката на пребледнялото като на смъртник лице на Джейк го мобилизира. Когато в съзнанието му изплува и откъс от стара песничка, която Калахан взе да си тананика, той се почувства още по-уверен.

— Нагоре-надолу по черницата — замънка тихичко бившият свещеник — маймунката се гонеше с невестулката... маймунката си мислеше, че всичко е шега...

Джейк отвори килера. Вътре имаше сейф. Пробва с 1919 и нищо не се получи. Изчака малко, за да може механизмът да се върне в изходно положение, избърса потта с двете си ръце (те трепереха) и опита отново. Този път набра 1999 и вратичката се отвори с леко изщракване.

Бръмчащата песен на Черната тринайсетица и дисхармоничният звън на тодашните камбанки се усилиха значително. Звуците наподобяваха ледени пръсти, които се забиваха в главите им.

„Тя може да те прати навсякъде — помисли си Калахан. — Единственото, което трябва да направиш, е да свалиш гарда си съвсем мъничко... да отвориш сака... после кутията... и тогава... о, всички светове са твои! Можеш да отидеш, където си поискаш!“ Въпреки че съзнаваше всички опасности, които би предизвикало подобно действие, една част от отец Калахан искаше да отвори кутията. Копнееше да го стори. Това не се отнасяше само за него — Джейк бе коленичил пред сейфа като богомолец пред олтар. Възрастният мъж се протегна към него, опитвайки се да го възпре от отварянето на кутията. Ръката му обаче сякаш тежеше цял тон. „Няма значение дали го искаш, или не“ — прошепна някакъв глас в главата му. Този глас го упойваше, караше го да се чувства сънлив и същевременно бе изключително убедителен. Въпреки това обаче отец Калахан не се отказа и сякаш изминаха часове, когато най-накрая сграбчи яката на момчето. И последната искрица живот като че ли бе изчезнала от пръстите му.

— Не — продума той. — Недей. — Гласът му звучеше скучен, обезсърчен и смазан. Когато издърпа Джейк настрана, имаше чувството, че момчето сякаш се движеше на забавен каданс или под вода. Сега стаята като че ли беше осветена от онова морбидно жълтеникаво сияние, което понякога предшества началото на опустошителна буря. Докато Калахан коленичеше пред отворения сейф (струваше му се, че изтече цяла минута, преди да докосне земята), чу гласа на Черната тринайсетица, по-силен от когато и да било. Той му казваше да убие момчето, да разкъса гърлото му и да даде на сферата да се освежи с топлата му кръв. Тогава самият Калахан щеше да получи позволение да се хвърли от прозореца на стаята.

„И през цялото време, докато се носиш към паважа на Четирийсет и шеста улица, ще ме благославяш“ — увери го кристалното кълбо с безумния си (и същевременно вледеняващо рационален) глас.

— Направи го! — извика Джейк. — Давай, направи го, на кого му пука!

— Ейк! — изджавка Ко зад вратата. — Ейк! — Никой не му обърна внимание.

Някогашният свещеник се протегна към торбата и в същия момент в паметта му изплува последната му среща с Барлоу, господаря вампир — от първи тип според терминологията на Калахан — който бе дошъл в малкото градче Сейлъмс Лот. Спомни си как се бе изправил срещу Барлоу в къщата на Марк Петри, докато родителите на ученика лежах безжизнени на пода в краката на вампира със смазани черепи, а рационалните им мозъци бяха превърнати на пихтия.

„Докато падаш, ще ти позволя да прошепнеш името на моя властелин — просъска Черната тринайсетица. — Пурпурният крал.“

Мъжът с белега на челото гледаше как ръцете му се вкопчват в сака — каквото и да пиеше върху него преди, сега гласеше: „УДРЯЙ САМО В СРЕДНИЯ СВЯТ“ — и си помисли как разпятието бе засияло с ослепителен свръхестествен блясък, пропъждайки вампира назад... след което бе започнало да помръква.

— Отвори я! — извика нетърпеливо Джейк. — Отвори я, искам да я видя! Ко вече лаеше непрекъснато. В коридора някой извика:

— Накарайте тоя пес да млъкне! — Ала и на него не му обърнаха никакво внимание.

Калахан измъкна кутията от призрачно дърво от торбата — кутията, която бе прекарала толкова благословено дълго време, скрита под дъските на църквичката му в Кала Брин Стърджис. Сега възнамеряваше да я отвори. Сега щеше да съзре Черната тринайсетица в целия и отблъскващ блясък. И после щеше да умре, изпитвайки благодарност.

ДЕСЕТ

„Тъжно е да гледаш как човек губи вярата си“ — бе казал вампирът Курт Барлоу, след което изтръгна помръкналия безполезен кръст от ръката на Доналд Калахан. Защо бе успял да направи това? Защото — съзрете парадокса, замислете се над загадката — отец Калахан не бе могъл да захвърли сам разпятието си. Защото не беше успял да проумее, че кръстът не представляваше нищо повече от символ на една велика сила, която се носеше като река под вселената, а може би и под хиляди вселени...

„Нямам нужда от символ — помисли си бившият свещеник, след което се запита: — Затова ли Бог ме остави да живея? Навярно затова ми е дал втори шанс — за да науча това?“

Не беше изключено, каза си той, докато ръцете му надигаха капака на кутията. Даването на втори шанс беше един от специалитетите на Господ.

— Хора, накарайте това куче да спре да лае! — прогърмя ядосаният глас на една от камериерките, ала сякаш идваше от много далеч. След което жената изохка:

— Madre de dios, защо е толкова тъмно тук? Какъв е този... какъв е този ш... ш...

Може би искаше да каже шум. И така да беше, не успя да довърши. Дори Ко, изглежда, се беше примирил с въздействието на бръмчащата сфера, защото бе изоставил протестите си (както и поста си пред вратата) и беше доприпкал в стаята. Калахан предполагаше, че зверчето иска да бъде до Джейк, когато настъпи краят.

Възрастният мъж се бореше с всички сили да усмири самоубийствените си ръце. Едва бе успял да ги овладее за миг, когато отвратителната песен на нещото в кутията забръмча още по-силно и върховете на пръстите му затрепериха в отговор. После отново се успокоиха.

„Малка победа, ала все пак победа“ — помисли си отец Калахан.

— Ня'а значение, ще го направя — чу се гласът на камериерката, отнесен и ламтящ, този път по-отблизо. — Искам да я видя. Dios!

Искам да я подържа!

Ръцете на Джейк като че ли също тежаха цял тон, ала независимо от това той успя да ги вдигне и да сграбчи жената — латиноамериканка на средна възраст — която едва ли тежеше повече от петдесетина килограма. Както бе успял да овладее ръцете си, сега някогашният свещеник съсредоточи всичките си усилия в опита си да се помоли. „Боже, да бъде не моята, а Твоята воля. Не грънчарят, а глината на грънчаря. Ако не успея да сторя нищо друго, помогни ми да взема това нещо в ръцете си и да скоча през прозореца с него. Така поне ще мога да го унищожа веднъж завинаги. Ала ако Твоята воля е да ми помогнеш да го успокоя — да го накарам отново да заспи — тогава изпрати ми Твоята сила. И ми помогни да не забравя...”

Джейк може и да беше упоен от Черната тринайсетица, ала не бе загубил дарбата си. Сега той измъкна останалото от мисълта от съзнанието на спътника си и го изрече гласно, като замени думата, която Калахан бе използвал, с тази, на която Роланд ги беше научил.

— Че нямам нужда от сигул! — изрече Джейк. — Не грънчаря, а глината на грънчаря, и нямам никаква нужда от сигул!

— Боже! — промълви едновременно свещеник. Думата бе тежка като камък, ала веднъж след като я кажеш, останалите потичаха по-лесно. — Боже, ако си още там, ако все още ме чуваш, аз съм Калахан. Моля те, успокой това нещо, Господи. Моля те, накарай го да заспи отново. Умолявам те в името на Исус.

— В името на Бялото — каза момчето.

— Бялото! — излая Ко.

— Амин — завърши мъжът с белега на челото с каменен, безизразен глас.

В следващия миг нетърпимото бучене от кутията стана още по-силно и Калахан разбра, че положението е безнадеждно — че дори Всемогъщият Бог не се осмеляваше да се възправи срещу Черната тринайсетица. Ала после тя изведнъж замлъкна.

— Благодарим ти, Господи — прошепна дрезгаво той и осъзна, че се е изпотил.

Джейк изведнъж заплака и прегърна Ко. Камериерката също зариде, ала нямаше кой да я утеши. Докато отец Калахан загръщаше мрежестата (и странно тежка) материя на сака за боулинг около кутията от призрачно дърво, момчето се обърна към жената и и рече:

— Имате нужда да си подремнете малко, сай.

Това беше единственото нещо, за което се сети, ала ето, че проработи. Камериерката се обърна и се приближи до едното легло. Тя пропълзя отгоре му, легна по гръб, придърпа полата си върху коленете и сякаш изпадна в безсъзнание.

— Дали ще остане в това състояние? — попита шепнешком Джейк. — Защото... татко... тя беше твърде близо до сферата...

Калахан не знаеше. Изведнъж почувства съзнанието си свободно — по-свободно от когато и да било през всичките тези години. А може би сърцето му бе освободено? Във всеки случай усещаше мислите си изключително ясни, докато оставяше сака за боулинг до сгънатите торби за химическо чистене върху сейфа.

Тогава изведнъж си припомни един разговор в уличката зад „Дом“. Той, Франки Чейс и Магръдър си бяха направили малка пушпауза. Разговорът им се беше завъртял към начина да запазиш ценностите си в Ню Йорк, особено, ако се наложи да заминеш някъде за известно време. Тогава Магръдър бе казал, че най-сигурното място в Ню Йорк... най-безопасното хранилище е...

— Джейк, в сейфа има и една торба с чинии.

— Оризии?

— Да. Вземи ги. — Докато момчето изпълняваше заръката му, отец Калахан се приближи до заспалата камериерка и затършува в предния ляв джоб на униформата и. Извади няколко пластмасови карти за стаите, пет-шест обикновени ключа и пакетче ментови бонбонки, за които никога не беше чувал — „Алтоидс“. Обърна я по корем. Все едно преобръщаше труп.

— Какво правиш? — прошепна Джейк. Беше оставил Ко на земята, за да преметне плетената торба през рамо. Бе тежка, ала това му подейства успокояващо.

— Ограбвам я — отвърна гневно възрастният му спътник. — Ти какво си помисли?

Отец Калахан от Светата римокатолическа църква обира хотелска прислужница. Или поне възнамеряваше да я ограби, ако тя имаше някакви... опа!

В другия джоб на униформата и пръстите му напипах пачка сгънати банкноти — точно това му трябваше! Най-вероятно жената е почиствала стаите, когато лаенето на Ко я е ядосало. Неща като

пускане на водата в тоалетните, вдигане на щорите, оправяне на леглата и прибиране на онова, което камериерките наричаха „чаршафени бонбони“. Не бяха редки случаите, когато доволните клиенти оставяха под възглавниците си бакшиши, с които се отблагодаряваха за обслужването. Тази жена носеше две десетачки, три петдоларови банкноти и четири по един.

— Ще ти ги върна, когато пътеките ни се пресекат — рече Калахан на изпадналата в безсъзнание камериерка. — А ако не стане така, приеми, че си извършила едно богоугодно дело.

— Бяааааааало — каза прислужницата със съскащия шепот на онези, които говорят насън, и отново потъна в мъртвешкия си унес. Калахан и Джейк се спогледаха.

ЕДИНАЙСЕТ

Качиха се в асансьора — Калахан бе понесъл сака за боулинг с Черната тринайсетица, а Джейк — торбата с оризиите. У него бяха и всичките им пари. Скромната сума възлизаше на четирийсет и осем долара.

— Ще ни стигнат ли? — това бе единственият му въпрос, след като чу плана на отца по отношение на сферата — план, за чието изпълнение трябваше да се отбият на още едно място.

— Не знам и не ме интересува — отвърна някогашният свещеник. Говореха съвсем тихо, досущ като някакви заговорници, макар че в асансьора нямаше други хора. — Щом мога да оберя спяща камериерка, прецакването на някакъв си таксиджия ще бъде направо детска игра.

— Да — съгласи се Джейк. Замисли се, че Роланд едва ли би се спрял пред ограбването на невинни хора по време на странстването си в търсене на Кулата, при положение, че беше избил толкова народ. — Хайде да приключваме с тази работа и после да се насочваме към „Дикси Пиг“.

— Няма нужда да се тревожиш толкова — успокои го Калахан. — Ако Кулата се срине, ти ще си сред първите, които ще го разберат.

Момчето го изгледа изпитателно. След няколко секунди спътникът му не можа да се въздържи и се усмихна неловко.

— Никак не е смешно, сай — рече Джейк и двамата излязоха навън в топлата лятна вечер на 1999 година.

ДВАНАЙСЕТ

Часът беше девет без петнайсет и здрачът още се бореше с последните остатъци от дневната светлина над река Хъдсън, когато стигнаха до мястото, което им трябваше. Броячът на таксито показваше дванайсет долара и петдесет цента. Калахан подаде на шофьора една от десетачките на камериерката.

— Е, на какво прилича това! — възмути се шофьорът със силен ямайски акцент. — Закъде сте тръгнали из Ню Йорк без пари?

— Имаш късмет, че изобщо ти дадохме нещо, синко — рече му някогашният свещеник. — Разглеждаме Ню Йорк с много ограничен бюджет.

— И жена ми има ограничен бюджет, ама върти цялата къща — каза човекът и отпраши. Междувременно Джейк се оглеждаше наоколо с блеснали очи.

— Уха! — възкликна момчето. — Изглежда, съм забравил колко голямо е всичко тук. Калахан проследи погледа му и каза:

— Хайде да привършваме с това. — След което, докато се спускаха надолу, попита: — Да си получил нещо от Сузана? Каквото и да било?

— Някакъв мъж с китара — отвърна Джейк. — Пееше... не знам какво. Обаче сигурно е важно. Беше едно от онези съвпадения, които изобщо не са съвпадения, също както името на собственика на книжарничката беше Тауър или пък заведението на Балазар се казваше „Наклонената кула“. Трябва да разбере коя е тази песен.

— Нещо друго? Момчето поклати глава.

— Това е последното нещо, което получих от нея — тъкмо се бяхме качили в таксито пред хотела. Мисля, че вече е отишла в „Дикси Пиг“, сега е извън обсега ми.

Калахан се запъти към павилиона, разположен в средата на просторното фоайе.

— Дръж Ко близо до теб.

— Не се тревожи за това.

На бившия свещеник изобщо не му трябваше много време, за да открие онова, което търсеше.

ТРИНАЙСЕТ

На табелата пишеше:
ДЪЛГОСРОЧНО СЪХРАНЕНИЕ
10–36 МЕСЕЦА
ИЗПОЛЗВАЙТЕ ЖЕТОНИ
ВЗЕМЕТЕ КЛЮЧА
УПРАВАТА НЕ НОСИ ОТГОВОРНОСТ
ЗА ИЗГУБЕНА СОБСТВЕНОСТ

Отдолу се виждаше списък с устава и правилата, който и двамата прочетоха внимателно. Под краката им се разнесе грохотът на преминаваща мотриса от метрото. Калахан, който не беше стъпвал в Ню Йорк от двайсет години, нямаше представа какъв е този влак, който се движеше под земята, къде отиваше и на каква дълбочина. Вече бяха слезли два етажа надолу с ескалатора — първо в офисите, а после и тук. Изглежда, релсите се намираха още по-дълбоко.

Джейк премести торбата с чиниите на другото си рамо и посочи към последния ред на текста.

— Тук пише при какви случаи можем да получим намаление — каза той.

— Намаление! — изджавка Ко.

— Ех, момко — въздъхна Калахан, — ако желанията бяха коне, всички просяци щяха да препускат. Не се нуждаем от тези намаления.

Така беше. След като преминаха през металния детектор (нямаха никакви проблеми с оризиите) и покрай охранителя, задрямал на стола си, Джейк откри, че малките сейфове — тези от лявата страна на продълговатото помещение — са идеални за избелелия сак с кутията вътре в него. Да наемат касетка за максимален срок струваше двайсет и седем долара. Отец Калахан започна да пъха крайно предпазливо банкноти в различните отвори на машината за жетони, опасявайки се от евентуална неизправност. От всички чудеса и кошмари на техниката, с които се бе сблъскал по време на краткия им престой в града, това му се струваше най-необяснимо. Автомат, който приемаше банкноти? Що за усъвършенствана технология бе залегнала в

изработката на тази машина? Надписът, адресиран към клиентите, гласеше: „ПЪХАЙТЕ БАНКНОТИТЕ С ЛИЦЕТО НАГОРЕ“ и до него се виждаше изображение на банкнота от един долар с лика на Джордж Вашингтон, обърнат наляво. Да, но парите, които Калахан пъхна в автомата, биваха адекватно разчетени, без значение от това дали главата на президентите бе обърната на ляво или надясно, стига да беше отгоре. Някогашният свещеник почти изпита облекчение, когато машината отказа да приеме една много стара и смачкана банкнота, ала петте долара, които пъхна след това, веднага бяха превърнати на куп жетони, които заваляха като дъжд в улея отдолу. След като събра двайсет и седем долара, възрастният спътник на Джейк се обърна, за да отиде при момчето, което го чакаше, ала изведнъж му хрумна нещо и той се завъртя отново, обзет от любопитство. Човекът с белега на челото заобиколи машината и не след дълго откри информацията, която му трябваше. Това бе „Чейндж-Мак-Р 2000“, произведен в Кливланд, Охайо, с участието на доста компании: „Дженерал Електрик“, „Деуолт Електроникс“, „Шоури Електрик“, „Панасоник“ и на последно място в списъка, изписано с най-дребен шрифт — „Норт Централ Позитроникс“.

„Змията в храстите — помисли си Калахан. — Този човек Стивън Кинг, който май ме е измислил, може и да съществува само в един свят, но се обзалагам, че «Норт Централ Позитроникс» е навсякъде. Какво ли се чудя — та нали тя принадлежи на Пурпурния крал, също както и «Сомбра», а той просто иска онова, за което е жадувал всеки властолюбив деспот от човешката история — да бъде навсякъде, да притежава всичко и по възможност да контролира цялата вселена.“ — Или да я обвие в мрак — измърмори той.

— Татко! — извика го Джейк, който май започваше да губи търпение. — Отче!

— Идвам, идвам — отвърна му Калахан и забърза към момчето, а шепите му бяха пълни с лъскави златисти жетони.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Ключът излезе от сейф 883, след като Джейк пусна девет от жетоните, ала момчето продължи, докато и всичките двајсет и седем не изчезнаха в прореза. Тогава малкото прозорче под номера на сейфа светна в червено.

— Напълнихме го до дупка — усмихна се Джейк доволно. Все още говореха с онези приглушени, тип „да не събудим бебето“ гласове, а и голямото, подобно на пещера помещение бе необичайно тихо. Момчето си каза, че в осем сутринта или в пет вечерта през работните дни тук сигурно е истинска лудница — хора прииждаха или бързаха към станцията на метрото, като някои от тях оставяха вещите си в сейфовете за краткосрочно съхранение. Сега единствените шумове бяха ехото от разговорите в няколкото магазина в безистена и грохотът на поредната мотриса.

Калахан сложи сака за боулинг в сейфа и го напъха колкото можа по-назад, докато Джейк го гледаше угрижено. После затвори вратичката и момчето завъртя ключа.

— Бинго! — каза невръстният стрелец и пусна ключето в джоба си.

После попита обезпокоено:

— Ще заспи ли?

— Би трябвало — вдигна рамене Калахан. — Нали беше заспала в църквата ми. Ако още някой Лъч се пречупи, навярно ще се събуди и ще започне да върши злини, но пък тогава...

— Ако още някой Лъч бъде прекъснат, малко злини едва ли ще имат голямо значение — довърши Джейк. Спътникът му кимна:

— Работата е там, че... ами, нали не се заблуждаваш къде отиваме. И знаеш на какво ще се натъкнем там.

Вампири. Отрепки. Навярно и други служители на Пурпурния крал. Най-вероятно и Уолтър ще е там — забуленият мъж в черно, който понякога променяше облика си и се наричаше Рандал Флаг. А може би дори и Пурпурния крал. Да, Джейк знаеше.

— Ако ти имаш дарбата — продължи някогашният свещеник, — трябва да предположим, че някои от тях също имат подобни умения. Възможно е да разберат за това място — и за номера на сейфа ни — от съзнанията ни. Ще отидем там и ще направим всичко възможно да я освободим, ала нека не си въобразяваме, че шансовете ни за успех са големи. Никога през живота си не съм стрелял с пистолет, а и ти не си — прости ми, Джейк — закоравял в множество битки воин.

— Е, участвал съм в една-две — рече момчето. Мислеше си за времето, което бе прекарал с Гашър, както и за Вълците, естествено.

— Това ще е доста по-различно — продължи Калахан. — Просто искам да ти кажа, че ще е много лошо, ако ни хванат живи. Ако се стигне до това. Разбираш ли?

— Не се тревожи — каза момчето, а Калахан усети как го побиват тръпки от успокояващия тон на Джейк. — Не се тревожи за това, татко. Няма да попаднем живи в лапите им.

ПЕТНАЙСЕТ

После отново излязоха навън, оглеждайки се за друго такси. Джейк си помисли, че бакшишите на камериерката трябваше да им стигнат, за да се доберат до „Дикси Пиг“. А пък след това, каза си хлапето, едва ли щяха да имат нужда от пари в брой — или от каквото и да било друго.

— Ето едно — рече Калахан и махна с ръка на жълтия автомобил. Междувременно Джейк се бе загледал в сградата, от която току-що бяха излезли.

— Сигурен ли си, че там ще е на сигурно място? — попита, докато колата свиваше към тях, надувайки клаксона заради мудния пешеходец, движещ се между нея и бъдещите клиенти.

— Според моя стар приятел сай Магръдър това е най-сигурното място в цял Манхатън — каза някогашният свещеник. — Петдесет пъти по-надеждно от сейфовете в Пен Стейшън и Гранд Централ, беше ми рекъл той... а освен това тук имаш възможност и за дългосрочно съхранение. Със сигурност има и други сейфове в Ню Йорк, но ние ще сме се изпарили дълго преди те да отворят — по един или друг начин...

Момчето не обърна внимание на черния му хумор, загледало в приближаващото се такси. Когато автомобилът спря, Калахан задържа вратата отворена, докато момчето се разполагаше на задната седалка, последвано от скункса, който скочи веднага в скута му. Човекът с белега на челото хвърли прощален поглед към небостъргачите-близнаци на Световния търговски център, преди да се качи в колата.

— Ще бъде на сигурно място чак до юни 2002, освен, ако някой не разбие сейфа и не я открадне.

— Или ако сградата не се сгромоляса отгоре и — подхвърли Джейк.

Калахан се засмя, макар че момчето не се шегуваше.

— Това никога няма да се случи. А ако пък стане така... е, една стъклена топка под сто и десет етажа стоманобетон? Била тя и

магическа? Според мен това би бил чудесен начин да се отървем веднъж завинаги от тази ужасна вещ.

ШЕСТНАЙСЕТ

Джейк бе помолил шофьора да ги закара на ъгъла на „Лексингтън“ и Петдесет и девета просто за да бъдат от безопасната страна на улицата, и след като потърси одобрение в погледа на Калахан, даде на таксиджията всичко без последните им два долара.

На ъгъла на „Лексингтън“ и Шейсета момчето посочи към купчината смачкани фасове на тротоара.

— Тук е бил — каза Джейк. — Човекът с китарата.

Той се наведе, взе една от угарките и я задържа в дланта си за известно време. После кимна, усмихна се мрачно и нагласи ремъка на плетената торба, която носеше на рамо. Чиниите вътре издрънчаха леко. Момчето ги бе преброило в таксито и не беше изненадано да открие, че са точно деветнайсет.

— Нищо чудно, че е спряла — промърмори той, захвърли фасата и избърса длан в ризата си. След което изведнъж запя — тихичко, ала съвсем вярно:

„Аз съм затворник... на вечната печал...

и скитам се нещастен по света...

Обречен съм да бродя... на север скитам пак...

може би ще хвана... следващия влак...”

Веднага щом го чу, Калахан почувства как възелът в стомаха му става още по-стегнат. Естествено, че беше разпознал песента. Само че, когато Сузана я беше пяла онази вечер в Павилиона — същата вечер, в която Роланд бе спечелил сърцата на жителите на Кала с танцуването на най-вихрената комала, която навярно бяха виждали някога — тя бе заменила думата „затворник“ със „затворничка“.

— Тя му е дала пари — рече отнесено Джейк. — И му е казала... — Момчето застина с наведена глава, прехапало устни, абстрахираше се от всичко наоколо, съсредоточи цялото си внимание. Ко го наблюдаваше изпитателно, без да издаде звук; някогашният свещеник също гледаше да не го извади от унеса му. Прозрението изведнъж го осени — двамата с Джейк щяха да умрат в „Дикси Пиг“. Щяха да загинат в бой, ала със сигурност щяха да умрат.

Ала това едва ли беше толкова лошо. Е, на Роланд щеше да му е много трудно да понесе загубата на Джейк... обаче щеше да продължи напред. Докато Тъмната кула съществуваше, Стрелеца щеше да продължава да се бори. В този момент Джейк надигна глава.

— Тя му е казала: „Помни борбата.“

— Сузана ли?

— Да. Тя е пристъпила напред. Мия и е позволила. Песента е развълнувала похитителката и. Тя е заридала.

— Наистина ли?

— Наистина. Мия, ничията дъщеря, майка на едного. И докато вниманието на Мия е било другаде... докато очите и били пълни със сълзи...

Джейк се огледа. Ко последва примера му, все едно не търсеше нищо, а просто подражаваше на любимия си Ейк. Калахан си припомни онази вечер в Павилиона. Светлините. Начина, по който Ко се бе изправил на задните си крака и се беше поклонил на жителите на Кала. Песента на Сузана. Танците. Роланд, който танцуваше комала сред тези светлини, сред тези цветни светлини. Роланд, който танцуваше сред бялото. Винаги Роланд; и накрая, след като другите паднат, избити един по един в тези кървави кланета, единствено Роланд щеше да остане.

„Мога да живея с тази мисъл — помисли си някогашният свещеник. — Както и да умра с нея.“

— Тя е оставила нещо, ала е изчезнало! — извика Джейк разтревожен, сякаш всеки миг щеше да се разплаче. — Сигурно някой го е взел... или пък човекът с китарата е видял как го изпуска и го е прибрал... Шибан град! Всеки краде от другия! Ах, мамка му!

— Майната му.

Момчето завъртя пребледнялото си, изплашено лице към това на спътника си.

— Тя е оставила нещо, от което се нуждаем. Не разбираш ли колко нищожни са шансовете ни!

— Разбирам много добре — рече спокойно бившият свещеник. — Ако искаш да се откажем, Джейк, сега е моментът.

Момчето решително поклати глава и Калахан изведнъж се почувства страшно горд с него.

— Да вървим, татко — каза момчето.

СЕДЕМНАЙСЕТ

На ъгъла на „Лексингтън“ и Шейсет и първа отново се спряха. Джейк посочи към отсрещния тротоар, спътникът му погледна натам, забеляза зелената тента и кимна. На нея бе нарисувано прасе, което се усмихваше блажено, докато същевременно се печеше на шиш. Над него се виждаше надписът „ДИКСИ ПИГ“. Пред заведението бяха паркирани пет дълги черни лимузини със запалени фарове, чието жълтеникаво сияние прорязваше мрака. Калахан едва сега си даде сметка за мъглата, която пълзеше по улицата.

— Ето — рече Джейк, докато му подаваше рюгера. Момчето затършува из джобовите си и когато извади шепите си, те бяха пълни с патрони, излъчващи матов блясък на светлината от уличните лампи. — Сложи ги в джоба на ризата си, татко. По-лесно ще ги взимаш оттам.

Калахан кимна.

— Стрелял ли си някога?

— Не — отвърна едновременно свещеник.

— А ти оправяш ли се с чиниите?

Устните на момчето се извиха в усмивка.

— С Бени Слайтман откъгнахме един куп учебни чинии, след което отидохме на речния бряг и си организирахме турнир през нощта. Той не беше особено добър, ала...

— Нека да позная. Ти обаче си бил.

Джейк сви рамене и кимна. Нямаше думи, с които да изрази невероятното усещане да държи чиниите в ръцете си, чувството за хармония и завършеност, което изпитваше. Ала навярно това бе съвсем естествено. Сузана също бе усвоила изкуството да хвърля оризиите за отрицателно време. Отец Калахан се беше уверил в това със собствените си очи.

— Добре тогава, какъв е планът ни? — попита мъжът с белега на челото. След като вече бяха решили да извървят пътя докрай, той бе готов да преотстъпи водачеството на момчето. В крайна сметка то беше стрелец. Джейк поклати глава.

— Няма такъв — рече. — Аз влизам пръв. Ти се движиш плътно зад мен. Веднага след като минем през вратата, се разделяме. Трябва да се движим най-малко на три метра един от друг, татко — разбираш ли? Без значение дали са много или не, дали са близо или далеч. Поне три метра между нас, за да не може никой да ни повали едновременно.

„Няма съмнение, че Роланд го е научил на това“ — помисли си Калахан и кимна.

— Аз ще я потърся чрез интуицията си, а Ко — посредством обонянието си — продължи момчето. — Движи се редом с нас. Стреляй по всичко, което иска да бъде застреляно, и без никакви колебания, разбрано?

— Да.

— Ако сметнеш, че оръжието на някое от убитите същества може да ни бъде от полза, вземи го. Стига да успееш да го грабнеш в движение. Не бива да забавяме ход. Трябва да сме неумолими. Безмилостни. Можеш ли да крещиш?

Калахан се замисли, после кимна утвърдително.

— Тогава крещи, когато се изправят срещу нас — посъветва го Джейк. — Аз ще правя същото. И не спирай да се движиш. Върви бързо, а ако можеш, дори тичай. Не трябва да изоставаш — гледай всеки път, когато погледна надясно, да те виждам на три метра от мен.

— Ще ме виждаш — обеща Калахан и си помисли: „Поне докато някой от тях не ме повали на земята“. — След като я измъкнем оттук, Джейк, ще бъда ли стрелец?

Джейк се ухили хищно, оголвайки зъбите си. Всичките му страхове и съмнения бяха останали далеч назад.

— Кеф, ка и ка-тет — рече той. — Виж, светна зелено. Да пресичаме.

ОСЕМНАЙСЕТ

Шофьорското място на първата лимузина беше празно. Зад волана на втората се виждаше някакъв тип с фуражка и униформа, ала на Калахан му се стори, че човекът е задрямал. Друг мъж с фуражка и униформа се бе облегал на третия автомобил от страната на тротоара. Пламтящото въгленче на цигарата му описа ленива дъга от бедрото до устата му, след което се спусна обратно. Той погледна към тях, ала без особен интерес. И какво интересно имаше? Застаряващ мъж, подрастващо хлапе и припкащо кученце. Голям праз.

Когато пресякоха Шейсет и първа, Калахан видя пред заведението табелка върху метален статив, на която пишеше:

„ЗАТВОРЕНО ЗА ЧАСТНО ТЪРЖЕСТВО“

Какво ли бе това частно тържество, зачуди се някогашният свещеник. Празнуване на рожден ден? Кръщение?

— Ами Ко? — попита той с приглушен глас.

— Ко ще е при мен.

Само пет думи, ала бяха достатъчни, за да убедят Калахан, че Джейк знае какво прави — че това е нощта, в която щяха да умрат. Човекът с белега не знаеше дали щяха да загинат славно и бляскаво, ала не се съмняваше, че щяха да умрат. И тримата. От полянката в края на пътя ги делеше само един завой; и тримата щяха да стигнат там заедно, рамо до рамо. И макар че никак не му се искаше да умира, при положение че дробовете му не хрипят и очите му все още не са ослепели, Калахан си даваше сметка, че нещата можеха да бъдат много по-зле. Черната тринайсетица бе заключена на едно тъмно място, където щеше да спи мъртвешкия си сън и ако Роланд бе все още жив, след като касапницата приключеше, щеше да я открие и да се отърве от нея, по какъвто начин искаше. Междувременно...

— Джейк, изслушай ме за секунда. Важно е.

Момчето кимна, ала си личеше, че изгаря от нетърпение.

— Разбираш ли, че се намираш в смъртна опасност? — попита го Калахан. — Молиш ли за опрощение на греховете си?

Джейк разбра, че му дават последно причастие.

- Да — отвърна той.
— Съжаляваш ли искрено за греховете си?
— Да.
— Разкайваш ли се?
— Да, татко.

Някогашният свещеник го прекръсти.

Ко излая. Само веднъж, ала доста развълнувано. Лаят му беше приглушен, защото бе открил нещо в канавката и сега протягаше муцунка към Джейк, стискайки намереното между зъбите си. Момчето се наведе и го взе.

— Какво е това? — попита Калахан.

— Онова, което тя ни е оставила — рече невръстният му спътник. Беше невероятно облекчен, дори изпълнен с надежда. — Това, което е изпуснала, докато Мия е ридаела над песента. О, човече — може и да ни провърви, татко. Може и да ни провърви в крайна сметка.

Той сложи предмета в дланта на спътника си. Калахан бе изненадан от теглото му, след което остана почти без дъх от красотата му. Също почувства надежда. Може и да звучеше глупаво, ала тя сякаш извираше от изящната статуетка. Той приближи костенурката до лицето си и прокара върха на показалеца си по драскотината с форма на въпросителна върху черупката и. Вгледа се в мъдрите и излъчващи спокойствие очи.

— Колко е прекрасна — възкликна. — Това ли е костенурката Матурин? Тя е, нали?

— Не знам — рече Джейк. — Най-вероятно. Сузана я нарича skolpadda и навярно тя ще ни помогне, ала едва ли ще убие опустошителите, които ни чакат там. — Кимна към „Дикси Пиг“. — Само ние можем да сторим това. Нали, татко?

— О, да — отвърна спокойно Калахан. Той пусна костенурката — така наречената skolpadda — в джоба на ризата си. — Ще стрелям, докато не свършат куршумите ми или не ме убият. Ако куршумите ми свършат, преди да ме убият, ще започна да ги млатя с дръжката на пистолета.

— Добре. Нека сега дадем и на тях последно причастие.

Те преминаха покрай знака „ЗАТВОРЕНО ЗА ЧАСТНО ТЪРЖЕСТВО“, а Ко припкаше помежду им, надигнал озъбената си

муцунка високо във въздуха. Без никакви колебания изкачиха трите стъпала, водещи към двойните врати. Когато стигнаха горе, Джейк бръкна в платнената торба и извади две от чиниите. Допря ги една до друга и се усмихна, когато те прозвъннаха приглушено.

— Да видим твоето оръжие — обърна се момчето към Калахан.

Някогашният свещеник вдигна рюгера и допря цевта до дясната си буза, сякаш щеше да се дуелира. После докосна джоба на ризата си, който се бе издул от патроните в него. Джейк кимна, очевидно беше доволен.

— Влезем ли веднъж вътре, през цялото време трябва да сме близо един до друг. На три метра разстояние, с Ко помежду ни. Влизаме на три. Започнали веднъж, няма да спрем, докато не загинем.

— Няма да спрем.

— Точно така. Готов ли си?

— Да. Божията любов да е с теб, момче.

— С теб също, татко. Едно... две... три. — Джейк отвори вратата и в следващия момент тримата се озоваха сред мъждивата светлина и апетитния, силен аромат на печено прасенце в „Дикси Пиг“.

Строфа: Комала-ком-дванайсет!

Настана смъртният ни час!

Курушумите летят — туй знай се,

но не скърбете вий за нас!

Отговор: Комала-ком-дванайсет!

Не плачете вий за нас!

Един се ражда, друг умира —

така устроен е Всемира.

[1] Широка риза с дълги ръкави, най-често пъстра, популярна сред ориенталците и хипитата. — Б. пр. ↑

[2] Непреводима игра на думи — на английски „червен“ и „прочетен“ са омоними. — Б. пр. ↑

**ТРИНАЙСЕТА СТАНСА
„ХАЙЛ, МИЯ, ХАЙЛ, МАЙКО“**

ЕДНО

Или ка беше сложила този автобус на пътя на таксито им, или това си беше чисто и просто съвпадение. Подобни въпроси винаги провокират размисъл — независимо дали става дума за обикновени улични проповедници (ще ми кажете ли „алилуя“?) или за най-големите светилища в теологията (кажете „амин“). Някои дори могат да го сметнат за маловажен — ала грандиозните последствия, чиито сенки се мерзелят зад въпроса, опровергават напълно това — Един градски автобус, наполовина празен.

Ала ако той не беше спрял на ъгъла на „Лексингтън“ и Шейсет и първа, Мия едва ли щеше да забележи човека с китарата. И ако тя не се бе спряла да послуша песента му, кой би могъл да каже каква част от последвалите събития щяха да се развият по различен начин?

ДВЕ

— Ейййй, мамка му, какви ги върши този шибаняк? — изруга шофьорът на таксито и протегна ръка през сваленото стъкло на прозореца, размахвайки среден пръст. Някакъв рейс беше спрял на ъгъла на „Лексингтън“ и Шейсет и първа, дизеловият му двигател пърпореше, а примигващите му задни светлини сякаш изпращаха сигнали за бедствие (или поне така се стори на Мия). Шофьорът на автобуса стоеше до една от задните гуми, вирайки се в тъмните кълба дим, които бълваше ауспухът на превозното средство.

— Госпожо — обърна се шофьорът на таксито към чернокожата жена, — имате ли нещо против да ви спра на ъгъла на Шейсета?

— Имам ли? — обърна се Мия към Сузана. — Какво да му отговоря?

— Не, разбира се — отвърна отнесено тя. — Шейсета звучи добре.

Въпросът на ничията дъщеря я накара да се върне от нейната версия на Когана, където тя отчаяно се опитваше да влезе във връзка с Еди. Този път обаче нямаше късмет, а и бе ужасена от състоянието на контролната зала. Пукнатините в пода бяха станали още по-дълбоки, а част от панелите на тавана се бяха срутили, завличайки със себе си флуоресцентните лампи и цели гроздове електрически кабели. Някои от контролните табла бяха помръкнали, а от други се виеха струйки задушлив дим. Стрелката на дисплея „СУЗАНА-МИЯ“ вече бе потънала изцяло в червената зона. Под нозете и подът вибрираше и машините виеха. Който твърдеше, че това не е истинско, че е плод единствено на метода и на визуализация, май просто не внимаваше в картинката, нали? Тя бе съумяла да спре един сложен и могъщ процес, ала ето, че сега тялото и плащаше цената за това. Гласът на Когана я бе предупредил, че това, с което се е захванала, е опасно; че не е (все едно слушаше някаква телевизионна реклама) хубаво да се мами майката природа. Сузана нямаше представа кои от жлезите и органите и бяха подложени на най-голяма опасност, ала нямаше съмнение, че

уврежданията щяха да засегнат нея. Нея, а не Мия. Беше крайно време да спре тази лудост, преди всичко да се е взривило във въздуха.

Първо обаче трябваше да се свърже с Еди, Сузана не знаеше колко пъти изкрещя името му в микрофона, носещ надписа „НОРТ СЕНТРАЛ ПОЗИТРОНИКС“, ала ефектът от усилията и беше нулев. Изкрещяването на името на Роланд също не доведе до нищо. Ако бяха мъртви, щеше да го почувства — бе абсолютно сигурна в това. Ала да не може да се свърже с тях изобщо... какво ли можеше да означава това?

— Означава, че още веднъж си била преебана, миличка — каза и Дета и се изкиска. — Така става, когато се забъркваш с бели дрисльовци.

— Мога ли да сляза тук? — попита Мия, срамежлива като момиче на първата си танцова забава. — Близко ли сме?

Сузана щеше да се плесне по челото, стига да владееше тялото си. Боже, колко сме плахи, когато става въпрос за бебето ни!

— Да, смело напред. Имаш само една пресечка — а при авенютата разстоянието между преките не е голямо. — Шофьора... колко трябва да платя на шофьора? — Дай му десетачка и му кажи да задържи рестото. Ето, аз ще му...

Сузана почувства нежеланието на Мия и се престори, че е засегната не на шега. Същевременно се стараше да не показва, че се забавлява.

— Чуй ме добре, сладурче — измивам си ръцете и се от казвам от теб! Разбра ли? Дай му каквато шибана банкнота си поискаш!

— Не, не, всичко е наред — смири се ничията дъщеря. Беше изплашена. — Вярвам ти, Сузана. — И тя извади доларите, останали от Матс, разпервайки ги ветрилообразно — все едно бяха карти — пред очите си.

Сузана се чудеше дали да и откаже, ала после се замисли дали щеше да има някаква полза от това? Пристъпи напред, пое контрола над кафеникавите ръце, държащи банкнотите, избра една десетачка и я подаде на шофьора.

— Задръжете рестото — каза.

— Благодаря ви, госпожо!

Сузана отвори вратата откъм тротоара и в същия момент чу някакъв роботов глас, който сепна както нея, така и Мия, напомняйки и

да не забрави багажа си. Гласът, който принадлежеше на някоя си Упи Голдбърг, можеше да си гледа работата — Сузана-Мия нямаше никакъв багаж, а скоро и двете щяха да бъдат освободени от бремето, което носеха.

После чу китарата. Точно в мига, когато натъпкваше останалите банкноти в джоба си и още не беше стъпила на тротоара. Мия отново беше поела контрола над управлението, след като Сузана разреши поредното и затруднение, и съпругата на Еди Дийн изпита гняв — този път истински, (моето тяло, това е моето тяло, мамка му, поне от кръста нагоре, а това включва главата и мозъка вътре в нея!) ала после се примири. Имаше ли смисъл? Мия беше по-силната. Сузана нямаше никаква представа защо бе така, но фактът си беше факт.

Тъмнокожата жена започваше да се поддава на отчаянието. То се явяваше при нея под формата на измамното спокойствие, което обзема шофьорите, натискащи безпомощно спирачките, докато колите им се носят стремително към железопътните прелези, пилотите на самолетите, чиито двигатели са замрели... и стрелците, изправени пред последното си изпитание. По-късно навярно щеше да се бори, ако преценеше, че борбата си заслужава... Щеше да се бори, за да спаси себе си или бебето, но не и Мия — това бе категоричното и решение. Похитителката и сама беше премахнала всичките си шансове за спасение в лицето на Сузана.

Засега може би нямаше какво друго да стори, освен да върне стрелката на циферблата „РОДИЛНИ БОЛКИ“ обратно на 10. Помисли си, че сигурно беше в състояние да свърши поне тази работа.

Преди това обаче... музиката. Китарата. Тя бе слушала тази песен — дори я знаеше много добре. Самата тя я беше пяла пред жителите на Кала Брин Стърджис вечерта на пристигането им в градчето.

След всичко, което беше преживяла, след като бе срещнала Роланд, да чуе „Затворник на вечната печал“ на тази нюйоркска улица не и се стори като елементарно съвпадение. Навярно това беше възплъщението на всички народни песни, на които се бе наслаждавала, докато беше младо момиче... на всички онези парчета, които я бяха прелъстили и я бяха вдъхновили да се захване с борбата за граждански права на чернокожите... и благодарение на които най-накрая се бе озовала в Оксфорд, Мисисипи. Онези дни бяха безвъзвратно отминали

— сега се чувстваше толкова остаряла — ала тъжната и простишка история в тази песен продължаваше да я вълнува. „Дикси Пиг“ се намираше на една пряка оттук. След като Мия преминеше през вратата му, Сузана вече щеше да се намира във Владенията на Пурпурния крал. Нямаше никакви илюзии по отношение на това. Не очакваше да излезе оттам, нито пък се надяваше да види някой от приятелите си или любимия си отново... като не изключваше и възможността да умре заедно с Мия, докато измамената и похитителка надаваше кански вой пред Уолтър. Всички тези мисли обаче останаха на заден план — в момента за нея съществуваше единствено песента, на която се наслаждаваше. Дали това бе предсмъртната и песен? Ако беше така, чудесно. Сузана, дъщеря на Дан, си помисли, че положението би могло да бъде къде-къде по-лошо.

ТРИ

Уличният музикант се бе разположил пред едно кафене, наречено „Черна меласа“. Калъфът за китарата му лежеше отворен пред него, а в кадифената му пурпурна вътрешност (с абсолютно същия цвят като килимчето в спалнята на сай Кинг в Бриджтън, кажете „амин“) се търкаляха монети и банкноти, които като че ли трябваше да подсетят заваяните минувачи какво точно трябваше да сторят. Мъжът бе седнал на дървен куб, който изглеждаше досущ като онзи, на който заставаха преподобният Ърл Хариган, докато изнасяше проповедта си.

Сузана си помисли, че човекът, изглежда, бе привършил за тази вечер — бе облякъл якето си с нашивка на „Ню Йорк Янкис“ на ръкава, а на главата си беше сложил шапка с надпис „ДЖОН ЛЕНЪН Е ЖИВ“ точно над козирката. Табелката, която вероятно е стояла пред него, сега лежеше в калъфа с буквите надолу. Ала нито Мия, нито Сузана се интересуваха какво е изписано на нея.

Мъжът погледна към тъмнокожата жена, усмихна се и престана да свири. Тя му подаде една от останалите банкноти и му каза:

— Ще ви дам това, ако изсвите отново тази песен. Обаче цялата.

Човекът изглеждаше на около двацет години. Не можеше да се каже, че изглеждаше добре с бледата си, петниста кожа, златната халка, пробила една от ноздрите му и цигарата, стърчаща от ъгълчето на устата му, ала поне имаше предприемчив дух. Очите му се разшириха, когато видя чий лик се мъдреше на банкнотата, която непознатата чернокожа държеше.

— Госпожо, за петдесет кинта ще ви изсвирия всяка песен на Ралф Стенли, която знам..., а аз-поназнайвам доста негови парчета.

— Тази ще е достатъчна — рече Мия и му подхвърли петдесетачката. Тя се завъртя във въздуха и се приземи в калъфа с пурпурна подплата. Пъпчивият младеж я зяпаше така, сякаш не вярваше на очите си.

— Побързай — каза Мия. Сузана млъчеше, но похитителката и усети, че наостря уши. — Имам важна работа. Започвай да свириш.

И така уличният китарист, разположил се на едно дървено блокче пред кафенето „Черна меласа“, започна да изпълнява песента, която Сузана бе чула за пръв път в „Гладното око“, песента, която бе слушала безброй пъти, която бе пяла на толкова много забави, че вече не помнеше броя им, а веднъж дори и зад един мотел в Оксфорд, Мисисипи. Това бе станало в нощта, преди да ги хвърлят в затвора. Така беше. Тогава трите момчета, които се бореха за правото на глас на чернокожите, се намираха в неизвестност вече над трийсет дни. Най-вероятно телата им гниеха в черната пръст на Мисисипи, някъде в общинската земя на Филадельфия (всъщност впоследствие трупите им бяха открити в градчето Лонгдейл, ще извикате ли „алилуя“, браво, хайде сега кажете „амин“). Селяндурите отново бяха започнали да размахват прословутия Бял чук, ала въпреки всичко те продължиха да пеят. Одета Холмс — или Дет, както я наричаха в онези дни — бе подела тази песен и тогава всички бяха последвали примера и (само дето момчетата пееха „затворник“, а момичетата — „затворничка“). Сега, погълната от Когана, който се бе превърнал в неин концлагер, Сузана слушаше как този блед младеж, който още не е бил роден в онези кошмарни дни, я изпълняваше отново. Бентът на паметта и изведнъж се сгромоляса и могъщата вълна на болезнените и спомени помете Мия, която ни най-малко не очакваше подобно нещо.

ЧЕТИРИ

В страната на спомените времето винаги е сега. В Кралството на предходното часовниците тиктакат... ала ръцете им никога не помръдват. Има Неоткрита врата (О, изгубено) и паметта е ключът, който я отваря.

ПЕТ

Техните имена са Чейни, Гудман, Шуърнър; това са тези, които падат под ударите на Белия чук на 19 юни 1964 година. О, Дискordia!

ШЕСТ

Те са отседнали в някакво хотелче, наречено „Моторът при синята луна“, в негърската част на Оксфорд, Мисисипи. То е собственост на Лестър Бамбри, чийто брат Джон е пастор на Първа афроамериканска методистка църква в Оксфорд, ще извикате ли „алилуя“, bravo, хайде сега кажете „амин“.

Датата е 19 юли 1964 година — един месец след изчезването на Чейни, Гудман и Шуърнър. Три дни след изчезването им нейде около Филадельфия в църквата на Джон Бамбри имаше събрание и местните чернокожи активисти казаха на присъстващите бели северняци, че в светлината на текущите събития са свободни да се прибират по домовете си. Някои от тях наистина се прибраха вкъщи, слава на Бога, ала Одета Холмс и осемнайсет други останаха. Да. Именно те са отседнали в хотела „Моторът при синята луна“. От време на време излизат през нощта, Делбърт Андерсън носи китарата си и всички пеят. „Ще бъда освободен“, пеят те, както и

„Джон Хенри“, пеят, ще замахнем със сабите (велики Боже, кажете Госпот-Бомб), а също и „Отнесени от вихъра“, и

„Блусът на колебанието“ от преподобния Гари Дейвис, и всички се смеят на малко неприличния текст: „Доларът си е долар и центът си е цент, ех, колко жени щях да имам, ако бях президент“, пеят те, както и

„Няма да марширувам повече“,
в Страната на спомените и Кралството на предходното те пеят,
в пламтящата им кръв и силата на телата им,
в смелостта на умовете им те пеят,
отричайки Дискordia,
отричайки кан-тои в подкрепа на Ган Създателя, Ган Зло-
губителя
те не знаят тези имена
те знаят всички тези имена
сърцето пее онова, което трябва да запее,
кръвта знае онова, което кръвта знае

на Пътя на Лъча сърцата ни знаят всички тайни
и те пеят
пеят
Одета започва и Даръл Андерсън засвирва; тя пее:
— Аз съм затворничка на вечната печал...
и скитам се нещастна по света...
сбогувам се със Кентъки сега...

СЕДЕМ

И така Мия е запратена през Неоткритата врата в Страната на спомените и се озовава в обраслия с плевели двор зад хотела „Моторът при синята луна“, собственост на Лестър Бамбри, и ето какво чу... (чува)

ОСЕМ

Мия чува как жената, която после ще се превърне в Сузана, пее своята песен. Тя чува как останалите се присъединяват към нея един по един, докато накрая всички пеят заедно като в хор, а над тях е надвиснала луната на Мисисипи, обливаща лицата им — някои черни, други бели — със сиянието си, както и студените стоманени релси, които се простират зад хотела. Тези релси водят на юг, към градчето Лонгдейл, където на 5 август 1964 година ще бъдат открити жестоко обезобразените трупове на техните приятели — Джеймс Чейни, на двайсет и една; Андрю Гудман, на двайсет и две; Майкъл Шуърнър, на двайсет и четири. О, Дискordia! Радвайте се, поклонници на мрака, гдето сияе аленото Око.

Тя ги чува как пеят.

*„Обречена да бродя без другар...
без топлинката на приятелска ръка...
през ветрове и бури, суграшица и дъжд...
на север скитам пак...
може би ще хвана следващия влак...“*

Нищо не отваря окото на паметта така както една песен и Мия се издига на крилете на спомените на Сузана, които я отнасят там, където Дет и нейните ка-другари пеят под сребристите лунни лъчи. Ничията дъщеря ги гледа как вървят със сплетени ръце, пеещи (о, дълбоко във сърцето си аз знам... аз вярвам...) друга песен — тази, която според тях ги характеризира най-точно. Лицата, които ги наблюдават от двете страни на улицата, са изкривени от омраза. Юмруците, които биват размахвани срещу тях, са покрити с мазоли. Устните на жените се присвиват, за да изстрелят храчките им върху бузите на демонстрантите — жени с мръсни коси, безцветни ризи и боси крака, напъхани в изподраскани, безформени обувки. Има мъже в работни комбинезони (някой да каже „алилуя“). Има и тийнейджъри с чисти

бели пуловери и прически тип „канадска ливада“, един, от които крещи към Одета, произнасяйки отчетливо всяка дума:

— Ще убием! Всяка! Шибана! Чернилка! Която стъпи в двора на Университета!

И другарство. Въпреки страха. А може би именно заради страха. Чувството, че вършат нещо от изключителна значимост — в името на вечността. Те ще променят Америка и ако цената е кръвта — е, голяма работа — ще я платят. Истина ви казвам, кажете „алилуя“, слава на Господа, хайде сега извикайте „амин“!

После се появява бялото момче на име Даръл и отначало той не можеше, беше мек и не можеше, ала после го вдигна и онази другата в нея — кресливата, подиграваща се, грозна друга — не посмя да се приближи. Даръл и Дет лежат заедно до настъпването на изгрева, заспали в поза „лъжица“ под луната на Мисисипи. Заслушани в цвърченето на щурците. Заслушани в крясъците на совите. Заслушани в тихото бръмчене на Земята, която се върти около своята ос, навлизайки все по-навътре и по-навътре в двайсети век. Те са млади, кръвта им ври и кипи и изобщо не се съмняват в способността си да променят всичко.

Настана време да ти кажа аз „сбогом“, о, любими мой...

Това е нейната песен сред бурениялия двор зад хотела „Моторът при синята луна“; това е нейната песен под лунните лъчи.

Навярно няма аз да зърна отново твоето лице...

Това е апотеоз на живота на Одета Холмс и Мия е там! Тя вижда и усеща всичко, погълната от бляскавата и според някои наивна надежда (ах, ала аз ще кажа „алилуя“, а после всички ще извикаме „Госпот-Бомб“!). Ничията дъщеря разбира как постоянният страх прави приятелите на Дет още по-скъпи; как той разтяга времето, докато всеки ден не се превърне във вечност, преливаща в кадифена нощ, и те знаят, че Джеймс Чейни е мъртъв (истина ви казвам) знаят, че Андрю Гудман е мъртъв (кажете „алилуя“) знаят, че Майкъл Шуърнър — най-големият от всички тях и същевременно младок на двайсет и четири — е мъртъв. (Извикайте „амин!“ с пълно гърло!)

Те знаят и че всеки от тях също може да свърши в калта на Лонгдейл или Филадельфия. По всяко време. В нощта след скромната им демонстрация зад хотела „Моторът при синята луна“ повечето от тях, включително и Одета, ще бъдат хвърлени в затвора и това щеше да

отбележи началото на униженията. Тази нощ обаче тя беше със своите приятели, със своя любим, всички бяха едно цяло, а Дискордия беше прогонена. Тази нощ те пеят, прегърнали се един друг.

Момичетата пеят „затворничка“, а момчетата — „затворник“.

Мия е поразена от силната им обич един към друг; тя е въодушевена от простотата на онова, в което вярват.

В началото, твърде зашеметена, за да се засмее или да заплаче, тя е в състояние единствено да слуша унесено.

ДЕВЕТ

Когато младежът с китарата запя четвъртия куплет, Сузана се присъедини към него — отначало колебливо, а после — след като видя окуражаващата му усмивка — с пълно гърло, извисявайки глас над неговия:

*Кучешко ни дават на закуска,
на вечеря — боб със сух комат.
Тежка е съдбата на миньора —
легло няма, няма и обяд...*

ДЕСЕТ

Младежът спря да свири след този куплет и вдигна поглед към Сузана-Мия.

— Мислех си, че само аз знам тази част — рече той, очевидно приятно изненадан. — Това е начинът, по който Волните ездаци обичаха да...

— Не — каза тихо Сузана. — Не те. Хората, ратуващи за гласоподавателни права, пееха за кучешкото. Хората, които дойдоха в Оксфорд през лятото на 1964. Когато бяха убити онези момчета.

— Шуърнър и Гудман — заяви младежът. — Не мога да се сетя за името на третия...

— Джеймс Чейни — промълви Сузана. — Имаше страхотна коса.

— Говориш така, сякаш го познаваш — отбеляза уличният музикант. — Но ти едва ли си на повече от... трийсет?

Сузана смяташе, че изглежда на доста повече от трийсет години, особено тази вечер, ала да не забравяме, че този млад мъж сега имаше петдесет долара повече в калъфа на китарата си и навярно това се бе отразило на зрението му.

— Майка ми е прекарала лятото на шейсет и четвърта в Нешоба Каунти — рече Сузана и само с тези две спонтанно подбрани думи — „майка ми“ — нанесе на похитителката си повече вреди, отколкото някога можеше да си представи. Тези думи отвориха кървава рана в сърцето на Мия.

— Браво на майка ти! — възкликна младежът и се усмихна. После усмивката му помръкна. Той взе петдесетачката от калъфа и я подаде. — Вземете си парите. За мен беше удоволствие да попея с вас, мадам.

— Наистина не мога — усмихна се и тъмнокожата жена. — Помни борбата, това ще е напълно достатъчно за мен. И не забравяй Джими, Анди и Майкъл, ако обичаш. Това ще ми бъде предостатъчно.

— Моля ви — продължи да настоява младият мъж. Усмивката отново бе разцъфнала на устните му, ала този път в нея имаше и нещо

тревожно. Той можеше да е всеки от онези младежи от Страната на предходното, които пееха на лунната светлина между порутеното здание на хотела и блестящите железопътни релси; можеше да бъде всеки в красотата и безгрижния цъфтеж на младостта си. В този миг дори Мия го обикна — мъничето и сякаш премина на заден план на фона на неговото сияние. Тя знаеше, че в много отношения това беше фалшиво сияние, породено единствено от реминисценциите на Сузана, обаче в дълбините на сърцето си усещаше, че в него има нещо до болка истинско. Беше абсолютно сигурна в едно — само такава създание като нея, което притежава безсмъртието и се е отказало от него, може да оцени храбростта, която е необходима, за да се опълчиш срещу силите на Дискордия. Да рискуваш крехката красота, като поставиш убежденията си пред личната си безопасност.

— Направи го щастлив, взemi си парите — рече ничията дъщеря на Сузана, ала без да пристъпи напред и да накара безногата жена да стори това. Нека тя сама направеше своя избор.

Преди съпругата на Еди Дийн да може да отговори, аларменият сигнал в Когана изведнъж се включи, изпълвайки двойното им съзнание с пронизителен шум и червена светлина.

Сузана незабавно се обърна в тази посока, ала в същия момент Мия я сграбчи за китката, заковавайки я на място.

— Какво става? Какво не е наред?

— Пусни ме!

Безногата жена се изтръгна от болезнената хватка и преди похитителката и да успее да я докопа отново, вече беше изчезнала.

ЕДИНАЙСЕТ

Коганът на Сузана пулсираше и пламтеше в червена светлина. От високоговорителите над главата и се разнасяше пронизителен вой. Всички телевизионни екрани, с изключение на два-единият, от които продължаваше да показва уличния музикант от ъгъла на „Лексингтън“ и Шейсета, а другият — спящото бебе — бяха угаснали. Пропуканият под вибрираше под краката и, а от пукнатините изригваха облаци прах като необичайни гейзери. Едно от контролните табла беше потъмняло, а друго бе обгърнато от пламъци. Това не изглеждаше добре. Сякаш в потвърждение на преценката и подобният на Блейн глас на Когана внезапно заговори отново:

— ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! ПРЕТОВАРВАНЕ НА СИСТЕМИТЕ! АКО НЕ СЕ НАМАЛИ МОЩНОСТТА В СЕКТОР АЛФА, СЛЕД 40 СЕКУНДИ ОЧАКВАЙТЕ ПЪЛНО ИЗКЛЮЧВАНЕ НА ЦЯЛАТА СИСТЕМА!

Сузана не помнеше никакъв сектор Алфа от предишните си идвания тук, ала ето, че сега видя табелка, носеща точно това наименование. Това никак не я изненада. Едно от таблата наблизо изведнъж избухна в дъжд от оранжеви искри, които подпалиха седалката на стола. Още няколко от панелите на тавана се продъниха, завличайки със себе си плетеници от електрически кабели.

— АКО НЕ СЕ НАМАЛИ МОЩНОСТТА В СЕКТОР АЛФА, СЛЕД 40 СЕКУНДИ ОЧАКВАЙТЕ ПЪЛНО ИЗКЛЮЧВАНЕ НА ЦЯЛАТА СИСТЕМА!

Какво ли беше състоянието на скалата за „ЕМОЦИОНАЛНО СЪСТОЯНИЕ“?

— Майната и! — измърмори на себе си Сузана. Добре, ами на „МЪНИЧЕТО“? Как стояха нещата там?

След моментен размисъл тъмнокожата жена премести ръчката от „СПИ“ на „БУДНО“ и обезпокояващите сини очи веднага се отвориха, вирайки се в Сузана с нещо като свиреп любопитство.

„Детето на Роланд — помисли си с болезнени чувства. — Кое то същевременно е и мое. Ами Мия? Момиче, ти не си нищо повече от

ка-май. Съжалявам за теб.“

Ка-май, да. Не просто жертва, а жертва на ка — жертва на съдбата.

— АКО НЕ СЕ НАМАЛИ МОЩНОСТТА В СЕКТОР АЛФА, СЛЕД 25 СЕКУНДИ ОЧАКВАЙТЕ ПЪЛНО ИЗКЛЮЧВАНЕ НА ЦЯЛАТА СИСТЕМА!

Е, значи от събуждането на бебето нямаше никаква полза — поне що се отнася до предотвратяването на тоталния срив на системата. Беше време за план Б.

Тя се протегна към регулатора на абсурдно изглеждащия циферблат с надпис „РОДИЛНИ БОЛКИ“, който приличаше толкова много на циферблата на фурната у дома. Връщането на стрелката към пункт 2 се оказа доста трудно и адски болезнено. Завъртането в другата посока бе по-лесно и — нещо много важно — не бе съпроводено с никакви болки. Сузана просто почувства известно облекчение дълбоко в главата си като че ли някаква мускулна група, подложена на непрекъснато натоварване през последните часове, сега най-накрая се освободи от напрежението. Пронизителният вой на високоговорителите престана. Тъмнокожата жена спря стрелката на „РОДИЛНИ БОЛКИ“ на 8, спря се, после сви рамене. Какво пък, мамка му, беше време да приключи с тази работа веднъж завинаги. Завъртя регулатора на 10 и в същия миг неизмерима болка присви корема и, след което се затъркаля надолу, вкопчвайки се в таза и. Сузана трябваше да стисне устни с всички сили, за да не изпищи. — МОЩНОСТТА В СЕКТОР АЛФА БЕ НАМАЛЕНА — избумтя гласът, след което добави с типичния провлачен говор ала Джон Уейн, който безногата жена познаваше много добре. — БЛАГОДАРНОСТИ, МАЛКА КАУБОЙКЕ. Тя отново стисна устни, потискайки друг писък — този път не от болка, а от страх. Опитваше се да си внуши, че Блейн Моно бе мъртъв и че този глас идва от някой гаден шегобиец от собственото и подсъзнание, ала това не прогони тревогите и.

— РАЖДАНЕТО... ЗАПОЧНА — каза усиленият от тонколониите глас, зарязвайки гласа на Джон Уейн. — РАЖДАНЕТО...ЗАПОЧНА. — След което, имитирайки носовия тембър на Боб Дилън, запя, разпращайки тръпки на ужас по цялото и тяло: — ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН... БЕБЕНЦЕ!... ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН... ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН... СКЪПИ МОРДРЕД... ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

Сузана си представи, че на стената зад нея виси пожарогасител и когато се обърна, той беше там (е, не си беше представляла малкия надпис, който гласеше: „САМО Вие И «СОМБРА» МОЖЕТЕ ДА ПРЕДОТВРАТИТЕ РАЗПРОСТРАНЕНИЕТО НА ПОЖАРА“ — това заедно с картинката на мечока Шардик с шапката на мечето Смоуки беше дело на онзи незнаен шегобиец). Докато прекосяваше неравния напукан под, заобикаляйки падналите панели с флуоресцентни лампи, бе раздрана от нов пристъп на болка, която възпламени корема и бедрата и. Изведнъж и се прииска да се превие на две, докато изгарящата вълна на агонията, предизвикана от непосилното бреме в утробата и, не отшумеше.

„Няма да продължи много дълго — каза си тя с глас, който беше отчасти на Сузана и отчасти на Дета.

— Не, мадам. Мъничето идва с експресния влак!“ Ала ето че болката понамаля. Когато почувства това, Сузана свали пожарогасителя от конзолата му и го насочи към горящото контролно табло. Пяната, избълвана от тънкия черен мундщук, потуши пламъците. Чу се противен съскащ звук и се разнесе мирис на изгоряла коса.

— ПОЖАРЪТ... Е ЗАГАСЕН — каза Гласът на Когана. — ПОЖАРЪТ... Е ЗАГАСЕН. — После светкавично се промени, превръщайки се в плътния акцент на британски лорд: — ИЗЗЗ-КЛЮЧИТЕЛНО ДОБРО ПРЕДСТАВЛЕНИЕ, СУУ-ЗАННА! АБСОЛЮТНО БРИЛЛЛ-ЯТНО!

Тъмнокожата жена се заклатушка отново по вибрацията, пропука под на Когана, приближи се до микрофона и го включи. Погледна нагоре и видя на един от работещите монитори, че Мия тъкмо пресича Шейсета улица. Тогава забеляза зелената тента с нарисуваното прасе и сърцето и се сви. Не Шейсета, а Шейсет и първа. Крадливата май-кучка най-накрая бе стигнала до целта си.

— Еди! — извика тя в микрофона. — Еди или Роланд! — Мамка му, защо не се опитахте да се свърже с целия ка-тет. — Джейк! Татко Калахан! Стигнахме до „Дикси Пиг“ и съвсем скоро ще родим проклетото бебе! Елате, ако можете, ала бъдете много предпазливи! Тя погледна отново към екрана. Мия бе пресякла улицата и вече се намираше от страната на заведението, загледана в зеления навес. Изглежда, се колебаеше. Дали можеше да прочете думите „Дикси

Пиг“? Най-вероятно не, ала със сигурност щеше да се досети по рисунката. Това усмихнато, димящо прасе. В такъв случай колебанието и едва ли щеше да продължи дълго, особено и след като раждането бе започнало.

— Еди, трябва да тръгвам. Обичам те, захарче! Запомни това — каквото и да се случи! Никога не го забравяй! Обичам те! Гово... — Погледът и попадна върху полукръглия дисплей на контролното табло до микрофона. Стрелката беше напуснала червеното поле. Сузана си помисли, че щеше да остане в жълтия сектор, докато раждането не приключеше, след което щеше да се насочи към зеления. Освен ако нещо не се объркаше.

Тя осъзна, че все още стиска микрофона.

— Говори Сузана-Мия. Прекъсвам връзката. Бог да бъде с вас, момчета. Бог и ка.

Тъмнокожата жена остави микрофона и затвори очи.

ДВАНАЙСЕТ

Сузана веднага почувства, че с Мия става нещо. Макар че бяха стигнали до „Дикси Пиг“ и родилният процес бе започнал, съзнанието на ничията дъщеря се намираше другаде. То бе насочено към Одета Холмс и към онова, което Майкъл Шуърнър бе нарекъл „Летен проект Мисисипи“. (Оксфордските селяндури пък го бяха кръстили „Чифутчето“.) Емоционалната атмосфера, с която Сузана се сблъска при завръщането си, беше натежала като застиналия есенен въздух преди разразяването на бясна септемврийска буря.

— Сузана! Сузана, дъще на Дан!

— Да, Мия.

— Аз приех смъртния живот.

— Да, така ми каза.

Ничията дъщеря определено изглеждаше смъртна във Федик. Смъртна и страшно бременна.

— И въпреки това съм пропуснала повечето неща, които изпълват със смисъл краткотрайния човешки живот. Нали? — Мъката, с която бяха изречени тези думи, бе непоносима; още по-ужасна обаче беше неочакваната им поява. — И не разполагаме с никакво време да ми разкажеш. Не и сега.

— Да отидем някъде другаде — предложи Сузана без особени надежди. — Можем да извикаме такси и да отидем в някоя болница. Ще го родим заедно, Мия. Можем дори да го отгледаме за...

— Ако го родим на което и да е друго място освен това, мъничето ще умре, а и ние заедно с него. — Ничията дъщеря беше сто процента убедена в думите си. — И аз ще го родя. Бях измамена от всички, с изключение на мъничето ми, и ще го родя сама. Обаче... Сузана... преди да влезем... ти каза нещо за майка си.

— Излъгах. Самата аз бях в Оксфорд. Да излъжа беше по-лесно, отколкото да тръгна да обяснявам за пътуванията във времето и паралелните светове.

— Покажи ми истината. Покажи ми майка си. Покажи ми я, моля аз!

Нямаха никакво време да обсъждат желанието на Мия; Сузана можеше или да го отхвърли, или да задоволи любопитството на похитителката си. Тя избра второто.

— Погледни — рече.

ТРИНАЙСЕТ

В Страната на спомените времето винаги е Сега. Има Неоткрита врата (О, Изгубено) и когато Сузана я намери и я отвори, Мия видя жена с прибрана тъмна коса и изумително красиви сиви очи. На шията и има брошка. Тя седи на кухненската маса, тази жена, обляна от вечните слънчеви лъчи. В този спомен часът е винаги два и десет следобед, месецът е октомври, Голямата война е свършила, по радиото се чува гласът на Ирен Дей, а ароматът на джинджифилов сладкиш изпълва стаята.

— Одета, ела и седни при мен — казва жената на масата. — Вземи си нещо сладичко. Изглеждаш много добре, момиче. И тя се усмихва.

О, ти, изгубен безвъзвратно, единствено от вятъра оплакан, самотен дух, отново се върни!

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Колко прозаично, навярно бихте възкликнали. Младо момиче се връща вкъщи от училище, понесло чантата с учебниците в едната си ръка и сака за физкултура в другата, облечено с бяла блузка и плисирана карирана пола, с чорапки с панделки отстрани (оранжева и черна, цветовете на училището). Майка и, която седи на кухненската маса, вдига очи и предлага на дъщеря си парченце джинджифилов сладкиш, който току-що е извадила от фурната. Това е само един миг от милиардите такива мигове, един мъничък атом от веригата събития, наречени човешки живот. Ала този миг остави Мия буквално без дъх (много добре изглеждаш, момиче) и и показа по един конкретен начин онова, което тя не бе осъзнавала преди — какво прекрасно нещо беше майчинството...стига да имаше възможността да измине естествения си, необезпокояван от никого път. Отплатата? Неизмерима.

Накрая ти можеше да бъдеш жената, обляна от слънчевите лъчи. Ти можеше да си тази, която съзерцава детето, отплаващо от спокойното заливче на детството. Ти можеше да си вятърът в разперените платна на това дете. Ти.

„Одета, ела и седни при мен.“

Дъхът на Мия застина в дробовете и.

„Вземи си нещо сладичко.“

Очите и се замъглиха — образът на ухиленото прасе първо стана двоен, а после — четворен.

„Изглеждаш много добре, момиче.“

Някакво време беше по-добре от никакво време. Дори пет години — или три — беше по-добре от нищо. Тя не знаеше да чете, не беше ходила в „Морхаус“, нито пък в „Мор и хаос“, ала можеше без проблеми да извърши следното математическо действие — три = по-добре от нищо. Дори едно = по-добре от нищо. Да... Да, но...

Мия си представи как синеокото и момче пристъпва през вратата, тази, която беше открита, а не изгубена. Представи си как му казва:

„Изглеждаш много добре, сине!“

Ничията дъщеря започна да ридае.
„Какво направих?“ — беше ужасен въпрос.
„Какво още бих могла да сторя?“ — бе навярно още по-лош.
О, Дискordia!

ПЕТНАЙСЕТ

Това бе единствената възможност Сузана да стори нещо — сега, докато Мия стоеше в подножието на стъпалата, водещи към гибелта и. Тъмнокожата жена бръкна в джоба на дънките си и докосна костенурката — skolpadda. Шоколадовите и пръсти, отделени от бялата кожа на бедрото на ничията дъщеря единствено от тънкия хастар, се заключиха около статуетката.

Сузана я измъкна и я подхвърли зад себе си. Миниатюрната костенурка се превъртя и се изтърколи в канавката. От нейната ръка в скута на ка.

В този момент Мия я замъкна нагоре по трите стъпала към двойните врати на „Дикси Пиг“.

ШЕСТНАЙСЕТ

Вътре беше доста мрачно и в началото Мия не можа да види нищо друго освен мъждукащите червеникаво оранжеви лампи. Електрически версии на факлите, които все още осветяваха някои от помещенията в замъка Дискордия. Обонянieto и обаче нямаше нужда от адаптиране и въпреки че контракциите разтърсваха болезнено утробата и, стомахът и веднага реагира на миризмата на печено прасенце, надавайки вой да бъде напълнен. Мъничето и искаше да бъде нахранено.

— Това не е свинско, Мия — каза Сузана, ала похитителката и не и обърна никакво внимание.

Когато вратите зад нея се затвориха — до всяка бе застанал по един мъж (или подобно на мъж създание) — тя започна да вижда по-добре. Намираше се в единия край на продълговатото, тясно помещение, изпълняващо ролята на трапезария. На всяка маса имаше свещ, поставена в боядисан в оранжево свещник. Пламъчетата блестяха като лисичи очи. Подът във фоайето бе облицован с черен мрамор, ала от бюрото на оберкелнера нататък вече беше покрит с килим с тъмнопурпурен цвят.

Там бе застанал мъж на около шейсет години, чиято бяла коса бе сресана назад, разкривайки изпитото му, хищно лице. Това бе лице на интелигентен човек, ала дрехите му — крещящо жълтото спортно сако, червената риза, черната вратовръзка — напомняха облеклото на продавач на автомобили втора ръка или на комарджия, специализирал се в ограбването на селските лапни-шарани. На челото му се виждаше червена дупка с диаметър над два сантиметра, сякаш някой го бе прострелял от упор. В нея бълбукаше кръв, която обаче все не потичаше по бледата му кожа. На масите в трапезарията седяха петдесетина мъже и не повече от трийсет жени. Повечето бяха облечени в също толкова безвкусни и крещящи тоалети като белокосия джентълмен. На месестите им пръсти блестяха масивни пръстени, а от ушите на дамите висяха диамантени обици, които проблеснаха на оранжевата светлина.

Сред присъстващите имаше и една неголяма част, която носеше по-обикновени дрехи — тяхната униформа се състоеше от дънки и бели ризи. Тези екземпляри имаха бледи лица, а бдителните им очи сякаш се състояха само от зеници. Около телата им се виждаше синя аура, която изчезваше от време на време, а после пак се появяваше. Тези същества се сториха на ничията дъщеря по-човешки от натруфените отрепки от мъжки и женски пол. Това бяха вампири — нямаше нужда да види заострените им зъби, които усмивките им разкриваха, за да разбере това — ала пак и приличаха повече на хора, отколкото сбирщината на Сейър. Може би, защото едно време поне са били хора. Докато другите...

„Лицата им са само маски — помисли си тя с нарастваща тревога. — Под маските на Вълците се виждаха електрически хора — работи — какво ли обаче се криеше под тези лица?“

В продълговатото помещение цареше мъртвешка тишина, ала от нейде наблизко до слуха и достигаше приглушеният шум от разговори, смях, звън на чаши и дрънчене на метални прибори в порцелан. Чуваше се разливане на течности — вода или вино, предположи тя — както и силен кикот.

Двама от присъстващите отрепки — извънредно дебел мъж в смокинг с карирани ревери и червена папийонка и не по-малко пълна жена в сребриста рокля без презрамки от ламе — се обърнаха към източника на тези звуци с очевидно недоволство. Смахът и разговорите сякаш се чуваха иззад пищния гоблен, изобразяващ пируващи рицари и техните дами. Когато дебелията двойка завъртя глави натам, Мия забеляза, че лицата им се набръчкаха като сплъстен памук и за миг под извивката на челюстта им се мярна нещо тъмноресно и обрасло с косми.

— Сузана, това кожа ли е? — попита Мия. — Мили Боже, това кожата им ли е?

Безногата жена не каза нищо — нито „Нали ти казах“, нито дори „Не те ли предупредих?“. Вече нямаше смисъл от подобни неща. Беше твърде късно за гняв (или за каквито и да било други чувства) и Сузана изпита искрено съжаление към жената, която я бе довела тук. Да, Мия беше лъгала и я беше предала; бе направила всичко възможно да убият Еди и Роланд, ала имаше ли изобщо някакъв избор? Сузана си помисли

с горчивина, че вече можеше да даде точно определение на ка-май — това означаваше да ти дадат надежда, но не и възможност за избор.

„Все едно да подариш мотоциклет на слепец“ — помисли си.

Ричард Сейър — кокалестият мъж на средна възраст с пълни устни и широко чело, който не бе лишен от известен чар — започна да ръкопляска. Пръстените по ръцете му проблеснаха. Жълтият му блейзър искреше на мъждивата светлина.

— Хайл, Мия! — извика той.

— Хайл, Мия! — подеха останалите.

— Хайл, Майко!

— Хайл, Майко! — извикаха вампирите и отрепките, след което също взеха да ръкопляска. Въпреки че аплодисментите им бяха доста възторжени, акустиката на помещението притъпяваше звука и го превръщаше в нещо като пърхане на прилепови криле. Хищен, гладен звук, който караше стомаха на Сузана да се свива от отвращение. В същото време бе разтърсена от поредната контракция, а краката и се подкосиха. Тя залитна напред, почти приветствайки болката, която замъгляваше сетивата и притъпяваше тревогите и. В същия миг обаче Сейър пристъпи към нея и я хвана под мишниците, предотвратявайки падането и. Сузана си мислеше, че пръстите му ще са ледени, ала всъщност се оказаха горещи като на болен от холера.

Внезапно зърна някаква висока фигура, която излезе от сенките в дъното на помещението. Тя не принадлежеше нито на отрепка, нито на вампир; носеше дънки и обикновена бяла риза, от чиято яка се подаваше главата на птица. Тя бе покрита с гладки тъмножълти пера, а очите и бяха черни. Съществото започна да ръкопляска и тогава тъмнокожата жена забеляза с нарастващ ужас, че дланите му завършват с ястребови нокти вместо с човешки пръсти.

Половин дузина огромни хлебарки изпълзяха изпод една от масите и впериха в нея изпъкналите си очи, с които завършваха антените им. Чудовищно интелигентни очи. Страховитите им мандибули затракаха със звук, наподобяващ смях.

— Хайл, Мия! — чу в главата си тя. Гласовете наподобяваха бръмченето на насекоми.

— Хайл, Майко! — след което отново се скриха сред сенките.

Жената се обърна рязко към двойната врата и видя двама от отрепките, които бяха препречили изхода. О, да, това наистина бяха

маски — от такова разстояние беше невъзможно да не за бележи
лъскавите черни косми, върху които бяха нарисувани човешките лица.
Мия се завъртя към Сейър с натежало сърце. Беше прекалено късно.
Прекалено късно за каквото и да било. Единственото, което и
оставаше, беше да свърши онова, заради което бе дошла тук.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Когато се обърна към вратата, Мия се бе изплъзнала от хватката на Сейър. Сега той отново я сграбчи — този път за лявата ръка. В същия миг тъмнокожата жена почувства как нещо я хваща за дясната длан. Погледна натам и видя дебелата жена в сребристата рокля от ламе — огромният и бюст буквално преливаше от деколтето и което енергично се бореше да го задържи там. Кожата на китките и потрепваше, изпускайки задушливия мирис на талк. На челото и имаше червена кървава рана, която нито преливаше, нито се съсирваше.

„Ето как дишат — помисли си Мия. — Ето как дишат, когато носят тези...“

Обзета от ужас, тя беше забравила напълно както за Сузана Дийн, така и за Дета. Ето защо когато Дета Уокър пристъпи напред — по дяволите, когато се хвърли напред — ничията дъщеря бе неспособна да я спре. Тя забеляза как ръцете и се изстреляха едновременно и пръстите и потънаха в подпухналите бузи на жената със сребристата рокля. Дебеланата изпищя, ала останалите — включително и Сейър — само се изсмяха гръмогласно, сякаш това бе най-смешното нещо, което бяха виждали през живота си.

Маската на човешкия облик се пропука под озадачения поглед на отрепката, след което Дета я съдра. Сузана се сети за онези последни мигове в Замъка над Бездната, когато всичко изведнъж бе застинало неподвижно и небето се беше разкъсало като лист хартия. Дета бе смъкнала маската почти изцяло. От върховете на пръстите и висяха разпарцаливени остатъци, които наподобяваха латекс. Онова, което се показва, представляваше главата на огромен червеникав плъх — отвратителен мутант, чиито жълтеникави зъби стърчаха от устата му, а от ноздрите му висяха някакви неща, подобни на бели червеи.

— Непослушно момиче — рече плъхът, поклащайки заострения си пръст към Сузана-Мия. С другата си ръка отново бе уловил нейната. Спътникът на съществото — отрепка с лъскав яркозелен смокинг — се заливаше от толкова силен смях, че буквално се беше превил на две.

Мия забеляза нещо да се подава от дъното на панталоните му — беше твърде костеливо, за да е опашка, ала нямаше какво друго да е.

— Хайде, Мия — каза и Сейър, повеждайки я напред. Той се наведе към нея и се вгледа изпитателно в очите и, все едно и беше любовник. — Или може би си ти, Одета? Така е, нали? Това си ти, досадна, прекалено образована, противна чернилке.

— Не, аз съм, плъхолико бяло копеле! — изграчи Дета и се изплю в лицето му.

Човекът, с жълтото сако зяпна от изумление. После затвори уста и физиономията му се изкриви от злоба. В помещението отново се бе възцарила гробовна тишина. Той избърса с ръка плунката от лицето си — от маската, която носеше върху лицето си — и се вгледа невярващо в изцапаната си длан.

— Мия? — попита той. — Мия, и ти и позволи да направи такова нещо с мен? С мен — с кръстника на твоето дете?

— Ти ли, бе, кучешко лайно такова! — извика Дета. — Ти смучеш кура на своето ка-татенце, докато същевременно бъркаш с пръст в задника му! Само за това ставаш ти! Ти...

— РАЗКАРАЙ я! — прогърмя гласът на Сейър.

И пред погледите на всички вампири и отрепки в ресторанта Мия направи точно това. Резултатът не закъсня. Гласът на Дета започна да заглъхва, сякаш охранителят я бе хванал за врата и я бе замъкнал към изхода. Тя престана да се опитва да говори и само се изсмя хрипливо, ала след малко и от смеха и не остана и следа.

Сейър стоеше със скръстени пред гърдите си ръце и се взираше мрачно в Мия. Останалите също я наблюдаваха съсредоточено. Неиде зад гоблена с пируващите рицари смехът и разговорите на неznайната компания продължаваха.

— Няма я вече — проговори най-накрая ничията дъщеря. — Проклетата жена я няма. — Въпреки че в ресторанта беше тихо, гласът и едва се чуваше, защото Мия шепнеше. Очите и бяха сведени боязливо надолу, а страните и бяха смъртнобледи. — Моля ви, господин Сейър... сай Сейър... след като направих това, което поискахте от мен, моля ви, сай, кажете ми, че не сте ме излъгали... че аз ще отгледам мъничето си. Моля ви! Ако направите това, никога повече няма да чуετε за онази другата, кълна се в лицето на баща си и в името на майка си!

— Та ти нямаш нито баща, нито майка — процеди Сейър. Гласът му беше изпълнен с презрение. В очите му нямаше никакво място за състраданието и милостта, за които молеше Мия. Червената дупка на челото му се пълнеше с кръв, ала нито капчица от блъбукащата алена течност не потече навън.

Нов пристъп на болка — най-силният досега — заби зъбите си в нея. Мия се олюля, но този път мъжът с пригладената назад коса изобщо не си направи труда да я подхване. Тя се строполи на колене пред него и сложи длани върху лъскавата повърхност на ботушите му от щраусова кожа, вдигайки поглед към бледото му лице. Свирепите му очи я изгледаха надменно над яката на крещящо жълтото спортно сако.

— Моля ви — рече тя. — Умолявам ви, сай, чуйте ме, моля аз! Моля ви — спазете обещанието си, което ми дадохте!

— Мога да го спазя — каза Сейър, — а мога и да не го направя. Знаеш ли, че никога не са облизвали ботушите ми? Представяш ли си? Да съм живял толкова дълго и никога досега да не съм се насладил поне веднъж на едно хубаво, старомодно близане на ботуши.

Някаква жена се изкиска.

Мия се наведе напред.

— Недей, Мия, не трябва да правиш това — изстена Сузана, ала ничията дъщеря изобщо не и обърна внимание. Парализиращата болка, раздираща вътрешностите и, също не я възпря. Тя изплезе език и започна да лиже лъскавата повърхност на ботушите на Ричард Сейър. Нейде много отдалеч Сузана усети вкуса им — имаха вкус на прах, кожа, скръб и унижение.

Известно време Сейър я наблюдаваше с ледено задоволство, след което каза:

— Стига. Достатъчно.

Ръцете му се протегнаха към нея, той я сграбчи за раменете и я изправи. Каменното му лице застина на пет сантиметра от нейното. Сега, след като бе узнала какво представляваха, вече бе невъзможно да не различи маските, които той и останалите носеха. Изпитите му бузи бяха почти прозрачни и под тях се забелязваха тъмноалени косми.

А може би по-точната дума беше козина, след като окосмяването покриваше цялото лице.

— Молбите ти няма да доведат до нищо, Мия — рече той, — ала трябва да призная, че усещането беше забележително.

— Вие ми обещахте! — извика тя, опитвайки се да се освободи от хватката му. В този миг започна поредната контракция и тя се преве на две, опитвайки се да не изкрещи. Когато агонията я поотпусна малко, продължи: — Вие казахте пет години... или може би седем... да, седем... най-доброто за моето мъниче, така казахте...

— Да — отвърна Сейър. — Спомням си това, Мия. Той се намръщи подобно на човек, изправен пред особено труден проблем, след което лицето му се оживи. Онази част от маската му, която покриваше плътта около ъгълчето на устата му, се набръчка за момент, когато мъжът се усмихна. Устните му се разделиха и разкриха дълъг, пожълтял зъб, напомнящ бивна на глиган. Той вдигна ръка и размаха назидателно показалеца си.

— Най-доброто, о, да. Въпросът е дали ти се вписваш в това изискване?

Одобрителен шепот премина през насъбралото се множество — някои от присъстващите дори се изхилиха на духовитостта на Сейър. Мия си спомни как я бяха нарекли „Майко“ и как я поздравяваха с „хайл“, ала в момента това и се струваше адски далечно — като безсмислен фрагмент от забравен сън.

— Обаче беше достатъчно добра да го износиш, нали? — попита Дета от някакво място дълбоко навътре в нея — от карцера всъщност. — Мамка му! Беше достатъчно добра да го износиш, нали?

— Ала бях достатъчно добра, за да го износя, нали? — изстреля Мия в лицето му. — Достатъчно добра, за да изпратя другата в блатото да яде жаби, докато си въобразяваше, че това всъщност е черен хайвер! Бях достатъчно добра за това, нали? Мъжът пред нея примигна, изненадан от тази реакция. Ничията дъщеря посмекчи тона си: — Сай, помисли за всичко онова, от което се отказвах!

— Та ти нямаше нищо! — отвърна и Сейър. — Ти беше чисто и просто един незначителен дух, чието съществуване се въртеше около това да се чукаш с някой случаен пътник! Курви на ветровете — така наричаше себеподобните ти Роланд.

— Тогава помисли за другата — продължаваше Мия. — За тази, която нарича себе си Сузана. Ограбих целия и живот... всичко, което имаше... заради своето мъниче, и то по твоя заповед.

Човекът с жълтото сако махна презрително с ръка.

— Бръщолевенето ти няма да доведе до нищо, Мия. Следователно ще е по-добре да си затвориш плювалника.

Той кимна към една отрепка с широко лице, наподобяващо муцуната на булдог, обрамчено от къдрава сива грива. Съществото пристъпи напред — червената дупка на челото му беше тясна и продълговата и приличаше на окото на китаец. То бе последвано от свирепо гледащо създание с глава на ястреб и тениска, на която пишеше „СИНИТЕ ДЯВОЛИ“. Отрепките минаха от двете и страни и я сграбчиха — хватката на птицата беше особено противна заради грапавите му, люспести пръсти, завършващи с остри закривени нокти.

— Ти беше чудесен опекун — заяви Сейър. — За това няма две мнения. Хайде обаче да не забравяме, че приятелката на Роланд от Гилеад всъщност беше тази, която зачена детето.

— Това е лъжа! — изкрещя ничията дъщеря. — Долна, гнусна, отвратителна... ЛЪЖА!

Той продължи, все едно не я беше чул:

— А и всяка работа изисква конкретни умения. За всяка работа си има майстор, както се казва.

— МОЛЯ ВИ!!! — изпищя Мия.

Човекът-ястреб се хвана с ноктестите си длани за главата и заподскача наляво-надясно, все едно бе оглушал. Пантомимата породила още смях в залата — някои от присъстващите дори заръкопляскаха.

Сузана изведнъж усети как нещо топло се разля по бедрата и — по бедрата на Мия — погледна надолу и видя, че дънките и са потъмнели от влага. Водите и най-накрая бяха изтекли.

— Хайде сега да се приго-ooo-ooo-отвим... за раждането на БЕБЕТО! — заяви възторжено Сейър като че ли беше водещ на някое телевизионно шоу. Имаше твърде много зъби в тази усмивка — по два реда горе и долу. — А после ще видим. Обещавам, че молбата ти ще бъде взета под внимание. Междувременно... Хайл, Мия! Хайл, Майко!

— Хайл, Мия! Хайл, Майко! — подеха останалите и Мия осъзна, че е повлечена към дъното на помещението — мъжът с лице на булдог бе сграбчил лявата и ръка, а човекът-ястреб — дясната. Последният издаваше хриплив, бръмчащ звук всеки път, когато издишваше. Краката и почти не докосваха килима, докато я приближаваха към отрепката с жълтите пера. Човекът-канарче, помисли си тя.

Сейър им махна с ръка да спрат и заговори на човека-канарче, посочвайки към двойните врати, откъдето ничията дъщеря бе влязла. Мия чу името на Роланд, както и това на Джейк. Човекът-канарче кимна. Мъжът с жълтото сако отново посочи към вратата и поклати глава.

„Никой да не влиза — казваше този жест. — Никой.“

Съществото с жълтите пера кимна отново, след което заговори с отвратително цвърчене, от което на Мия и се прииска да закрещи. Тя погледна към отсрещната стена и взорът и попадна на гоблена с рицарите и техните дами. Масата, зад която седяха, и се стори позната — в залата за пиршества на замъка Дискордия имаше същата. Артур Елд седеше начело на масата с корона на главата си, а съпругата му беше заела мястото от дясната му страна. Знаеше, че очите му са сини, понеже ги бе сънувала неведнъж.

Навярно ка абсолютно преднамерено избра точно този момент за внезапно появилото се течение, което премина през „Дикси Пиг“ и повдигна гоблена. Беше само за секунда или две, ала това бе напълно достатъчно за Мия да види другата столова — частна столова — зад него.

На дълга дървена маса под сияещ кристален полилей се бяха разположили може би дузина мъже и жени, чиито хищни лица бяха сбръчкани и деформирани от възраст и зло. Устните им разкриваха закривени букети от зъби; дните, когато тези чудовища можеха да затворят устите си, отдавна бяха отминали. Очите им бяха черни и от ъгълчетата им непрекъснато сълзеше някаква отвратителна смолиста течност. Жълтеникавата им кожа бе покрита с назъбени люспи, а редките туфи козина и придаваха още по-морбиден вид.

— Какви са тези? — извика Мия. — Какви, в името на боговете, са тези същества?

— Мутанти — отвърна Сузана. — А може би хибриди не е точната дума. Това обаче не е толкова важно, Мия. Ти видя онова, което наистина е важно, нали?

Така беше и Сузана го знаеше. Макар че кадифеният гоблен се повдигна съвсем за кратко, и двете успяха да зърнат скарата, поставена в средата на дългата маса, както и обезглавения труп, който се въртеше на нея, докато кожата му хващаше коричка, пукаше се и цвърчеше, отделяйки ароматни сокове. Не, миризмата във въздуха изобщо не

беше на печено прасенце. Нещото, което бе нанизано на шиша, кафяво като гълъб, беше човешко бебе. Създанията около него бяха сложили порцеланови чашки под него, в които събираха соковете му... след което изведнъж вдигнаха наздравица и отпиха.

Течението замря. Каdifеният гоблен възвърна предишното си положение. И преди раждащата жена отново да бъде хваната за ръцете и понесена към дълбините на сградата, издигаща се в множество светове по протежение на Лъча, тя осъзна зловещия хумор на картината. Това, което Артур Елд приближаваше до устата си, не беше агнешко бутче, както човек си мислеше на пръв поглед; това бе бебешко краче. Вокалът, с който Роуина вдигаше тост, бе пълен не с вино, а с кръв.

— Хайл, Мия! — извика Сейър отново. О, та той се намираше в превъзходно настроение — нали пощенският гълъб отново се бе завърнал в гълъбарника си!

— Хайл, Мия! — подеха и другите. Звучеше досущ като скандиране на футболен мач. Съществата зад гоблена също се присъединиха към възгласа със своите гласове, наподобяващи гърлено ръмжене. Ала да не забравяме, че устите им все пак бяха натъпкани с храна.

— Хайл, Майко! — Този път Сейър дори и се поклони подигравателно, като че ли искаше да и покаже колко я уважава.

— Хайл, Майко! — викаха вампирите и отрепките, докато я отнасяха в дълбините на „Дикси Пиг“ — първо в кухнята, после в килера и накрая надолу по стълбите. Там, естествено, имаше врата.

ОСЕМНАЙСЕТ

Сузана разбра, че се намира в кухнята на ресторанта, по гнусната миризма на готвено — не свинско, в никакъв случай; по-скоро онова, което пиратите от осемнайсети век наричаха опърлено прасе.

Откога тази сграда служеше за преден пост на вампирите и отрепките в Ню Йорк? От времето на Калахан — седемдесетте и осемдесетте? А може би от нейното време — от шейсетте години? Най-вероятно от доста по-рано. Тъмнокожата жена предположи, че, тук се е издигала версия на „Дикси Пиг“ още по времето на холандските заселници, изкупили земята на индианците с лъскавите си дрънкулки, забивайки християнските си убеждения дори още по-надълбоко от знамената си. Практични хора, холандците обичаха свинските ребърца и не можеха да понасят никакви магии — били те бели или черни.

Жената зърна съвсем малко от кухнята, ала то беше съвсем достатъчно да се убеди, че тя бе пълно копие на тази в замъка Дискордия. Там Мия беше убила един плъх, който се опитваше да изяде последното ястие, останало в помещението — печеното прасенце във фурната.

„Само дето нямаше никаква фурна и никакво печено — мина през ума и. — По дяволите, нямаше и никаква кухня. Прасенцето беше зад хамбара на Тян и Заля Джефърдс. И аз бях тази, която го уби и изпи кръвта му, а не тя. По онова време Мия почти ме беше обсебила, макар че още не го знаех. Чудя се дали Еди...“

Едва когато ничията дъщеря я изблъска назад за последен път, откъсвайки я от мислите и, пращайки я в мрака, Сузана разбра до каква степен отвратителната кучка бе овладяла живота и. Знаеше, че Мия е направила това — заради мъничето си, естествено. Въпросът беше защо тя, Сузана Дийн, бе позволила това да се случи. Защото бе обладана и преди? Защото бе до такава степен пристрастена към непознатата вътре в нея, както Еди беше пристрастен към хероина? Боеше се това да не се окаже вярно.

Вихрушки мрак. И когато отново отвори очи, вече се намираше под жестоката луна, увиснала над Дискордия, а примигващото червено сияние (ковачницата на Краля) блестеше на хоризонта.

— Ела тук! — извика един женски глас, също както бе извикал и преди. — Ела тук, където не духа толкова! Сузана погледна надолу и видя, че няма крака и седи в същата грубо изработена количка, както и при предишното си посещение на Замъка. Същата жена, висока и красива, с черни коси, които се развяваха на вятъра, и махаше да отиде при нея. Мия, естествено, и всичко това бе не по-истинско от смътните спомени на Сузана от залата за пиршества.

„Федик, обаче, беше реален — помисли си тя. — Тялото на Мия е тук, тъй както моето в момента го мъкнат през кухнята зад «Дикси Пиг», където готвят чудовищни ястия за нечовешки клиенти. Замъкът над Бездната е убежището на Мия, нейният остров на спасението, нейният Коган.“

— При мен, Сузана от Средния свят! Скрий се от аленото сияние на Краля! Ела тук, където вятърът не духа толкова силно, на завет зад този зъбер!

Безногата жена поклати глава.

— Кажи, каквото имаш за казване и да привършваме с това, Мия — рече тя. — Трябва да раждаме детето — веднъж само да излезе от утробата ни и сме квит! Ти отрови живота ми!

Ничията дъщеря я изгледа съсредоточено — коремът и изпъкваше под дебелото вълнено наметало, а вятърът развяваше косите и.

— Ти сама изпи отровата, Сузана! Ти сама я преглътна! И то още, когато детето не беше нищо повече от неразпъпило се семенце в утробата ти!

Беше ли вярно това? Дори и да беше, коя от тях бе позволила на Мия да влезе в нея, също както човек трябваше да покани вампира да влезе в дома му? Сузана или Дета? Нито една от тях, помисли си тъмнокожата жена.

Най-вероятно това беше Одета Холмс. Одета, която никога не би счупила чинията на синята жена. Одета, която обожаваше куклите си, въпреки че повечето от тях бяха бели като памучните и гащички.

— Какво искаш от мен, Мия, ничия дъще? Кажи и да свършваме с това!

— Съвсем скоро ще бъдем заедно — да, ще лежим заедно в едно и също легло, докато раждаме мъничето. Искам да те помоля само за едно нещо — ако възникне възможност да избягам оттук с мъничето си, да ми помогнеш да го направя.

Безногата жена се замисли. Сред каменната пустош, осеяна със зейнали пропасти, се изкикотиха хиени. Вятърът беше вледеняващ, ала не можеше да се сравнява с болката, която изведнъж стисна корема и в челюстите си. Лицето на Мия бе изкривено от същата агония и жената на Еди Дийн отново си помисли как цялото и съществуване се бе превърнало в един огледален лабиринт. Както и да е, с какво би и навредило подобно обещание? Едва ли щеше да възникне подобна възможност, ала ако се появеше, дали наистина щеше да остави съществото, което Мия искаше да нарече Мордред, да попадне в лапите на служителите на Пурпурния крал?

— Добре — каза накрая. — Съгласна съм. Ако мога да ти помогна да избягаш с мъничето си, ще ти помогна.

— Навсякъде! — изграчи Мия с хриплив шепот. — Дори и... — Ничията дъщеря внезапно замлъкна. Преглътна и едва тогава продължи. Насили се да продължи: — Дори и в тодашния мрак. Защото, ако трябва да се скитам завинаги със своя син, това няма да е кой знае какво наказание.

„Може би няма да е наказание за теб, сестро“ — помисли си Сузана, ала не каза нищо. Беше и писнало от проявите на униние на Мия.

— А ако няма възможност да бъдем свободни — рече ничията дъщеря, — тогава ни убий.

Единствените шумове тук горе бяха воят на вятъра и кикотът на хиените, ала Сузана усещаше какво се случва с физическото и тяло — макар и истинският свят да се бе притаил зад някаква извънредно тънка мембрана. В момента вече бяха излезли от кухнята и я смъкваха надолу по стълбите. Безногата жена си каза, че навярно бе нужна доста голяма сила от страна на Мия да я транспортира тук, в Замъка — особено при положение че раждаше. Жалко, че тази сила не можеше да бъде насочена в друга посока.

Очевидно Мия възприе продължителното мълчание на Сузана за израз на несъгласие, защото затрополи с тежките си обувки към

мястото, където се намираше безногата жена, сграбчи я за раменете и я разтърси силно.

— Ей! — извика яростно. — Ако се наложи, ще ни убиеш! По-добре да сме заедно в смъртта, отколкото да... — Отново замлъкна, след което каза с горчивина: — През цялото време те лъгах. Нали?

Сега, след като моментът бе настъпил, Сузана не почувства нито желание за възмездие, нито състрадание, нито тъга. Само кимна безмълвно.

— Дали смятат да го изядат? Да нахранят тези престарели чудовища с неговото трупче?

— Едва ли — рече безногата жена. — Може и да ти отпуснат шест месеца да се грижиш за него, ала дори това... — Поклати глава, после прехапа долната си устна, когато поредните контракции се врязаха в нея, превръщайки всички мускули на корема и слабините и в натрошено стъкло. Щом болката понамаля малко, довърши: — Не ми се вярва.

— Тогава ни убий, ако се стигне дотам! Кажи, че ще го направиш, Сузана, кажи го, моля аз!

— И ако ти обещаю това, Мия, какво ще сториш ти за мен? Ако предположим, че повярвам на думите, излизащи от лъжливата ти уста?

— Ще те освободя..., ако имам тази възможност.

Сузана се замисли и реши, че неизгодната сделка все пак е по-добра от никаква сделка. Улови ръцете, които бяха сграбчи ли раменете и.

— Добре — рече. — Съгласна съм.

Тогава, също както бе станало в края на предишното им съвещание на това място, небето се раздра, както и зъберът зад тях и въздухът около тях. Отвъд се мярна някакъв движещ се коридор — образът беше замъглен, неясен. Тя разбра, че гледа през собствените си очи, които през повечето време бяха затворени. Булдогът и Човекът-ястреб продължаваха да я държат. Носеха я към някаква врата в дъното на коридора — откакто Роланд се беше появил в живота и, винаги имаше и друга врата — и Сузана предположи, че я мислят за припаднала. Навярно бе станало точно така.

В този момент се завърна в хибридно тяло с белите крака..., ала кой знаеше каква част от шоколадовата и кожа сега бе станала бяла? Помисли си, че поне това унижение щеше да свърши скоро, и

изведнъж се почувства малко по-добре. С удоволствие щеше да размени тези бели крака, колкото и здрави и жизнени да бяха, за малко душевен покой. За малко покой в нейната душа.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

— Идва на себе си — изръмжа някой. „Сигурно онзи с муцуната на булдог“ — помисли си Сузана. Не че имаше някакво значение — под човешките си лица всички изглеждаха като хуманоидни плъхове с туфи рядка козина, поникнала от твърдата им като кост плът.

— Това е добре — обади се Сейър, който очевидно вървеше зад тях. Тя се огледа и видя, че антуражът и се състоеше от шест отрепки, Човека-ястреб и трима вампири. Отрепките носеха пистолети в кобури под мишниците си, а двама от вампирите бяха въоръжени с ба — подобното на арбалет оръжие на жителите на Кала. Третият държеше бръмчащ електрически меч — като онези, които бяха носили Вълците.

„Десет към едно — помисли си Сузана хладно. — Не е добре... ала можеше да е и по-зле.“

— Можеш ли да... — започна Мия някъде отвътре.

— Млъкни — срязва я тя. — Разговорът ни приключи. Погледна към вратата отпред и там видя следния надпис:

„НОРТ СЕНТРАЛ ПОЗИТРОНИКС ООД Ню Йорк/Федик

Ниво на защита — максимално

ЗВУКОВ КОД ЗА ДОСТЪП ЗАДЪЛЖИТЕЛЕН“

Звучеше и познато и Сузана веднага разбра защо. Беше видяла подобен знак по време на краткото си посещение във Федик. Федик, където истинската Мия — съществото, което бе загубило безсмъртието в най-лошата сделка на всички времена — беше заточена.

Когато най-накрая се добраха до целта си, Сейър излезе напред, изблъсквайки Човека-ястреб, наведе се към вратата и за почна да издава някакви дълбоки гърлени звуци. Сузана си помисли, че никога не би могла да произнесе подобно звукосъчетание.

„Няма значение — прошепна и Мия. — Аз мога да го кажа и ако се наложи, мога да те науча на някои други заклинания. Ала сега... Сузана, съжалявам за всичко. Прощавай.“

Вратата към експериментална станция „Дъга 16“ във Федик се отвори. Сузана чу някакъв неприятен бръмчащ звук и до ноздрите и достигна миризмата на озон. Никаква магия не захранваше този портал

между световите; той бе дело на древните и вече се рушеше. Тези, които го бяха сътворили, бяха изгубили вярата си в магията и се бяха отрекли от Тъмната кула. И сега на мястото на магията се намираше това бръмчащо, умиращо нещо. Това глупаво смъртно нещо. Отвъд него се виждаше залата с леглата. Огромната зала със стотици легла.

„Тук оперират мозъците на децата. Тук изтръгват от тях онова, което е необходимо на Разрушителите.“

Сега само едно от креватчетата беше заето. До таблата му бе застанала жена с глава на плъх. Най-вероятно изпълняваше ролята на медицинска сестра. До нея стоеше някакъв човек — Сузана не мислеше, че е вампир, ала не можеше да е сигурна в това, тъй като гледката, откриваща се през вратата, трептеше като въздуха над нажежена пещ. Той погледна към тях и веднага изкрещя:

— Бързо! Размърдайте се малко! Трябва веднага да ги свържем и да приключваме по-скоро с това! В противен случай и двамата ще умрат! — Лекарят — навярно никой друг освен лекар не би си позволил такава дързост в присъствието на Ричард П. Сейър — махаше нетърпеливо с ръце към тях. — Донесете я тук! Закъснявате, мътните ви взели!

Сейър я блъсна грубо през вратата. Отвратителното бръмчене се вряза още по-дълбоко в главата и, последвано от краткото прозвъняване на тодашните камбанки. Погледна надолу, ала беше прекалено късно — белите крака на Мия бяха изчезнали и тя лежеше пред Човека-ястреб и Булдога, които тъкмо се навеждаха да я вдигнат.

Сузана се надигна на лакти и погледна нагоре, осъзнавайки, че за пръв път от незначайно колко време — може би за пръв път, откакто беше изнасилена в каменния пръстен — принадлежеше единствено на себе си. Мия бе изчезнала.

После, сякаш за да опровергае това, наскоро изоставилата я похитителка нададе пронизителен писък. Жената на Еди Дийн последва примера и — болката беше прекалено силна, за да остане безмълвна — и за един кратък миг гласовете им запяха в пълен синхрон, прогласявайки неизбежната поява на мъничето.

— Исусе! — каза един от пазачите на Сузана — тя не знаеше дали е вампир или отрепка. — Тече ли ми кръв от ушите? Звучат така, сякаш...

— Вдигни я, Хейбър! — изръмжа Сейър. — Джей! Хващай я! Вдигнете я от пода, в името на бащите си!

Булдога и Човека-ястреб — или Хейбър и Джей, ако това ви харесва повече — я сграбчиха под мишниците и бързо я понесоха по пътеката между стотиците празни креватчета.

Мия се обърна към Сузана и се усмихна измъчено. Лицето и бе плувнало в пот, а косата и беше залепнала за зачервената и кожа. — Срещата ни беше добра..., ала и лоша — промълви тя.

— Вземете това легло! — викаше лекарят. — По-бързо, да сте проклетите дано! Защо се туткате като шибани християни?

Две от отрепките, придружаващи Сузана, се наведоха над най-близкото празно легло и го поставиха до това на Мия, докато Хейбър и Джей продължаваха да я държат. На леглото имаше нещо, което изглеждаше като кръстоска между сешоарите тип „каска“ от дамските фризьорски салони и космическите шлемове от старите сериали за Флаш Гордън. Сузана имаше чувството, че го използват за изсмукване на мозъци.

Междувременно сестрата с глава на плъх бе застанала между широко разтворените крака на пациентката си и в момента надничаше под болничната нощница, която ничийта дъщеря носеше. Тя потупа коляното на Мия с подпухналата си ръка и изскимтя. Най-вероятно по този начин искаше да успокои пациентката, ала Сузана потръпна от отвращение.

— Какво ми стоите там с ръце на кръста, идиоти такива! — продължаваше да крещи лекарят. Той бе набит мъж с кафяви очи, румени бузи и сресана назад черна коса — всеки зъбец на гребена като че ли бе оставил след себе си бразда, широка колкото улична канавка. Носеше бяла лабораторна престилка от найлон върху костюма си от туид. На алената му вратовръзка се виждаше нарисувано око. Този сигул ни най-малко не изненада Сузана.

— Чакаме нарежданията ви — каза Джей, по-известен като Човека-ястреб. Нечовешката му реч беше бавна и монотонна, също толкова неприятна като скимтенето на сестрата, ала поне бе напълно разбираема.

— Изобщо не ви трябва нарежданията ми! — сопна се лекарят и махна пренебрежително с ръка. — Всичките деца на майките ви ли са измрели?

— Аз... — започна Хейбър, ала лекарят беше побеснял.

— Откога чакаме този момент, а? Колко пъти сме репетирали процедурата? Как може да сте толкова тъпи, толкова мудни, като някакви християнски тутки? Сложете я на лег...

Сейър се изстреля напред с такава бързина, на каквата според Сузана и Роланд едва ли бе способен. В един момент стоеше до Хейбър, отрепката с муцуната на булдог, а в следващия вече се бе нахвърлил върху лекаря и извиваше ръката му зад гърба му.

Гневното изражение на лекаря изчезна за по-малко от секунда и той запищя като малко дете. По долната му устна потече слюнка, а чаталът на панталоните му от туид мигновено потъмня в резултат на изпразнилия се пикочен мехур.

— Стига! — изпищя той. — Няма да имате никаква полза от мен, ако ми счупите ръката! Ох, стига, стига, ужасно БОЛИИИИИИИ!

— Ако счупя ръката ти, Скоутър, просто ще извикам някой наркоман от улицата, който да свърши тази работа, след което ще го убия. И защо не? Става дума за жена, която ражда, а не за мозъчна операция, в името на Ган!

Въпреки това той поразхлаби малко хватката си. Скоутър се гърчеше, стенеше и пышкаше така, все едно бе правил секс по време на нетърпима жега.

— И когато всичко свърши, а ти не си взел никакво участие в него — продължи Сейър, — ще те дам за храна... на тях. — И мъжът с жълтото сако кимна към вратата.

Сузана погледна натам и видя, че пътеката между леглата, по която бяха дошли, бе покрита с големите хлебарки, които беше зърнала в „Дикси Пиг“. Техните интелигентни, хищни очи бяха вперени в пълничкия лекар. Мандибулите им изтракаха.

— Какво... какво да сторя, сай?

— Помоли ме за прошка.

— М-м-моля за прошка!

— Трябва да помолиш и останалите, които засегна:

— Господа, м-моля ви за п...

— Докторе! — внезапно извика сестрата, която продължаваше да стои наведена между бедрата на Мия. Гласът и беше доста нисък, ала думите и се разбираха. — Бебето излиза!

Сейър пусна ръката, която бе сграбчил в желязната си хватка. — Продължавайте, доктор Скоутър. Свършете си работата. Всички искаме детето да се роди без усложнения, нали? — Мъжът с жълтото сако се наведе напред и погали Мия по бузата с необикновена загриженост. — Не унивай и не губи надежда, лейди-сай — рече. — Някои от мечтите ти могат тепърва да се сбъднат.

Тя го изгледа с благодарност и сърцето на Сузана се сви. „Не му вярвай, лъжите му нямат край!“ — и се искаше да и каже, ала връзката помежду им беше разрушена.

Безногата жена бе захвърлена като чувал с брашно върху съседното легло. Бе неспособна да направи нищо, докато поставяха зловещото приспособление на главата и; поредните контракции бяха избрали точно този момент, за да забият острието си в утробата и. Двете жени отново изкрещяха едновременно.

До ушите и достигаше мърморенето на Сейър и останалите. Някъде отдолу се чуваше и цвърченето на хлебарките. Изпъкналите метални части от вътрешната страна на шлема се притиснаха болезнено до слепоочията и и тя почувства главата си като в менгеме. Изведнъж някакъв приятен женски глас каза:

— Добре дошли в света на „Норт Централ Позитроникс“, част от корпорацията „Сомбра“. „Сомбра“, където прогресът никога не спира! Очаквайте включване!

Гласът бе заменен от силно бръмчене. В началото беше само в ушите и, ала после и се стори, че постепенно започва да дълбае в главата и, пробивайки си път все по-навътре в мозъка и. Имаше чувството, че два нажежени куршума се движат един към друг в черепа и. Смъртно, сякаш от другия край на стаята, вместо от съседното легло, чу как Мия крещи:

— О, не, стига, това боли!

Лявото и дясното бръмчене се срещнаха в центъра на мозъка и, създавайки пронизващ телепатичен тон, който със сигурност щеше да унищожи способността и да мисли, ако се задържеше за по-дълго време. Беше мъчително, ала тя стисна зъби. Нямаше намерение да крещи пред тези отрепки. Нека видят сълзите, стичащи се от затворените и клепачи, обаче Сузана беше стрелец и нямаше да я накарат да пищи.

След, както и се стори, цяла вечност бръмченето най-накрая заглъхна.

Безногата жена разполагаше с миг или два, през които да се наслади на блажената тишина в главата си, след което дойде поредната контракция. Този път тя удари съвсем ниско — долу в слабините — и със силата на тайфун. Пометена от вълната на агонията, сега жената си позволи да изкрещи. Беше много различно — да крещиш, когато раждаш детето си, не бе недостойно.

Тя обърна глава и видя, че подобна метална качулка е нахлузена и върху мократа от пот черна коса на Мия. Сегментираните стоманени маркучи, излизащи от двата шлема, бяха свързани по средата. Това бяха същите приспособления, които използваша при похитените близнаци, ала ето че сега служеха на някаква друга цел. Каква ли беше тя?

Сейър се наведе към нея — достатъчно близо, че да усети одеколона му. Заприлича и на „Инглиш Ледър“.

— За да довършим процеса на раждането и всъщност да изтласкаме бебето навън, се нуждаем от тази физическа връзка — обясни и той. — Да те доведем тук, във Федик, беше от жизненоважно значение. — Мъжът я потупа по рамото. — Късмет. Няма да продължи дълго. — Той се усмихна. Маската, която носеше, се набръчка, разкривайки малко от червения ужас, който се криеше под нея. — Тогава вече ще можем да те убием. Усмивката му стана по-широка.

— И да те изядем, разбира се. В „Дикси Пиг“ нищо не се прахосва на вятъра — дори такава арогантна кучка като теб. Преди Сузана да успее да отвърне, женският глас в главата и отново проговори:

— Моля, кажете името си — бавно и отчетливо.

— Да ти го начукам! — изръмжа безногата жена.

— Дати Гоначукам не фигурира като валидно име в базата ни с данни — рече приятният женски глас. — Засякохме враждебно отношение, ето защо се извиняваме предварително за бъдещата процедура.

За един продължителен миг не последва нищо, след което съзнанието на Сузана се възпламени от болка, надминаваща всяко страдание, с което се беше сблъсквала през живота си. Никога не бе предполагала, че подобна болка е възможно да съществува.

Независимо от това устните и останала здраво стиснати, докато агонията бушуваше из тялото и. Помисли си за песента и я чу в главата си въпреки грохота на болката: „Аз съм затворника... на вечната печал... с метална каска... на главата си... лежа...“ Най-накрая агонията замря.

— Моля, кажете името си — бавно и отчетливо — отново се обади приятният женски глас в центъра на черепа и, — или ще повторим тази процедура с десетократно увеличение.

„Няма нужда — изпрати мислено Сузана. — Убедихте ме.“

— Сууууууууууу-заааааааа-нааааааааа — каза тя. — Сууууууууууу-зааааааа-нааааааа...

Те стояха и я наблюдаваха — всички с изключение на господин Плъхоглав, който се взираше с възторг в покритата с мъх главичка на бебето, която се бе подала от вагината на Мия.

— Миийийийийий-яаааааааааа... — Суууууууу-зааааааа-нааааааааа... — Миийий... — анааааааа...

Когато започнаха следващите контракции, доктор Скоутър вече стискаше форцепс в ръката си. Гласовете на жените се сляха в едно, мълвейки име, което не беше нито „Сузана“, нито „Мия“, а комбинация от двете.

— Връзката — каза приятният женски глас — е осъществена. — Чу се тихичко изщракване. — Повтарям, че връзката е осъществена. Благодарим ви за съдействието.

— Това е, хора — рече Скоутър. Изглежда, бе забравил за болката и страха — беше развълнуван. Той се обърна към сестрата: — Ако се разциври, Алая, изобщо не го докосвай, в името на баща си! Обаче не заплаче ли, веднага отпуши устата му!

— Да, докторе — устните на жената с глава на плъх се отдръпнаха назад, оголвайки двойна редица остри зъби. Това гримаса ли беше, или усмивка? Скоутър изглежда всички присъстващи със самодоволен вид и нареди:

— Стойте, където сте, докато не ви кажа, че можете да се приближите. Никой от нас не знае какво точно представлява детето. Знаем само, че принадлежи на самия Пурпурен крал...

Мия изведнъж изкрещя. От болка, но и от негодувание.

— Ах, ти, тъпанар такъв! — каза Сейър и зашлеви лекаря през лицето с такава сила, че косата му се разроши, а на бялата стена

разцъфнаха миниатюрни капки кръв.

— Не! — изпищя ничията дъщеря.

Опита се да се изправи на лакти, ала не успя и отново падна по гръб.

— Не, вие ми казахте, че аз ще си го отгледам! Умолявам ви... поне за съвсем мъничко, моля аз...

В този миг най-страшната болка връхлетя Сузана — връхлетя и двете, погребвайки ги под себе си. Те изкрещяха пронизително в унисон и безногата жена нямаше нужда от наставленията на Скоутър, който я караше да се напъне, да напъне СЕГА!

— Излиза, докторе! — извика сестрата в нервен екстаз.

Сузана затвори очи и напъна с всички сили, усещайки как болката започна да се оттича от нея, подобно на вода, оттичаща се в тъмен канал, ала същевременно почувства и най-дълбоката печал, която някога бе изпитвала. Защото сега бебето преливаше в Мия; това бяха последните няколко реда на живота послание, което тялото на Сузана трябваше да предаде. Беше дошъл краят. Каквото и да се случеше после, с тази част от живота и вече беше свършено и Сузана Дийн нададе вик, в който се преплитаха едновременно облекчение и съжаление; вик, който сам по себе си беше като песен.

И понесен на крилете на тази песен, Мордред Дисчейн, син на Роланд (и на още одного, о, можете ли да кажете „Дискордия“), се появи в света.

*Строфа: Комала-ком-тринайсет!
Най-лошото тепърва ще се сбъдва!
Изпей си песента добре, Сузана,
мъничето роди се най-накрая!
Отговор: Комала-ком-тринайсет!
Най-лошото тепърва предстои.
Основите на Кулата треперят.
Убиецът на Роланд се роди.*

КОДА: СТРАНИЦИ ОТ ДНЕВНИКА НА ЕДИН ПИСАТЕЛ

12 ЮЛИ 1977

Човече, толкова е хубаво, че сме отново в Бриджтън. В „Бабоград“ (както обича да казва Джо) се отнасят прекрасно с нас, ала Оуън нервничеше. Откакто се върнахме вкъщи, се държи далеч по-добре. По пътя спряхме само веднъж — в Уотървил, за да хапнем в „Тихата жена“ (трябва да отбележа, че този път нещо не бяха на ниво).

Както и да е, реших да спазя обещанието, което си бях дал, и веднага след като се прибрахме, се отправих на лов за онази история за Тъмната кула. Почти се бях отказал, когато намерих страниците в далечния ъгъл на гаража, под един кашон със стари каталози на Таби. Отнякъде се беше просмукала доста влага и особените сини листове миришеха на мухъл, ала важното беше, че текстът се четеше. След като си го припомних, седнах и добавих една малка част в главата за Крайпътната станция (там, където Стрелеца среща момчето Джейк). Помислих си, че ще бъде забавно да сложа вътре водна помпа, хранявана от миниатюрен атомен реактор, и веднага го направих. Обикновено работата по стар разказ е като да ядеш сандвич, направен от сух хляб, но сега се чувствах съвсем различно... все едно обувах удобни стари обувки.

За какво обаче трябваше да се разказва в тази история?

Не мога да си спомня — знам само, че тя ме връхлетя преди много, много време. Докато се връщахме от „Бабоград“ и цялото ми домочадие дремеше в колата, се замислих за времето, когато с Дейвид бяхме избягали от леля Етелин. Планирахме да се върнем в Кънектикът, предполагам. Възрастните обаче ни хванаха и ни накараха да работим в плевника — наказанието ни се състоеше в това да нарежем дърва. „Да си изкупим вината“ както бе казал чичо Орен. Имам чувството, че нещо здравата ме изплаши тогава, ала проклет да съм, ако мога да си спомня нещо друго освен това, че беше червено.

Тогава си измислих един герой — нещо като вълшебен стрелец — който да ме пази от него. Имаше и нещо за магнетизъм, за някакви Лъчи на Силата... Сигурен съм, че тази случка положи началото на историята, ала странно колко смътно ми изглежда всичко сега. Кой обаче помни всички тъмни ъгълчета от детството си? И кой иска да си ги спомни?

Иначе няма кой знае какво. Джо и Наоми си играха на двора, а плановете на Таби за пътуването и до Лондон са напълно готови. Момче, тази история за Стрелеца обаче не ми излиза от главата!

Ще ти кажа от какво се нуждае Роланд — от приятели!

19 ЮЛИ 1977

Тази вечер отидох с мотоциклета си да гледам Междузвездни войни и си мисля, че това ще е последният път, когато се качвам на мотоциклет, преди нещата да се поуталожат малко. Изядох цял тон хамбургери. Говорим за протеини!

Продължавам да си мисля за Роланд, моя Стрелец от поемата на Робърт Браунинг (с малко примеси от Хатлос Хат и Серджо Леоне, разбира се), докато карам. В това, че ръкописът е роман, няма съмнение, ала си мисля, че отделните глави също имат известна самостоятелност. Чудя се дали не бих могъл да ги продам на някое от фентъзи списанията? Може би дори на Фентъзи и Сайънс Фикшън, което е, така да се каже, Светият граал на жанра.

Навярно идеята е глупава.

Иначе не правя друго, освен да гледам бейзболни мачове (7 от националната лига и 5 от американската). Здравата се омотах, преди да свършат. Таби хич не беше доволна.

9 АВГУСТ 1978

Кърби Макколи^[1] изпрати първата глава от старата ми работа за Тъмната кула на Фентъзи и Сайънс Фикшън! Човече, направо не мога да повярвам! Това е просто супер! Кърби казва, че според него Ед Фърман (главният редактор на списанието) най-вероятно ще пусне всичко от историята за Тъмната кула, което имам. Смятал да нарече първата част („Човекът в черно се носеше из пустинята, а Стрелеца го

следваше, и т.н., и т.н., дрън-дрън, бум-бум“) „Стрелеца“, което май не е лишено от смисъл.

Никак не е зле за овехтяла историйка, която до миналата година мухлясваше забравена в най-влажния ъгъл на гаража. Фърман казал на Кърби, че в Роланд имало „усещане за реализъм“, което липсвало в по-голямата част от фентъзи произведенията, и искал да знае дали щяло да има още приключения. Аз съм сигурен, че има още приключения (или е имало, или ще има — кое е правилното граматическо време, когато говорим за ненаписани произведения?), но нямам никаква представа какви ще бъдат те. Знам само, че Джон „Джейк“ Чеймбърс ще се върне в историята.

Дъждовен, задушен ден край езерото. Децата не могат да си играят навън. Тази вечер извикахме Анди Фълчър да се грижи за големите, докато Таби и Оуън и аз отидохме в бриджтънското автокино. Таби мислеше, че филмът (Отвъд полунощ... някаква миналогодишна продукция) ще е пълен боклук, но не я чух да ме моли да се прибираме вкъщи. Що се отнася до мен, направи ми впечатление, че съзнанието ми отново се отплесна към онзи проклет тип Роланд. Този път към изгубената му любов. „Сюзан, прекрасното момиче на прозореца.“ Коя ли, питам се, е тя?

9 СЕПТЕМВРИ 1978

Получих първия си екземпляр от октомврийския брой със „Стрелеца“ в него. Човече, изглежда невероятно.

Бърт Хетлън^[2] се обади днес. Предложи ми да направя едногодишен курс по творческо писане в Университета в Мейн като хоноруван преподавател. Само Бърт може да дръзне да предложи на драскач като мен подобна работа. Обаче идеята ми се струва интересна все пак.

29 ОКТОМВРИ 1979

Уф, мамка му, пак се напих. Едва виждам проклетата страница, обаче ми се ще да нахвърлям нещо, преди да се пхна в кревата. Получих писмо от Ед Фърман. Ще публикува втората глава от Тъмната кула — онази, в която Роланд се среща с хлапето — под заглавието „Крайпътната станция“. Той действително иска да пусне всички части

на историята и аз нямам нищо против. Даже ми се иска да бяха повече. Междувременно трябва да мисля върху Сблъсък — и Мъртвата зона, естествено.

Всичко това в момента изобщо не ме вълнува. Мразя да вися тук в Орингтън — а най-много мразя адски натовареното шосе наблизо. Оуън за малко да бъде прегазен от един от огромните камиони, които профучават покрай къщата. Изкарах си ангелите. Обаче ми хрумна една идея за роман, свързана с онова странно гробище за домашни любимци, дето е зад къщата. ГРОБИШТЕ ЗА ДУМАШНИ ЛЮБИМЦИ пише на табелата, не е ли шантаво? Забавно е, ала същевременно и страшничко. Почти като излязло от комиксите Подземието на ужаса.

19 юни 1980

Току-що говорих по телефона с Кърби Макколи. Обадил му се е Доналд Грант, който издава страшно много фентъзи под собственото си име (Кърби обича да се шегува, че Дон Грант е „човекът, който срина ореола на Робърт Е. Хауърд^[3]“). Както и да е, Дон искал да публикува разказите за моя Стрелец под оригиналното им заглавие, Тъмната кула (с подзаглавие Стрелеца). Не е ли супер, а? Мое собствено „издание с ограничен тираж“. Ще издаде 10 000, плюс 500, които ще бъдат номерирани и подписани от мен. Казах на Кърби да продължава смело напред и да сключи сделката.

Както изглежда, май преподавателската ми кариера приключи и ще е добре да взема да отпразнувам това. Извадих ръкописа на Гробище за домашни любимци и го прегледах. Боже Господи, каква мрачна книга! Читателите ще ме линчуват, ако я публикувам, мисля аз. Ето един роман, който никога няма да бъде издаден...

27 юли 1983

В Пъблишърс Уикли (синът ни Оуън го нарича „Пръдливи дрисли“, което е доста точно определение) имаше рецензия на последната книга на Ричард Бакман... и, бейби, отново бях здраво насолен. Написали, че е скучна — може да е всякаква, мама му стара, ама пък точно това не е. Е, голям праз, с мисълта за това ми беше по-лесно да отида до Норт Уиндъм и да купя две бъчонки с бира за

купона. Взех ги от „Дискаунт Бивъридж“. Също така отново пропуших, тъй че можеш да почваш с конското. Ще ги откажа в деня, когато стана на четирийсет — заклевам се.

Ох, и Гробище за домашни любимци ще излезе точно след два месеца от днес... Тогава с кариерата ми наистина ще бъде свършено (шегичка... е, поне се надявам да е шегичка). След кратък размисъл добавих Тъмната кула към списъка с мои книги на титулната страница. В края на краищата защо пък не? Да, прекрасно знам, че е разпродадена — та тиражът беше само 10 000 бройки, за Бога — ала това си е истинска книга, излязла е както си му е редът и аз се гордея с нея. Не мисля, че някога ще се върна при стария Роланд — Рицаря с патлаците — ала наистина се гордея с този роман.

Добре, че не забравих да отида за бира.

21 ФЕВРУАРИ 1984

Човече, днес следобед ми се обади Сам Вон от „Дабълдей“ (той редактира Гробище за домашни любимци, ако си спомнят), и беше побеснял. Знам, че има фенове, които искат Тъмната кула и са вбесени, че не могат да се сдобият с нея, защото и аз получавам писма от читателите си. Ала Бен разправи, че са получили над ТРИ ХИЛЯДИ!! писма. И защо, питаш ти? Защото бях достатъчно тъп, че да сложа Тъмната кула в списъка с произведенията си. Мисля, че Сам има пълното право да е нервен. Каза ми, че да обявя публично книга, която феновете искат да имат и не могат да намерят, е все едно да размахаш парче месо пред носа на гладно куче и после да го скриеш казвайки: „Не, не, няма да ти го дам, ха-ха.“ Боже и Човеко Исусе, хората са толкова разглезени! Изглежда, си мислят, че ако някъде по света има книга, която искат, то имат пълното право да притежават тази книга. Това щеше да се стори доста интересно на онези люде от Средновековието, които са чували разни слухове за книгите, ала никога не са виждали подобно нещо през живота си — хартията е била много скъпа (няма да е зле да сложа нещо подобно в следващия роман за Стрелеца/Тъмната кула, ако изобщо го напиша) и книгите са представлявали истински съкровища, които човек е пазил като зеницата на окото си. Обожавам обстоятелството, че мога да си изкарвам прехраната с писане на истории, обаче всеки, който разправя, че този занаят няма тъмна страна, значи нищо не разбира. Някой ден

ще напиша роман за психясал колекционер на редки издания! (Шегичка).

Между другото днес е рожденият ден на Оуън. Става на седем! Възрастта на разума! Не мога да повярвам, че най-малкият е на седем, а дъщеря ми е на тринайсет — прекрасна млада жена.

14 АВГУСТ 1984

(Ню Йорк) Току-що се върнах от среща с Илейн Костър от „Ню Американ Лайбръри“ и агента си, стария Кърбо. И двамата се съдраха да ме убеждават да пусна Стрелеца в голям тираж с меки корици, ала не се съгласих. Някой ден може би, обаче засега не искам да дам на толкова много хора шанс да прочетат нещо в такъв недовършен вид, освен ако (или докато) не се захвана сериозно с историята.

Което най-вероятно никога няма да стане. Междувременно в главата ми се върти идея за дълъг роман за един клоун, който всъщност е най-страшното чудовище на света. Идеята си я бива — клоуните са страшнички. Поне за мен, де. (Клоуни и пиленца, представи си само!)

18 НОЕМВРИ 1984

Снощи сънувах един сън, който според мен разчупва творческия ми замисъл за То. Да предположим, че има някакъв Лъч, който крепи Земята (или дори множеството Земи). И че генераторът на този Лъч е разположен върху корубата на костенурка.

Мога да вкарам това в кулминацията на книгата. Знам, че звучи налудничаво, ала съм сигурен, че съм чел някъде, че в хиндуистката митология има огромна костенурка, която носи всички нас върху черупката си и че тя служи на Ган, върховната съзидателна сила. Също така си спомних и онзи виц, в който една жена казва на някакъв прочут учен: „Всичко това за еволюцията е пълна глупост. Всеки знае, че вселената лежи на гърба на огромна костенурка.“ А ученият (как искам да си спомня името му, ама не мога) я пита: „Може и така да е, мадам, но кой тогава държи костенурката?“ Презрителен смях от страна на дамата, която казва: „О, не можете да ме заблудите! Под нея има друга костенурка, под нея още една и така чак до долу!“ Ха! На ви това, рационални мъже на науката!

Както и да е, държа си един бележник до леглото, в който си записвам много сънища и фрагменти от сънища, понякога дори и в полусънно състояние. Тази сутрин бях написал Запомни костенурката! Както и това: КОСТЕНУРКАТА огромна погледни! Света върху черупката съзри. Мислите и бавни са, но винаги добри; и всички ние живи сме в съзнанието и. Не е кой знае каква поезия, ала хич не е зле за човек, който е бил три четвърти заспал, докато е писал това! Таби отново ми натякна, че пия прекалено много. Предполагам, че е права, но...

10 ЮНИ 1986

(Ловъл/Търтълбек Лейн) Човече, много съм доволен, че купихме тази къща! Доста се притеснявах заради големите разходи, обаче никога през живота си не съм писал по-добре! И — малко е страшничко, ала е вярно — мисля, че искам да се върна към повествованието за Тъмната кула. В дълбините на сърцето си мислех, че никога няма да направя това, но снощи, докато бях отишъл за бира до „Сентър Дженерал“, почти чух Роланд да казва: „Има много светове и много истории, ала не и много време.“ В края на краищата завих при първата възможност и се върнах вкъщи. Не мога да си спомня кога за последен път съм бил абсолютно трезвен вечерта, ала днешният ден спадаше към този изчезващ вид. Всъщност се чувствам малко прецакан, задето не си прецаках вечерта. Което е малко тъжно, откъдето и да го погледнеш.

13 ЮНИ 1986

Събудих се посреднощ с ужасен махмурлук и нужда да се изпикая. Докато стоях над клозетната чиния, имах чувството, че почти мога да видя Роланд от Гилеад. Как ми казва да започна с омарите-чудовища. Така и ще направя.

Знам какво представляват те.

15 ЮНИ 1986

Днес започнах нова книга. Не мога да повярвам, че отново се занимавам с тоя грозен каубой, обаче писането ми тече като по вода още от първата страница. По дяволите, още от първата дума. Реших

структурата и да бъде почти като на класическа вълшебна приказка — Роланд се разхожда по брега на Западното море, докато състоянието му се влошава непрекъснато, при което попада на няколко врати към нашия свят. През всяка от тях ще изтегли по един нов герой. Първият ще е пристрастен към хероина младеж на име Еди Дийн...

Страх ме е, зацепи ли? Усещам, че има нещо — Нещо — което не иска да завърша тази книга. Кое то даже не искаше да я започна. Знам, че звучи доста шантаво („Също като нещо от роман на Стивън Кинг, ха-ха!“), ала същевременно ми се струва и абсолютно истинско. Навярно е добре, че никой никога няма да прочете този дневник — иначе като нищо ще ме пратят в лудницата. Някой да иска да си купи използван плод сладкиш?

Мисля да я нарека Трите карти.

16 ЮЛИ 1986

Не мога да повярвам!!! Искам да кажа, че ръкописът лежи на бюрото пред мен, така че трябва да си повярвам, ала пак не мога. Написал съм!!! 300!!! СТРАНИЦИ през последния месец, а текстът почти няма нужда от поправки. Никога не съм се чувствал като онези писатели, които си приписват всички заслуги за творчеството си, които казват, че планират предварително всеки ход и всяка случка, но същевременно никога не съм писал и книга, която да се излее от мен с такава лекота. Сякаш обсеби живота ми от първия ден, в който започнах да работя по нея. И знаеш ли, струва ми се, че много от другите неща, които съм написал (особено То) са като „пробни снимки“ за тази история. Иначе никога не бих подхванал нещо, при положение че е лежало в забвение петнайсет години! Добре де, побутнах тук и там разказите, които Ед Фърман пусна както и си поиграх малко повече, когато Дон Грант издаде Стрелеца, ала нищо от това не може да се сравни със сегашния случай. Та аз дори сънувам тази история. Има дни, в които ми се иска да спра да пия, ала ще ти кажа нещо — страх ме е да направя това. Знам, че вдъхновението не идва от гърлото на бутилката, но има нещо...

19 СЕПТЕМВРИ 1986

Готова е. Трите карти е готова. Напих се, за да отпразнувам случая. Също така и се надрусах. Какво следва? Ами, То ще излезе до един месец, а след два дни аз ще стана на трийсет и девет. Човече, не мога да повярвам. Струва ми се, че само допреди седмица живяхме в Бриджтън и децата бяха мънички бебенца.

О, мамка му. Май е време да приключвам. Писателят нещо се разлигави.

19 юни 1987

Днес получих първия си авторски екземпляр от Трите карти от Дон Грант. Изглежда страхотно. Освен това реших да оставя „Ню Американ Лайбъри“ да карат напред и да пуснат и двете книги за Тъмната кула с меки корици. Така ще дам на хората онова, което искат... и защо не?

Естествено, пак се напих, за да отбележа случая..., само че кой се нуждае от извинение в тези дни?

Книгата е добра, обаче в много отношения ми се струва, че изобщо не съм я написал аз..., че тя просто се изля от мен като пъпната връв от бебешко пъпче. Онова, което се опитвам да кажа, е, че вятърът вее, люлката се люлее и понякога ми се струва, че никоя от тези книги не е моя и че аз не съм нищо друго освен шибана секретарка на Роланд от Гилеад. Знам, че звучи тъпо, но част от мен е убедена в това. А може би Роланд също си има шеф... Кой ли е той? Ка?

Напоследък нещо се депресирам, когато погледна живота си — алкохолизъм, дрога, цигари. Като че ли се опитвам да се самоубия. Или пък нещо друго иска да стане така...

19 октомври 1987 Тази вечер съм в Ловъл, в къщата до Търтълбек Лейн. Дойдох тук, за да поразмишлявам малко над начина, по който живея. Нещо трябва да се промени, човече, защото в противен случай мога просто да съкратя процедурата, като взема пистолета и си пръсна мозъка.

Нещо трябва да се промени.

Следващата статия е от издавания в Норт Конуей вестник „Планинско ухо“ и е залепена в писателския дневник под датата 12 април 1988:

МЕСТЕН СОЦИОЛОГ РАЗВЕНЧАВА РАЗКАЗИТЕ ЗА „ПРИШЪЛЦИТЕ“

От Logan Meril

Най-малко от 10 години из Белите планини се носят какви ли не истории за „Пришълците“ — създания, които могат да са извънземни посетители от Космоса, пътешественици във времето или дори „същества от други измерения“. В интересна лекция миналата вечер в Обществената библиотека на Норт Конуей местният социолог Хенри К. Върдън, автор на Социални групи и митотворчество, използва феномена „Пришълци“, за да демонстрира нагледно как се създават и развиват митовете. Той каза, че „Пришълците“ най-вероятно са измислени от тийнейджъри от градчетата, намиращи се близо до границата между щатите Мейн и Ню Хемпшир. Социологът също така изрази хипотезата, че случаите на незаконно преминаване на границата с Канада, при които нелегалните емигранти навлизали в Нова Англия, навярно също са допринесли за виталността на този мит, който в момента се радвал на значителна популярност.

„Мисля, че всички прекрасно знаем — заяви професор Върдън, — че няма нито Дядо Коледа, нито Фая на зъбчетата, нито пък същества, наречени «Пришълци». Въпреки това тези истории...“ (продължава на страница 8)

Останалата част от статията липсва.

Никъде няма обяснение защо Кинг е включил този откъс в дневника си.

19 юни 1989

Току-що се върнах от сбирката на „Анонимните алкохолици“ — днес се навършва една година, откакто ги посещавам. Не мога да повярвам — цели дванайсет месеца без дрога и махмурлук! Изобщо не съжалявам; „отрезвяването“ без съмнение спаси живота ми (и навярно

брака ми), само дето писането ми не върви както преди. Хората от „Програмата“ ми казват да не насилвам нещата, успокояват ме, че всичко ще се нареди с времето, обаче има един друг глас (мисля за него като за Гласа на Костенурката), който ме кара да побързам, защото времето изтича и аз трябва да наостря инструментите си. За какво? За Тъмната кула, естествено, и то не само защото съм заринат от писма на читатели, прочели Трите карти и изгарящи от желание да узнаят какво се случва после. Нещо вътре в мен иска да се върна към тази история, ала проклет да съм, ако знам как точно ще стане това.

12 ЮЛИ 1989

В библиотеката ни в Ловъл има удивителни съкровища! Знаеш ли какво открих тази сутрин, докато си търсех нещо за четене? Шардик на Ричард Адамс. Но не историята за зайците^[4], а тази за голямата митична мечка. Мисля, че отново ще я прочета.

Писането ми още едва-едва крета...

21 СЕПТЕМВРИ 1989

Добре, това е малко шантаво, така че се подготви предварително.

Около 10 сутринта, докато пишех (по-точно, докато зяпах екрана на компютъра си и си мечтаех колко хубаво би било да имам една бъчонка леденостудена „Бъдвайзер“ до мен), се чу звънецът на входната врата. Оказа се някакъв човек от бангорския „Дом на цветята“, който бе донесъл дузина рози. Не за Таби, а за мен. На картичката пишеше: Честит рожден ден от семейство Мансфийлд — Дейв, Санди и Меган.

Напълно бях забравил, че днес ставам на четирийсет и две. Както и да е, извадих една от розите и като че ли се изгубих в нея. Знам, че звучи странно, повярвай ми, но така беше. Сякаш чух това прекрасно жужене и изведнъж започнах да пропадам надолу и надолу, следвайки извивките на цветето, сякаш се плисках в капчиците роса, които ми изглеждаха големи като езера. И през цялото това време жуженето ставаше все по-силно и по-опияняващо, а розата ставаше... ами, по-розова. Осъзнах, че съм се замислил за Джейк от първата книга за Тъмната кула, за Еди Дийн и за една книжарничка. Дори се сещам за името и — „Манхатънски ресторант за мисълта“.

И изведнъж — Бум! Усетих нечия ръка на рамото си, обърнах се и видях Таби. Тя искаше да разбере кой ми е изпратил розите. Попита ме и дали не съм бил заспал. Казах и, че не, но като че ли бях направил точно това — бях заспал в кухнята!

Знаеш ли на какво ми прилича това? На онази сцена в крайпътната станция от Стрелеца, в която Роланд хипнотизира Джейк с куршум. Аз обаче съм неподатлив на хипноза. Когато бях хлапе, един тип ме изкара на сцената на панаира в Топшъм и пробва да ме хипнотизира, но не успя. Доколкото си спомням, брат ми Дейв беше доста разочарован. Илюзионистът искаше да започна да кудкудякам като кокошка.

Както и да е, мисля, че искам да се върна отново към Тъмната кула. Не знам дали съм готов за нещо толкова мащабно и заплетено — след някои от издънките през последните години нека кажем, че се колебая — но същевременно искам да се пробвам. Чувам как тези измислени хора ме викат. И кой знае? Навярно в този роман ще се намери местенце и за една голяма мечка, като Шардик от романа на Ричард Адамс!

7 ОКТОМВРИ 1989

Днес започнах следващата книга за Тъмната кула и — също както беше с Трите карти — в края на деня се запитах защо, мамка му, чаках толкова дълго. Да бъдеш с Роланд, Еди и Сузана е като да отпиеш глътка леденостудена вода. Или като да се срещнеш със стари приятели след дълго отсъствие. Отново, както и предишния път, имам чувството, че аз не разказвам историята, а само осигурявам канал, по който тя се излива от мен. Искаш ли да ти кажа и още нещо? Чувствам се супер. Тази сутрин седях четири часа зад компютъра и нито веднъж не си помислих за пиене или за някаква дрога. Мисля, че ще нарека тази част Опустошени земи.

9 ОКТОМВРИ 1989

Не — Пустош. Една дума, както е в стихотворението на Томас Елиът (при него всъщност е „Пустошта“, мисля си аз).

19 ЯНУАРИ 1990

Тази вечер завърших Пустош след истински маратон от пет часа непрекъснато писане. На хората никак няма да им хареса начинът, по който свършва — толкова много въпроси остават неразрешени — аз самият също си мислех, че историята няма да спре дотук, ала нищо не мога да направя. Чух един глас, който проговори ясно в главата ми (както винаги звучи като Роланд): „Засега приключи с работата си — затваряй книгата, Словострелецо.“ Като оставим настрана отворения финал, историята ми се струва страхотна, но както винаги не прилича много на другите неща, които пиша. Ръкописът е истинска тухла — над 800 страници! — и аз съм създал тази тухла за малко повече от три месеца.

Не е за вярване.

Отново, както беше и с Трите карти, почти няма нужда от поправки и редакции. Е, тук-там доизкусурих някои неща, но като се има предвид обемът на книгата, броят на корекциите е направо незначителен. Още не мога да повярвам как когато изпитвах нужда от някакво вдъхновение, точната книга веднага попадаше в ръцете ми. Също както в Куинкънкс^[5] на Чарлс Палисър с неповторимия жаргон от XVII век: „Да, право казваш“, „Така ще сторим, друже мой“ и „сладурче мое“. Този начин на говорене залепна перфектно на Гашър (поне според мен). И колко готино стана, че Джейк отново се върна в историята по този начин!

Едно нещо, което ме тревожи, е какво ще се случи със Сузана Дийн (която преди беше Дета/Одета). Тя е бременна и се боя кой (или какво) ще се окаже бащата. Някакъв демон? Едва ли ще е точно така. Може би няма да се наложи да се занимавам с това поне още няколко книги. Във всеки случай опитът ми нашепва, че когато в някоя дълга книга дадена жена забременее и никой не знае кой е бащата, историята винаги се размирихва. Не знам защо, но като сюжетен ускорител бременността просто куца.

Е, добре, може би пък това изобщо не е чак толкова важно. Чувствам се уморен от Роланд и неговия ка-тет. Мисля, че ще мине известно време, преди отново да се върна към него, въпреки че феновете ще нададат кански вой, когато стигнат до отворения финал, оставящ героите в компанията на Блейн Моно. Помни ми думите.

Много съм доволен, че го написах — за мен краят е перфектен. В много отношения Пустош ми се струва като връхната точка на моите

„реалистични измишльотини“.

Май е по-добра даже и от Сблъсък.

27 ноември 1991 Помниш ли, като ти казах, че ще ме насолят здраво за финала на Пустош? Виж това!

Следва писмо от Джон Т. Спайър от Лоурънс, Канзас:

16 НОЕМВРИ 1991

Драги господин Кинг,

А може би трябва да зарежа формалностите и да кажа „Драги Заднико“?

Не мога да повярвам, че платих такава пачка за изданието на Доналд Грант на твоята книга за СТРЕЛЕЦА Пустош и получих това. Заглавието е много точно, защото романът ти е „истински БОКЛУК“.

Искам да кажа, че историята е добра, не ме разбирай погрешно, даже е страхотна, но как можеш да й „лепнеш“ такъв финал? Това изобщо не е финал — сигурно просто ти е писнало и си си казал: „О, айде стига толкова, какво от това, няма нужда да си напругам мозъка, за да измъдря някакъв хубав край, тия простаци, които купуват книгите ми, ще преглътнат всичко.“ Смятах да ти я изпратя обратно, обаче ще си я запазя, защото поне картинките ме изкефиха (особено Ко). Но историята си е чиста измама.

Знаеш ли как се пише ИЗМАМА, господин Кинг? З-А-Д-Н-И-К, така се пише ИЗМАМА.

Искрено твой в критиката,

Джон Т. Спайър Лоурънс, Канзас

23 МАРТ 1992

Следващото писмо обаче ме накара да се почувствам още по-зле. Приложеното писмо е от госпожа Корета Вит от Стоу, Върмонт.

6 МАРТ 1992

Драги Стивън Кинг,

Не знам дали това писмо ще стигне до Вас, но човек поне може да се надява. Чела съм повечето Ви книги и ги обожавам. Аз съм една 76-годишна „баба“ от щата Върмонт и смятам поредицата Ви за Тъмната кула за особено интересна. Е, да карам по същество. Миналия месец отидох на онкологично изследване в болницата и ми съобщиха, че мозъчният тумор, който имам, май ще се окаже злокачествен в крайна сметка (а в началото ми бяха казали: „Не се тревожи, Карета, доброкачествен е“). Знам, че трябва да си вършите работата и да „следвате музата си“, господин Кинг, ала това, което ми казаха лекарите, е, че ще съм късметлийка, ако видя фойерверките на Четвърти юли тази година. Предполагам, че съм прочела последната си история за „Тъмната кула“. Ето защо се чудя дали не можете да ми кажете как се развиват събитията по-нататък или поне дали Роланд и неговият „Ка-тет“ в крайна сметка успяват да стигнат до Кулата? И ако успяват, какво намират там? Обещавам да не кажа нито дума на никого... Така ще направите една умираща жена много щастлива.

Искрено Ваша,
Корета Вийл,
Стоу, Върмонт

Чувствам се ужасно, когато си помисля колко нехайно се отнесох към финала на Пустош. Трябва да отговоря на писмото на Корета Вийл, ала не знам как. Ще мога ли да я накарам да повярва, че не знам нищо повече от нея по отношение на това как завършва историята на Роланд? Съмнявам се, и все пак „това е истината“, както бе казал Джейк в своето есе. Знам какво има вътре в проклетата Кула не повече от... ами, от Ко! Дори нямах и най-бегла представа, че се намира сред поле от рози, докато пръстите ми не го натракаха на клавиатурата на новия ми компютър „Макинтош“! Дали Корета ще възприеме това? Как ли ще реагира, ако и кажа: „Кори, слушай: Вятърът появява и историята се появява. После той спира да вее и тогава единственото, което мога да направя, е да чакам — също като теб.“ Те всички мислят,

че аз контролирам нещата. Всички — от най-проникновения критик до най-изкуфелия читател. И това е най-големият майтап.

Защото не е така.

22 СЕПТЕМВРИ 1992

Изданието на Грант на Пустош се разпродадо напълно, а книжката с меки корици също се движи много добре. Трябва да съм щастлив и сигурно е така, обаче продължавам да получавам купища писма за отворения финал. Мога да ги разпределя в три основни категории: 1) хора, които са вбесени от края, 2) хора, които искат да разберат кога ще излезе следващата книга от поредицата и 3) вбесени хора, които искат да разберат кога ще публикувам следващата част на Кулата.

Ала ръцете ми са вързани. Вятърът на четвъртата част още не е задухал. Поне засега.

Междувременно ми хрумна идеята за роман за една жена, която си купува една картина от заложна къща и по някакъв начин пропада в нея. Хей, може би ще пропадне в Средния свят и дори ще срещне Роланд!

9 ЮЛИ 1994

С Таби не се караме много, откакто спрях да пия, обаче тази сутрин малко се поспречкахме. Отседнали сме в къщата в Ловъл, естествено, и аз тъкмо се приготвих да изляза на сутрешната си разходка, когато тя ми показа една статия в днешния люистънски Сън. Някакъв жител на Стоунхам — Чарлс „Чип“ Макосланд — е бил блъснат и убит на шосе № 7 от неизвестен шофьор, който се изпарил веднага след инцидента. Това е пътят, по който се разхождам всяка сутрин. Таби се опита да ме убеди да остана в Търтълбек Лейн, а аз пък се опитах да я убедя, че имам толкова право да използвам шосе № 7, колкото и всеки друг (пък и ако трябва да сме честни пред Бога, изминавам по-малко от километър по асфалта). Накрая тя ме помоли поне да спра да се разхождам по Слаб Сити Хил, където банкетът е толкова тесен, че няма къде да отскочиш, ако някое превозно средство случайно излезе от пътя. Казах и, че съм мислил по този въпрос (ако бяхме продължили да си говорим, щеше да стане обяд), ала проклет да

съм, ако взема да се притеснявам за подобни неща отсега нататък. Освен това ми се струва, че горкият човек от Стоунхам е намалил шансовете да блъснат мен, докато се разхождам по същия път, поне до милион към едно. Казах това на Таби и тя ми рече: „Вероятността да станеш толкова известен писател, колкото си в момента, беше още по-малка. Сам си ми го казвал.“ Боя се, че нямах какво да отвърна на това.

19 юни 1995 (Бангор) С Таби току-що се върнахме от бангорската обществена зала, където най-малкият ни син (и още близо четиристотин негови съученици) получи дипломите си. Вече е абитуриент — гимназията и прогимназията са зад гърба му. Отива в колеж през есента и тогава с Таби ще трябва да се сблъскаме с популярния „синдром на празното гнездо“. Всички разправят, че времето тече страшно бързо, ти кимаш с глава и казваш: да да да..., ала наистина е така.

Мамка му, тъжно ми е.

Чувствам се изгубен. За какво е всичко това? (Какъв е смисълът на всичко това, Алфи?) За какво е цялото това боричкане от люлката до гроба? „Полянката в края на пътя“? Исусе, ужасно е.

Междувременно решихме да отидем в Ловъл и къщата на Търтълбек Лейн този следобед, а Оуън ще се присъедини към нас след ден-два. Таби знае, че искам да пиша край езерото и, момче, има такава интуиция, че чак ме побиват тръпки. Когато се връщахме от церемонията по връчването на дипломите, ме попита дали вятърът вее отново.

Всъщност вятър е доста слабо казано — този път става въпрос за истински ураган. Нямам търпение да започна следващия том от поредицата за ТК. Време е да разберем какво точно се случва в състезанието по гатанки (това, че Еди взривява компютърния мозък на Блейн с „тъпи въпроси“ — които пак са си гатанки — е нещо, което знам от няколко месеца), но не мисля, че това ще е главната история, за която ще разказвам сега. Искам да пиша за Сюзан — първата любов на Роланд — и смятам да ситуирам „каубойския им романс“ в една измислена част на Средния свят, наречена Меджис (тоест Мексико).

Време е да оседлаем конете и отново да прегуснем с Дивата банда.

Другите деца са добре, макар че Наоми е развила някаква алергична реакция (мисля, че към стриди).

(Търтълбек Лейн, Ловъл) Също както и в предишните си експедиции до Средния свят се чувствам така, сякаш съм прекарал цял месец на реактивна шейна. Или като надрусан с райски газ. Мислех си, че тази книга ще бъде много трудна, много, ала всъщност се оказа приятна и удобна като стари обувки или онези каубойски боти, които си купих от „Бали“ в Ню Йорк преди три-четири години и сърце не ми дава да ги изхвърля.

Вече съм написал над 200 страници и ми беше голям кеф да откроя как Роланд и неговите приятели се натъкват на последствията от супергрипа; как виждат доказателствата за съществуването както на Рандал Флаг, така и на майка Абигейл.

Мисля, че не е изключено Флаг да се окаже Уолтър, старият противник на Роланд. Истинското му име е Уолтър о'Дим и навремето е бил едно обикновено селско момче. Връзва се идеално според мен. В момента виждам как всяка история, която някога съм написал, до голяма или малка степен е за тази история. И знаеш ли, изобщо не се притеснявам от това. Писането на тази история винаги ме кара да се чувствам така, все едно се прибирам у дома.

Защо обаче имам усещането, че ме дебне някаква опасност? Защо съм толкова убеден, че ако ме намерят проснат по очи на бюрото ми, починал от инфаркт (или пометен от своя „Харли“, навярно на шосе № 7), това ще се е случило по време на работата ми върху някой от тези свръхестествени уестърни? Толкова много хора разчитат на мен да завърша цикъла... И аз искам да го завърша! Господи, как искам само! Никакви Кентърбърийски разкази или Мистерията на Едуин Друуд не, мерси. Същевременно не мога да се отърва от усещането, че някаква антикреативна сила непрекъснато слухти около мен и си мисля, че мога да бъда забелязан много по-лесно, когато работя върху тези истории.

Добре, стига вече с тези втели-некипели. Излизам на разходка.

2 СЕПТЕМВРИ 1995

Очаквам до пет седмици книгата да бъде готова. Тази се оказа голямо предизвикателство, ала историята продължава да ме връхлита с изключително ярки детайли. Снощи гледах Седемте самураи на Акира

Куросава и се зачудих дали пък това няма да се окаже правилната насока за том № 6, Върколаците от Средния свят (или нещо от сорта). Може би трябва да пообиколя и да проверя дали в някоя от видеотеките покрай шосето не може да се намери Великолепната седморка, която всъщност е американизираната версия на филма на Куросава.

Като стана дума за шосето, днес почти да падна в канавката заради един пич с микробус, който караше на зиг-заг по шосе № 7, очевидно пиян. Това стана на последния участък от пътя, точно преди да поема по относително по-безопасния Търтълбек Лейн. Едва ли ще кажа това на Таби — тя ще побеснее. Както и да е, вече се сблъсках със своя „пешеходен кошмар“ и за щастие това не се случи на онази част на пътя, минаваща покрай Слаб Сити Хил.

19 ОКТОМВРИ 1995

Отне ми малко повече време, отколкото предполагах, ала тази вечер завърших Магъосникът...

19 АВГУСТ 1997

С Таби си взехме довиждане с Джо и приятната му жена; те се прибират в Ню Йорк. Бях щастлив да им подаря екземпляр от Магъосникът. Първият пакет готови книги пристигна днес. Кое изглежда и ухае по-хубаво от нова книга, особено пък от такава с твоето име на корицата? Това е най-невероятната работа на света — истински хора ми плащат истински пари, за да се гмурнат в света на моето въображение. Където, трябва да добавя, единствените, които ми изглеждат напълно реални, са Роланд и неговият ка-тет.

Мисля, че тази книга ще хареса много на верните ми читатели, и то не само защото завършва историята за Блейн Моно. Чудя се дали върмонтската баба с мозъчния тумор е все още жива? Предполагам, че не, ала ако е, ще бъда щастлив да и изпратя екземпляр с автограф...

6 ЮЛИ 1998

Таби, Оуън, Джо и аз отидохме до Оксфорд тази вечер, за да гледаме филма Армагедон. Хареса ми повече, отколкото очаквах, може би и защото семейството ми беше до мен. Филмът изобилстваше от

специални ефекти и се заиграваше с темата за края на света. Накара ме да се замисля за Тъмната кула и Пурпурния крал. Не е кой знае колко изненадващо.

Тази сутрин работих върху вьетнамската си история, като писах както на ръка, така и на новия си „Пауър Бук“, което май означава, че съм започнал да бачкам сериозно. Хареса ми начинът, по който Съли Джон се появява повторно там. Въпрос: Дали Роланд Дисчейн и неговите приятели някога ще се срещнат с приятеля на Боби Гарфийлд — Тед Бротиган? И какви всъщност са тези отрепки, които преследват стария Тедстър? Работата ми все повече заприличва на фуния, през която всичко се стича в Средния и Крайния свят.

Тъмната кула е моята свръхистория — няма никакво съмнение в това. Когато я завърша, възнамерявам да си почина малко. А може и да се оттегля завинаги.

7 АВГУСТ 1998

Днес следобед отново направих обичайната си разходка, след което взех Фред Хоузър с мен на срещата на Анонимните алкохолици във Фрайбърг. По пътя към къщи той ме помоли да му стана гарант и аз се съгласих; мисля, че наистина е решил сериозно да се откаже от пиенето, което е много добре. Говорихме си за така наречените „Пришълци“. Той разправя, че районът около Седемте града гъмжал от тях, че никога до сега броят им не е бил толкова голям и че всички хора приказвали само за това, разпространявайки какви ли не слухове.

— Добре, как тогава аз не съм чул нищо за тях? — попитах. Не получих никакъв отговор, освен странния начин, по който ме изгледа Фред. Продължих да упорствам и той най-накрая каза:

— Хората не обичат да говорят за тях пред теб, Стив, защото през последните осем месеца в района на Търтълбек Лейн са забелязани поне две дузини от тях, а ти твърдиш, че не си видял нищичко.

Това ми се стори напълно лишено от всякаква логика и аз предпочетох да не отговоря. Едва след като оставих новия си повереник у дома му, осъзнах какво се опитваше да ми каже той — хората не говорят за „Пришълците“ пред мен, защото си мислят, че по някакъв шантав начин АЗ СЪМ ОТГОВОРЕН за тях! Мислех си, че

вече съм свикнал с това да бъде „Плашилото на Америка“, ала това просто е нелепо...

2 януари 1999 (Бостън)

Тази вечер двамата с Оуън сме в „Хаят Харбърсайд“, а утре пътуваме за Флорида. (С Таби си говорехме да купим някаква къща там, но не сме казали на децата. Та те са само на 27, 25 и 21 — още не са достатъчно големи, че да разберат подобни неща, ха-ха!) По-рано се видяхме с Джо и гледахме филма Хърли-бърли по пиесата на Дейвид Рейб. Много странен. Като казах странен, точно в новогодишната нощ (преди да тръгнем от Мейн) сънувах кошмар. Не мога да се сетя какъв беше точно, ала на сутринта видях, че съм написал две неща в бележника си. Едното беше Бебето Мордред, като нещо, излязло от комикс на Час Адамс. Това донякъде го разбирам — навярно се отнася за бебето на Сузана от повествованието за Тъмната кула. Притеснява ме другото нещо. То гласи: 19.06.99, О, Дискордия.

Дискордия също ми звучи като нещо от историята за ТК, но не е нещо, което аз да съм измислил. Що се отнася до 19.06.99, това е дата, нали? И то знаеш ли каква? 19 юни тази година. С Таби трябва да сме в къщата на Търтълбек Лейн, ала доколкото си спомням, никой от познатите ми няма рожден ден тогава.

Може би това е денят, в който ще срещна първия си пришълец!

12 юни 1999

Чудесно е да сме отново край езерото!

Реших да си направя 10 дни почивка, след което да се върна към книгата за писането. Любопитен съм за Сърца в Атлантида; хората ще искат ли да разберат дали приятелят на Боби Гарфийлд Тед Бротиган взима участие в сагата за Кулата? Истината е, че всъщност не знам отговора на този въпрос. Както и да е, популярността на историите за Тъмната кула е поспаднала доста напоследък — продажбите са направо отчайващи в сравнение с другите ми книги (изключение прави единствено Роуз Мадър, която се оказа голямо дърво — по отношение на пазара, разбира се). Обаче това няма никакво значение (поне за мен) — когато завърша поредицата, продажбите могат и да се увеличат.

С Таби пак се дърлихме за маршрута, по който се разхождам; тя отново ме помоли поне да не излизам на главния път. Освен това ме попита: „Вятърът започна ли да вее?“ Тоест, дали съм започнал да

мисля върху следващата книга от поредицата за Тъмната кула. Казах и, че не, комала-ком-ком-ка, историята още се подготвя... засега. Ала скоро ще се излее и вътре в нея има един танц, наречен комала. Това е едно от нещата, които виждам ясно — как Роланд танцува. Защо или за кого, нямам представа.

Както и да е, стана ми интересно защо Т. ме пита за Тъмната кула и тя ми рече:

— Когато си в компанията на стрелци, си в по-голяма безопасност.

Шегува се, предполагам, ала това е необичайна шега за Т. Изобщо не е в неин стил.

17 юни 1999

Тази вечер говорих с Ранд Холстен и Марк Карлинър. И двамата са въодушевени от идеята да се прехвърлим от Бурята на века към Червена роза (или Кралска болница^[6]) — който и да изберат, ще е добре.

Снощи сънувах, че се разхождам и се събудих разплакан.

Кулата ще се срине, помислих си. О, Дискордия, над света се спуска мрак.

Заглавие от Портландския „Прес-Хералд“, 18 юни 1999:

ФЕНОМЕНЪТ „ПРИШЪЛЦИ“ В ЗАПАДЕН МЕЙН ПРОДЪЛЖАВА ДА НЯМА ОБЯСНЕНИЕ

19 юни 1999

Това е един от онези случаи, когато всички планети се подреждат една до друга, само дето сега цялото ми семейство се е събрало на Търтълбек Лейн. Джо и неговите пристигнаха около пладне — малкият му син е очарователен. Право казвам! Понякога се поглеждам в огледалото и си казвам: Вече си дядо. А — онзи Стив отсреща само ми се изсмива, защото идеята е толкова абсурдна! Стив от огледалото знае, че още съм второкурсник в колежа, като през деня ходя на училище и протестирам срещу войната във Виетнам, а през нощта пия бира в „Пате Пипа“ с Флип Томпсън и Джордж Маклеод. Ами моят внук, красивият Итън? В момента дърпа балона, привързан за крака му, и се смее.

Дъщеря ми Наоми и синът ми Оуън пристигнаха късно снощи. Вечерята ни по случай Деня на бащата беше страхотна; а присъстващите ми казаха такива приятни неща, че трябваше да се опипя по бузата, за да се уверя, че не съм умрял! Господи, толкова съм щастлив, че имам семейство, толкова съм щастлив, че имам още истории за разказване, толкова съм щастлив, че съм още жив. Най-лошото нещо през тази седмица, надявам се, ще бъде леглото на жена ми, което се строши под тежестта на сина ни и снаха ни — идиотите се боричкали върху него!

Знаеш ли какво? Мислех си дали да не се върна към историята на Роланд в крайна сметка. Веднага след като завърша книгата за писането (която ще се казва За писането; името изобщо не е лошо, простичко е и е директно). Сега обаче слънцето грее, денят е прекрасен и аз възнамерявам да се поразходя малко.

Като се върна, ще напиша още.

От портландския „Сънди Телеграм“, 20 юни 1999:

СТИВЪН КИНГ УМИРА КРАЙ ДОМА СИ В ЛОВЪЛ
ПОПУЛЯРНИЯТ ПИСАТЕЛ ОТ МЕЙН УБИТ ПРИ
КАТАСТРОФА, ДОКАТО ПРАВЕЛ СЛЕДОБЕДНАТА СИ РАЗХОДКА.
СПОРЕД ВЪТРЕШНА ИНФОРМАЦИЯ ЧОВЕКЪТ, КАРАЛ
СМЪРТОНОСНИЯ МИКРОБУС, „ОТМЕСТИЛ ПОГЛЕД ОТ ПЪТЯ“,
ДОКАТО СЕ НОСЕЛ КЪМ КИНГ ПО ШОСЕ № 7.

От Рей Рутиър ЛОВЪЛ, МЕЙН. (Извънредно) Най-известният писател на щата Мейн бе блъснат и убит от микробус, докато се разхождал недалеч от лятната си къща вчера следобед. Превозното средство е било управлявано от Брайън Смит от Фрайбърг. Според надеждни източници злополучният шофьор признал, че „отместил поглед от пътя“, когато един от ротвайлерите му се измъкнал от задната част на буса и започнал да души около хладилната чанта под шофьорската седалка.

— Изобщо не го видях — казал Смит малко след инцидента, разиграл се на мястото, познато на местните като Слаб Сити Хил.

Кинг, автор на такива известни романи като „То“, „Сейлъмс Лот“, „Сиянието“ и „Сблъсък“, е бил закаран в Мемориалната болница в Бриджтън, където е починал в 18 часа и 2 минути в събота вечерта. Той бе на 52 години.

Източник от болницата сподели, че причината за смъртта са били многобройните рани по главата на писателя. Семейството му, събрало се да отпразнува Деня на бащата, тази вечер е потънало в уединение...

Комала-ком-ком-ка, започна битката сега.

Залезе слънцето и спусна се нощта!

Започна битката и всички врагове, на хората и розата Окото ще сбере.

[1] Тогавашният литературен агент на Стивън Кинг. — Б. пр. ↑

[2] Бъртън Хетлър е професорът, който е преподавал американска литература на Стивън Кинг в Университета в Мейн, Ороно. — Б. пр. ↑

[3] Американски писател (1906–1926), известен най-вече с произведенията си за безсмъртния воин Конан. — Б. пр. ↑

[4] Авторът има предвид романа „Потъването на кораба“. — Б. пр. ↑

[5] Заглавието означава разположение на пет предмета в една стая по следния начин — четири във всеки от ъглите и един в центъра. — Б. пр. ↑

[6] „Бурята на века“ и „Кралска болница“ са телевизионни сценарии на Кинг, а „Червена роза“ — пълнометражен филм. ↑

БЕЛЕЖКА НА СЛОВОСТРЕЛЕЦА

Още веднъж искам да благодаря за безценната помощна Робин Фърт, която прочете този роман в ръкописен вид — както и тези преди него — с голямо внимание към всички подробности. Ако тази изключително заплетена история не се разкъсва от противоречия, заслугата е изцяло нейна. Не ми ли вярвате, хвърлете едно око на нейния справочник „Тъмната кула“, който сам по себе си е едно страшно интересно четиво.

Искам да отправя благодарности и на Чък Верил, който редактира петте последни романа от цикъла за Кулата, както и на трите издателства — две големи и едно малко — които обединиха силите си, за да превърнат този амбициозен проект в реалност: Робърт Уайнър („Доналд М. Грант“), Сюзан Петерсън Кенеди и Памела Дорман („Вайкинг“), Сюзан Молдоу и Нан Греъм („Скрибнър“). Специални благодарности на агент Молдоу, чиято ирония и храброст често спасяваха положението. Има и други — много са — ала няма да ви досаждам, изреждайки целия списък. В крайна сметка не сме на церемония на шибаните оскари, нали?

Определени географски подробности в тази книга и в следващия роман от цикъла за Кулата са видоизменени. Реално съществуващите хора, споменати на тези страници, са използвани по фикционален начин. И доколкото съм запознат, в Световния търговски център никога не е имало сейфове с жетони.

Що се отнася до теб, Верни Читателю...

Още един завой на пътеката и излизаме на полянката.

Ще дойдеш с мен, нали?

Стивън Кинг

28 май 2001

(Искрено ти благодаря.)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.